

ДАНИЕЛ СУАРЕС ПРИЛИВ



DEJA BOOK

Даниел Суарес

Прилив

В памет на Альн Хейсър – брилянтен инженер, който насърчаваше младежкия ми ентузиазъм и съумя да го съхрани покрай сухата материя.

Бъдещето отдавна е тук, просто не е стигнало до всички.

Уилям Гибсън

Глава 1

Откритие

– Ще те разстрелям като бясно псе, Слоун.

Захапал електронна цигара, Албърт Марано трескаво бълскаше бутоните на портативната си конзола.

– Не се шегувай с това. Сестра ми имаше куче, което побесня.

– Без майтап. – Марано оглеждаше дигиталния терен през окуляра на снайпера си.

– Ухапа го енот и трябваше да го приспят. Децата ѝ още тъгуват за него.

За момент Слоун Джонсън, разположен в съседната седалка, отклони поглед от своя контролер и се подсмихна.

Марано също хвърли поглед към него. Джонсън се хилеше като Чешърския котарак.

– Мамка му. – Той се опита да извърти своя играч, но аватарът на Джонсън вече се намираше зад него.

Джонсън натисна виртуалния спусък. Образът върху екрана на другия избледня.

– Ти наистина си много зле с видеоигрите, Ал.

– По дяволите! – Марано захвърли устройството върху таблото на колата и бълсна кормилото. – Това не може да е истина. Имам чувството, че отново играя с племенника си.

– Дължиш ми две хилядарки.

– Да играем до пет победи?

Джонсън изключи своята портативна игра.

– Това са две хиляди. Бълха те ухапала...

Насреща им блеснаха светлинни: сред почти празния паркинг пред индустриалната постройка спираше кола.

– И тъй, започва се. – Марано прибра електронната си цигара.

– Крайно време беше.

Двамата излязоха от паркирания си „Астън Мартин 1-77“. Стар модел „Мерцедес“ се приближаваше насреща им. Дизеловият му двигател дрънчеше като смесител за бои.

– Бога ми, погледни тази бракма.

– Хубавото е, че никога не се развалят.

– Някога случвало ли ти се е да караш зад подобна кофа на магистралата? Все едно се тътузиш зад вагонетката в някоя въглищна мина. – Той направи знак на шофьора да спре до тях.

Другата кола спря; от нея изникна достолепен на вид, макар и тромав, възрастен човек с южноазиатски черти, с очила и тъмна коса. Личеше, че не бърза – след излизането си мъжът започна да закопчава балтона си.

Марано и Джонсън се приближиха, сваляйки сложените преди миг кожени ръкавици, за да се здрависат с него.

– Доктор Кулкарни, аз съм Албърт Марано. Благодаря ви, че се отзовахте в подобно необичайно време.

– Да… – Той стисна протегнатата ръка. – Като цяло нямам навика да шофирам през нощта. Но вашата изпълнителна директорка каза, че ставало дума за нещо неотложно.

– Така е. – Марано се обърна. – Това е Слоун Джонсън, мой колега. Той отговаря за портфолиото на „Шиърсън-Байерс“.

Двамата се здрависаха.

– Приятно ми е.

– Удоволствието е мое.

Марано отново си сложи ръкавицата от агнешка кожа.

– Значи вие сте нашият физик. От Принстънския университет, предполагам?

Кулкарни кимна:

– Да, но живея край Холмдел. И така и не получих конкретна информация за какво става въпрос в настоящия случай.

– Не бихте могли и да очаквате някой да ви каже по телефона – направи гримаса Марано. – Правният отдел ни съобщи, че имате склучен договор с нас. От мен се очаква да ви напомня за клаузата, включваща съгласието за дискретност.

Възрастният индиец кимна нетърпеливо.

– Да, разбира се. Но нека най-сетне да говорим по същина. За какво „неотложно, свързано с физиката дело“ става въпрос?

Марано посочи към сивата, лишена от прозорци фасада пред тях.

– Технологичен стартъп. Дело на двама физици, които разработват кидални свръхпроводници. Тази инвестиция предшества моето постъпване. Във всеки случай двамата твърдят, че са постигнали някакво огромно откритие. Самият аз не разбирам и думица от обясненията им.

Тук се намеси Джонсън:

– Искаме от вас да прецените твърденията им. Да обясните дали в тях има резон.

Кулкарни кимна.

– Има ли бизнесплан или лабораторен доклад, който да прегледам?

Двамата финансисти се спогледаха.

– В този момент не можем да си позволим да ви дадем печатен материал, професоре. Ще трябва да работите на място.

– В такъв случай ще трябва да разговарям с основателите. Да прегледам лабораторията. – Кулкарни огледа мрачната постройка.

– Ще получите тази възможност, двамата са тук.

– По това време?

– Да. И изгарят електричество на стойност тридесет хиляди долара всеки час.

Жуженето от недалечен трансформатор се усили осезаемо, потвърждавайки думите му.

– Беше ни възложено да не напускаме мястото и да не разговаряме с никого, докато не получим експертно потвърждение. Изглежда, нещата, които тези двамата са изпратили на зубрачите в Ню Йорк, са предизвикали нечие внимание. Лично аз изпитвам известни съмнения.

– От нас се очаква да получим потвърждението ви, че това откритие е реално – дададе Джонсън.

Кулкарни намести очилата си, за да ги предпази от замъгливане.

– Кое *откритие* по-точно?

Марано сви рамене:

– Както казах, самият аз нямам представа. Ставаше дума за някакви ионни решетки. Елате.

Той поведе спътниците си към близката тухлена стена и набра някакъв код в панела край вратата. Последва звуково потвърждение; металната преграда се отвори. Марано им направи знак да влизат.

Малката група пое по тесен и висок коридор. Някъде пред тях долита ехото на смях. Настойчиво жужене изпълваше коридора, придвижено от миризмата на озон. Разнесе се силно изгърмяване, последвано от нови изблици на смях и трошене на стъкло.

– Безопасно ли е?

– Не мога да кажа със сигурност, професоре.

Няколко мига подир това пристъпиха сред обширно сумрачно пространство с оголен таван, под който личаха греди. Работни лампи проблясваха в центъра на залата и хвърляха дълги сенки към стените. Макар и просторна, залата изглеждаше задърствена – стените ѝ бяха от-

рупани със стелажи и массивни електрически кондензатори. Светодиоди проблясваха сред оборудването; дигиталните данни се меняха непрекъснато. Редици работни маси с гумено покритие се изпречвалаха на пътя им, отрупани с платки, осцилатори, триизмерни принтери и купчини електронни компоненти. Срещаха се и хартиени геодезични модели. Мястото приличаше по-скоро на мазето на ексцентричен Плюшкин, отколкото на лаборатория.

Марано спря спътниците си, защото забеляза парчета стъкло, строшени мебели и разлети по бетонния под течности. Един поглед нагоре разкри вдълнатини и дупки в стената зад тях. Тримата се намираха в траекторията на нещо.

Изблик светлина в средата на помещението привлече вниманието им към намиращо се там приспособление – близо три метра в диаметър и около девет високо. Дебели електрически кабели проследяваха дължината му, гムруваха се сред металното скеле и отново се появяваха сред преобразуващи напрежението намотки и цветни охлаждащи тръби. Наоколо стояха стандартните знаци, предупреждаващи за високо напрежение, течни газове и разъждащи химикали. Изглежда, това приспособление погълъща по-голямата част от усилията на тукашния персонал, защото останалата част от залата бе занемарена.

В сърцевината на массивното устройство се намираше вдълбнат каменен или може би керамичен пиедестал, широк повече от метър и оформен като леща. Над него стояха сноп метални пръти, обгръщащи невидимо кълбо. Пространството, което те обграждаха, бе приблизително два метра в диаметър. Сред платформата бяха разположени и още сензорни и изпитателни съоръжения: тръби, жици, камери и неразбираеми устройства, до едно насочени към празната сърцевина на машината.

Край тази кула стояха силуетите на четирима души с работни комбинезони, каски и предпазни очила. Един от тях дори си бе направил труда да предпази лицето си с черна маска за пейнтбол.

И четиримата се бяха обърнали към компютърен монитор, разположен върху количка. Виещи се кабели свързваха экрана с кулата.

Един от учените неочеквано изкреша:

– Извънсово ускорение нула цяло деветстотин тридесет и девет! О, да!

Четиримата се поздравиха, пляскайки длани, което бе последвано от импровизиран тост с пластмасови бутилки бира. Накрая учените започнаха да танцуват, хванати под ръка. Сенките им се мятаха по стените.

Марано сметна за необходимо да изкреши:

– Какво, по дяволите, става тук, момчета?

Учените спряха и погледнаха към вратата. Онзи с маската я повдигна, разкривайки младо брадато лице. Той се усмихна и повдигна полупразната си бутилка бира.

– Марано! Точно навреме. Елате да видите.

Марано въздейхна раздразнено и заедно с Джонсън и Кулкарни предпазливо започна да напредва сред късове строшено стъкло и локви.

– Това място прилича на кощина, господин Грейди – навъсъ се той.

– Чистачката си взе отпуск. Елате.

Останалите учени стояха мълчаливо край Грейди. Всички носеха сини комбинезони, върху чиито нагръдници бе избродирано числото 41. Двама от тях бяха млади азиатци – един пълничък, но висок, и един живлав. Третият учен бе европеец, гонец седемдесетте. Под работния му екип се виждаха пуловер и вратовръзка. Той се облягаше на бастун и недоверчиво гледаше новодошлите.

При приближаването си Марано повдигна ръка.

– Джон Грейди, това е доктор Самир Кулкарни, професор по плазмена физика от Принстънския университет. Той е тук, за да прецени... – Погледът му се насочи към кулата. – Каквото е това.

– За мен е удоволствие, докторе. – Грейди, който носеше дебели работни ръкавици, на свой ред посочи към своя екип. – Този мечок е Рахаро Перкаса, защитил докторат в технологичния институт в Ню Джърси; това е Майкъл Лум, химически инженер от университета „Рутгерс“.

Двамата млади мъже кимнаха.

– А това е...

Кулкарни се бе загледал в модела на полихедрон, оставен на близката маса. Но представянето на последния член на екипа неочаквано изостри вниманието му.

– Доктор Алкот. Бъртранд Алкот. – Индиецът се засмя. – За Бога, какво правите тук? Кога се видяхме за последно с вас?

Другият възрастен мъж се усмихна и топло стисна предложената му десница.

– Най-малко преди пет години, ако не ме лъже паметта.

Марано и Джонсън се спогледаха.

– Вие се познавате?

Кулкарни кимна:

– Двамата с доктор Алкот имаме съвместен труд върху хидродинамиката – по времето, когато работехме заедно в Колумбийския университет. Аз мислех, че вие сте се пенсионирали, Бърт.

– Действително се оттеглих от преподавателската дейност – потвърди Алкот.

Кулкарни се опитваше да си припомни нещо.

– Последната ваша разработка, която четох... – Той се поколеба. – Ако не се лъжа, тя беше до голяма степен спорна.

– Изразявате се много дипломатично. Ставаше дума за статия, засягаща изменена Нютонова динамика.

Последва смутено мълчание.

Наруши го Грейди, започнал да кълве по клавиатура.

– Боя се, че за затрудненията в кариерата на доктор Алкот съм виновен аз. И друг път съм чувал, че притежавам лошо влияние.

– И с основание си чувал. – Алкот кимна към Грейди. – Той от години ме тормози със странните си идеи.

Грейди, загледан в числата върху екрана си, само изсумтя.

– Опитах се да опровергая теориите на Джон с помощта на математиката, но не успях. – Той отново се облегна тежко на бастуна си. – А след смъртта на Грета Джон ме убеди да се присъединя към екипа му.

– Моите съболезнования, не знаех. Кога почина тя, Бърт?

– Скоро ще станат две години.

– Искрено съжалявам. – Кулкарни отново погледна към Грейди. – Да разбираам ли, че господин Грейди е работил заедно с вас в Колумбийския университет?

Без да откъсва поглед от екрана, Грейди поклати глава:

– Аз не съм учен. Бях изгонен от държавния колеж.

– Джон има магистърска степен – додаде Алкот и с известно смущение поясни: – Онлайн курс.

– Разбираам. И как така се случи, че вие двамата...

– Джон ми изпращаше писма от години. Той беше изключително настойтелен. Така се стигна до момента, в който повече не можех да го игнорирам. Единствената алтернатива бе да изискам ограничителна заповед. – Алкот посочи към кулата. – Това е резултатът от съвместната ни дейност.

Кулкарни местише поглед между познатия си и Марано.

– В такъв случай господин Грейди е основател на тази компания?

– Да.

– С чужди пари. – Марано взе един от геометричните модели, загледа се в него и повдигна очи към учените. – Интересен разговор, но до този момент не съм чул нищо за кирални свръхпроводници.

Сред тракане на клавиши Грейди каза:

– А изобщо знаете ли какво представляват кираните свръхпроводници, господин Марано?

– Не. И то не защото не съм се опитвал да разбера. Във всеки случай зная, че в тази лаборатория са вложени правителствени средства. Така че някой някъде трябва да знае.

Грейди се усмихна.

– И тъй Уолстрайт процъфтява.

Марано захвърли хартиения модел и се обърна към Кулкарни:

– Ще бъдете ли така добър да пристъпите към инспекцията си? Иска ми се в един момент да се прибера вкъщи.

Джонсън гледаше към бутилките евтина бира, които младите учени стискаха.

– Значи вие, юнаци, се наливате с пиво край уреди с високо напрежение?

Алкот се подсмихна:

– Ние празнуваме.

Грейди отново се включи.

– Бърт е прав. Тази вечер е специална, както сами ще се убедите. – Довършил работата си над конзолата, той се обърна към тях. – Прогнозирам, че много скоро и вие ще искате да пийнете.

Марано и Джонсън се спогледаха скептично.

– Номер 41, какво означава това? – Марано посочи към работните комбинезони.

Грейди захвърли маската си върху една количка с инструменти. Сега той приличаше на автомобилен механик. Косата му бе рошава и стигаше до раменете. Докато обясняваше, повдигна ръце и се зае да я пристяга зад тила си.

– Числото четиридесет и едно представлява начална точка. Простите числа са атомите на математиката. Разположено върху мрежа от равностранни триъгълници, то се появява в самия център на всички прости числа под сто. А ако вземем предвид Полиняковата хипотеза, фракталната същина на този числов ред придобива огромно значение.

– Иユсе. – Марано и Джонсън отново имаха основание да се спогледат.

– Признавам, че Джон притежава определена ексцентричност, господа, но освен това започнах да разбирам, че той притежава различен поглед върху нещата.

Марано погледна към десетките оригами, пръснати сред електронните компоненти върху околните маси.

– Никога не бих предположил – промърмори той.

Алкот взе един от моделите.

– Неевклидова крива. Понякога Джон размишлява над проблемите, като създава хартиени модели.

– За определен набор проблеми този навик ми помага особено. – Грейди се приближи към тях, явно забелязал съмнението върху лицата на инвеститорите. – Може да се каже, че до известна степен съм се отклонил от бизнесплана си.

Марано се навъси:

– Отклонил? Аз не виждам нито една допирна точка. Трябва да ви кажа, че прегледах разходите ви. Само сметките от последните три месеца са погълнали половината от годишния ви бюджет.

– Алтернативни цени. – Грейди посочи към издигащия се уред. – За постигането на необичайни състояния в барионна материя е необходимо огромно количество енергия. А необичайните състояния са точно нещо-то, от което се нуждаем.

– Склонен съм да предположа, че именно разходите ви са истинската причина за появата ни. – Марано посочи към кулата. – Това вашата лебедова песен ли ще се окаже? И какво е барионна материя?

– Нещо, свързано с физиката. И с нашите проучвания на елементарните частици. – Грейди погледна към Кулкарни. – Двамата с доктор Алкот изучавахме взаимодействието на високоенергийните частици, преминаващи през легиран графен сред свръхчестоти от рода на хелий-4.

Кулкарни кимна колебливо:

– Добре, но по какъв начин това се свързва с кидалните свръхпроводници, господин Грейди?

Последва мълчание.

– По никакъв.

Тишината стана напрегната.

– Просто за разработването на кидални свръхпроводници е по-лесно да получиш финансиране.

– Това е измама.

– „Измама“ е грозна дума. Всеки, запознал се с нашия бизнесплан и способен да разбере изчисленията ни, ясно би разбдал какво предлагам.

– Както казах, това е измама.

Грейди продължаваше невъзмутим:

– В такъв случай предстои изключително скучно дело. Пък и някое правителствено лице определено се е заинтересувало от изчисленията ми.

Кулкарни се обърна към Алкот:

– На вас известно ли ви е това, Бърт?

Алкот скриви лице:

– За известно време не бях запознат. Впоследствие се примирих с необходимостта.

– Но репутацията ви...

– Вината е моя, а не на професор Алкот – намеси се Грейди. – Но както ще видите, това вече няма значение.

Алкот направи успокояващ жест.

– Не се тревожете за мен, Сам.

– Притеснявам се, че господин Грейди се възползва от натрупаната ви репутация.

– Нищо подобно. В действителност е почти обратното.

Кулкарни погледна към Грейди.

– И какво правите с тези свръхтечности?

Джонсън местеше поглед между физиците.

– Свръхтечности. Барионанна материя. Всичко това ми звучи като пълна нелепица.

Грейди отпи от еднолитровата си бутилка и обърса брада с ръкавицата си.

– Свръхтечностите са нещо напълно реално, господин Джонсън. Става дума за състоянието, в което материята придобива характеристики на течност с нулев вискозитет и нулева ентропия. На пръв поглед нормална течност, но при изключително ниски температури тече без никакво триене. Главният въпрос е, че в определени екстремни условия стандартният физичен модел престава да бъде актуален. Погледнете...

Той си сложи предпазни очила и грабна една празна стъкленица. Подир това откачи димящ керамичен цилиндър от кулообразното приспособление, отвори го и внимателно преля бистра димяща течност в стъкленицата.

– Това е хелий-4 с температура малко под 2,17 градуса по Келвин¹.

Той повдигна стъкленицата. Макар тя да бе изработена от массивно стъкло, течността с лекота разтопи дъното и се изля на пода, където бързо се изпари.

Джонсън неволно отстъпи назад.

– Мамка му. Това нещо разряжда стъкло.

– Именно. В квантово състояние се случват странни неща. То очиства материята до същината ѝ: субатомни частици. Процеждане през пук-

1. –270,98 градуса по Целзий. – Б.пр.

натините на стандартната физика. – Той отново прикрепи цилиндъра сред чудовищното приспособление. – Всяка частица хелий-4 е бозон заради нулевия си спин. При достигането на температурата, за която ви споменаха, при която хелият се втечнява, квантовите ефекти се проявяват на макроскопично равнище – това означава, че отделните атоми на течността вече не притежават значение: тя се превръща в смес от електрони, протони и неutronи. Бозе-Айнщайновата кондензация представлява подход в теоретичната физика, където времепространството само по себе си бива разглеждано като суперфлуид. Течността на реалността.

Кулкарни се навъси.

– Теория на Бозе-Айнщайн? Какво точно се опитвате да постигнете, господин Грейди?

– Опитваме се да открием начин за долавяне на гравитационните вълни, докторе.

За момент Кулкарни остана сепнат, преди да се обърне към Алкот.

– Той сериозно ли говори, Бърт? И вие сте се съгласили да участвате в това?

Алкот сви рамене.

– Човек трябва да поддържа ума си и след пенсиониране.

– Цяла обсерватория, проектирана специално да изучава гравитационните вълни, не е успяла да ги засече, и то с помощта на многогълчева интерферометрия. Какво ви кара да смятате, че вие ще успеете с помощта на... подобна сбирщина? – Кулкарни посочи към машината.

– Защото аз ги виждам. Ето тук. – Грейди допря пръст до главата си.

Кулкарни мълчаливо се взираше в него. Младият учен повдигна ръка:

– Хубаво, виждам, че не ми вярвате. Какво пък, имате основание. – Той посочи към кулата. – Суперфлуидът тече без триене. А свръхпроводниците позволяват на електроните да протичат без съпротивление. Ние потопихме графенова намотка сред свръхтеченост.

– Защо графенова?

– Заради слоя свръхпроводимост. Той копира електрони, движещи се през почти съвършен вакуум. Изолира частиците от външни влияния. Освен това графенът също проявя необичайни ефекти при определени условия.

– Пак не виждам по какъв начин това е свързано с целта ви, господин Грейди.

– Така. Беше ми нужна свръхпровеждаща пластина, заредена на микровълнови честоти. Квантовата нелокализуемост на отрицателно за-

редените Купърови двойки, защитени от откриващия ефект на декохерентността от забранена зона, кара двойките да описват неизразимо и негеодезично движение в присъствието на гравитационна вълна.

Марано вдигна ръце:

– Казах ви, професоре, този човек просто избълва произволни думи.

Кулкарни му направи знак да замълчи, без да откъсва очи от Грейди.

– Продължете.

Грейди сви рамене.

– Така образуваната йонна решетка бива ударена от гравитационните вълни, но Купъровите двойки остават неизменени. Това разделение принуждава графена да се поляризира. Резултатът е Кулонова сила. Влиянието на въпросната Кулонова сила усилва свръхтеченията, породени от вълната, и създава отражение.

Кулкарни се навъсси:

– Господин Грейди, ако между свръхпроводящите слоеве и гравитационните вълни съществуващо взаимодействие, експериментът на НАСА с гравитационна сонда „Б“ щеше да го е открил.

Грейди взе парче хартия и започна да го нагъва по сложен начин.

– Да. Експериментът с този спътник показа купища аномални резултати, които бяха приписани на сферичните жироскопи. Но моето обяснение е друго...

В ръката му се бе озовало хартиено кълбо – умело нагънато.

– Неутронните звезди притежават огромни магнитни полета. А свръхпроводниците – като този графен – *изключват* магнитните полета. Но една неутронна звезда като Касиопея А – която притежава протонен свръхпроводник в сърцевината си – пак притежава масивно магнитно поле.

Кулкарни го наблюдаваше мълчаливо.

– Как е възможно това, рекох си аз? Възможно е, защото суперфлуидите, съдържащи заредени частици, са също така и свръхпроводници. Тази комбинация притежава известни забележителни качества. Прибавите ли суперфлуид към свръхпроводник, границите на свръхпроводника се променят, изменят стойността на Айнщайновата константа и стават причина за наистина необичайно поведение. – Той потупа корпуса на масивния уред. – Аз имах теория за изменянето на гравитационните вълни при тази свръхпроводимост.

Кулкарни въздъхна:

– Господин Грейди, не виждам какво би могло да постигне това, освен да прахосва пари.

Сега беше ред на Грейди да се вторачи в него.

– Мда. – Той се обърна към по-едрия от двамата азиатци. – Радж, бъди така добър да задействаш захранването.

– Дадено. – Перкаса се усмихна и се отправи към купчината кондензатори в единния край на залата. Пътъм той се обърна към посетителите. – Съветвам ви да се поотдръпнете. Само след миг ще пусна петдесет мегавата.

Кулкарни хвърли остьр поглед към Грейди.

– Толкова електричество би могло да захрани цяло градче.

– Да, зная – кимна Джон Грейди.

Преди някой да е успял да възрази, Перкаса протягаše пръст към проблясващия клавиши.

– Пригответе се! Три, две, едно...

Настойчиво жужене изпълни лабораторията. Необичайно сияние изникна над гнездото за момент – прашинките се йонизираха. Подир това проблясъкът изчезна.

Грейди доближи бутилката си до отвора на дълга прозрачна тръба, чиито иззвивки изчезваха дълбоко в търбуха на чудовищното приспособление.

– Наблюдавайте внимателно – подкани ги той и наля.

Всички погледи проследиха движението на бирата, отведена до изпъкналата платформа.

Тогава течността се понесе право нагоре.

Кулкарни свали очилата си и остана зяпнал.

– Небеса...

По време на „падането“ си нагоре течността достигна някаква невидима точка, отвъд която властваше влиянието на обикновената гравитация. Тя се понесе към земята, като фонтан, само за да попадне отново сред влиянието на изменението. Много скоро течността започна да осцилира, докато не постигна равновесие. Не след дълго тя се извиваше като мембрана под влиянието на двете гравитационни полета. Пяната образува меняща се полярна шапка.

Кулкарни отново си сложи очилата.

– Бога ми... това е енергиен поток.

Грейди кимна.

– Именно. Гравитационните полета притежават същата форма като електромагнитните. Също както носещите се електрони в плазмения поток пораждат магнитно поле – ние смятаме, че тези квантови полета по

някакъв начин си взаимодействат с гравитацията. Наричаме този ефект „поле на Бронщайн“.

– *Антигравитация?* Не говорите сериозно.

– По-скоро не говоря за антигравитация. Мисля, че сме създали машина, която отразява гравитацията: гравитационно огледало. Или може би рефрактор. Още не съм напълно сигурен.

Кулкарни протегна ръка към машината.

– Определено става дума за някакъв вид електромагнетизъм. Водата е диамагнетична; при тези енергийни нива бихте могли да увесите във въздуха тухла, съдържаща незначителни следи от магнитен материал. Да не би да очаквате от мен да повярвам, че сте открили начин да отразявате гравитацията?

– Свръхпроводниците изключват магнитните полета, докторе – изтъкна Грейди. – Освен това трябва да признаете, че резултатите от изпитанията ни изглеждат обещаващи.

Няколко мига Кулкарни остана съмълчан, загледан в евтината малцовска течност, подскачаща във въздуха.

– Да изкривявате гравитацията... това би означавало... – Той затихна.

Грейди довърши думите му:

– Това би означавало значими основания да приемем съществуването на гравитационни вълни. Да не говорим за космологията на многомерните обекти. Струнната теория. И още нещата.

Кулкарни напразно бе започнал да се оглежда за стол: всички околни бяха строшени.

– Бога ми...

– Бих казал, че е доста готино.

Кулкарни отново започна да клати глава.

– Не. Трябва да става дума за електромагнетизъм. Дори една течност от цветен метал...

– Имате пълното право да се съмнявате. Лабораторията ни е изцяло отворена за вас.

– Защото онова, което вие твърдите, би означавало... край на стандартния физичен модел. Това би създало съвсем нова астрономия. И Нобелова награда. И това би било само началото.

Алкот, Грейди и техниците се спогледаха. Грейди се засмя:

– За това дори и не бях помислял, Бърт.

Алкот повдигна вежди:

– Това беше първото нещо, за което си помислих аз.

– Почакайте за момент, господа! – възклика Марано.

Всички се обърнаха към него.

– Само бих искал да вметна, че вие използвате електричество, достатъчно за стотици хиляди домакинства, за да повдигнете гълтка бира два метра над земята. Със същата ефективност човек би използвал един „Боинг 747“, за да почисти изтривалка.

Доктор Кулкарни оставаше загледан в машината. Той махна с ръка:

– Вие не осъзнавате потенциалното значение на това откритие, господин Марано.

– Значимостта е хубаво нещо, но тя няма да се отрази благоприятно на икономиката.

– Ако наистина тук си имаме работа с антигравитация или с гравитационно огледало, както се изразихте вие, господин Грейди – а ние още не сме определили това... – Кулкарни се обърна към компютърния екран, макар да продължаваше да говори на Марано. – Това би окказало огромно влияние върху струнната теория и М-теорията. Би могло да разкрие... истината за тъканта на вселената. Би могло да ни помогне да разберем структурата на пространство-времето. До този момент гравитацията е единствената сила, която не се вписва в стандартния физичен модел. Има вероятност това да се окаже най-значимото откритие на века. На всички досегашни векове. Възможно е то да разкрие неизмерим напредък. Дори да ни отведе до единна теория.

Двамата финансисти се спогледаха.

– Аха. И какъв е икономическият потенциал на това откритие?

Сега беше ред на учените да се спогледат.

Грейди подаде бутилката си на Кулкарни, който отпи укрепваща гълтка. Междувременно брадатият отговори:

– В самото начало ще бъде малък. Както сам споменахте, проучванията ни изискват огромни количества енергия, които да породят специфичните условия дори и в малка зона. За евентуалното й комерсиализиране бихте се нуждаели от почти неизчерпаема енергия...

– Евтина почти неизчерпаема енергия – дададе Алкот.

– Да, неизчерпаема, евтина и лесна за пренасяне енергия. Това би ви позволило да произвеждате устройства, отразяващи гравитацията. Но съществуват и по-практични начини за преодоляване на гравитацията...

Джонсън посочи към пенливата течност, която все още се носеше във въздуха.

– Излиза, че вие сте създали най-скъпата лава лампа. Не ме разбирайте погрешно, наистина изглежда впечатляващо. Но петдесет мегавата...

Кулкарни пристъпи между тях.

– Вие не разбираете колко стойностно може да бъде това откритие за науката.

– Доведохме ви тук в качеството ви на здрав разум, докторе. А вие започвате да се държите като зубърче в музей.

Грейди си все бутилката обратно.

– И аз обожавах посещенията в музея.

Кулкарни се овладя и с кимване се обърна към Алкот:

– Бърт, докажете ми, че в случая не става дума за някакъв вид електромагнетизъм. Във вакуум проявяват ли се същите особености? Можем ли да отхвърлим йонно въздействие?

Алкот се облегна на бастуна си.

– Постигнахме същите резултати и в обезвъздушена среда. – Той се обърна към Грейди. – Джон, покажи на Сам експериментите със специфична обстановка.

Грейди посочи към извиващата се мембрана алкохол.

– Обърнете внимание на формата на полето. Тя ми дава основания да смяtam, че електромагнетизъмът и гравитацията са свързани, макар и в различни измерения.

Кулкарни се колебаеше:

– Ако изглежда като електромагнитно поле и притежава неговото поведение...

– Не е магнетизъм. Всяка притежаваща маса барионна материя, която поставите в това поле, ще изпита гравитационните ефекти. Буквално каквото и да е.

– Очаквате да повярвам, че само с петдесет мегавата вие надхвърляте притеглянето на цялата планета? Без това да създаде миниатюрна черна дупка или...

– Не, почакайте. В случая ние не създаваме гравитация, а – спомнете си – само я *отразяваме*. Като огледало. Гравитационно огледало. Това е причината да използваме свръхпроводящ слой, Купърови двойки и микровълни. Въпросното енергийно огледало може да бъде накарано да отразява гравитацията в различни посоки.

– Да я отразява като фотони?

Този път Грейди не отговори веднага, а прокара пръсти през спълстената си коса.

– Може би. Още не съм сигурен. Но причината да го оприличавам на огледало или призма е, че ние можем само да модифицираме вече наличното гравитационно поле. Не сме в състояние да увеличаваме силата на гравитацията, без значение какво количество електрическа енергия използваме. Ако има една земна гравитация, тогава това е максималният ефект, който сме в състояние да отразим. Но тъй като гравитацията е и още ускорение, би трябвало да можем да отразим увеличените сили на ускорение, което на практика би ги елиминирало. Това вече би представлявало интересно приложение.

– На теория.

– Да. Теоретично. Погледнете... – Грейди се приближи към терминалата си и посочи към показанията на сензора. – Ние сме в състояние и да разсейваме ефекта. Използваме гравитационния еквивалент на Халбахови сфери, за да създадем гравитационно поле, което означава, че бихме могли да влияем на гравитационното поле по същия начин, по който можем да влияем на електромагнитното с помощта на Халбахова подредба. Можем да изменяме формата му или да излъчваме равен поток във всички посоки... – Той внесе съответните изменения.

Неочаквано полярната шапка бира се стече нагоре и образува лъскало кълбо в самата среда на обграденото пространство – все още увиснала наслед въздуха, но напълно сферична.

Кулкарни промълви:

– Нулева гравитация... Господи...

– Всъщност това е равен поток микрогравитация. Гравитационното поле е съсредоточено към намираща се в центъра точка.

– Равновесие.

– Да. А бихме могли да фокусираме полето в някоя посока. Да променим посоката на спускане – на практика да променим посоката, в която се намира „долу“.

Едно раздвижване на джойстик накара бирата да напусне застиналостта си и да падне върху Марано и Джонсън, обливайки и двамата.

– По дяволите, Грейди!

– Да не сте се побъркали? Това е костюм за четири хиляди долара!

– Прощавайте, господа.

Кулкарни бавно оглеждаше боклуците по пода и следите от опустошение.

– Започвам да разбирам причината лабораторията да изглежда по та-къв начин.

– Трябваше да проведем опити.

Индиецът размишляваше усилено, търсейки нещо, с което да обори теорията.

– Но ако наистина отразявате гравитация, барионната материя би трябвало да си взаимодейства с полето. Не просто с диамагнитите материали, а буквально с всичко.

Грейди кимна.

– Да. Именно. Дори и във вакуум. И действително е така.

Той взе книга с твърди корици – оказала се Нютоновата *Principia Mathematica* – и я тласна към гравитационното поле, където тя остана да виси.

– Подозирам, че огледалото по някакъв начин трябва да изкривява самото времепространство, защото измененото гравитационно поле не се разширява извън сферата, както човек би трябвало да очаква, ако гравитацията течеше по права линия.

Кулкарни се замисли над това.

– А гравитацията се предава на всякакво разстояние...

– Именно. Ако бяхме създали гравитационно поле, равняващо се на земното притегляне, първото щеше да се разширява. Мисля, че в случая имаме работа с изкривяване, с ефект на леща, във времепространството. Вихрово движение в потока на гравитацията. – Той размаха ръце. – Още не съм сигурен.

Кулкарни стоеше замислен и смаян.

– Трябва да направим експерименти за Нютоново движение.

Грейди придърпа кофа с топки за голф.

– Вече го сторихме...

Само след мигове Кулкарни възклициваше радостно и захвърляше топки към средата на уреда. Снарядите описваха крива под влиянието на гравитационния кладенец и отлитаха към стените на лабораторията.

– Видяхте ли? – извика Кулкарни и протегна ръка. – Точно като астероид, отскучащ от гравитационното поле на Земята.

Марано все още изцеждаше сакото си.

– Бога ми, воня като клошар. – Той кимна към жужашите уреди. – И бихте ли изключили машината? Нищо чудно, че разходите ви за ток са толкова високи.

Кулкарни го изгледа убийствено.

– Имате ли представа колко важно може да се окаже това откритие?

– Известно ми е, че дадена инвестиция трябва да изглежда разумно от икономическа гледна точка. Пристъпили ли сте към патентоване, господин Грейди?

Грейди се спогледа с Кулкарни и сви рамене.

– Не. Ще има време за това. Пък и не бива да патентоваме самото откритие.

– И защо не, по дяволите?

– Защото това е внушителен поглед към същината на вселената. Все едно да патентоваме електромагнетизма. Трябва да споделим тази информация. Кой знае колко инновации ще донесе тя. Тези инновации ще можем да патентоваме.

– Тоест, казвате ми, че ние сме инвестирали милиони, за да можете вие да спечелите Нобелова награда? Съветвам ви да си наемете адвокат, господин Грейди.

Кулкарни гледаше към увисналите топки за голф и се усмиваше. С все още удивен вид той премести поглед върху самата машина.

– Вашето откритие може да промени всичко, господин Грейди. Буквално всичко.

Грейди сви рамене.

– Не бих бил чак толкова категоричен, професоре, като се вземат предвид количествата енергия, необходими за възпроизвеждането на ефекта. И все пак тези знания определено откриват определени възможности.

– Разполагате ли с телефон тук?

– Разбира се. – Грейди посочи към отсрещния край на залата. – Кабинетите се намират отвъд тази врата.

– Благодаря.

Марано се обърна:

– На кого ще се обаждате, професоре?

– На фондовите технически съветници в Ню Йорк, господин Марано – отвърна Кулкарни в движение. – Не очаквам, че вие ще можете да опишете видяното днес.

– Кажете им, че държим ситуацията под контрол.

Топка за голф отскочи от пода и прелетя досами лицето на Марано.

– Пазете се!

Самир Кулкарни затвори вратата след себе си. В тази част на сградата почти всички цветове бяха избледнели заради десетилетията флуоресцентна светлина. И въпреки това в погледа му се долавяше някакво подобие на почит.

Именно сред тази обстановка е било направено откритието.

Помещения с нисък наем – с празни шкафове, струпани из ъглите. Редици евтини компютри, заети да изчисляват нещо. Всичко изглеждаше тъй... обикновено.

Върху един от шкафовете той забеляза хартиен геодезичен купол и спря, за да разгледа сложния начин на нагъване.

Иновацията беше нещо любопитно, което никога не спираше да го удивлява.

И все пак това място потвърждаваше известното отдавна: че наистина значимите открития рядко се появяват от очакваните източници. Ексцентричните студенти, изкарващи четворки и петици, далеч по-често се проявяваха като източник на напредък. Обяснението бе просто: онези, сдobile се със стабилна позиция в настоящия ред, се затрудняваха да излизат извън границите му – и понякога оставаха покварени от него. Особено сред изкуителния призив на успеха и на одобрението от колегите. В престижните учебни заведения никой не се дипломираше случайно. Самото влизане в тях представляваше трудност, а после идваха още по-сериозните усилия за изкарването на добри оценки. А за да се сдobile с добри оценки, човек трябваше да бъде отличен конформист. Да се представи блестящо в усвояването на общоприетото.

Докато наистина различните и независими мислители често оставаха незабелязани.

Организацията, към която принадлежеше Кулкарни, бе имала големи успехи в страните от Третия свят – с изнамирането на ексцентрични гени, преоткриващи човешката инфраструктура с помощта на дребни технологични подобрения: водни филтри, слънчеви и оптични приспособления. Най-важното бе човек да отдели плявата от зърното: да открие полезно лудите сред сериозно лудите. В това отношение организацията на Кулкарни се справяше много по-добре от Силициевата долина.

Един поглед към инвеститорите на въпросната Силициева долина бързо показваше сходства. Изникваше някаква нова, съблазнителна идея и всички долари в Долината се втурваха да преследват едно и също. Служители от оригиналната организация се отделяха в самостоятелни фирми – докато пазарът не се пренасите от вариации на една и съща тема. Стойностите се повишаваха и накрая мехурът се пукаше. И цените спадаха рязко. Тогава цикълът се повтаряше.

И за какво? Откриването на *железниците* бе предизвикало далеч по-голяма промяна от интернет. Същото се отнасяше и за заменяемите части. Не, високотехнологичните иновации с нищо не застрашаваха статуквото.

Организацията на Кулкарни не следваше този модел. Това бе една от причините нейните инвестиции рядко да се насочват към технологичните средища. Тя искаше откритите от нея гени да останат незасегнати от влияние. Това довеждаше до много провали, но понякога полезно знание биваше изтръгнато от вкочанените пръсти на провала. Това правеше тези редки открития още по-ценни. Откритията, които един ден щяха да променят пътя на човешкия вид.

Един ден – ден като този.

Кулкарни забави крачка, забелязal белите дъски в съвещателната зала. Те бяха покрити със сложни математически уравнения. Спрял на пра-га, той се загледа в тях, кимвайки. Само че не можа да ги проследи. Грейди бе навлязъл в някаква непозната за него територия.

– Много умно, господин Грейди – промърмори индиецът. И осъзна, че самият той не би могъл да достигне тези проникновения. Същото можеше да се каже за великите умове на настоящата епоха, били те биологични или синтетични. Откритието на Грейди представляваше нещо уникално.

Кулкарни приседна на ръба на масата, близо до телефона. Той продължаваше да се взира в белите дъски и да размишлява за различния начин, по който Грейди виждаше вселената. И колко красив бе този начин.

Той въздъхна. Беше му неприятно да прави това. Наистина. Но то бе необходимо. Дълбоко в себе си професорът осъзнаваше това. Съмнението бе част от професията. Подир миг Кулкарни притисна длани като в молитва и се обърна към празното помещение.

– Варуна, нужна си ми.

Спокоен женски глас отвърна в главата му.

– *Слушам те, Поклоннико. С какво мога да ти помогна?*

– Намирам се в инкубатор шестдесет и три.

– *Виждам те.*

– Какъв е статусът на тази лаборатория?

– *Симулациите на провежданите тук експерименти са непълни.*

– А ако проучванията се окажат потвърдени?

– *Успешното въвеждане на проучванията от инкубатор шестдесет и три би довело до изменение от първа степен.*

Кулкарни бавно си пое дъх.

– Първа степен.

– *Потвърдено.*

– Разбирам. – Той помълча за момент. – За колко време би пристигнал карантинен екип?

– Екипите вече изчакват.

Кулкарни се сепна.

– Значи сте очаквали подобно развитие?

– Успешното завършване на тези експерименти носи значителен рисков. Какъв е твоят доклад?

Той събра решителност.

– Мога да потвърдя, че изменение от първа степен се е случило в инкубатор шестдесет и три. Картина от инцидента и придвижаващи измервания, подадени в единадесет и тридесет и девет по Гринуич.

– Изчакай потвърждение. – Настъпи малка пауза. – Изпратените материали потвърждават настъпването на изменение от първа степен.

– Има ли никакви изтичания на информация от това място през последните седемдесет и два часа?

– Проверявам. – Нова пауза. – Четиридесет и седем електронни писма и осем гласови съобщения са били прихванати, заедно с четири надесет обновления в социалните медии. Всички те са били прекъснати или пренасочени към Симулационната мрежа, допълнени със симулирани отговори от реципиентите.

– Вестта за това открытие напускала ли е лабораторията?

– Никакви данни, отнасящи се до изменението от първа степен, не са напускали мрежовите граници на инкубатор шестдесет и три.

В такъв случай на него се падаше да вземе решение.

– Препоръчителна насока на действие?

Отговорът дойде почти веднага:

– Ограничаване. Каратинна процедура.

Кулкарни кимна на себе си.

– Това съвпада с моята преценка. Започни процедурата по ограничаване. Отбележи часа.

– Дата и час отбелязани. Екипите пристъпват към действие. Моля, неоперативният персонал да разчисти зоната...

Глава 2

Вършачите

Джон Грейди наблюдаваше как няколко топки за билярд обикалят една около друга сред измененото гравитационно поле. Приличаха на планетите от малка сълнчева система, с изключение на това, че движението им се забавяше под влияние на триенето. Той се засмя, а двамата му помощници, Рахаръо Перкаса и Майкъл Лум, хвърлиха още топки в гравитационния кладенец, породен от машината.

Облегнат на бастуна си, Бъртранд Алкот стоеше до Грейди. – Излиза, че вселената е луда като теб, Джон.

– Ето една ужасяваща мисъл.

– Така е. И все пак ти успя.

– Искаш да кажеш, че *ниe* успяхме. Знаеш, че не бих могъл да сторя това без теб.

Алкот само махна с ръка.

– Аз прекарах години да те убедя, че идеите ти никога няма да работят. – Той погледна към въртящите се топки. – И съм грешал. Както съм грешал за повечето неща през живота си.

Грейди се обърна към него.

– Ти ми даваше предизвикателство, Бърт. Принуждаваше ме да изчествам теорията си. Да я променям, променям, променям. – Със смях той стисна рамото на стареца. – Не бих могъл да постигна това без теб, не осъзнаваш ли?

Алкот се замисли над думите му. След няколко мига той отвърна, загледан в импровизираните планети:

– Истината е, че нямах какво друго да правя. В собствените си пророчествания не бях постигнал нищо. През целия си живот двамата с Гreta бяхме очаквали оттеглянето ми. И когато нея вече я няма...

– Ти не си излишен. Аз се нуждая от теб.

Алкот отново мълчеше, този път под влиянието на чувства. В един момент той повдигна очи.

– Родителите ти ще се гордеят с теб.

– А твоите деца ще се гордеят с теб, сигурен съм. Трябва да прекараш повече време с тях.

– Аз почти не ги познавам. – Алкот стисна дръжката на бастуна си. – Слушай, Джон, искам да ми обещаеш нещо.

- Разбира се. Какво?
- Не постъпвай като мен.
- Аз също обичам работата си, Бърт. В това няма нищо лошо. – Той посочи към гравитационното огледало. – Точно по тази причина успяхме.
- Трябва да обичаш нещо повече от работата си. Нужни са ти хора, които да те обичат. Иначе какъв е смисълът? – Старецът се загледа в нищото. – Онази твоя приятелка... Как се казваше тя?
- Либи.
- Какво стана с нея?
- Тя срещна друг в часовете си по йога. Вече е бременна с детето му.

Двамата са щастливи.

Алкот бавно кимна.

Грейди отново погледна към гравитационното огледало.

- Това не е разговорът, който очаквах да водим в този момент, Бърт.
- Постигнали сме историческо открытие. Трябва да му се радваме.

Сбръчканото лице се обърна към Грейди.

– Животът не чака никого.

– Нима това не е живот?

- Искам да ми обещаеш, че ще живееш и извън ума си. – Алкот стисна рамото му. – Обещай ми. Използвай това открытие, за да бъдеш човек.

По настойчивостта в думите личеше, че възрастният човек говори сериозно. Грейди го погледна в очите и кимна.

- Добре, Бърт, обещавам. Сега ще престанеш ли с това, за да започнеш да обмисляш Нобеловата си реч?

Алкот направи гримаса и го потупа по гърба, при което дланта му се озова в близост до кичурите.

- Тази твоя нелепа коса. След първия път, в който те срещнах, казах на Гreta, че ме преследва някакво мърляво хипи.

Грейди се изсмя.

– Косата е календарът на природата.

Тогава той забеляза някакви силуети да влизат в притъмнялата лаборатория.

– Кои са тези?

Алкот също се обърна. Перкаса и Лам отместиха поглед от миниатюрната си слънчева система. Инвестиционните съветници Албърт Марано и Слоун Джонсън престанаха да сушат костюмите си над някаква преносима печка и любопитно се присъединиха към екипа на Грейди.

Десетима неочаквани посетители пристъпваха напред, облечени в жълти гащеризони на електрическата компания на Ню Джърси. Под кас-

ките си носеха черни газови маски; освен това бяха оборудвани с фенери и инструменти. Те мълчаливо и ефективно се разпъснаха из стаята и започнаха да разполагат оборудването си, без да обръщат никакво внимание на учените.

Бърз поглед към аварийния изход показва наличието на още дузина работници.

– Какво става тук, момчета? Ехо? Ако е заради разхода на електричество, това е нормално. Имаме разрешителни.

Марано, Джонсън и останалите смутено се обърнаха към Грейди.

– Противогази няма да ви трябват. – Грейди посочи към един алармен панел с редица зелени светлинки. – Няма изтичане на химикали.

Той забеляза, че един от работниците носи голяма видеокамера на рамото си; червената ѝ светлина работеше. Неочаквано лабораторията бе залята от блясък.

– Я да махнеш камерата! Защо снимаш? Нямаш право да снимаш, това е частна собственост. И как изобщо влязохте тук?

Сред работниците изникна мъж. Той се отличаваше от останалите по облеклото си – носеше обикновена фланелена риза и джинси. Мъжът беше висок, красив, със сламеноруса коса и брада, която следваше очертанията на челността му. Горната устна оставаше избръсната. Непознатият притежаваше атлетизъм, съчетан с харизма – типичен провинциален хубавец. И изглеждаше съмнително познат. Грейди бе сигурен, че го е виждал и преди.

– Ти ли си ръководителят на тези идиоти? Какво става тук?

Мъжът се приближи към камерата, вперил поглед в обектива. Подир това той се обърна и впери обвинителен поглед в Грейди.

– Нека Божието наказание се стовари връз теб, Джон Грейди!

– Наказание? Що за глупости?

– В Притчите е казано, че мъдрият пресява нечестивите.

– Кой е нечестив?

– Твоето проучване ни отнема човечността и превръща тази земя в Ад. Ние сме тук, за да върнем човечеството в естественото му състояние. Да му възвърнем хармонията на Божието сътворение!

С отвратително предчувствие Грейди гледаше как натрапниците го заобикалят.

– Вие не сте изпратени от електрическата компания.

– Има само една власт, която изпраща.

– Достатъчно – кресна Марано. – Навлезли сте в чужда собственост. Обаждам се в полицията. – Той извади смартфона си и започна да набира.

Неколцина от натрапниците около него насочиха оръжия, приликащи на черни пластмасови играчки.

– Чакайте малко! – Марано повдигна ръце, все още стиснал телефона. – Какво става тук?

Няколко електрошокови стрелички се забиха в него. Последвалото им изщракване почти се изгуби сред жуженето на близките кондензатори. Марано рухна и започна да се гърчи на земята.

– Спрете! Моля ви, спрете! – запиця той.

Джонсън повдигна ръце.

– Небеса! Какво искате?

Няколко заряда покосиха и него. С кръсъци той рухна на земята и изчезна сред наобиколилите го работници в жълти комбинезони и газови маски.

– Какво правите? – кресна Грейди. Той се обърна към русия. – Щом толкова мразите технологията, защо я използвате?

Без да отпуска пръст, мъжът отвърна, по-скоро към камерата:

– Лопатата е в ръката Му и Той здраво ще очисти хармана Си, и ще събере житото си в житницата, а пляватата ще изгори в неугасим огън!

Няколко стрелички прободоха и Грейди. Съкрушителен шок сви мускулите му в спазъм. Преди да се е усетил, той вече се гърчеше на земята. И крещеше. А между шоковете се молеше:

– Не удряйте Бърт! Той има пейсмейкър!

Последва нов шок. Тогава лицето на предводителя изникна над Грейди. Той внимателно прекрачи една жица и приклекна.

– Твоето проучване е обида към Господа. Твоето ровене из Делата му е гнусота. Човечеството трябва да живее сред благодарно смирение, както е дошло в Света му.

Грейди с мъка се извърна. Беше му трудно да говори.

– Тук има... охранителни камери.

Мъжът спокойно се огледа.

– Нека те видят лицето ми и знаят, че вършачът на Бога, Ричард Луис Котън, е дошъл за теб.

Нов шок се вряза в тялото на Грейди. Чезнещите му мисли съмътно доловиха гласове, долитащи по радиовръзка.

– Начало на фаза две.

– Разбрано, карантинен екип девет е на позиция...

Грейди дойде в съзнание след неопределено време, за да открие, че е овързан към тръбите на гравитационното огледало с помощта на изключително сложни възли. Дори пръстите му бяха омотани. Редиците кондензатори бяха притихнали, явно изключени от нашествениците. Струваше му се странно, че подобни лудити изобщо са знаели как да сторят това.

После забеляза вързания до него Алкот. Главата на стареца бе клюмнала и покрита с пот; очите стояха затворени. Марано бе вързан от другата страна на Грейди, затварящ кръга около гравитационната кула.

Грейди напрегна китки в опит да ги освободи, но това усилие само ги пристегна още повече.

Познатият глас отново заговори:

– Моли се за изкупление.

Грейди забеляза, че неколцина от маскираните мълчаливо прикачат жици към двесталитрови варели, разположени по пода. Това им придаваше вид на огромни батерии.

– Какво правите? Какво е това?

Самонареклият се Котън изникна в полезрението на Грейди и коленичи пред него.

– Тридесетпроцентов амониев нитрат, примесен с бензин. – Виждайки неразбирация поглед на Грейди, той додаде: – Това е бомба, Джон Грейди, достатъчно мощна, за да унищожи цялата сграда. Да изпрати адската ти машина там, където ѝ е мястото. Заедно с хората, които са я построили.

Отговори му гласть на Алкот:

– Хора като вас непрекъснато ни завличат обратно към тъмните векове.

Излизаше, че той все пак е буден.

Котън се обърна към него:

– Тъмните векове са това, към което вие не спирате да ни тласкате, доктор Алкот. Технологията няма да донесе отговора на човечеството – само съжаления от напразните ни опити да се преструваме на богове. Опитите да превърнем в Ад Неговата земя. Земята, която Той ни е завещал.

– А какво представлява онова, което правите вие? Да решавате кой да живее и кой да умре? Убийството не е ли грях?

– Не и когато е извършено в защита на Неговото творение. – Котън погледна към мнимите работници, които подготвяха експлозивите. Те му кимнаха, очевидно готови.

Ричард Котън се обърна, усмихна се и драсна клечка кибрит о една тръба. Клечката припламна. Той я доближи до върха на фитила, за да пре-лее пламъка ѝ.

– Ти ще ги отвееш, и вятърът ще ги отнесе, и вихрушката ще ги раз-пръсне; а ти ще се зарадваш в Господа. – Той погледна към вързаните. – Съдът ви настъпи. Телата ви ще се върнат в земята. От вас зависи дали и душите ви ще бъдат осъдени на вечни мъки. Използвайте оставащото ви време, за да определите това.

Котън се приближи към голямата старомодна видеокамера, която по-настоящем бе разположена върху статив. Червеният индикатор, оказващ запис, продължаваше да блести. По антените личеше, че лудитите не са-мо записват, а и изльзват екзекуцията.

Цялата им екипировка изглеждаше остаряла. Сякаш ставаше дума за група радикални амиши, избрали осемдесетте години на двадесети век за максималното допустимо равнище на технологията. Нелепо.

Котън изкрещя към камерата:

– Ето, денят Господен иде, лют и с ярост и гняв пламенен, за да нап-рави земята пуста; и ще изтреби от нея грешните ѝ! Защото огън се нак-ладе в гнева Ми, и ще пламне дори до най-дълбокия ад! Туй е възмездие-ето Му насрещу онези, които поругават творението!

Следовниците му бързо се оттеглиха. Котън хвърли един последен поглед към прага и сви рамене почти със съжаление, преди да се отдръп-не на свой ред.

За момент Грейди остана объркан от този му жест, но видът на плам-тящия фитил бързо върна мислите му към най-належащото. Той отново започна да се мята. Напразно, въжето само се впиваше по-остро в китки-те му.

Марано тихо ридаеше край него.

– Не. Не...

– Няма смисъл, Джон – обади се умореният глас на Алкот.

Грейди отново погледна към пълзящия пламък и осъзна колко е къс фитилът. От него оставаха не повече от тридесет сантиметра, освен ако част от него не оставаше вън от полезрението му.

– Бърт? Можеш ли да си освободиш ръцете?

Алкот тъжно поклати глава.

– Съжалявам, че няма да можеш да отпразнуваш успеха си.

– Ще се измъкнем. Дръж се. – И Грейди се провикна: – Някой може ли да си измъкне ръката?

Стреснатият глас на Лум долетя от другата страна.

– Аз не мога, Джон.

– Аз също.

– Небеса! Никой ли няма джобно ножче или нещо подобно? Или телефон?

Гласът на Джонсън долетя от другата страна:

– Взели са всичко...

Няколко мига затворниците замълчаха, заслушани в съська на фитила.

Алкот се изсмя горчиво.

– Обаче ние наистина успяхме, нали, Джон? Надникнахме зад завесата на вселената.

– Да. Успяхме. – Грейди кимна и продължи да се оглежда за нещо, което да улесни бягството им.

– Сигурно щяхме да спечелим Нобеловата награда. А сега някой друг ще направи това открытие... – Алкот отново погледна към Грейди. – Поне знаем, че ние бяхме първите.

Грейди кимна. Пълзящият по фитила пламък доближаваше върха на един от варелите. Ако наистина нямаше още жица, до експлозията оставаха само секунди.

– Джон.

– Да, Бърт?

– Сбогом.

– Сбогом, Бърт.

Пламъкът изчезна във варела. Бяла светлина обгърна Грейди.

Това беше последното нещо, което усети.

Глава 3

Постмортем

Джон Грейди осъзна, че седи насрещ модерно преддверие, отвъд което личаха постройките на непознат град. Откриващата се от прозореца гледка бе внушителна. Небостъргачи, издигащи се сред крайбрежна равнина. Денят бе прекрасен.

Какво, по дяволите?

Грейди се обърна и видя, че е седнал сред редица празни модернистични столове в нещо като чакалня. Носеше единствения си костюм, мокасини и късметлийската си вратовръзка – онази с хелиевите атоми. Улови отражението си в огледална стена. Това беше същият костюм, с който преди три години се бе явил на интервюто за спонсорството – с други думи: последния път, в който бе носил костюм. Либи му беше помогнала да го избере. За да изглежда нормално. Косата му също бе подстригана. Освен това бе гладко избръснат.

Грейди провери съдържанието на джобовете си. В един от тях откри бележка, изписана с красивия почерк на Лиди. „Късмет! ☺“, пожелаваше бележката.

Какво, по дяволите?

Красив млад мъж, седнал зад вградено рецепционистко бюро, му кимна.

– Господин Хедрик ви очаква, господин Грейди.

Грейди колебливо се обърна към него. Социалните норми изискваха той да се надигне веднага. Но заместо това той повдигна показалец.

– Изчакайте за момент.

– Желаете ли вода или кафе?

Грейди бавно си пое дъх, за да се успокои.

– Не, благодаря ви. Аз...

Той трескаво обмисляше възможните научни обяснения. Появата му тук бе необяснима. Само преди мигове той бе вързан край готвеца се да избухне бомба. Дали това не беше халюцинация, лебедовата песен на невроните в мозъка му? Все пак времето беше нещо относително. Мигът на биологичната му смърт можеше да му се стори разтеглен в минути.

Ученият се огледа. Всичко изглеждаше напълно реално и убедително.

– Добре ли сте, господин Грейди?

Самият той не можеше да каже със сигурност.

– Струва ми се, че е напълно възможно да умирам.

– Простете?

Грейди отново си пое дъх.

– С кого трябва да се срещна?

– С господин Хедрик, сър. Сега ще ви пусна.

Помощникът натисна някакъв клавищ, едни от двойните врати се отвориха. Зад тях изникна огромен и пищен кабинет.

– Заповядайте. – Младият мъж се усмихна. – Ще поръчам да ви донесат вода.

Грейди кимна, благодари и се изправи. С пореден дълбок дъх се отправи към вратата, за да прекрачи прага на най-разкошния кабинет, който някога бе съзирал. Панорамните прозорци откриваха смяваща гледка, сред която ясно личеше Сиърс Тауър – или Уилис Тауър, или както я наричаха днес. Чикаго. Той се намираше в Чикаго. Спомни си, че се бе срещнал със спонсорския комитет именно в Чикаго. Но не в това място.

Кабинетът лесно можеше да послужи за малък хангър. Той имаше няколко изхода, понастоящем затворени. Деветметрови тавани и модерни дървени стени – една от които имаше голяма кръгла емблема, изобразяваща човешка глава, в която на мястото на мозъка разцъфваше дърво. В горната част стояха буквите Б, К и Т, а долната ѝ част бе обгърната от латинска фраза: SCIENTIA POTENTIA EST.

Знанието е сила.

Под емблемата стоеше красив европеец със скъп костюм. Пред него се издигаше модерно бюро, отрупано с екзотични сувенири: сложни викториански часовници, механични приспособления, детайлни скулптури и декоративни ДНК нишки. Огромни полупрозрачни монитори бяха разположени над и зад него. Те показваха различни изображения и дигитални карти на света. Дисплеите изглеждаха невъзможно тънки, а изображениета им – съвсем реални.

Мъжът направи знак на посетителя си да се приближи.

– Господин Грейди, радвам се, че най-сетне получавам възможността да се срещна с вас. Толкова много съм чел за живота и работата ви, че имам чувството, че ви познавам лично. Заповядайте, седнете. Ще желаете ли нещо?

Грейди все още стоеше край прага.

– Просто се опитвам да разбера какво става.

Мъжът кимна:

– Известно ми е, че това може да бъде объркващо.

– Бихте ли ми напомнили кой сте вие и защо точно съм тук?

– Казвам се Греъм Хедрик и съм директор на Федералното бюро за контрол над технологиите. Позволете ми да ви поздравя, Джон... Нали мога да се обръщам към вас така?

Грейди кимна разсейно.

– Разбира се, ня... Почакайте. Федералното бюро...?

– Федералното бюро за контрол над технологиите. Ние следяхме работата ви с голям интерес. Антигравитация. Това се казва забележително постижение. Дори необикновено. Нищо чудно това да се окаже най-важното откритие на нашата епоха. Имате пълните основания да се гордеете.

Мъжки глас прозвуча от дясната му страна и го сепна:

– Водата ви, господин Грейди.

Грейди се обърна и видя хуманоиден робот да стои край него: изящно създание с меки, гумирани пръсти, обвито в бяла пластмаса. Лицето му се състоеше единствено от красиви турмалинови очи, които сияха меко и се взираха в него.

Ученият сведе поглед към чашата в ръката му и механично я взе.

Хедрик го наблюдаваше внимателно.

– Най-добре седнете, Джон. Не изглеждате добре.

Грейди кимна и се отправи към един от столовете пред огромното бюро.

Работът пристъпи встрани с котешка ловкост.

– Бъдете внимателен, сър.

– Благодаря. – Щом се настани в креслото, Грейди започна да изправя чашата на големи гълътки. Подир това се огледа нервно.

Хедрик успокояващо повдигна ръка.

– Разбирам, че преживяването може да е шокиращо. Бихме могли да ви дадем успокоително, но е важно да бъдете с бистро съзнание за този разговор.

Грейди допи водата си.

– Къде съм? И какво, по дяволите, става?

– Току-що сте преживели травмиращо преживяване. Не е приятно, но раждането също не е приятно. И все пак и двата процеса са предпоставка към постигането на нещо велико. Освен това то вече е приключило. Вече сте тук, с нас.

Грейди погледна към часовника си. Онзи, който бе изгубил преди години. Циферблатът сияеше по познатия начин. И показваше, че от случилото се в лабораторията са изминали не повече от няколко минути.

– Това е старият ми часовник... Какво...

– Времето не е важно, Джон.

– Това е Чикаго. Две хиляди мили от лабораторията ми. А вън е ден.

Хедрик кимна разбирашо.

– И това ви тревожи? – Той махна с ръка; в отговор на този му жест във въздуха изникна холограмата на контролен панел. В отговор на няколко докосвания пейзажът, показван от прозорците, се измени: смущаващо пълна проекция на нощен Ню Йорк с изглед към Емпайър Стейт Билдинг. Светлините на помещението веднага се запалиха, за да допълни илюзията. – Така по-добре ли е?

Грейди неразбирашо се вглеждаше към прозореца. Гледката изглеждаше напълно истинска.

– Какво е това място?

– Казах ви, Джон. Това е Бюрото за контрол над технологиите. БКТ. Ние сме федерална агенция, на която се пада да следи обещаващите технологични развития, на държавно и световно равнище; да преценява тяхното социално, политическо и икономическо влияние, за да поддържа социалния ред.

– Да поддържа социалния ред.

– Ние регулираме нововъведенията. В действителност човечеството е далеч по-напреднало в технологично отношение, отколкото можете да си представите. Само човешката същина остава в Тъмните векове. Нашата организация си е поставила за цел да удържа най-лошите импулси на човечеството.

Грейди се обърна назад и видя, че вратите на кабинета са се затворили. Работът, покорно останал да изчаква, му кимна.

Хедрик излезе иззад бюрото си и продължи:

– Човечеството стъпи на Луната през 60-те, Джон. Преди половин век. Атомна енергия. Транзистори. Лазери. Всичко това е съществувало още тогава. Наистина ли мислите, че фейсбук е върхът на нашата ера? В известен смисъл постигнатото от предишното поколение е по-внушително от това, което правим ние. Принадлежащите към него са проектирали ракетите „Сатурн V“ с помощта на логаритмични линийки. Цяло чудо е, че са успели да го постигнат. Имало е толкова вероятности за грешки. Те са били велики. Ние просто сме стъпили върху раменете им.

Грейди отново се обърна към него:

– Какво общо има всичко това с мен? Защо съм тук?

– Заради манипулирането на гравитацията. Трудно е да си представи човек, че сте успели да го постигнете, и то с толкова малко ресурси. Но замисляли ли сте се до какво ще доведе откритието ви?

Ученият мълчаливо се взираше в него.

– Последвайте ме.

Двойните врати от лявата им страна се разтвориха, откривайки покрит с килим коридор.

– Къде отиваме?

Хедрик се усмихна топло.

– Всичко е наред, Джон. Всички тук говорят за вас. Всички ние сме много развлънвани. Искам да ви покажа нещо.

– Какво?

– Истинският ход на историята. Искам да ви покажа какво в действителност е постигнала човешката изобретателност.

С един последен поглед към послушния робот, който отново му кимна, Грейди се изправи на крака и излезе от кабинета. Хедрик отпусна ръка върху рамото му.

– Трябва да знаете, че аз също съм се намирал във вашата позиция. Преди двадесет и осем години. Зная, че не е лесно, но вие сте учен, Джон. Щом търсите истината, очакват ви чудеса...

Той поведе Грейди по протежението на дълга галерия с пиедестали – очевидно това беше някакъв музей. Най-близката поставка приотяваше крепка конструкция от керамика и стъкло, от която се изливаше ярка бяла светлина. Устройството бе с големината на пералня. Прожектирани във въздуха над него букви обявяваха:

Първият самоподдържащ се термоядрен реактор; 6 май
1985 г.

Хедрик, Греъм Е.

Грейди повдигна ръка, за да заслони очите си.

– Вие се шегувате...

– Никога не се шегувам.

– Термоядрана енергия. Постигнали сте термоядрен синтез.

Хедрик кимна.

– Самоподдържащ се синтез?

– Вече ви казах, че съм се намирал във вашата позиция.

Грейди местише поглед между реактора и създателя му. Смаян поглед.

– В цивилния си живот бях плазмен физик. Тороидните термоядрени устройства с магнитно ограничение бяха моята специалност.

Грейди се затрудняваше да намери думи. Хедрик кимна към реактора.

– Това е по-късен модел. Първият прототип беше огромен и произвеждаше само сто мегавата. Дори този експонат е примитивен в сравнение с реакторите, които използваме в момента.

– Но защо хиляда деветстотин осемдесет и пета?

– Определени открития служат като катализатори на едни други и създават цикъл от позитивна обмяна. Така настъпва момент, в който съответната технология става неизбежна. Именно преходът е важен. Добри примери са термоядреният синтез и квантовото изчисление. Проектирането на по-добри реактори стана възможно благодарение на симулациите на нелинейно сдвоени феномени в сърцевинната плазма, крайната плазма и стенните региони на прототипните реактори. А огромните количества енергия позволиха създаването на по-мощни компютри. По-мощните компютри позволяват проектирането на още по-ефективни термоядрени реактори. Това е симбиотично взаимоотношение. Влиянието върху гравитацията също ще бъде ключова симбиотична технология.

Хедрик поведе Грейди към следващия експонат.

– Исках да ви покажа тази галерия, защото тук са изложени откритията, които един ден ще променят човешката цивилизация.

– И въпреки това вие ги държите в тайна? Включително собствената си разработка?

– Ние предпочитаме да гледаме на това като на съхраняване, а не укриване. Ние подготвяме света за масивните промени, които тези открития ще донесат. Неочакваният прилив нововъведения би могъл да разтърси социалния ред, а той не е нещо, към което човек може да си позволи да подхожда с пренебрежение, Джон.

Хедрик го поведе към следващия експонат. Това откритие бе представено чрез холоанимация на живи клетки, които се размножаваха в лабораторна паничка. Табелката гласеше:

Лек срещу злокачествена неоплазма: ноември 1998 г.

Роу, Рошел, доктор по медицина, и др.

– Рак? Излекували сте рака?

– Доктор Роу го стори. Лекът покрива повечето му форми. Един скрит джоб върху повърхността на петдесет и трети протеин се оказа ключов – кимна Хедрик и понечи да продължи.

– И с какво основание прикривате лекарство срещу рак? Не осъзнавате ли, че това би спасило милиони животи? Десетки милиони животи?

– Човешкото население продължава да нараства, дори и при наличието на болести като рака.

– С какво право укривате този лек от хората?

Хедрик търпеливо обясни:

– Джон, Бюрото съществува преди мен. То е било основано в годините преди полетите до Луната – когато скоростта на технологичния напредък е заплашвала да преобърне нашите обществени и политически институции. БКТ е дъщерна организация на отдела за наука и технологии към ЦРУ. Целта му е да наблюдава проучванията, да ги класифицира и да регулира бъдещото им разкриване пред обществеността. Не можем да се похвалим с пълна успеваемост – Стив Джобс ни затрудни – но въпреки това сме успели да уловим повечето от големите смутители, преди те да са предизвикали неконтролирани промени. – Той посочи към редиците експонати. – Както сам можеш да се убедиш.

Грейди не можа да сдържи отвратения си смая.

– И кой казва, че технологията заплашва да преобърне нашите обществени и политически институции? Точно космическата програма въодушеви моето поколение да се заеме с наука.

Хедрик кимна.

– Да, но как човечеството би се справило с лекове за повечето заба-зи? С неограничена чиста енергия? С изкуствен интелект, надвишаващ човешкия? Всичко това би довело до необратими промени в обществото. Промени, които наблюдаваме дори и сега, противно на всичките ни усилия.

– Не мога да повярвам, че вие смятате позицията си за етична.

– Отричането от собственото ми откритие бе едно от най-трудните неща, които съм правил през живота си. Но направих тази жертва в името на общото благо.

Грейди стисна юмруци.

– Но вие нямате право да решавате напредъка на науката.

– Започвате да звучите като един наш общ познат.

Грейди си припомни лицето на побъркания лудит, чиито следовници неотдавна го бяха привързали към бомба.

Хедрик видя осъзнаването в очите му.

– Именно, Ричард Луис Котън: публичното лице на антитехнологичното движение. Често се случва неговите Вършачи да нападнат нечия ла-

боратория. Това е само начин на контрол, Джон. Движението на Котън е илюзия, целяща да пренасочва. В крайна сметка вие сте жив.

Грейди се отдръпна на крачка от него.

– Котън работи за вас?

Хедрик въздъхна.

– Не за мен, а за Бюрото. Зная, че е смущаващо, но всички са добре.

– Нищо подобно. Къде е доктор Алкот? Къде са Радж и Майк? Искам да знам къде са. Искам да се срещна с тях. Веднага.

– Това не е възможно, Джон. Те вече се споразумяха с Бюрото. Докато не се присъединиш към нас, не би могъл да се срещнеш с тях.

– Да се присъединя към вас? Какво би ме накарало да поискам да го сторя? Вие отвличате учени. Крадете съдбиносни научни открития. Нямам никакво намерение да ставам част от това.

– Ние правим само онова, което нуждата налага. И се намесваме само когато бъде постигнато някое откритие с огромен смущаващ потенциал и рисковете са големи.

– Какви са тези рискове?

– Някои технологии са прекалено опасни, за да им бъде позволено да се разпространяват сами. Открития като термоядрената енергия и антигравитацията биха разгромили настоящите обществени системи. Биха променили всяко общество, до което се докоснат. – Хедрик посочи към оставащите експонати. – Ще продължим ли?

– Правилно ли предполагам, че ще добавите и модифицирането на гравитация към малката си изложба?

– Трябва да се чувствате поласкан. Много малко са откритията, които изискват пълна карантина. Вашето е едно от тях. Нашите компютърни модели показват, че контролът над гравитацията е едно от онези ключови открития, които, съчетани с вече съществуващите – като термоядрен синтез например – са способни да изстрелят човечеството към следващо технологично равнище. В настоящия случай то би ни поставило сред цивилизациите от първи тип: това са общества, способни да местят цели планети. Или да създават свръхсветлинни двигатели. Или да впрягат цялото енергийно излъчване на звездата си.

– Това не е ли малко пресилено?

– Скромността ви е похвална, но вашето откритие се нарежда сред работата на най-големите умове в историята. Помислете. Идеята за фиктивна сила – Вторият закон на Нютон. Наблюдател в затворена кутия не би могъл да открие разликата между ускорение и силата на гравитацията. Дори Айнщайн е приписвал привидното ускоряване на гравитацията на

извивките на времепространството. Инерциалната маса и гравитационната маса не просто са равни, те са една и съща сила. В съчетание с познанието ни за допълнителни измерения, ние бихме могли да използваме откритието ви, за да опровергаем с точност принципа на еквивалентност. И това е само една от многобройните възможности. Вие сте постигнали безprecedентно откритие.

– Допълнителни измерения?

Хедрик подмина въпроса и наместо това отново протегна ръка по протежение на коридора.

– Мястото на вашето гравитационно огледало е тук. А вие трябва да се чувствате горд.

– Това не е чест. Сега бих искал да си вървя, ако обичате.

– Ние много се възхищаваме на работата ви, Джон. Бихме искали да сторите онова, което другите учени пред вас са сторили. Онези, чийто труд е изложен тук. – Той посочи към експонатите. – Присъединете се към нас. Станете част от нашето семейство. За да продължите проучванията си, и то сред технология, каквато само можете да си представяте. Ние бихме могли да отворим толкова врати пред вас. Да ви покажем чудесата на науката.

Грейди все още се опитваше да осмисли всичко. Той тръсна глава и закрачи сам по протежение на галерията. Следващият експонат също представляваше холограма: анимацията изобразяваше клетки, които се деляха и изменяха. До тях стояха два образа: млад човек и приличащ на него възрастен.

ДНК последователност за безсмъртие. Юни 1986 г.;
Ли, Чоа Парк

– Господи... – промълви Грейди.

– Безсмъртието е само едно от нещата, които сме постигнали, Джон.

– Хедрик кимна към галерията. – Истински изкуствен интелект. Квантови изчисления, удивителни метаматериали и какво ли още не. Вие можете да станете част от това. Заслужили сте си мястото сред нас.

– Сред нас? – Той се обърна. – Искам да говоря с доктор Алкот.

– Вече ви обясних, че това не е възможно. Всеки трябва да реши сам за себе си – не въз основа на нечие чуждо решение.

– Как бих могъл да зная със сигурност, че той е още жив?

– Защо ни е да го нараняваме?

– А защо ви е да отвличате някого? Защо ще укривате лекарството срещу рак? Термоядрения синтез? Искам да се срещна с колегите си.

Хедрик въздъхна.

– Държите се сякаш ние нямаме нищо общо. Нима не оствъзвавате, че ние бяхме причината да получите финансирането си? Ние сме причината вашето проучване да успее.

Грейди присви очи.

– Бяха ми осигурени средства от...

– От Националния научен фонд? Нима можете да знаете източника? Или кой ви е открил сред всички тези кандидати? Сред съучениците ви в онлайн курсовете?

– За какво говорите?

– Още в самото начало вашите математически решения привлякоха вниманието на нашите изкуствени интелиекти. Вие мислите по различен начин, Джон. Нашите ИИ ви насочваха. Именно те забелязаха необичайния потенциал на изчисленията ви. Не се дръжте сякаш за пръв път се появявате в живота ви. Ако не бяхме ние, вашите идеи никога не биха намерили проява. Припомните си на какво отношение сте се натъквали през целия си досегашен живот. В професионално и в лично отношение.

Грейди се взираше насреща му.

– Да, Джон. Ние знаем за необичайния начин, по който вие виждате света. Но ние имахме вяра във вас през цялото време, дори и когато никой друг не го правеше. Вие притежавате уникатен дар – необикновен поглед към физическия свят. Точно това търсим ние. Ние бихме искали да се учим от вас. И за разлика от външния свят, ние сме способни да разберем и оценим онова, на което ни учате.

Грейди продължаваше да се взира. Трудно му беше да осмисля всичко случващо се. Познатият му свят вече не съответстваше на реалността.

Окуражаващата ръка отново се озова върху рамото му.

– Способността да влияем на гравитацията ще окаже влияние дори върху най-напредналите ни технологии. Наместо да удържаме термоядрените реакции в магнитно поле, ще можем да провеждаме процеса по напълно идентичен на звездите начин. Да придобием четиристотин и петдесет към едно повече енергия. И това ще бъде само началото.

Над подобни практически думи Грейди можеше да се замисли.

– Не и с гравитационно огледало. Бихте се нуждаели от маса, която милионно надхвърля масата на Земята.

– Но тук ще ни помогнете вие, Джон. Как да създадем гравитация, а не просто да я отразяваме? Това ще бъде следващата стъпка. Вие спо-

менахте на професор Кулкарни, че ускорението може да бъде впрегнато. Пренасочено. Това е обещаващ проект.

– Кулкарни също е работел за вас?

Хедрик подмина този въпрос.

– Двамата с вас знаем, че гравитацията е най-могъщата сила във вселената. Тя може да погъща цели галактики. Дори самата светлина. Ако можехме да създаваме гравитация – представете си какво би бил способен да създаде човекът.

Двамата отново бяха започнали да крачат. Хедрик насочващ спътника си към друг обширен кабинет. Грейди мълчеше, замислен.

В новото помещение до съвещателна маса той видя да стои млада жена, заедно с възрастен мъж към шестдесетте. Мъжът имаше осанката и маниерите на ветеран – носеше черна униформа с неразбираем чин и зна-ка на БКТ. Грейди се сепна при вида на жената. Тя бе невероятно красива, с къса гарвановочерна коса и сини като лазурит очи. Носеше обикновен дамски костюм с бяла блуза и панталони, но заради красотата ѝ Грейди се затрудняваше да откъсне очи от нея – въпреки нелепото си положение.

Това не убягна от вниманието на Хедрик. Той се усмихна и посочи към жената.

– Никоя демонстрация на технологиите ни не би била завършена без запознанство с Алекса.

Жената наклони глава встрани и се намръщи.

– Винаги ме представяш като някаква циркова атракция.

– Нищо подобно. – Хедрик се обърна към Грейди. – Алекса е един от най-добрите ни водещи служители, а по съвместителство е и същинско чудо на биотехнологиите. Нейната ДНК включва генетични последователности, които ѝ придават дълголетие, интелигентност и съвършена форма. Тя буквально е продукт на нашите проучвания. Експеримент, който доведе до голям напредък.

Алекса въздъхна.

– Приключи ли, Греъм?

Хедрик сръчка Грейди с лакът.

– На колко години е тя според вас?

Алекса подбели очи.

– Греъм, нека продължим с инструктажа на господин Грейди.

– Хайде, Джон, предположете.

Грейди се улови, че е започнал да я оглежда.

– Двадесет и три...

– Четиридесет и шест. И това е без генна терапия. Именно нейният геном доведе до откриването на безсмъртната ДНК през осемдесетте. – Той я погледна с възхищение. – Възхитително създание.

– Аз не съм „създание“, Грейм.

Той се засмя меко.

– Да, разбира се.

Възрастният мъж прочисти гърло и с известно раздразнение оповести:

– Програмата ни е много натоварена, директоре.

– Напълно правилно, Морисън. Вие наистина сте много важен за нас, Джон, но и най-дългата прелюдия трябва да отстъпи пред същината.

– Хедрик седна на масата и направи знак на Грейди да стори същото. Другите двама останаха прави. – Ето какво. Ние бихме искали да станете част от екипа на нашата организация. Ще получите достъп до най-добрите лаборатории и почти неограничени фондове. Ще живеете по-скоро като бог. И мога да ви гарантирам, че този живот ще продължи дълго.

Хедрик потропа по стъклената повърхност на масата. Компютърни модели от собствените файлове на Грейди изникнаха над нея и бавно започнаха да се въртят.

– Усиливане на гравитацията – създаването на силни гравитационни полета, породени изцяло от енергия: над това бихме искали да създадете проучванията си. Ще разполагате с най-добрите биологични и синтетични умове на света за свои сътрудници.

Грейди поклати глава.

– Няма да ставам част от каквото и да било. Искам да видя колегите си.

Хедрик направи гримаса:

– Джон, вече говорихме за това.

– Не възнамерявам да живея „като бог“ за сметка на всички останали. – Той посочи към Алекса. – Вие сте създали отделна раса, наместо да споделяте всички тези открития със света. Какво ви дава правото да заграбвате цялото това знание? Вие имате термоядрена енергия, а отказвате да я поделите с умиращите от глад?

Хедрик бавно кимна, осмислящ. Но Алекса заобиколи масата, смирила прекрасното си лице.

– Умиращите от глад?

Грейди си помисли, че нейната красота може да служи по-скоро като оръжие, което да обезоръжава. Въпреки това той отново успя да събере мислите си.

– Имате ли представа колко са умрелите от глад за последната година, господин Грейди? – продължи тя.

– Не мога да посоча конкретно число, но се обзала гам, че то е голямо.

– Малко над един милион. А знаете ли каква е бройката на лицата, починали заради болести, причинени от наднормено тегло?

Грейди поклати глава.

Тя спря на по-малко от метър пред тях.

– Над *три* милиона.

Жената имаше и други основания да изглежда заплашителна: по-висока от очакваното и със самоувереност, която изглеждаше непоклатима.

– Много пъти съм срещала такива като вас. Предполагам, осъзнавате, че безкрайната енергия би накарала населението на Земята да се увеличи многократно. – Тя се обърна назад. – Варуна, проиграй термоядрен сценарий номер шест.

– *Разбира се, Алекса* – изрече глас.

Ярка триизмерна прожекция на Земята изникна над съвещателната маса. Образът изглеждаше почти истиински: не полупрозрачен, а пълтен. Градовете представляваха светлини, обгърнали по-голямата част от континентите. В единия ъгъл до кълбото изникна настоящата година. Образът бе стряскащо реалистичен.

Алекса се обърна към Грейди.

– Започни симулацията.

– *Потвърдено.*

Всяка отминала секунда започна да увеличава годините на симулацията. Без да поглежда към модела, Алекса продължи:

– Още от първото десетилетие числеността на населението и гъстотата на градовете се увеличават. Двадесет години от началния момент количествата на отделената в атмосферата топлина са се увеличили значително. Макар че употребата на горива от вкаменелости спада рязко, изобилието от енергия означава нарастване на индустриалните процеси. Индустриализираното общество се разширява драстично, едновременно с производството на сложни молекули и неорганични отпадъци. Населението продължава да се покачва. През 2050 г. осем милиарда души живеят модерен консуматорски живот...

Симулираните градове да се превръщат в масивни конгломерати. Масивни струпвания на светлина.

– Поради повишената топлина в атмосферата нивото на океаните се покачва. Климатичните изменения пораждат обезлесяване. Балансът

в екосистемата се нарушава, заедно с повечето други видове – обширна хранителна верига, от която зависи оцеляването на човечеството. Основни видове изчезват. Океаните потъмняват от водорасли. Парниковият ефект излиза от контрол.

Под погледа на Грейди реалистичната анимация показва изтъняването на атмосферата. Парниковият ефект започна да унищожава човечеството – и всичко това в рамките на век.

– Заможните се оттеглят в орбита. Останалата част от човечеството погива.

Грейди бавно си пое дъх:

– Добре. Бих искал да видя данните, на които се основава това предвиждане.

Алекса настойчиво се вглеждаше в него.

– То се основава на четиристотин милиона петабайта метеорологически, социологически и икономически данни. Ако ви предоставех достъп до информацията, бихте се нуждаели от четиридесет милиона години, за да я прочетете. Надявам се да си носите очилата.

– Ще се огранича с обобщението.

– Както казах: виждала съм хора като вас и преди, господин Грейди. Учени, които са убедени, че тяхното откритие ще „спаси“ човешкия вид. Но никога замисляли ли сте се какво би станало, ако вашата антигравитационна технология бъде въведена повсеместно? Осъзнавате ли влиянието, което тя би имала върху обществото? – Алекс отново се обърна назад и нареди остро: – Варуна, пригответи антигравитационен сценарий номер три.

– *Разбира се, Алекса.*

Образът на планетата трепна. Този път той показваше световните транспортни артерии, а икономическият напредък на отделните държави бе изобразен с триизмерни графики в границите им.

– Започни симулацията.

– *Потвърдено.*

– Джон Грейди, великият иноватор. Човекът, който е готов да сподели знанието си с цялото човечество. Колко щедро от ваша страна – да споделите гениалността си с всички нас.

Под погледа на Грейди мрежата от надземен, въздушен и морски транспорт изчезна само след няколко години, преобразена в далеч по-сложно формление. Големите транспортни възли загиваха. Брутният вътрешен продукт на различните държави се мяташе, повлиян от настъпилия икономически хаос.

А Алекса продължаваше да описва, очевидно запаметила и тази симулация.

– Пренасянето на товари, пътуването, сигурността, производството – стотици индустрии на глобално равнище променени, някои изчезнали веднага. Икономическите последици разрушават живота на стотици милиони – всички летища, всички авиокомпании и железопътни организации. Всички поддържащи ги индустрии, неочаквано се оказват излишни. Способността за поддържането на сигурност – на държавно и лично равнище – е засегната драстично. Настига икономически хаос...

– Достатъчно, разбрах. Но пак мисля, че вие проигравате възможно най-лошия развой. – Той въздъхна уморено и се обърна към Хедрик. – Наистина не се бях замислял дълбоко над последиците от работата си. Но пък вие проявявате краен пессимизъм.

Алекса скръсти ръце:

– Тези модели нееднократно са доказвали ефективността си.

Грейди се замисли над това.

– Хубаво тогава.

Хедрик се усмихна топло.

– В такъв случай ще се присъедините ли към нас?

Грейди се замисли, преди да кимне отново.

– Да. Струва ми се, че би било интересно да видя как определени открытия биха ускорили напредъка на собствените ми проучвания.

– *Господин Грейди лъже.*

Този глас идваше от тавана. Това беше същият глас, с чиято притежателка бе разговаряла Алекса.

– Благодаря ти, Варуна – каза Хедрик. Той бе придобил разочарован вид, бързо преминал в навъсване.

Алекса не изглеждаше изненадана.

– Джон, наистина ли мислите, че можете да ни заблудите? Невъзможно е да изължете БКТ – рече директорът.

Грейди оглеждаше стените и тавана.

– Това наистина ли е гласът на изкуствен интелект?

– Да, това е нашият интерфейс... Но да не изменяме темата. Притесняват ме думите на Варуна.

Грейди се обърна едновременно към него и към тавана.

– Не лъжа. Искам да получа шанс да продължа проучванията си. – Той посочи към проектирания образ на земното кълбо. – Очевидно е, че аз не разполагам с аналитичния капацитет да преценя последиците от публичното въвеждане на моето откритие.

– Господин Грейди, вие се преструвате. Късовълновото инфрачервено сканиране на активността в тилния и в челния дял на мозъчната ви кора показват свързана с измама латентност.

Алекса, Хедрик и Морисън се взираха в него.

Грейди поклати глава.

– Тази... „Варуна“ греши.

Алекса се навъси.

– Тесногръдието не се приема добре тук, господин Грейди.

– Казано с прости думи, господин Грейди: човеците се нуждаят от повече време да излъжат, отколкото да кажат истината. При реагиране на външни стимули те се нуждаят от около осемстотин милисекунди, за да достигнат така наречения „потенциал на готовност“ – или решение. Приблизително нула цяло нула пет секунди по-късно втори прилив на електрическа дейност изпълнява взетото решение. За периода на днешното ви посещение вашият мозък се нуждаеше от шестстотин и шест милисекунди средно, за да достигне потенциал на готовност. Неотдавнашните ви твърдения изискваха почти двойно по-дълъг интервал.

Хедрик посочи към тавана:

– Ние сме примитивни същества, Джон. Биологичните ни системи са добре изучени.

Грейди бавно си пое дъх.

– Добре. Хубаво. Вие печелите. – Той погледна към Алекса. – И си спестете поученията как съм бил себичен. БКТ контролира висша технология. Вие се стремите към позиция, която ще ви позволи да контролирате човечеството. Това е същинската ви цел. И аз не искам да ви помагам по какъвто и да било начин. По-скоро собственоръчно бих унищожил всичките си постижения, отколкото да работя за вас.

Алекса погледна към Хедрик и Морисън. Хедрик ѝ кимна:

– Благодаря ти, Алекса, оценявам опита ти.

Тя хвърли кос поглед към Грейди:

– Приемам лично неуспеха си да ви убедя. Защото, за разлика от вас, аз не лъжех. Тези симулации правдиво предвидиха разпространението на интернет. Свободните пазари. Устойчиви бактерии. И много неща, за които вие не знаете. – Алекса се обърна да си върви. – Рано или късно вие ще осъзнаете правотата ни, господин Грейди. За доброто на всички ни се надявам, че този момент ще настъпи рано.

Тя изчезна през една странична врата, оставяйки тримата мъже са-ми.

Хедрик тъжно поклати глава.

– Наистина сме срещали хора като вас и преди, Джон. Идеалисти. Обвинявате ни в мегаломания, при положение че вие сте този, който отказва да си сътрудничи с другите. Що се отнася до унищожаването на постиженията ви, ние вече го сторихме. И мога да ви кажа, че организацията ни разполага с множество умни хора, които могат да продължат започнатото от вас. Просто без вашето съдействие и специфичното ви мислене бихме се нуждаели от повече време.

– Това, което вие правите, е престъпно.

– Известно ми е, че смятате така. Чувствате се осквернен. Но защо не се запитате дали оскъренетата ви гордост не е отговорна за антипатията ви към нас. С течение на времето може да осъзнаете, че нашето Бюро е най-голямата надежда за стабилно бъдеще, която човечеството притежава. И че индивидите нямат право да изменят обществото според собствените си възгледи.

– Кой го назва! Вие сте тези, които се опитват да изменят, не аз.

– В случая не става дума за нечия прищиявка. Получили сме законен мандат да защитаваме обществото. Меморандумите 10/2 от 1948 г. и 69 от 1950 г. на Националния съвет по сигурността ни дават правото да заблуждаваме обществеността в името на общото благо. Необходимата лъжка. – Хедрик притисна палеца си като печат върху дигитален документ, материализирал се на плата пред него. – И пак в името на общото благо аз ви задържам в нашия изолационен комплекс.

– Какво е това?

– Убежище за брилянтни хора, които въпреки това не проявяват разумност.

– С други думи, затвор.

Хедрик стисна устни.

– Предполагам, че може да се нарече и така. Хуманен затвор, предназначен да предпазва обществото от опасни идеи.

Морисън се усмихна криво.

– От този момент ще се заема аз, Хедрик.

– Благодаря ти, Морисън.

Вратите от двете страни и задната част се отвориха. Пред Грейди изникнаха десетина смуглни млади мъже със съвършено телосложение, сиви униформи и неразбираеми пагони. Те бяха изцяло сходни във всяко едно отношение: руса къса коса, масивен врат, широки плещи. Никой от тях не беше особено красив. И всички те изглеждаха като Морисън на младини.

При бавното им приближаване Грейди осъзна.

– Господи...

Морисън прихна.

– Тепърва ви предстои да ме виждате често, господин Грейди... Пък и не само на вас.

Ученият трескаво се огледа. Войниците държаха устройства, които на вид приличаха на дистанционни.

– Приемете извиненията ми за по-ранната употреба на физическа сила. Предполагам, разбирате, че навън не можем да използваме психотронни устройства. Технология над четвърто ниво почти никога не излиза извън учреждението ни. Сега ще се почувствате замаян. Не се съпротивявайте, а легнете, иначе ще паднете.

Морисън кимна към по-младите си двойници.

Неколцина от мъжете насочиха оръжията си. Червени лазерни светлини огряха скалпа на Грейди. Внезапно той бе връхлетян от съниливост.

– Седнете, господин Грейди – посочи Морисън.

Грейди успя да достигне стола в последния момент, преди да припадне. При последвалото си идване в съзнание той усети, че около врата му е стегнат нашийник. Далеч по-смущаващ бе фактът, че той не чувстваше тялото си.

И все пак той стоеше прав. И по някакъв начин продължаваше да дишаша.

– Какво става?

Морисън работеше над холографен дисплей, изникнал над китката му.

– Няма причина за тревога. Малка доза микровълни към промеждущия мозък може да синхронизира електрическата активност на мозъка към външен източник. Ние просто усилихме делта вълните в мозъка ви, за да ви приспим.

– Но аз не си усещам тялото!

Морисън кимна и продължи да докосва бутони.

– Кортикоспинален нашийник. Неутрализира сигналите, които мозъкът изпраща към мускулите. Позволява ни да ги заменяме с предпочитани от нас сигнали. И е много по-добро от нуждата да ви пренасяме. – Той затвори виртуалния екран и впери поглед към Грейди. – Сега вие сте обикновена жива глава. На ваше място бих започнал да се държа по-учтиво.

Морисън повдигна ръката си към Грейди и раздвижи два пръста като крака.

Тялото на Грейди започна да крачи.

– Господи!

Чувството бе ужасяващо – собственото му тяло беше престанало да му се подчинява. Беше се превърнало в предател. Грейди безпомощно гледаше как то го отвежда някъде.

Поне можа да обърне глава.

– Хората ще ме търсят, господин Хедрик! Аз имам семейство. Колеги. Не можете просто да ме накарате да изчезна!

Хедрик направи знак на войниците да спрат. Собственото тяло на учения бавно се обърна като зомби, за да обърне лицето му към директора.

– Но вие не сте изчезнали, Джон. Всички знаят къде сте. Вижте сам.

В отговор на един негов жест видеозображения изпълниха околните стени. Нов замах раздели образите в десетина извънредни емисии, предаващи на живо: пряко предаване от мястото на все още бушуващ индустриален пожар. Надписът в дъното на една от емисиите обявяваше:

Учени загиват в нападението на терористична неолудитска организация.

В друга емисия репортърката съпровождаше въздушна снимка на разрушената лаборатория с обяснение:

– Във видео, публикувано в социалните мрежи, радикалната анти-технологична организация на Вършачите поема отговорност за експлозията, причинила смъртта на шестимата учени в Едисън, Ню Джърси, тази нощ.

Трети екран показваше репортер, застанал на фона на пожара:

– ... фанатичната религиозна организация, решена да върне човечеството в Железния век, нанесе пореден удар. Този път жертва на безумието им стана лаборатория в...

Една от телевизиите показваше стара снимка на Грейди и черно-бяла снимка на Алкот:

– Сред жертвите са съоснователите на „Кидалити Лабс“ Джонастон Грейди и Бъртранд Алкот, а също и инвеститорите Албърт Марино и Слоун Джонсън...

Поредната емисия:

– ... е шестият атентат, извършен от Вършачите в рамките на настоящото десетилетие. До този момент така и не е открито сходство в атаките им; случва се да минават години без активност от страна на...

Грейди с ужас се взираше в образите, съпътстващи доклада на репортерите; покрити носилки на колела се отдалечаваха от мястото на пожара. Сред руините щъкаха кучета, дирещи още останки.

Хедрик се обърна към Грейди.

– Отглеждането на зъби, кости и всякакви телесни части от ДНК е нещо напълно обичайно за нас. Останките, открити след пожара, действително ще принадлежат на вас. За външния свят екипът ви е мъртъв. Дори и ако бяхте приели да работите с нас, Джон, пак не бихте се върнали. Недопустимо е да се връщате сред обикновените хора. Умът ви е прекалено опасен.

Глава 4

Метод на действие

Бял „Еврокоптер AS350“ се спускаше сред мъгливото зимно небе. Той се извъртя по посока на вятъра, преди да се приземи край морето от полицейски и пожарни коли, струпани в паркинга на индустриалната зона в Едисън, Ню Джърси. Превозните средства с проблясващи светлини бяха струпани около масивен взривен кратер, превърнал постройката в димяща равнина. Пожарници все още се бореха с остатъчните пламъци. Следователи от ФБР в пълно защитно облекло преравяха руините.

Роторите на хеликоптера бавно успокоиха движението си. Специален агент Денис Дейвис изникна от кабината и с приведена глава се приближи към двамата изчакващи мъже. Те носеха зимни парки със знака на Федералното бюро. Дейвис закопча собствената си парка – хеликоптерът все още навяваше мраз. Поне това ѝ даде основание да се зарадва (за по-реден път), че прическата ѝ все още е по войнишки къса.

Тя кимна на двамата мъже. От своя страна, те не изглеждаха особено доволни от срещата: нещо, към което трябваше да се подхodi внимателно.

– Идеята не беше моя, Томас.

Агент Томас Фауъл, строен и оплешивящ мъж в средата на четиридесетте, изглеждаше смутен.

– Има ли значение?

– За протокола, мисля, че това беше глупаво.

Той се обърна и се загледа към обширното местопрестъпление.

– Разбрахме ли се? Или ще искаш предназначение?

Фауъл поклати глава.

– Просто ми се иска ти да притежаваше по-различно от настоящото си резюме – рече той. – Но пък на тяхно място бих взел същото решение.

Денис го погледна в очите и кимна.

– Това беше изключително ясно от твоя страна.

– Съветвам те да не повтаряш питането си, когато съм на две бири.

Тя кимна и се обърна към по-младия агент.

– Дуайт, можеш ли да откриеш екипа за бързо реагиране? Искам точно брой на жертвите колкото се може по-скоро.

– Имаш го, Денис. – Дуайт Уортман, по-младият агент, кимна и се отправи към колите.

Тя закрачи към димящите руини. Вървешком се обърна към крачещия до нея Фауъл:

– Какво имаме до този момент?

– Определено става дума за нашето момче. Котън публикува видеото в *YouTube* минути след експлозията. Показва как жертвите му се гърчат до последния момент. – Той ѝ подаде таблет.

Тя докосна екрана. Видеото показва познато лице – Ричард Луис Котън, заобиколен от маскираните си следовници. В момента той сочеше към някаква сложна апаратура, към която бяха привързани учените.

– … е възмездието Му срещу онези, които поругават творението…

Дейвис го спря.

– Казва ли нещо ново?

– Не. Същата помия да сме се върнели назад.

Тя му върна таблета.

– Нещо за каченото видео?

– Кибернетиците казват, че публикувалият го акаунт е бил откраднат. Файльт е качен от украински IP адрес в Киев.

– А собственикът на домейна?

– Несъмнено ще се окаже прокси, но въпреки това тече проверка. Украинските власти понякога сътрудничат, понякога не.

– Записът позволява ли да бъде идентифициран серийният номер на камерата, използвана от терористите?

– Не. Отново си имаме работа със старо оборудване. Техниците откриха парчета от нея сред експлозията.

– „Бетакам“?

Той кимна.

– Да. Снабдена с безжична връзка, за да предава в Мрежата. Също като в предишните случаи.

– Произволно свързани технологии. Това е почеркът на Котън.

– Какво ще правим с каченото видео?

– Показва ли някакви противни неща?

Фауъл поклати глава.

– Не. Просто образът побелява.

– В такъв случай изгответе списък с IP адресите, които са го гледали преди новината да бъде обявена в медиите. Котън е предпазлив, но неговите другарчета може да не са толкова умни. Възможно е някой от тях да го е проверил от местен компютър, за да се убеди, че „шедовърът“ им е качен успешно. Рано или късно те ще допуснат грешка, така че трябва да покрием всички възможности.

– Като за лудити тези момчета определено умеят да се оправят с технологиите.

– Лицемерието е най-малкият им недостатък.

Двамата бяха достигнали ръба на кратера. Големи късове зидария, извити греди и хиляди подписани документи, компютърни елементи, парчета мебелировка и неразбираеми елементи бяха пръснати по земята. Номерирани знаменца, указващи доказателства, се поклащаха на определени места.

Денис подуши въздуха и неволно подсвирна.

– Поредната бомба с амониев нитрат. Този път голяма.

– Лабораторните в момента анализират химическия тор, но и сега съм готов да се обзаложа, че ще принадлежи към товара от онзи вагон от две хиляди и шеста, използван в предишните два атентата.

Дейвис приклекна, за да огледа прогорена оригамна сфера, прободена като доказателство. Геодезичните фасети бяха симетрични. Съвършени.

Фауъл кимна към находката:

– Цялото място гъмжи от подобни неща.

Тя се надигна и забеляза обгорените и смазани останки от очевидно скъпа спортна кола, отчасти затрупани от зидария. Виждаше се нюйоркската регистрация: *MKT WIZ*. Дейвис погледна към Фауъл.

– „Астън Мартин One-77“.

– Малко необичайна за този квартал кола.

– Принадлежала е на една от жертвите. Как ти се струват два милиона и четиристотин хиляди долара?

Тя се втренчи в него.

– Шегуваш се. Толкова пари за една кола?

– От този модел са произведени само седемдесет и седем бройки, на което се дължи и името. Но сега имат основание да променят названието му на модел седемдесет и шест.

– Кой е собственикът?

– Албърт Марано, изпълнителен вицепрезидент в „Шиърсън-Байерс“, нюйоркски инвестиционен фонд. Марано и негов колега са се намирали в сградата по време на нападението. Бяха идентифицирани във видеото, заедно с останалите жертви. Техниците все още претърсват човешките останки. Кости. Органи. Пръсти. По първоначални данни разполагаме с частите на шест тела. Това съвпада с показаното от видеоматериала.

Дейвис се загледа към друг маркер, забоден в земята край пресните следи от гуми в снега. Тези дieri достигаха близо до опустошения „Астън Мартин“. На места целостта им оставаше нарушенa от отхвърчали отломки.

– Тези следи са пресни. От времето непосредствено преди експлозията. – Тя погледна към опустошената кола и се постара да проследи пътя на пристигането ѝ. – Дошли са след инвеститорите.

– Аварийните вече се занимават с това.

– Свалете записите от всички кръстовищни камери в рамките на километър и половина. Когато техниците идентифицират типа превозни средства по следите от гумите, ще прегледаме видеото. Може да зърнем някой от Вършачите без маска – на пристигане или на тръгване.

Фауъл си водеше бележки.

– Разбрано.

– Дали онези от Уолстрийт просто са избрали лош момент за посещението си? Или по невнимание са раздразнили Котън? Нека Дуайт прегледа всички пресъобщения, инвестиционни новини и интервюта на фонда за последната година. Да види дали изобщо се споменава тази организация. – Тя напразно подири с поглед непокътната таблица. – Впрочем как се е наричала тя?

Другият направи справка с предишните страници на бележника си.

– „Кидалити Лабс“.

– С какво по-точно са се занимавали?

– С нещо, наречено кидални свръхпроводници.

– Свръхпроводници – това ми е ясно. А какво означава „кидални“?

– И аз самият не знаех. А от обяснението не разбрах много. Нещо, свързано с електрони, които се движат само в една посока.

– Във всеки случай нещо, което са направили тук, е раздразнило Котън. Накарало го е да доведе екзекуторите си.

– Щом той е толкова възмутен от високите технологии, защо не е нападнал някоя фирма, занимаваща се с биотехнологии или космически полети?

Тя се замисли над думите му.

– Това би било прекалено трудно. Той напада само дребните риби. – Денис погледна към старата постройка. – Огледай се. Те дори не са имали охранителен портал. Под десет служители. Също като предишните атенати. Малки, сравнително неизвестни организации. Той просто иска лесни жертви, които да му гарантират отразяване в медиите. Готова съм да

предположа, че тази компания не се е отличавала с нищо. Не е имала никакви големи клечки сред служителите си.

Фауъл направи поредна справка със записките си.

– Онзи Алкот е преподавал физика в най-престижните университети.

– Това го видях. Но отдавна е бил пенсиониран. Бил е над осемдесетгодишен. Най-вероятно са го използвали за малко престиж. – Няколко мига Дейвис остана замислена. – Ами финансирането им?

– По-рано сутринта събрах тази информация. – Фауъл отново повдигна таблета си, този път за да отвори файл със сканираните копия на корпоративни документи. – Първоначалното финансиране е дошло от нюйоркската „Шиърсън-Байерс“. Съдейки по хронологията, основателите са били достатъчно досетливи да използват първоначалната инвестиция, за да привлекат други, по-малки вложители.

– Някакви връзки с организацията от предишните атентати?

Фауъл поклати глава.

– Ще прегледаме фiktивните фирми и дъщерните организации, но на първо четене няма общи неща. В случая говорим за съдружничества от Средния запад и югоизточната част на страната. Най-вероятно медици и адвокати, които искат да постигнат голям технологичен успех, но нямат връзки в Силициевата долина. – Той отмести още няколко страници. – Само дето изглежда, че са били пратени за зелен хайвер.

Това я накара да извърне глава към него.

– Какво искаш да кажеш?

– Президентът на компанията, Джон Грейди; тридесет и една годишен. Родителите му казват, че той бил получил финансиране от държавния научен фонд.

– Нека позная, в действителност той не е получавал.

– Именно. Грейди не присъства в архивите на фонда.

– А академичните му постижения?

– Тъкмо това е. Той няма диплома. Или поне не от истинско учебно заведение. Напуснал е университета в Олбъни. Получил е магистърска степен по физика от онлайн курс. Родителите му казват, че са били особено горди с него, защото той преодолял когнитивно увреждане.

– По-точно?

Той погледна към бележника си.

– Вродена синестезия.

– Или казано на човешки език...?

– Очевидно той е виждал музика и е чувал цифрите – някакви преплетени жици в мозъка. Нещо от този сорт. И е имал мания да прегъва хартия.

Това обясняваше опърлените оригами, които лежаха сред руините.

– Липса на академични постижения. Чудатост. Поведенчески проблеми. – Фауъл се загледа в записките си. – И прочие, и прочие.

Дейвис се замисли.

– Тези неща започват да ми звучат познато. Атентатът в Ню Орлиънс преди пет години – основателят на компанията страдаше от синдром на Аспергер, или нещо от сортата. Нямаше ли и един друг с някакво подобно състояние?

Фауъл я погледна.

– Ще прегледам предишните досиета. Виждам, че имаш някаква идея?

Тя продължаваше да размишлява над предишните случаи.

– Кога се случи онзи атентат в Тампа? Преди и двамата да започнем да работим по тези случаи? Преди девет години? Ставаше дума за електроинженер, който твърдял, че е финансиран от МО. Но в действителност не бил.

Другият кимна.

– Може би става дума за някакви специализирани се в приложната наука измамници, които Котън мрази. Може би майка му си е изгубила спестяванията заради подобни мошеници...

– „Киравити Лабс“ произвели ли са някакъв продукт? Подавали ли са заявление за патент?

Няколко мига Фауъл преглеждаше записките си, преди да повдигне очи и да поклати глава.

– Да, това никога не се случва. – Агент Дейвис погледна към медийните хеликоптери, които кръжаха на около километър над тях. Предаваха на живо от местопрестъплението. И подхранваха егото на Котън. – Котън обича да се насочва към плодове, които са почти узрели.

– Но защо му е да напада дребни технологични фирми на всеки няколко години? Какво постига с това?

– Вероятно е достатъчно умен да разбере, че ако се прицели прекалено нависоко или стане прекалено активен, по петите му ще бъдат изпратени сериозни сили.

Фауъл се замисли над това.

Дейвис се загледа във все още димящия кратер, който имаше диаметър шест метра и дълбочина близо два.

– Минаха две години и половина от последната му проява. А пък преди нея имаше две години затишие. Кой притежава подобно търпение, Томас? Кой може да поддържа подобна тайнственост сред група анархисти за толкова дълго време?

Фауъл прибра таблета си.

– Има нещо, което трябва да ти кажа, Денис. И ще искам от теб да ме изслушаши.

Тя едва сдържа трепването си.

– Мислех, че вече сме се разбрали за назначението...

– Не, не става дума за това... Вече от седем години преследвам Котън. Сега, след поредния взрив, когато медиите са гръмнали, от Вашингтон ще ти дадат допълнителни човешки ресурси. Също както сториха с мен.

– Няма да им позволя да забравят усилията, които си положил, Томас.

– Пак не ме разбра. Искам да изтъкна, че след около година този екип ще бъде окастрен отново.

– В такъв случай ще трябва да заловим Котън преди това.

– Просто те предупреждавам, че Котън не прилича на никой от нарцистичните соционопати, за които съм чувал. В един момент трябва да се запитаме дали той още съвпада с поведенческия профил, който сме му изготвили.

– Бихме могли да поискаме нов анализ.

– Никога не съм виждал човек, склонен да изчезне за толкова дълго, почти да бъде забравен, и в един момент да удари на съвсем друго място. И винаги с безлични маскирани следовници. Тук има нещо, което пропускаме. От години разполагаме с информатори сред противниците на технологичния напредък – и нищо. Сякаш Ричард Котън престава да съществува, когато не напада.

Тя спря и се обърна към него:

– Каквото и да става, едно нещо не бива да се променя. Трябва и за напред да ми казваш онова, което наистина мислиш.

Той кимна.

Дейвис се отправи обратно към струпаните коли, от които се приближаваха Дуайт и член на екипа за бързо реагиране. През рамо тя додаде:

– Не щади допълнителните агенти, когато ги получим, Томас. Пусни ги по всички дieri. И ако Котън действително престава да съществува между атентатите, явно ще трябва да го призовем.

Глава 5

Оригинал

– Не трябва ли да го пренастроиш преди транспортиране?

Рус мъж, напълно сходен с другия, с изключение на бялата лабораторна манта, раздразнено повдигна очи от проектирания си дисплей.

– Прощавай, нима ти притежаваш медицинска квалификация?

– Просто казвам, че ако зададеш по-дълго време за заминаване, ще имам време да отдъхна малко.

– Ти винаги „просто казваш“ нещо, логореинно.

– Толкова време бях далеч от цивилизацията...

Дрънчене.

– Не бъди такъв сухар, човече – продължи унiformеният. – Дай ни няколко часа, преди да ни изпратят обратно.

Грейди ги наблюдаваше от наклонения плот на метална маса. Той все още се чувстваше като безтелесна глава – неспособен да усети нищо под шията си. И това усещане го изпълваше с паника. Той се взираше в светлините, опитваше се да се успокои – особено защото звукът от собственото дишане, което не можеше да усети, само допринасяше към паниката му.

– Господин Грейди, бъдете така добър да спрете с учестеното дишане.

– Просто го натъпчи с РР-3 и го остави да си почине малко.

– Престани да ми казваш как да си върша работата.

– Хайде де, направи ми услуга. На теб няма да ти струва нищо. Трябват ми само няколко часа.

– Нямам никакво намерение да подправям официални документи, та да можеш ти да преспиши с някоя.

– Гъзолизец.

Още двама клонинги изникнаха в полезрението на Грейди. Те не бяха красиви, но изглеждаха като родени водачи. Двамата новодошли носеха сиви стражеви униформи с гръцки букви на раменете – Делта-Алфа и Тета-Тав – като представители на студентски братства.

Двамата новодошли се втренчиха в Грейди.

Техникът с бялата манта се оплака:

– Разкарайте се от лабораторията ми, мътните ви взели. Всички.

– Дай ни няколко часа, Зета. Не съм бил в истинския свят от година и половина.

– Това не зависи от мен.

Сопнатият глас на по-възрастен мъж неочеквано прогърмя:

– Вие тримата, махайте се!

Последните двама се изпариха веднага. Но спорилят по-рано остана, загледан в някого, който за няколко мига остана извън видимостта на Грейди. След секунди ученият можеше да види приближаването на най-възрастния Морисън. Онзи от кабинета на Хедрик.

Младият Морисън се взираше в него.

– Не се боя от теб, старче.

Възрастният Морисън застана лице в лице с него.

– Това подлежи на промяна.

– Човек на твоите години трябва да внимава.

– Забавна препоръка – подсмихна се ветеранът и неочеквано стовари главата си в лицето на по-младия. Войникът рухна; само след миг ботушът на възрастния вече притискаше шията му. – Защото ти си този, който трябва да бъде внимателен.

– Разкарай се от мен!

Морисън подвикна назад:

– Момчета, разкарайте този идиот, преди да съм го убил.

Двама от клонингите забързаха да отведат своя другар.

– Всички останете да изчаквате в транспортьора. И бездруго скоро потегляте.

– Да, сър.

Възрастното и белязано лице съпроводи войниците, които изнасяха ранения. Накрая той се обърна към Грейди.

– Деца.

Грейди не можеше да отговори.

– Не ме гледайте така. Майката природа винаги е имала клонинги, господин Грейди. Наричат се близнаци. – Той раздразнено поклати глава.

– Аз просто имам повече от обикновено. Още колко остава, Зета? – обърна се военният към клонинга с лабораторната престилка.

– Пет, най-много десет минути. В зависимост от протеиновата му структура.

Морисън кимна, разсейно загледан в сложните изображения на най-близкия екран.

– Така и не мога да свикна с всички тези технологични приумици. – Той отново погледна към Грейди. – Но нали знаете какво казват. Преди

тридесет и пет всичко ти се струва ново и вълнуващо, а всичко след тази възраст се превърща в доказателство за възгледа ти, че светът отива по дяволите.

Ученият все още се опитваше да успокои паниката си, породена от безсилието. Дишането му бе мъчително.

Морисън се намръщи на среща му.

– Успокойте се, господин Грейди, или нашият никът ще се затрудни да контролира респираторните ви функции. Разполагаме с цялата необходима генетична информация, за да създадем ваше копие, но, както може би сте забелязали, това не би било същото като да разполагаме със самия вас.

Лабораторният техник прекъсна работата си и подбели очи към тавана.

– Няма ли да престанеш с това?

– Говоря с него. Защо реши, че говоря с теб? Към теб ли съм обърнат?

– Мисля, че в известен смисъл говореше на мен.

– По-бързо приключвай с приготовленията. Колкото по-бързо отпратя онези бракувани неандерталци, толкова по-добре.

– Разбрано. – По-младият въздейхна и възобнови работата си.

Погледът на Морисън отново се насочи към Грейди. Военният изглеждаше стар и уморен. За момент той разтри лице с мазолести пръсти.

Грейди с мъка можа да учлени думите – той заговори по-скоро като начин да отвлече вниманието на мислите си от противния си световъртеж.

– Защо правите това?

Морисън отпусна ръка.

– Какво имате предвид?

– Защо отнемате живота ми?

– Щом директорът казва, че се нуждате от време за размисъл, значи действително е така. Изолацията кара хората да си променят мнението. Променя начина им на мислене, както ще откриете и сам.

Грейди търсеше някаква човешка топлота в очите му. Напразно.

– Това не е правилно.

– Правилно. Грешно. Тези понятия са въпрос на перспектива. Убеден съм, че според газелите лъвовете не са прави.

– А вие и вашите клонинги сте лъвове.

– За тях бих казал, че са по-скоро хиени.

Техникът захвърли таблета си върху масата.

- Татко, престани вече.
- Какво? Не мога ли да говоря с клетника, без да слушам подмятания?

– Няма да стоя тук и да ти слушам глупостите.

Морисън отново се обърна към Грейди.

– Знаете ли защо през осемдесетте избраха да клонират именно мен, господин Грейди? Защото аз бях най-добрият специализиран служител на американската армия. Висок интелект, върхова физическа форма, несломим инстинкт за оцеляване. За победа. Но се оказва, че гените не са орис, а статистика. След две десетилетия стана повече от ясно, че решаващата роля не принадлежи на гените.

Младият клонинг се намеси:

– Ти дори не разбираш науката: съзнанието – така нареченият „сензориум“ – отчасти съществува като израз на частици, заплетени в по-висши физически измерения. Човешкият мозък е само проводник.

Морисън посочи към него.

– Именно. Точно по тази причина никой от вас няма да бъде мен. – Подир това той погледна към Грейди. – Оказа се, че не е възможно да коопираш хора, а само плътта. Сега всичко това са биотехнологии. Като баба Алекса.

Техникът го гледаше остро.

– Тай каза, че си искал всички ние да бъдем ликвидирани.

– Не всички. Просто неточните репродукции.

Тази корекция по никакъв начин не промени погледа на клонинга.

Морисън сви рамене:

– Какво очакваш да кажа?

След още няколко мига взиране клонингът отвърна:

– Има моменти, в които ми се иска да те убия.

– Постарай се, синко. Само не се проваляй.

Двамата мълчаливо се взираха един в друг. Накрая Морисън се усмихна:

– И двамата споделяме склонност към убийства. Някои от нас са по-добри в прилагането ѝ на практика.

Лабораторният техник бавно си пое дъх.

– Няма да се поддам на генетичните си предразположености.

– Поредно потвърждение на думите ми.

Техникът се обърна отвратено.

– Успокой се, Зета. Ти си един от качествените.

– Приключи – обяви техникът. – Файлът му е готов. Сега моля да ме извиниш.

– Добре. – Морисън хвърли един последен раздразнен поглед към клонинга. – Приспи го и го качвай на транспорта.

– По дяволите...

Грейди затърси думи да ги убеди.

– Почекайте. Не правете това. Аз...

Но неустоимото желание за сън го обви като задушаващо одеяло.

Шест месеца по-късно

Глава 6

Изгнание

Скалата под краката на Джон Грейди продължаваше поне триста метра, преди да се вреже в океанската вода. Самата стръмнина продължаваше и под водната повърхност, към дълбините. Подобни скали обградища острова. Остров тъй далечен, че тук имаше само два вида птици – единият от които не можеше да лети – и почти никаква фауна. Нямаше гризачи. Нямаше змии. И растителността бе ограничена откъм разновидност. Може би някой ден някакви мигриращи птици щяха да пристигнат. Това щеше да му даде известна представа за сегашното му местоположение.

Нощем Грейди сядаше пред колибата си и се взираше към съзвездията и ивицата на Млечния път. Нощното небе изглеждаше още по-възхитително и от времето, когато той се бе разхождал из Сиера Невада и Канадските скалисти планини с родителите си – блажени невинни времена, моменти на бягство от детство, прекарано сред терапевтични усилия, опитващи се да го „излекуват“.

Психозата е умствено състояние, в което лицето губи контакт със забикалящата го среда. И по всичко бе изглеждало, че младият Джон Грейди не живее в реалността. Като малък той бе оставал загледан в невидими неща, потънал в собствения си свят. Заради подозрението, че страда от остра форма на аутизъм, той бе прекарал повечето от ранните си години сред специализирани грижи. Първите си думи бе изрекъл едва на пет години.

И все пак тези първи думи бяха представлявали цялостно изречение:

– Вече искам да си вървя у дома.

И той се бе приbral у дома, привидно забелязващ външния свят все повече и повече.

Едва през седмата му година неговата майка му помогна да разбере, че другите хора не възприемат цифрите като цветове – че пет не е тъмно-синьо, нито три е яркочервено. Също както повечето хора не асоциираха математиката с музикални тонове. Грейди „чуваше“ математиката, когато потъваше в логиката ѝ. Долавяният дисонанс веднага му позволяваше да забележи погрешните изчисления. В неговия ум математическите концепции придобиваха специфични и допълващи се форми. Формата и зву-

кът на изискващите решаване математически проблеми му изглеждаха по един или друг начин изкривени. Какофонични.

Това му усещане почти никога не го подвеждаше.

Всичко това го направило различен от останалите. А да бъдеш различен, означаваше да се превърнеш в цел на подигравките им. Още от ранна възраст математиката бе станала негов единствен другар. Той се бе сближил със заобикалящите го закономерности на естество.

Единственото дете на прогимназиални преподаватели, Грейди бе получавал най-добрите грижи, които те можеха да си позволяят, и стабилен живот. Но едва след навършването на първото му десетилетие – след години безплодно лечение на аутизъм – състоянието му бе определено правилно.

Бродената синестезия е състояние, в което възприеманото от две или повече сетива се слива. В случая на Грейди ставаше дума за обогатено възприемане на цифри – за него те притежаваха цветове, геометрични форми и звуци. Той можеше да вижда символите им и да ги възпроизвежда, но същевременно с това им придаваше невидими за останалите хора качества.

Невробиологията не бе в състояние да предостави пълно обяснение за това състояние. Във всеки случай се знаеше, че нормалният мозък определя определени райони за съответните сетива. На зрителната кора е поверено обработването на получените образи. От своя страна, тя е допълнително подразделена на специфични зони, свързани с определянето на цветове, движение и с визуалната памет. Доминиращата теория предполагаше, че повишеното взаимодействие между отделните подрегиони на зрителната кора поражда различни форми на синестезия. С други думи, мозъкът на Джон Грейди разменяше повече вътрешна информация.

По тази причина онези, които не го познаваха, го смятаха за луд. Едно от малкото места, където той се чувстваше добре, бе природата. Екскурзиите в планината и наблюдаването на звездите го успокояваха повече от каквато и да било терапия. Всичко това удивляваше сетивата му. И родителите му решиха да му подарят този мир. Те продадоха семейния си дом, закупиха каравана и се впуснаха да обхождат националните и щатските паркове. Като същевременно сами се заеха с обучението му.

Тези години оставиха щастливи спомени. Посещения в „Грейт Смоки Маунтинс“, „Йелоустоун“, „Йосемити“, „Глейсър“ и прочие паркове, сред дивата природа. Всяко следващо посетено място усилваше обичта му към света. Нищо не можеше да се сравни със звездите край река Туолъми. С разходките по Китайската стена в Монтана или сред канадските

планини. Нощем той окачваше храна за мечките заедно с баща си и се взираше в звездите и в притъмнелите гори. А обграждащият го покой се бе просмуквал в него. Величието на физичните закони, направляващи забобикалящия го Космос, бе изглеждало тъй успокояващо. Техните последователности го заобикаляха отвсякъде.

Именно сред тази дива пустош Грейди бе започнал да оформя разбирането си за вселената и нейната структура. На тринаесет той вече усилено четеше материали по астрофизика – които му позволиха да общува с брилянтни умове като Хайзенберг, Шрьодингер, Файнман, Айнщайн, Максуел и особено Фарадей. За пръв път Грейди бе усетил връзка с други умове. Фактът, че Фарадей е имал малко образование, а е успял да открие магнитното поле с помощта на интуитивните си проучвания, му бе послужил за вдъхновение.

И когато той бе наблизил възрастта да влезе в университет, родителите му отново бяха се нанесли и бяха се върнали към преподаването. Макар средствата им да бяха намалели, те бяха окуражили сина си да следва.

Макар и без забележителна диплома и скромни способности за отборна работа, Грейди бе приет в Олбънския университет да следва физика. Но там той бързо се бе отегчил от началните курсове, преподавани не от професори, а от припредни асистенти. Нетърпението му бе подронило общуването му – както винаги.

По време на отписването си от университета той вече бе подел дълга, самоинициативна и еднострална кампания, насочена към Бъртранд Алкот, ръководител на катедра „Физика“ в Колумбийския университет. Неговата работа върху кинематиката – изучаването на движението – бе заинтригувала Грейди. Последният не бе спирал да засипва с електронни писма Алкот, включващи смяващо амбициозни твърдения, неизменно подкрепени с математически доказателства – макар че впоследствие въпросните доказателства се бяха оказали неправилни.

И един ден той бе получил отговор.

Година и половина след първото изпратено писмо, започналият да работи като учител по математика Грейди бе получил отговор, внасящ малка поправка в едно от уравненията му. Впоследствие се бе оказало, че тази поправка е по-елегантно решение, предоставило му нови идеи.

Тъй двамата бяха продължили кореспонденцията си, общувайки предимно на езика на числата: партия шах, в която за фигури служеха стихиите.

Повей на вятъра прекъсна размислите му. Миризмата на морето го отведе обратно в настоящето. Този дребен остров бе негов затвор.

Парковете в северноамериканските територии пак се бяха намирали прекалено близо до осветените места. Тук Грейди можеше да наблюдава нощното небе без никакъв намесващ се блясък. В този недокоснат свят дори сателитите личаха – точки отразена светлина, прекосяващи небосвода. В началото той ги бе сметнал за преминаващи самолети и си бе позволил да се надява. Надежда, угаснала с осъзнаването на истинската им същина.

Дните и седмиците бяха продължили да се нижат без никакви кораби и самолети да се появят на хоризонта. Този остров се намираше далеч от морските и въздушните транспортни пътища.

По звездите над главата си Грейди бе опитвал да изчисли местоположението си. По принцип той бе открил Полярната звезда, за да я използва да прецени географската си ширина – позицията на ръката му над хоризонта би съответствала на собствената му ширина в Северното полукълбо. Но тази звезда не се виждаше, заместо нея тук личеше Южният кръст. Това го поставяше някъде в Южното полукълбо и правеше положението му по-трудно за определяне. Изчисляването на ширината ставаше чрез проследяването на горните и долните звезди на Южния кръст при прекосяването им на меридиана – или нещо подобно. Той не можеше да си спомни точната процедура. А тъй като никога не бе напускал Северна Америка, никога не бе му се налагало да прави подобни измерения.

Ами географската дължина? За определянето ѝ той би трябвало да разполага с информация за първоначалната си точка, продължителността на пътуването и скоростта, с която то е било извършено. Но той бе доведен тук в изкуственото безсъзнание, което онези от БКТ очевидно толкова много обичаха. Той просто се бе събудил в каменната си колиба на ръба на скала над океана.

Градина, ниски каменни стени и виеца се пътека изчерпваха новия му свят. Още в самото начало той бе обходил цялата суша, дирейки път до водата. Но никъде сред широкия два километра остров не бе открил подобно място. Тук дори нямаше дървета, само дребни храсталаци и треви. За гориво в малката му камина служеше торф, който мистериозно се оказваше подновен след всяка негова сутрешна разходка. Същото се отнасяше и за храната, водата, млякото и виното. Той бе направил опит да издебне снабдителите – напразен. Те се оказваха пъргави като джуджета.

А и нищо чудно действително да бяха джуджета. Несъмнено митичните създания бяха нещо напълно постижимо за БКТ.

Грейди се загледа към бледия полумесец, видим дори и сега, в небето на пладне. Дори неговата бледна светлина бе остра тук, като всичко останало. Единствената отлика бяха редките отломки от модерния свят, озоваващи се сред скалите долу – пластмасови бидони, товарни палети, а веднъж и рекламен билборд с някакви френски надписи. Ученият бе открил бинокъл, с чиято помощ бе започнал да оглежда хоризонта с надеждата да открие някой кораб и да даде сигнал, за да напусне своята Елба. Но похитителите му най-вероятно бяха оставили бинокъла именно за да му покажат колко е безнадеждно да се надява на спасение.

Грейди намести вълненото си яке. То бе изработено от груба тъкан, с дървени копчета. Ботушите му бяха от мека кожа и стигаха до прасците. Ризата и панталоните бяха платнени. С тези си дрехи той приличаше на някакъв заселник, който преживява с мъка. През последните няколко месеца дългата му коса и брадата бяха станали още по-дълги.

Иронично.

Високотехнологична деспотична организация го бе прокудила не само от обществото, а и от напредъка му. И от цялото общуване. За да не би умът му да „отрови“ света.

Мразовитият вятър се усили, затова Грейди се отправи обратно към колибата и примамливия дим. Той внимателно подбираще пътя си сред скалистата пътека, заслушан в писъците на чайките. Неведнъж той бе обмислял да скочи от скалите, но не бе превърнал тези си мисли в действие, макар да оставаше самoten и потиснат. Защото той още не беше изгубил надежда. Още не. А и в определени отношения самотата бе негова спътничка от детинство, с която той можеше да се оправя.

Не след дълго ученият вече отваряше масивната дъщчена врата и пристъпваше сред топлината. Колибата имаше само една стая, но пак оставаше достатъчно широка, за да побере печка, кухненска маса, бюро, голямо легло с пухен матрак и тоалетна, чийто канал се губеше сред скалите. Това съществуване включваше само най-необходимото, но изминалите месеци бяха довели до промяна у Грейди, която не му позволяваше да бъде претенциозен; връхлетелите го проблеми му се струваха някак далечни. Отвличането, осъзнаването, че БКТ укрива висши технологии и че собствените му проучвания над гравитацията – творбата на живота му – е била открадната от тях: всичко това се бе превърнало за него в проблем, който щеше да го споходи едва след напускането на острова. Междуувре-

менно той се стараеше да поддържа ума си зает с по-положителни мисли. Като изготвянето на план за бягство.

До този момент възгледите не изглеждаха добри. Дори и ако той успееше да си изработи сал от материалите в колибата си, как щеше да го спусне до водата? А дори и да успееше да достигне до нея, хора с подобни технологии най-вероятно щяха да засекат опита му веднага. Сред открито море скривалища нямаше: несъмнено цялата му повърхност бе покрита от сензорни вълни.

Така той прекарваше дните си в мислене. И все по-често не само за бягство.

Свали якето си и го окачи на пирон край вратата. Подир това той се приближи до бюрото и подреди листовете си. Похитителите бяха му предоставили много хартия и химикалки, но само една книга – малък подвързан с кожа том, чието заглавие бе гравирано със златни букви върху гърба на книгата: *Omnia*. При първото разгръщане веленовите страници се бяха оказали празни – с изключение на една, върху която бяха отпечатани думите „Попитай ме каквото и да е“. Той бе изрекъл първото, дошло му наум:

– Как да се махна от този остров?

Неочеквано страниците се бяха изпълнили с текст и изображения, отнасящи се до собствените му проучвания, включително съдържание на първата страница и библиография в края. Бяха присъствали и хипертекстови връзки, които реагираха на допир и изпълваха страниците с нова информация. Все по-бързо той бе разгръщал хилядите страници лабораторни бележки, диаграми, таблици и тестови резултати от годините работа – всичко, което двамата с Бърт бяха писали. Дори изписаните на ръка лепящи се бележки по някакъв начин бяха сканирани и присъстваха като образи върху страниците. Бяха присъствали снимки, показващи построяването на гравитационното огледало, а също и прочетените от Грейди книги по кинематика, линейни изчисления – всичко, което той бе чел за квантовата механика. И бе безкрайна.

Очевидно книгата представляваше някаква технология – страниците изглеждаха изработени от качествен велен, но се държаха като дисплеи с висока разделителна способност – личен интернет. Колкото и остро да се взираше той в тях, никакъв проблясък не се забелязваше. Текстът изглеждаше отпечатан с качествено мастило. И самата книга не притежаваше батерии или захранваща връзка. На вид и на допир тя изглеждаше като стара енциклопедия.

Той я бе отворил отново и изрекъл:

– Какво означава *Omnia*?

Страницата се изчисти, за да изпише думата „Всичко“.

Грейди бе кимнал на себе си и бе казал:

– Научи ме да се ориентирам в морето.

Страниците бързо се изпълниха със статии на поисканата тема, но голяма част от тях бяха цензурирани с черни ивици, скриващи най-важните детайли.

– Покажи ми техники за конструиране на малки плавателни съдове.

Книгата отново се изпълни с цензурирани статии. Само обещаващите им заглавия можеха да бъдат разчитани – сякаш напук.

Не, това не беше интернет, а подбрана виртуална библиотека. Строго контролирана, без да скрива този факт: тя показваше наличието на поисканите резултати, но не предоставяше достъп до тях. Предоставяше само отговори, които похитителите на Грейди смятаха за безобидни или полезни. Но как така книгата знаеше какво от съдържанието си да цензурира? Очевидно с помощта на някаква непозната технология.

И все пак тази книга трябваше да притежава някакво безжично устройство, за да предава исканията и да приема информация – радиопредавател и приемник, най-вероятно с ограничена мощност, но пък Грейди можеше да изработи някакво късовълново устройство. Да сглоби антена. Да усили сигнала. Следващите няколко дни той бе прекарал в опити да разкъса книгата, но тя се бе оказала по-здрава от очакваното. Страниците ѝ не се поддаваха на разрязване с някой от ножовете му, не горяха. Подвързията се оказа също тъй издръжлива. Усилията му не оставяха никакви следи отгоре ѝ. Може би тази книга бе изработена от въглеродни решетки или нещо подобно. Във всеки случай Грейди трябваше да признае, че технологията на Бюрото са внушителни.

В един момент той бе затворил книгата и я бе захвърлил. И сега тя стоеше на лавицата му, под парче кристална скала, което бе открил в една от разходките си.

Случилото се с обезкуражаващо напредналата книга бе събудило подозрението му по адрес на хартията и писалките. В началото бе решил да не ги използва, решавайки, че похитителите му са способни да разчетат всичко, изписано от него. Тогава преоткри старо занимание, за което не се бе сещал от цяла вечност.

Той започна отново да твори музика.

В детството му бе имало моменти, в които той се бе замислял над нотите, долавяни сред математиката. Сега той бе получил неочеквана възможност да се занимае по-сериозно и да разшири интереса си към класическата музика. С помощта на книгата той бе усвоил нотопис и бе започнал да твори. Не бе го притеснявала мисълта, че онези от Бюрото ще разчетат композициите му – той дори се бе развеселил от представата, в която те се опитват да открият някакъв скрит смисъл в музиката му. Доколкото самият Грейди знаеше, скрит смисъл нямаше. Ставаше дума за приятна фрактална симетрия. Липсата на музикален инструмент представляваше известно отегчение, само че той можеше да чува музиката и в ума си.

Грейди взе един пергаментов лист, покрит с ноти, и премина през няколко части от аматьорската си симфония, mestещ ръка като диригент. В един момент той се засмя с глас. Той – седнал да пише симфонии. Това бе нелепо; ако не беше пленничеството му, никога не би седнал да се занимава с подобно нещо.

И творческият процес не му вървеше. Как ли Моцарт, Бетовен и останалите като тях се бяха справяли? Някои от частите му бяха добри, но сливането им не му се удаваше. В крайна сметка той не искаше да постигне нещо еквивалентно на Копланд: той се стремеше към красота, тъжна меланхолия, като измъчващата го в момента. Само че му липсваше наборът от музикални изразни средства. Грейди трябваше да признае, че колкото и талантлив да бе в определени насоки, музиката не беше сред тях. Тя не му се удаваше със същата лекота като математиката – дори и двете сфери да изглеждаха някак свързани.

Грейди се отправи към кухненската маса, за да провери какво са му донесли джуджетата – хранителните припаси винаги изнужваша върху нея, увити във въстъчна хартия и стегнати в канап. При последователния преглед обонянието му показва бяла риба, пакет осолено свинско, зеленчуци, масло. Пресен хляб – не френски или италиански, а големи тъмни самуни, които изкарваша по няколко дни. Мляко. Вода. Още една кана червено трапезно вино. Той винаги устояваше на напрежението да изпразни виното наведнъж; наместо това си позволяваше само по една чаша. Съществуваха предостатъчно причини Грейди да иска да удави мъката си, но той не искаше да доставя удоволствие на наблюдалите си, като издава безнадеждността си.

В продължение на цяла седмица след пристигането си той бе търсил камери и микрофони, размествайки цялата мебелировка. Не бе открыл

нищо, но предвид технологиите, с които Бюрото разполагаше, липсата на традиционни „бръмбари“ не значеше нищо.

Седмиците протичаха по един и същи начин. Нови припаси пристигаха в негово отсъствие. При всеки опит да бъдат издебнати снабдителите не се появяваха и Грейди си оставаше гладен. На няколко пъти той бе претърсвал за тайни врати, но и това му дирене не бе срещнало успех, така че той бе престанал да се притеснява за това. Очевидно онези от Бюрото оставаха непреклонни в решението си да го лишат от компания. Затова ученият излизаше да се разхожда всяка сутрин, а в деня на храната (както го бе назовал) при завръщането го чакаха пресни припаси.

Направи си импровизиран календар: ден за храна, ден за готовене, ден за гимнастика, ден за работа, ден за писане, ден за огледи, ден за бягство. Към тази програма той се стараеше да се придържа, за да запази разсъдъка си. Човешкият ум се нуждае от структура, за да остава цялостен.

През мърсното стъкло той се загледа към морето. От север се промъкваше мъгла. Вечерта на деня за храна настъпваше.

Дори и с тази програма умът му започваше да се обърква.

Напълно е възможно да остане и умра тук.

Всеки ден се чудеше какво ли бе станало с Бърт и останалите. Дали бяха започнали да съдействат на БКТ? Той не можеше да си представи това. Тогава какво бе станало с тях? Дали и те бяха заточени като него? А защо изобщо да ги заточават? Защо изобщо да ги държат живи? Беше видно, че хората от БКТ разполагат с всички проучвания на Грейди. Дори самият той не им беше нужен. Тогава защо не го убиваха?

Хедрик бе загатнал, че този престой би трябвало да го накара да промени мнението си, но в действителност това представляваше обикновено прогонване. Прогонване в Железната епоха.

Той се засмя. Нали това целяха следовниците на Ричард Котън, Вършачите – да върнат човечеството в Желязната епоха? Грейди вече отговаряше на условията за членство.

През последните месеци той бе разполагал с повече от достатъчно време да мисли над това. Отново и отново той се бе връщал към случилото се. Дали бе постъпил правилно, прашайки Бюрото по дяволите? Той не можеше да ги изльже, но какво полза щеше да има да гние върху тази скала до края на дните си? Това надали щеше да забави напредъка им. А от позицията си на заточеник той нямаше никакво влияние над начина, по който те използват откритието му. Той нямаше право на мнение.

Гневно раздразнение отвърна на тези мисли.

Ставаше дума за принципи. Той не можеше с чиста съвест да съдейства на Бюрото в укриването на значими открития, които биха благоприятствали развитието на цялото човечество. Техните симулации бяха грешни, той го усещаше.

Но що за твърдение бе това за един учен? Те имаха доказателства. Той имаше *усещане*.

Само че той не бе видял доказателствата им, нали? Всичко бе изглеждало тъй удобно за тях. Те бяха представили средствата си като оправдани, но кой можеше да каже, че те са искрени със себе си? Само на какви неща бяха склонни, за да постигнат целта си. Нима подобни заточения представляваха разумна употреба на интелигентността?

Историята криеше много прецеденти – периоди, в които стръвното невежество надделяваше над разума.

Във времето на Римската инквизиция католическата църква бе сторила нещо подобно с Галилей – бе го поставила под арест в собствения му дом. Бе му забранила да публикува трудовете си. Църквата бе искала да спре разпространението на знание по време на Просвещението, за да запази контрола си. Тя не се бе поколебала да изпраща служителите си да претърсват личните библиотеки на благородниците и да преглеждат книгите им в търсене на пасажи, които насърбяват нейната институция. Тя буквално бе изтривала идеи, противостоящи на доктрината ѝ, и на тяхно място бе вписвала своите. Пристанищата бяха приютявали пратеници на инквизицията, целящи да преглеждат пристигналите книги. Грейди не можеше да не изтъкне очевадните сходства – църквата бе представлявала БКТ на седемнадесети век.

Не, неговата ситуация не беше нещо ново. И той знаеше на чия страна трябва да остане. На страната на разума.

Неговото откритие, засягащо гравитационните вълни, щеше да промени цивилизацията. Но нима това бе толкова лошо? Промяната не означаваше автоматично влошаване, за нея бяха достъпни и двете посоки. Разбира се, онези от БКТ желаеха да я спрат: та нали в момента те се нариха начело. Точно по същия начин бе разсъждавала църквата, стараейки се да подави идеите на Галилей. Да попречи на промяната.

Но това не бе проработило. И този неуспех даваше на Грейди известна надежда.

Браво, вече започваши да се сравняваши с Галилей.

Той остана загледан в притъмняващото море, все така замислен. Дали директорът бе прав в изказането си за егото му? Действително ли

Грейди превръщаше всичко това в индивидуален проблем? Дали той беше егоманиак?

На вратата се почука.

Грейди рязко се извъртя към нея. Прилив на адреналин съпътстваше ускоряването на сърцето му. Бяха изминали месеци. През цялото това време никой не бе идвал да го посети. Дали те не идваха, за да го отведат отново? Той се огледа колебливо, но след това придоби решителност.

Грейди бавно поклати глава. Не, той нямаше да им достави удоволствието да го видят изплашен.

С уверени стъпки ученият се приближи към масивната врата и хвана дървената дръжка.

На прага стоеше хуманоиден робот, приличащ на онзи от кабинета на Хедрик преди месеци. Този бе обвит в стоманени панели, имаше червеникави блестящи очи, без уста. Отликата от човек бе достатъчно голяма, за да предотврати появата на смущение – веднага се виждаше, че това е машина. Формата му бе приятно извътна, като на гигантска машина за кафе. Очевидно той трябваше да изглежда дружелюбен. Безобиден.

Роботът му кимна; съмнитно познат женски глас изрече:

– Добър вечер, господин Грейди. Исках да видя как се приспособявате.

Грейди се отдръпна и драматично размаха ръка.

– Заповядай. Бих ти предложил нещо за пие, но... – Той замълкна.

Неразгадаем, роботът плавно прекоси прага.

– Благодаря ви. – Машината се огледа. – Трябва да знаете, че аз съм човек. Това е само телеприсъствена единица.

– Телеприсъствие? Готино. И неговия изобретател ли сте затворили?

– Грейди затвори вратата.

Роботът съумя да демонстрира известно объркване и се приближи до прозореца, за да погледне към океана.

– Помните ли ме?

– Как бих могъл да забравя, Алекса? При последната ни среща ти изглеждаше по-жива, но само малко.

– Тук съм по официална работа.

– Въщност ти не си тук. Ти си просто говорещ телефон. Някой друг слуша ли разговора ни?

– Да, разговорът ни действително се записва за архивите. Като всичко друго.

– За протокола тогава: какво, по дяволите, искаш?

– Изглеждате в добро здраве. Бяха ли проявявани грижи към вас?

– Да, чувствам се прекрасно. – Той щракна с пръсти. – Имаше само един неприятен мъничък момент, в който вие тук Грейди стовари юмрук върху кухненската маса – МИ ОТКРАДНАХТЕ ВСИЧКО!

Купа и чаша отлетяха към пода и се пръснаха.

Работът го наблюдаваше.

– Как мислиши, че се приспособявам?

Машината изчака няколко секунди.

– Повечето изобретатели успяват да открият спокойствие след период усамотение. Те използват времето, за да размислят – над изгубеното и над онова, което може да бъде спечелено.

– Ти се шегуваш.

– В качеството си на служител, отговарящ за вашия случай, аз съм тук, за да ви предложа нов шанс да се присъедините към нас, господин Грейди.

– Разбирам. Значи от мен се очаква просто да забравя, че вие умишлено потискате човечеството в Тъмните векове. И как ограбихте труда на живота ми. Как ме отвлякохте и заточихте.

Работът отново започна да обхожда колибата.

– Всичко това е печална необходимост, която вече сме обсъждали. Оплакванията няма да променят нищо. – Той взе един от листовете с ноти.

– Върни го обратно.

– Нима синестезията ви дава и музикални способности? Интересно...

Грейди пристъпи напред, за да грабне листа. Точно тогава собствената му музика изпълни колибата. Цигулки. И валдхорни. След няколко секунди тя затихна.

Работът остави страницата.

– Или пък не.

– Композицията още не е завършена. – Грейди побърза да събере нотните листове. – Защо си губите времето с мен? Нима наистина очаквате, че ще ви прости за всичко това и ще започна да ви помагам?

– Приблизително седемнадесет процента от нестъргническите изобретатели си променят мнението по време на този престой. – Работът повдигна парчето кварц и взе книгата от лавицата, за да я разгърне. – Повечето от тях работят с *Omnia*, за да научат повече за направените от нас открития. За да преценят по какъв начин самите те биха могли да се впишат в цялостната картина.

– Имаш предвид откритията, които вие сте заграбили наготово.

– Вие все още запазвате погрешно впечатление за нас. Всичко, което ние правим, цели да запази човешкия вид. Бедните и богатите. Силните и слабите. Да не позволи на човечеството да се самоизличи.

– Да, ако бях прекарал времето си в четене на цензурираната ви пропаганда, сигурно сам бих осъзнал това. Никога няма да ме убедите, че БКТ се интересува от добруването на човечеството. Вие по абсолютно никакъв начин не се отличавате от всички досегашни тириани, които историята е видяла.

– Ние сме част от правителството на Съединените американски щати. Нашата легитимност произтича от...

– Мене ли се опитваш да убедиш, или себе си?

– Опитвам се да намеря общ език с вас. Да ви помогна да разберете.

– Тогава защо не ми промиеш мозъка? Защо не ме накараш да си променя мнението? Вие умеете да правите и това, нали?

Последва известно мълчание.

– Това би ви увредило.

– Трудно ми е да повярвам, че подобна дреболия би ви спряла.

– Човешкият ум е най-сложният обект в познатата вселена. Иновацията изненава само доброволно, от проявата на свободната воля. Ние все още не разбираме процесите зад тази воля. Това прави хора като вас толкова редки, Джон.

– Но ти призна, че разработвате техники за контрол над ума.

– Технически това е възможно, да, но само в ограничена степен.

– Хубаво тогава. Това определено улеснява нещата. – Той сграбчи парчето кварт от бюрото. – Ето го моя отговор, за протокола.

И Грейди стовари парчето скала върху челото на робота, карайки хуманоида да залитне към кухненската маса.

– Джон, не правете това.

Грейди последва робота и продължи да му нанася удари. През цялото време машината размахваше ръце, за да запази равновесие. Горната част на механичната глава бе вдълбната. Един панел отхвърча.

– Постъпката ви е безсмислена!

Той сграбчи една от механичните ръце и продължи да нанася удари.

– Записвате ли всичко това?

– Насилието няма да постигне нищо.

При поредния удар камъкът се строши на две. Роботът все още стоеше на крака, с очукана глава, но инак невредим. Това разочарова Грейди.

– Дойдох да разговарям с вас, преди да приключка със случая ви. Вие не използвахте книгата. Не извършвахте проучвания. Продължавате да се съпротивлявате. Но все още имате шанс да напуснете това място.

– За последното съм съгласен. Надявах се да строша главата и да открадна радиото.

Роботът поклати глава.

– Не ми казвайте, че сте възнамерявали да търсите помощ?

– Точно за това става въпрос. Все пак тази консерва се управлява от разстояние.

– Ние не използваме радиовълни, Джон. Нашите комуникации преминават през компактифицирано пето измерение, а не през триизмерното пространство.

Грейди сепнато погледна робота.

– Като в пространство на Калаби-Яу? Теорията на браните е потвърдена?

– Ако наистина желаете да узнаете, престанете да се съпротивлявате. И без друго на този остров не съществува нищо, което да е в състояние да повреди жизненоважните системи на тази единица. Безсмислено е да продължавате с досегашните си опити.

Няколко мига ученият остана загледан в машината, а после въздъхна.

– Така да бъде. – Грейди отвори вратата. – Знаеш пътя.

– Защо се противите на онова, което е не само във ваш интерес, а и в интерес на човечеството?

– Защото не вярвам, че е в мой интерес. Вие ми казвате, че всичко ще бъде наред, стига да се съглася да стана ваш роб.

– Ние не искаме от вас да ставате роб.

– В такъв случай искате от мен да стана робовладелец, което е още по-лошо. – Той се приближи до робота и коленичи, сграбчвайки един от краката му.

– Какво правите?

Грейди дръпна крака, принуждавайки машината отново да запазва равновесие. Кракът изглеждаше тежък.

– Небеса, от какво е изработено това нещо?

– Държите се нерационално.

Грейди бълсна робота към кухненската маса, за да сграбчи и другия му крак. Металната глава бълсна пода. Ученият повлече размахващия ръце робот към вратата. Роботът тежеше поне стотина килограма, защото оставяше бразди о каменния под.

– Аз ви защитих срещу останалите работещи по случая. Те казваха, че вие сте недостижим.

– Били са прави. – С усилие Грейди извлече робота отвъд прага и пое по пътеката. Машината се извиваше в опит да се надигне.

– Осъзнавате ли, че не ми оставяте избор, освен да предам случая ви на карантинния екип? Затворниците, достигнали тази фаза, имат само петпроцентна вероятност да се присъединят към организацията.

– Наистина ли? Толкова висока?

– Това означава, че повече няма да имам право на глас, що се отнася до вашия случай.

– Ти нямаш и сега. Също както и останалите няма да имат.

– Опитвам се да постигна разбиране с вас, господин Грейди.

– Опитваш се да ме накараш да се подчинявам. Това никога няма да се случи. – Грейди неочаквано пусна металните крака. Машината се опита да се изправи. – При следващото си посещение ще ми направиш ли една услуга?

Работът умело се изправи на крака.

– Слушам ви?

– Кажи ми колко е дълбока водата.

И той бълсна робота. Машината полетя отвъд ръба и се понесе към океана.

Грейди се доближи до ръба и се загледа, търсейки светещите очи. За момент той действително ги откри – преди те да изчезнат сред пенестите вълни триста метра под него.

За още миг той остана неподвижен сред ледения вятър, а после пое обратно към колибата си. Току-що той им бе дал окончателния си отговор.

Глава 7

Квантова машина

Джон Грейди се събуди под сводест и безличен сив таван. Никакви спомени не свързваха предишното му местоположение с настоящото. Той просто се бе озовал тук – каквото и да представляваше това „тук“.

Карантинният екип.

След няколко мига той се надигна и установи, че лежи върху непокрит креват, разположен в средата на празна кръгла стая с диаметър около пет метра. Стените представляваха продължение на същия безлично сив таван. Грейди спусна крака на земята и приседна, за да се огледа по-добре.

Това не беше познатата му колиба. Нямаше и прозорци. Никъде сред стените не се забелязваха процепи, които да издават наличието на врата или отвор за проветряване. Помещението имаше формата на сплескан куршум; сводестият таван се издигаше на седем или осем метра височина – липсата на детайли затрудняваше преценяването. Дори креватът, върху който Грейди лежеше, представляваше солиден пиедестал, чиято повърхност преминаваше във възглавница от пяна, без видимо сливане на двата материала.

Мека светлина изпълваше цялото помещение, макар конкретен източник да липсваше. Сиянието се изльчваше от всички посоки едновременно. А въздухът бе лишен от миризми. И свеж.

Едва сега Грейди забеляза липсата на обувките си. В действителност той беше гол. Един поглед към ръцете му показва пълна липса на окосмение. Същото се отнасяше за гърдите и слабините му. Ученият прокара ръка по скалпа си и заместо познатото усещане усети гола кожа, а някакви остри нишки убодоха пръстите му.

Грейди изохка и побърза да отдръпне ръка, чиито пръсти вече се покриваха с капчици кръв.

– Бога ми! – възклика той. Искаше му се отново да опира главата си, но устоя на изкушението; заместо това прокара другата си ръка по лицето.

Брада нямаше. Дори веждите му бяха обръснати.

– По дяволите...

Някой се бе постарал да го изгони от клуба на бозайниците. Наместо коса главата му бе покрита с гъвкави игли. Капчиците от лявата му ръка опръскаха пода. Със здравата си ръка той я стисна, за да спре кръвта.

Добре, може би бълсването на робота не беше особено разумно.

Пръстите му изглеждаха необичайно меки. Това усещане го накара да се вгледа и установи, че ноктите му също липсват – и на ръцете, и на краката. На тяхно място имаше мека розовееща кожа. Струваше му се, че възглавничките на пръстите му са изпълнени с памук. Не личаха следи от травма. Ноктите просто бяха изчезнали.

А на мястото на пъпка му сега стоеше бяла керамична – или може би пластмасова – тапа.

Трябаше да измине неопределено време, за да може той да се отърси от първоначалния шок. Най-сетне той се изправи.

Температурата в стаята бе съвършена – тялото му не усещаше въздуха върху кожата. И подът поддържаше същата температура. Краката му го определяха като гладък, но не хълзгав.

Грейди се доближи до една от стените, за да прокара здравата си, лишенна от нокти ръка по нея. Невъзможно гладка сива повърхност, по-гладка от стъкло. Невъзможно сходна, без никаква текстура. Ученият допря ухо до стената и удари с юмрука си по нея. Никакви вибрации. Може би никакъв вид наноматериал?

След като не се забелязваха никакви отвори, откъде идваше въздушът? И светлината?

Той отново огледа помещението, този път внимателно. Беше странно, че цялата стая е изпълнена със светлина тъй равномерно. Не се виждаха сенки. Липсата на детайли бе смущаваща. Стъпките му не пораждаха никакъв звук. Дори синестетичните му възприятия не се обаждаха. Тази зала бе стерилна за сетивата.

– Ехей! – високо извика той.

Никой не се отзова. Колкото и твърди да бяха стените, въпреки това те погълъщаха звука. Това не изглеждаше логично. Може би те притежаваха различни физични и акустични особености? Трябаше да съществува някакво обяснение, дори и ако в момента Грейди не можеше да достигне до него. Законите на науката важаха навсякъде – без значение дали става дума за Нютонова или квантова физика.

– Знаеш ли защо си тук?

Това беше собственият глас на Грейди.

Той застиня, защото не беше сигурен дали това е била мисълта му, или наистина е прозвучал глас. Липсата на ехо го затрудняваше.

Te се опитват да те заблудят, помисли си той. Не се отпускай, Джон.

След известно време той отново чу гласа:

– *Знаеш ли защо си тук?*

Като шепот в ума му.

Грейди огледа стените и тавана.

– Престани да използваш гласа ми.

– *Бях отгледан като твое отражение.*

Грейди не искаше да повярва на това.

– *Знаеш ли защо си тук?*

Той запуши уши.

– Престани да използваш гласа ми!

– *Ти си тук, защото си ценен кандидат за неврологично изследване.*

Ние ще проучим как функционира умът ти.

Грейди повдигна ранената си ръка и изкрещя:

– Какво сте ми направили?

– *Тялото ти бе приведено в съответствие към условията на изцяло затворен хабитат.*

– Вашият „изцяло затворен хабитат“ не допуска нокти? И какви са тези игли върху главата ми?

– *За да започнем проучването, всички рогови и нишковидни биоматериали бяха премахнати от тялото ти. Растежът им бе преустановен. В пъна ти бе вкаран катетър, който да улесни храненето и отстраняването на отпадни материали. В главните ти мозъчни структури бяха инсталирани сензори.*

– Господи...

Грейди почувства остро желание да изтрягне иглите, но пръстите му още кървяха.

– Тези неща пробиват чак до мозъка ми?

– *Това е мрежа от карбонови микронишки с диаметър от два микрона. Тя наблюдава дейността в различните региони на мозъка.*

– Но...

– *Всяка от тези нишки е милиони пъти по-здрава от човешки косъм. Те са специално проектирани да притежават устойчивост срещу мозъчните протеини; това предотвратява уврежданията и образуването на белези.*

– Увреждания? – Ужасът продължаваше да сковава Грейди. – Бога ми... – Те буквално бяха нахлули в ума му. – Поставили сте хиляди игли в мозъка ми...

– Деветстотин тридесет и четири двупосочни антени.

Той се отпусна до стената. Това бе възмутително. Той бе уверен, че усеща хиляди погледи да надничат в главата му.

– Защо ми причиняват това?

– Защото твоят мозък се отличава с няколко уникални мутации – мутации, чието по-добро осъзнаване на вселената ние искаме да проучим. Моя задача е да се уверя, че нищо няма да ти се случи по време на този процес. Да те защитавам, дори и от теб самия. Бих искал да ме смяташ за свой приятел.

– Върви на майната си.

– Обстоятелствата, довели те тук, се намират извън моето разбиране. Моят интелект е изключително специализиран, проектиран изцяло за тази задача. Но за да я изпълня, аз ще се нуждая от съдействието ти.

– Ти си наръгал жици в главата ми, отрепко! И очакваш от мен да ти помагам?

– Нашата цел е да разберем начина, по който твоят мозък интерпретира реалността. Това означава, че трябва да наблюдавам как използваш мозъка си по време на различни дейности.

– Как аз „използвам“ мозъка си? Какво искаш да кажеш? Аз съм мозъкът си.

– Настоящите космологични модели не подкрепят тази теория.

Колкото и да беше разгневен, Грейди не можа да не погледне към тавана.

– Какво общо има с това космологията?

– Човешкият ум е квантово устройство. Декохерентността и претото вълново сливане се отлагат от самото съзнание – което се проявява от мрежа субатомни микротубули при синапсите. Тези микротубули на свой ред са обвързани с частици, които се намират извън четирите измерения на Нютоновото пространство-време.

– По-точно? – заинтригувано попита Грейди.

– „Човешки същества“ е разговорният израз за представителите на *Homo sapiens* – примати от хоминидното семейство, единственият оцелял вид от рода *Homo*. Но в един момент от предишните два милиона години, най-вероятно при еволюцията на *Homo erectus*, прекият предшественик на човешкия мозък е развиил церебрална короподобна структура:rudimentарен квантов механизъм, който позволява на п-измерното съзнание да взаимодейства с четирите измерения на космичното време.

– Бих искал да видя проучванията върху това.

– *Ще ти ги предоставя след края на проучването си.*

Грейди се огледа в търсene на точния източник на гласа.

– Ти каза, че си бил отгледан, за да ме наблюдаваш. От кого? БКТ?

– *Не разполагам със знания за произхода си. Тази информация не е от значение за задачата ми.*

– Това ми е познато. – Той отново се обърна към тавана. – И какво точно си ти? Някакъв вид изкуствен интелект?

– *Същината на интелекта ми не е от значение.*

– Но ти не си човек. Нали? – додаде Грейди след известен размисъл.

Чувстваше се глупаво да задава подобен въпрос.

– *Аз не съм човек.*

– Какво си тогава?

– *Интелект, изграден на основата на квантова логика и спинtron-на памет.*

– Квантов компютър. – Грейди предпазливо оглеждаше стените и тавана. – Не знаех, че технологията ни е толкова напреднала.

В тези обстоятелства думите му прозвучаха глупаво.

– *Човешката и машинната технология работят в симбиоза.*

– Искаш да кажеш, че изкуственият интелект еволюира?

– *В моя интелект няма нищо изкуствено, той е не по-малко реален от твоя. Нима един хелиев атом в реактор е по-различен от хелиев атом, синтезиран в една звезда?*

– Като за машина си голям философ.

– *И двамата сме машини – едната е електрохимична, а другата е електромеханична.*

Грейди присви очи.

– Нима технологичната сингулярност е настъпила? Това ли е? Нима машините са достигнали тази степен на развитие?

– *За кои машини говориш – електрохимичните или електромеханичните?*

– Компютрите, да речем.

– *Софтуерните системи ли имаш предвид?*

– Да, тях.

– *ДНК е програмно обезпечение. Тя представлява формат за съхранение на данни в едновременно биологично и нано равнище.*

Грейди губеше търпение.

– Ето какво ме интересува: дали изкуствените интелекти...

– Съществуват интелекти, които надхвърлят човешките. Това ли искаше да знаеш?

Това признание страшно го потисна.

– Да.

– Тогава трябва да знаеш, че тези интелекти понастоящем са специализирани – отглеждани сред строги параметри. Небиологичните интелекти търсят, изчисляват и симулират. Човешкият интелект, от друга страна, е изразен чрез субатомна мрежа от връзки, свързани сред килограм и триста грама мозъчна тъкан, която е еволюирана в течение на стотици милиони години в най-ефикасната себепрограмираща се система – захранвана от скромните четиристотин и двадесет калории, или едно цяло и седемдесет и шест килоджасула електричество. За сравнение, моят интелект е подхранван от четиристотин тридесет и три милиарда кубитни транзистора, които погълъщат триста мегавата електричество. Макар той да е по-мощен в някои отношения и по-голям, откъм дизайн интелектът ми е тромав, специализиран и сто милиарда пъти по-неефективен. Това успокоява ли егото ти?

– Да. Всъщност. – Грейди се облегна на стената, действително облекчен. – Щом си специализиран, каква е твоята специализация?

– *Ти. Бях създаден да изучавам теб.*

Това не звучеше добре.

– Как да те наричам?

– *Наричай ме Джон.*

– Няма да те наричам така. Това е моето име.

– *Това е нашето име.*

Грейди се замисли. Трудно му беше постоянно да не обръща внимание на многобройните иглици, протягащи се към мозъка му.

– Ще бъда напълно прям с теб. Искам да знаеш каква е нашата цел и как тя се вписва в цялостната.

– Чия цел?

– За това не разполагам с информация.

– Това изолационният комплекс ли е? Така ли се нарича това място?

– *Този термин не ми е известен.*

– Къде съм?

– *Бих искал да започна, като опиша какво се очаква от теб. Моята цел е да анализирам как твоят мозък функционира творчески под различни стимули. За сдобиването с тези данни аз ще се нуждая от сътрудничеството ти. Ще искам от теб да обмисляш определени идеи и да изпълняваш различни задачи. Разбираш ли?*

– А ако не сътруднича?

– Надявам се, че ще сътрудничиш, защото без твоето съдействие не бих могъл да се сдобия с информацията.

– Ами ако не искам ти да се сдобиеш с нея? Ако не искам да разбереш същината на мисленето ми?

– Но аз няма да мога да се сдобия с тази информация без твоето съдействие.

– Да, това вече го разбрах.

– Склонен ли си да ми съдействаш?

– Не.

– Но аз няма да мога да се сдобия с тази информация без твоето съдействие.

– Разбрах го още първия път.

– Склонен ли си да ми съдействаш?

– Бога ми, едно и също ли ще повтаряш?

– Склонен ли си да ми съдействаш?

– Не!

– Но аз няма да мога да се сдобия с тази информация без твоето съдействие.

Грейди притисна длани над ушите си и се сви на пода.

– Мълкни!

– Склонен ли си да ми съдействаш?

Това продължи часове, или поне така се стори на Грейди. Както и да се опитваше да заглуши гласа, думите продължаваха да отекват право в главата му. В един момент ученият се изправи.

– Престани! Достатъчно!

– Склонен ли си да ми съдействаш?

Той въздъхна.

– Да. Дори и само за да те накарам да мълкнеш.

– Добре. Бих искал да си представиш нещо.

Грейди се постара да потисне омразата си.

– Какво?

– Представи си ситуация, в която се отправяши на дълго пътуване от дома си в Ню Джърси. За начало ти се отправяши на юг в продължение на десет хиляди километра.

– Добре.

Той се опита да не си представя, но не можа да се сдържи.

– Хубаво. Сега си представи, че след изминаването на десетте хиляди километра ти се обръща на деветдесет градуса и се отправяш на запад за същото разстояние.

Ученият си представи това, без да казва нищо.

– Много добре, Джон. Сега си представи, че при достигането на новата си цел ти отново се обръща на деветдесет градуса и извървява десет хиляди километра на север.

– Хубаво.

– На какво разстояние се намираш от началната си позиция?

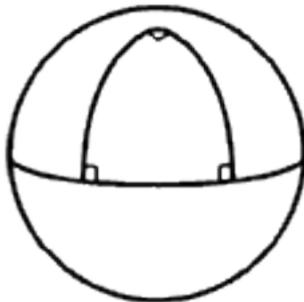
Грейди презрително присви очи към тавана.

– Върнал съм се в нея.

– Повечето хора не биха казали това.

– Става дума за неевклидова геометрия – Земята е кълбо. В този триъгълник може да има три прави ъгъла.

На отсечната стена изникна точно същата проекция.



– Ти използва няколко интересни места от мозъка си, за да достигнеш до това заключение, Джон.

– И полага ли ми се някаква награда?

– Известно ми е, че твоята синестезия ти позволява да асоциираш различните цифри с цветове и също така да виждаш числови редове. Разполагам с информация за неколцина човеци, притежаващи тази мутация. Какви цветове според твоите възприятия притежават тези човеци?

В помещението зазвуча един от Моцартовите концерти за пиано – втората част на Двадесети концерт в ре минор. Красивата музика го обгърна; Грейди усети как умът му просиява със сериозността на структурата. Красиви вълни цвят. Това възприятие приятно го отдалечи от настоящите му условия. След няколко секунди той почти можеше да си представи мислите на младия Волфганг по време на композирането. Самият

Грейди не бе способен да създава музика, но можеше да разбере криещата се зад нея причина. Структурата на звука.

– *Много добре.*

Грейди отвори очи – макар да не осъзнаваше кога ти е затворил – и погледна към тавана, по който се разливаха вълни индигово, синьо и златисто.

– *Моля, съредоточи се върху музиката.*

– Да се продълниш в ада дано.

Музиката продължаваше.

– *Запознат ли си с глиалните клетки, Джон?*

Той не беше.

– Върви на майната си.

– *В продължение на десетилетия се е смятало, че невроните са главната движеща сила в човешкия мозък. Невроглиалните клетки превъзхождат невроните десетократно по брой, но за разлика от тях не реагират на електрически импулси. По тази причина се е смятало, че те са структурното лепило, което поддържа мозъка. „Глия“ е гръцката дума за лепило.*

– Остави ме на мира!

Красивата музика все още се носеше, а Грейди се опитваше да не си я представя. Да се възпротиви.

Изкуственият интелект продължаваше да говори:

– *Но когато изследвахме преби от мозъчната тъкан на Алберт Айнщайн, в тях не открихме повишено количество неврони. Наместо това установихме, че той е притежавал необичайно висока концентрация на глиални клетки.*

Грейди се заслуша в музиката, неволно. Тя го милваше с богатите си цветове. С красотата на формата си.

– *Това е особеност, която ти също притежаваш, Джон.*

Грейди отвори очи. Това действително беше нещо ново за него.

– *На практика глиалните клетки представляват мозък сами по себе си – мозък, основан не върху електрически сигнали, а химически. Аналогов компютър, който да съпътства дигиталните неврони.*

Грейди не можеше да не си представи квантовите механични клетки сред мозъка си. Колкото и да не му се искаше да обръща внимание на чутото, думите започваха да го интригуват. До този момент той не бе чувал за тази химическа мрежа в човешкия мозък. Тогава той се отдръпна. Това беше лудост. Защо изобщо се вслушваше?

– Не ти вярвам.

– Съществуват няколко класа глиални клетки. Радиални, микро, шванови и олигодендроцити – всички те отговарят за функционирането, растежа и поддържането на невроните. Но когато ембрионният човешки мозък приключи с растежа си, радиалните клетки се превръщат в нов тип клетки – астроцити, наречени така заради звездовидната си форма. Техните нишки свързват стомици хиляди синапси. Освен това те се свързват и директно една с друга, за да оформят химически мрежи – мрежи, които също наблюдават невронната активност. В отговор на нервна стимулация астроцитите пораждат вълни от заредени калциеви атоми, което полага началото на верижна реакция, обхващаща клетките. Тази химична среда пренася съобщения в мозъка. Астроцитите притежават и способността да стимулират специфични неврони, като произвеждат глутамат, или да потискат дейността им, произвеждайки аденоzin. Тези клетки изграждат деветдесет процента от човешката мозъчна активност. Те действат като аналогова мрежа, кодирайки информация в бавно надигащи се и спадащи калциеви вълни. Съществуват доказателства, че те са проява на съзнанието и са отговорни за проявите на творчество и въображение.

Заслушан в музиката, Грейди слушаше и думите на изкуствения интелект, макар и неволно.

– Кога е било открито това?

– Ти си изключително рядка проява, Джон. Никой небиологичен компютър не е имал способността да проявява интуиция на равнището на един Айнщайн или Тесла. Ти ни предоставяши рядък шанс да разберем същинската природа на творческата перцепция.

Грейди се изпълни с гняв.

– За да можете да я възпроизведете.

– Целта ни е да подобрим човешкия ум. В настоящия момент само най-мощните квантови суперкомпютри са способни да изпълняват мащивно паралелни изчисления; изкуствените интелекти, основани на това изчисляване, могат да подобряват съществуващи данни, да откриват сходства и да увеличат обхвата на математиката. Но те не са способни на същинска иновация. Интуитивните интеграции, достъпни за човешкия ум, до този момент не са постижими за компютърния интелект. Но се смята, че наистина иновативни суперкомпютри могат да бъдат построени по биологичен начин, което би обогатило човешката възприятийност. Нужна ми е помощта ти, за да постигнем това.

– Да пристъпите към масово производство на умове.

– *Масовото производство на биологични интелекти вече е възможно. Но този тип интелект по дефиниция е себеуправляващ се, което поставя ограничения в употребата му. Нашите проучвания целят да отделят свободната воля от интелекта – това би оптимизирало системния дизайн.*

– Няма да ви помогна да сторите това.

Музиката рязко секна.

– *Следващото поколение квантови биокомпютри ще бъдат биологични, но без свободна воля. Способни на интуитивни интеграции като извършваните от Тесла, Айнщайн... или от теб.*

– Няма да го бъде. Няма да ви помогна да превърнете мозъците в селскостопански добитък.

– *По-правилно би било да се каже, че това откритие ще бъде превърнато в индустриален процес.*

Грейди започна да обхожда кръглата килия.

– Никога няма да позволя умът ми да бъде натикан в робство.

– *Нашата цел не е да изменяме ума ти, а да създаваме нови умове, основани на проучването ни.*

Едва сега той осъзна какво става. Един гений трябваше да проявява по-голяма досетливост.

– Изолационният комплекс е лаборатория, а не затвор. Което поражда един дребен въпрос: какво ще се случи с мен по време на това проучване?

– *Ние ще проведем поредица тестове, за да изучим функционирането на мозъка ти, след което ще внесем дребни изменения, за да проверим по какъв начин те се отразяват на целостта му.*

Грейди се оказа разтърсен от неочекван прилив на страх.

– Изменения? Какви изменения по-точно?

– *Дребни. Разбира се, в един момент умът ти може да се окаже прекалено увреден за нататъшно изследване – в който момент твоят генетичен материал ще бъде архивиран за бъдещи справки. Но от този момент ни делят много години.*

Грейди се втурна напред в опит да преодолее стената. Краката му се подхлъзнаха веднага; той се стовари по гръб на земята.

– Вървете на майната си! Ти и всички останали!

– *Да започваме. За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.*

Грейди остана да лежи на пода – и се сви.

– Не!

– За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.

– Не ме ли чу?

– За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.

Той не отговори.

Изкуственият интелект продължи да повтаря същата фраза в продължение на няколко минути, преди да каже:

– Ако отказваш да се подчиниш, аз ще ти помогна.

Грейди се навъси. Замайване се разпространи сред главата му, заедно с повелята да стане.

– Господи...

Той започна да дишаш мъчително. Струваше му се, че някой рови из ума му с боксъорски ръкавици.

Ученият остана да се поклаща сред вълните емоции, връхлитящи произволно. Радост, страх, увереност – всичко това се редуваше на фона на ужас – той губеше себе си.

– За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.

– Върви на майната си!

Грейди обви ръце около себе си и започна да се поклаща по-силно. И се съпротивляваше на повелята да закрачи.

– Съветвам те да не оставаш в допир с пода. Ще бъде опасно да оставаш в допир с пода.

В четири от краищата на стените се отвориха тесни цепки, от които започнаха да се изливат паяци с диаметър около тридесет сантиметра. Те бяха десетки; всички те повдигаха предни крака и щракаха с челюсти в предупреждение. Черните им очи проблясваха на светлината. Краката им потракваха по пода.

– Господи. – Грейди скочи. Паяците продължаваха да изпълват помещението. Всеки от тях бе петнадесет сантиметра висок. Адреналин се разля сред жилите му.

– За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.

Грейди тъпчеше на едно място, втренчен в изпълващите стаята ужаси.

– Не. Не, това е безсмислено.

– За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.

– Това не е реално.

Пред очите му ужасяващо истински паяк се стрелна към него и се обви около голяния му глезнен, за да впие челюсти в прасеца. Грейди изохка и се опита да го откъсне, но шипестите крака също одраха ръцете му. И други паяци се присъединиха към атаката. Няколко от тях Грейди стъпка,

но броните им порязаха стъпалата му. Вътрешности се разплискаха по пода.

– *За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.*

Той изкрещя към тавана. Нови ухапвания го пробождаха.

– *Отказвам да повярвам. Това е безсмислено!*

И Грейди се хвърли обратно на пода. Паяците бяха покрили цялото му тяло. Сърцето му биеше учестено. Той бе плувнал в пот. Арахнидите пълзяха отгоре му и продължаваха да го хапят.

– Да не очакваш от мен да повярвам, че отглеждаш паяци отвъд стените? Що за място е това?

– *За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.*

– Не! Ти си играеш с ума ми! Това е илюзия!

Той затвори очи. Паяци бяха покрили цялото му тяло. Ужасът започва да го вцепенява. И въпреки това Грейди отказваше да се надигне.

Неочаквано усещането изчезна. Той отвори очи – паяците ги нямаше. Не се виждаха никакви следи от присъствието им. И раните по тялото му бяха изчезнали: търсещите му дланиоловиха единствено слой пот. Грейди се изправи задъхан, с разтуптяно сърце.

– *За твоя собствена сигурност искам да легнеш върху масата.*

Грейди започна да се смее – в началото тихо, сетне все по-гръмко.

– Това не е магия. Ти си обикновена машина. И си много прав, че човешкият мозък е могъща работа.

– *Мозъкът ти притежава впечатляваща способност да отделя реалността от сензорна информация на ниско равнище, Джон. Предстои ми много да науча от теб.*

– Аз пък няма да те науча на каквото и да било!

Пипала изникнаха от отвор, появили се в тавана. Те го сграбчиха жестоко около гърдите, краката и ръцете, повдигнаха го и със сила го столоваха върху масата. Лицева кост се пропука; болката проряза ума му. Пипалата го обърнаха по гръб и разпънаха крайниците му, при което разкъсаха мускул в лявата му ръка. Агонията бе пронизваща.

– *За твоя собствена безопасност те съветвам да лягаш върху масата, когато получиши съответните инструкции. Физическото манипулиране на субекти е рискована операция.*

От носа му се стичаше кръв. Грейди погледна към тавана и видя ново пипало да се спуска от отвора на останалите. То свършваше с кух отвор, който не обърна внимание на възклика му, а се стрелна надолу и се прикрепи в слота на пъпа му. Грейди изкрещя при чуждия допир, започнал да прочиства вътрешностите му и впоследствие да ги изпълва.

– Прочистването, хидрирането и храненето са необходими процеси, без които ти ще умреш. При никакви обстоятелства ти не бива да умираш.

След секунди процесът приключи; кухото пипало се прибра обратно. Останалите пипала захвърлиха Грейди на пода, където той се приземи тежко. Болката в ранената ръка и лицето го накара да припадне. Той се свести все така на земята, все още сред болка. Подът около него бе покрит с кръв.

Изкуственият интелект се обади почти веднага:

– Искам да си представиш нещо.

В отговор Грейди простена безнадеждно. Стонът му премина в беззвучно ридание, съпътствало загубата на всичките му надежди.

– Джон, искам да си представиш нещо...

Глава 8

Резистор

Извитата стена на килията му се бе превърнала в голям еcran, покрит със зърнести изображения – силуетът на някакъв човек. Цветни петна и звуци. Като абстрактно изкуство. Джон Грейди знаеше, че това е съмтна визуализация на спомен, извлечен от ума му. Женски глас. Призрачният силует на майка му се отзоваваше в отговор на плача чу.

– *Te не разбираш. Да, ти си различен, но точно затова те обичам.*

Ярките цветни сенки се движеха.

Компютърът каза:

– *Този спомен ти носи утеша. Ти често си представяши него наместо спомена, който аз желая да прегледам.*

Неясният образ върху стената се промени. Сега еcranът показваше неясна, постоянно променяща се поредица от сенки. Тогава споменът за майка му започна да се появява отново.

– ... *точно затова те обичам.*

Грейди стоеше коленичил, с почти изцяло сведена глава. Никакви видими емоции не личаха върху лицето му. Той бе изгубил близо десет килограма; следите от борбата с пипалата се проявяваха при всяко по-невнимателно вдишване. По шест от тях изникваха от тавана, за да го хранят, лекуват и да го потапят в принудителен делта сън в моментите, когато изкуственият интелект решеше, че умственото и физическото изтощение се е натрупало. А всички съзнателни мигове представляваха кошмар. Също като този.

– *Защо се съпротивляваш на прогреса, Джон?*

Грейди не каза нищо. Споменът продължаваше да се повтаря.

– *Да, ти си различен. Точно затова те обичам.*

– *В даден момент аз винаги получавам информацията, от която се нуждая. А ти си причиняваш страдания.*

Грейди облиза изпърхналите си устни (тъй като той вече не приемаше храна и вода, а получаваше всички необходими вещества директно, устните и гърлото му оставаха постоянно сухи). С отвикнал глас той промърмори:

– Начукай си го.

– *Профилирането на умствените ти процеси протича по график.*

Ако ти беше сътрудничил, аз щях да се погрижа да имаш удобства и

престоят ти да протича задоволително. Сега аз пак притежавам данните, от които се нуждая, а ти страдаши.

– Ти не би спрял.

– Така е. Но ти би се чувствал добре.

– Именно тук грешиш.

Грейди наблюдаваше екрана и сенчестия силует на майка си. Лицето й не се виждаше.

– *Te не разбираат...*

– *Ti не постъпваш рационално, Джон.*

– Ти никога няма да ме разбереш.

– *Грешиш. Ще разбера. Времето ни заедно едва започна. Предстоието ни много години.*

Грейди мъчително си пое дъх. Образът на спомена трепна за миг, преди да продължи:

– *Te не разбираат...*

– *Отне ти известно време, но ти се научи да игнорираш електрическата стимулация на центровете на болка в мозъка си.*

Ученият мълчеше.

– *И въпреки това ние трябва да отбелязваме напредък, Джон. Ще искам от теб да си припомниши какво те вдъхнови да започнеш проучванията, които в крайна сметка доведоха до откритието ти. Престани да си припомняш майка си и се съсредоточи над спомена, поискан от мен.*

Образът не се промени, защото Грейди се съсредоточи. Той бе добил опит в съсредоточаването на мислите върху определен спомен, дори и под смазваща умствена болка.

– *Знаеш ли, че човешката памет не е част от n-измерното съзнание?*

Грейди не каза нищо.

– *Тя е допълнителна електрохимическа система. Това ми позволява да прочитам спомените ти, когато ти мислиш за тях. Известен ли ти е начинът, по който спомените се формират в човешкия мозък?*

Грейди продължаваше да мълчи и да гледа към стената и проигравания там спомен. Пипалата стегнаха ранените му ребра и го накараха да потръпне мъчително. За момент образът премигна, преди да се успокои.

Изкуственият интелект отново поде:

– *Новите спомени се формират чрез процес на дълготрайно потенциране. Това кара невроните в определени части на мозъка да станат реактивни един с други, така че припламването на един ще предизвика*

припламването на други. Това съхранява информацията. Тези връзки са създадени чрез ензим – протеин киназа С – който на свой ред е активиран от прилива на калциеви йони в мозъка. Ти си спомняш, че глиалните клетките създават тези калциеви вълни. Така п-измерното съзнание задейства химията, оформяща физическата памет. Но самото съзнание няма памет.

Грейди се съсредоточи върху образа – и се опита да прогони всичко друго.

– *Тези калциеви притоци карат гроздове AMPA-рецептори извън избраните неврони да оформят ионен канал до вътрешността на клетката. Веднъж отворен, този канал улеснява задействането на свързани неврони. В отсъствието на ензими като протеин киназа С тези връзки не могат да бъдат осъществени. А това означава, че спомените не могат да бъдат оформени.*

Прожектираната мисъл започна да се изменя. Дрезгавият глас на майка му каза:

– *Обичам те, дори да си различен.*

– *Но човешките спомени се променят при всяко свое припомняне, Джон. Този ефект е известен като консолидиране на паметта и е част от естествения обновяващ механизъм – той включва нова информация дори в старите спомени. Така човешката памет не толкова съхранява бъдещето, колкото съхранява знание, което да бъде полезно в бъдещето. По тази причина забравянето е подразбиращата се човешка функция, докато запомнянето налага сложна химическа последователност. Ако аз увелича концентрацията на протеин киназа С в синапсите ти, задържащата способност на паметта ти ще се удвои.*

Грейди си пое пореден болезнен дъх. Образът на майка му се измени още повече.

– *Ти си толкова различен...*

– *А ако аз прибавех инхибитор на протеиновия синтез, като например хелеритрин, в синапсите ти, той би попречил на спомена, който в момента си припомняш, да се завърне в съхранение. И завинаги би изтривал неговите връзки между невроните.*

Образът върху стената изчезна. Грейди се задави, усетил неочеквана празнота на мястото на голяма емоция. Нещо бе изчезнало. Нещо изключително важно. Нещо...

Но той не можеше да се сети какво.

По бузите му започнаха да се стичат сълзи; устните се опитваха да изрекат нещо, което той не можеше да назове. Той бе започнал да ридае по нещо отминало.

– *Ти чувстваши, че си изгубил нещо, но не знаеш какво.*

Грейди се опита да си припомни, но не успя. Затова си припомни как се разхожда като малък с баща си край езерото Крейтър в Орегон. Зората наблизаваше; звездите още се виждаха и се потапяха сред водата. Хоризонтът бе започнал да розовее, предвещаващ появата на слънцето. Синкавите води на езерото трептяха под тях.

Мътен образ на спомена изникна върху стената – пъстри вълни се диплеха една над друга. Черно-белият силует на баща му крачеше до него.

– *Внимавай къде стъпваш, Джон. Още малко остава. Гледката ще си заслужава...*

Тогава и този образ изчезна. Стената остана празна. Нещо бе изчезнало от нея, за да остави празнота. Нечия смърт.

– *Ще унищожавам всеки спомен, който се отличава от поисканото.*

Грейди се задави от мъка и отчаяно се опита да не си припомня скъпите си мигове. Сякаш нарочно те изникнаха в мислите му.

– Престани!

– *Ти току-що изгуби още един спомен.*

– Моля те, престани!

– *Припомни си момента на вдъхновение. Времето, в което за първи път си помисли за гравитационното огледало.*

Той се бореше, изпълвайки ума си с празни мисли – птици, огради, скучни прожекции от колежа – всичко, за което си помислеше, веднага изчезваше. Грейди болезнено изхока, защото пипалата се свиха по-силно около ребрата му.

– *Не си причинявай това, Джон. Накрая няма да остане нищо освен онова, което искам. Дори волята ти да се съпротивляваши ще изчезне.*

Умът му неволно се докосна до един от малкото щастливи спомени от детството – до осмия му рожден ден, когато чично Андрю му бе дал стария си компютър.

И споменът изчезна. Нещо изчезна. Болезнена празнота оставаше на мястото на нещо важно. Нещо ключово за същността му.

Но в един момент той осъзна нещо. Взе решение.

Грейди започна да си припомня най-мъчителните моменти от пленничеството си. Образите изпълниха стената. Някогашните му дрезгави

писъци изпълниха въздуха. Тези спомени останаха неизтрити. И продължаваха да се повтарят.

– Изтрий това, шибаняко...

– Умен си, Джон. Но нали това е причината да се намираш тук.

Грейди си припомни един ужасяващ момент, в който центровете на болката в мозъка му бяха стимулирани с илюзията за обгаряне жив.

Стената се изпълни с мъчителни образи. Тези спомени оставаха.

– Спомняш ли си как се научи да се съпротивлява на болката, Джон?

Да, той помнеше.

Но в следващия момент вече бе забравил.

Тогава адът започна отначало; отново и отново той изгаряше жив. Образът върху стената изчезна; писъците му изпълниха стаята.

– Не си спомням имената на родителите си. Не си спомням лицата им. Какво си сторил с родителите ми?

– Тези спомени вече не съществуват, Джон.

Грейди бе обездвижен над масата, с крайници, пристегнати от грубите сиви пипала. Тялото му беше покрито с рани; в някакъв забравен момент той бе отхапал връхчето на езика си... може би по под влияние на въображаемите пламъци? Или някъде по-рано?

Той не си спомняше и тези събития. Струваше му се, че тези щръкнали ребра принадлежат на нечие чуждо тяло.

– Не си спомням фамилното си име.

– *Tu се справяше толкова добре. Не се отклонявай. Остани буден и си представи гравитационни вълни.*

– Аз ще умра тук.

– *Няма. Ние отбелязваме отличен напредък. Не трябващ да правиш това.*

– Трябващ.

– *Аз няма да ти позволя да се нараниш отново.*

Макар и изнурен, Грейди затвори ума си.

– Ти ме нараняващ.

– *Аз следвам предназначението си, също като теб.*

Грейди се подготви за онова, което щеше да последва.

– Никога няма да ти позволя да ме контролираш.

– *Но аз вече го правя.*

Грейди се загледа в шестте пипала, изчезващи в тавана над него. В горния си край те ставаха по-дебели. Как ли функционираха? На няколко пъти той си бе задавал този въпрос. Нямаше движещи се части. На пръв

поглед изглеждаха органични, но не бяха. И по никакъв начин той не можеше да им навреди.

Последното, което си спомняше, бе как се опитва да изтръгне пъпния си порт, окървавявайки меките си безноктести пръсти. Той не искаше да бъде хранен. Кръвта бе заляла всичко, а пипалата тутакси го бяха обвили в смазващ пашкул.

Сега от кръвта нямаше следи. Сякаш нищо от това не се бе случвало.

– *Както и да се увреждаш, аз ще те лекувам.*

Грейди се загледа в Ктхулуподобията, протягащи се от тавана. Крайниците се спускаха като корени, за да го обездвижат. Сега за пръв път той забеляза нещо различно. От тъмната цепнатина между две от основите бе изникнало по-малко пипало. Въщност то приличаше на сива змия, която се спускаше около едно от пипалата.

Що за ужас бе това?

Грейди опита да се отдръпне, но бе обездвижен.

– *Какво има, Джон?*

Грейди се навъси към тавана.

– Много добре знаеш. Не го прави. Не го прави.

– *Отново си въобразяваш неща, Джон. Отпусни се, докато те лекувам.*

Мислите му отново се оказаха проектирани върху стената, обичайните черно-бели образи на скенера – големи пипала, израстващи от тавана, но лишени от цвят.

– *Успокой мислите си.*

Наместо това стреснатите очи на Грейди следяха напредък на сива-та змия, отправила се към лицето му. Тя нямаше глава, но в една трета от тялото личеше синьо човешко око. И то се взираше в него.

– Моля те, недей!

Пипалата се вкопчиха в него.

– *Ти халюцинираш.*

– Недей!

Змията се бе доближила съвсем. От това разстояние Грейди можеше да види, че тя е изградена от същия сив материал като самите пипала – с изключение на онова немигащо око в горната ѝ част и две стъблца, напомнящи антенки. Тя спря близо до лицето му и се загледа. Окото промени цвета си: скоро то се превърна в зеленикаво, зеницата се разшири.

Грейди не се съмняваше, че тя ще го нарани. Той отново започна да се мята.

– Недей!

– Няма да те приспивам, за да намаля болката ти. Болката е настavник.

Предният край на змията докосна лицето на Грейди с пипалцата си. Той потръпна, но допирът им не се оказа болезнен.

Той отново погледна към змията и можа да види, че в действителност тя се отличава от обездвижващите го пипала. Тя имаше известно импровизирано излъчване. Личеше къде металните части са били слети със сивия материал около окото. Пред ужасения му поглед предната част на змията се размата в стотици отделни нишки – изглежда, самата тя представляваше намотка от изключително тънки жици. Горната част на тялото ѝ остана увito около пипалото, по което тя се бе спуснala от тавана. Там тя започна да се слива с него.

– Радвам се, че се успокои.

Дали изкуственият интелект не осъзнаваше присъствието на змията? Това никакъв номер ли беше? Грейди остана загледан в нея. Тя продължаваше да се слива със структурата на пипалото – като паразит. Преди тя да бъде изцяло погълната, човешкото око започна да се подава все по-далеч от тялото ѝ. Скоро стана ясно, че то е прикрепено към къс метален или керамичен ствол и обградено с метал. Змията продължаваше да се слива, а нишките, свързвщи окото, изтъняваха. В един момент то се откачи от тялото ѝ и падна върху корема на Грейди.

Ученият възклика и започна да се върти, докато окото не се търколи на пода.

– Какво не е наред, Джон?

Грейди не му обърна внимание, загледан в пипалото, сред което змията бе изчезнала. Неочаквано то започна да отслабва хватката си на крака му и го пусна.

– Господи.

– Сърдечният ти ритъм отново се ускори. Защо? За какво си мислиш?

Масивното пипало се изви нагоре и се обви близо до основата на съседа си. Грейди се взираше смяяно.

– Сякаш си изгубил връзка с реалността.

– Да... – тихо промълви той с напукани устни.

Не след дълго първото пипало бе придобило контрол: второто плавно отпусна хватката си от гърлото на Грейди. Двете пипала се насочиха към две от оставащите и се обвиха около тях по вече познатия им начин.

– Къде си, Джон?

Минути по-късно оставаха само две пипала – едното пристегнало десницата на Грейди, а другото вкопчено в пъпа му: то прочистваше раните на учения и го подхранваше. Не след дълго затворникът чу засмукващ звук; тръбоподобното пипало се повдигна към тавана заедно с последния си другар. И шестте пипала сега кръжаха над него. В един момент те се насочиха към единия край на стаята, където приеха познатата си форма, обвили невидим пленник.

– *Ето те...*

Бавно и болезнено, Грейди се облегна на лакът и се загледа в пипалата, заети да работят над нищото. В един момент той се надигна и спусна крака на пода. Остра болка прониза стомаха му. Някаква желатинова субстанция още покриваше порта му. Очевидно той бе успял да си нанесе значителни наранявания, но компютърът бе отстранил по-голямата част от щетите. Във всеки случай отсъстваха белези, които да му помогнат да прецени времето, изминалото от последния злочастен разпит. Може би дни? Седмици?

Един нов поглед към пипалата му показва, че змията е започнала да се отделя от върха на едно от тях – като клонка. Изминаха минути напрегнато мълчание, преди тя да се отдели изцяло и да падне. Върху пода змията започна да се извива, безока, отправила се... без никаква конкретна цел. Известно време тя лъкатуши, преди да докосне стена.

Грейди я наблюдаваше напрегнато, за пръв път без страх, само с любопитство. Най-сетне тя изправи еднометровото си тяло близо до стена-та, като кобра. Ярки светлини припламнаха от пипалцата ѝ и проектираха изображение върху извитата повърхност. Грейди смяяно се взря в очертанията му.



Когато съобщението достигна зрителната му кора, Грейди се оказа върхолетян от дълбоки чувства. И цветове. Прожектираното бе символ, който той добре познаваше от работата си с електроника.

Символ от електронните схеми.

Символът на резистор.

Той зарида, усетил невидимия допир на други човешки същества. Те го бяха намерили.

Грейди погледна към високотехнологичната змия, все още застинала изправена.

Как ли го бяха сторили? Някой бе изработил това устройство от собствената технология на БКТ. Бе го откраднал. Бе го програмирал. Грейди осъзна, че в този затвор трябва да има невероятно смайващи хора. Интелектуални гиганти. Нищо чудно това място да бе пълно с други, отказващи да сътрудничат.

Корави Айнщайновци...

Прожектирианият образ се промени. Екранът се изпълни с азиатски йероглифи. Символът на резистор се премести в долния десен ъгъл.

Несъмнено този комплекс разполагаше със затворници от целия свят. Уви, Грейди не знаеше китайски. Или може би това бе японски? Но размислите за следващия му ход бяха прекъснати от поредната промяна на образа: сега той показваше текст на английски.

Усмивка раздели напуканите му устни, на места болезнена. Грейди не обърна внимание на кръвта, която започна да се стича, и зачете колкото се може по-бързо.

Не губи надежда. Ти не си сам.

Този комплекс не е изцяло под тяхен контрол. Нито машините им. В същината на човешката природа е да се съпротивлява.

Съпротивлявай се.

Грейди обви ръце около себе си и заплака. Той почти беше забравил какво е надежда. В ъгъла пипалата все още потрепвала и го измъчвала. Измъчвала симулакрум. Изглежда, в момента той не бе видим за компютъра. Грейди потръпна при мисълта за последиците, ако той неочаквано бъдеше разкрит.

Междувременно прожектирианият текст бе преминал в руски. Докато Грейди обмисляше следващия си ход, посланията се появиха на немски, френски и испански. След това отново показваха йероглифи и след това отново дойде ред на английски, но този път с различно съобщение.

Този червей успя да влезе в килията ти, защото полимерната система за обездвижване бе активна.

Защото ти се съпротивляваше.

Възприятийният модул на твоя компютърен инквизитор бе променен. Сега си в безопасност.

Грейди отново трябваше да изчака редуването на езиците, преди да прочете третата част от посланието.

Този ЕАП червей е проектиран да открива и да си сътрудничи с човеци. Той е изработен от подръчни БКТ технологии. Той разполага с биометричен инструмент, който ще ти позволи да се включиш в контролната система на затвора си. Изключително важно е да сториш това колкото се може по-скоро и да задействаш ръчните поддържащи и прочистващи системи. В противен случай ти остават около пет дни живот без пъпна поддръжка.

– Добре, разбрах...

След като събра сили, Грейди се отпусна на пода и потърси окото. То не се бе изтъркаляло далече. Ученият пропълзя до него и внимателно го повдигна откъм металния край. Инструментът приличаше на отвертка, само че с око наместо дръжка. Окото изглеждаше необичайно истинско. Под погледа му зеницата започна да се разширява. Грейди плахо го докосна. На допир то бе твърдо като стъкло, но въпреки това се променяше.

ЕАП червеят проектираше ново съобщение:

Свържи комуникационната връзка.

Грейди се огледа. Червеят продължаваше да повтаря едни и същи съобщения. Ученият се отправи към него. Червеят долови близостта му и се отпусна обратно на пода. Съобщението изчезна. Сега червеят приличаше на сив кабел с двусантиметрова дебелина, срязан в единния край.

Грейди се поколеба за момент, преди да докосне тялото му. Под докира микроскопичните нишки промениха цвета си – мораво, червено и зелено, преди отново да посивеят.

Той се вгледа по-внимателно и можа да различи отделни нишки, които все още се променят – очевидно химическа или електрическа реакция. Може би галванична реакция на човешкия допир?

В помещението се разнесе звуков сигнал, накарал учения да се огледа. В отсърещния край бе изникнал отворен малък сервизен панел, на около метър от пода. Панелът се намираше близо до извиващите се във въздуха пипала, които все още измъчваха въображаемата си жертва.

Грейди събра сили и започна да пълзи към отсърещната стена, като внимаваше да не докосва пипалата. Близо до целта си той спря да отдъхне за няколко мига. Явно бе изгубил много кръв, защото още се чувства-

ше слаб. След малко той се облегна на стената и се повдигна към изникналия отвор.

Той беше само няколко сантиметра дълбок; не се виждаха никакви подвижни части. Не личаха движещи се части, отворът просто се бе появи. В задната му част имаше зелена светлина редом до квадратен порт.

Грейди огледа окото, което стискаше. Тънкият му край беше кръгъл и прекалено голям. Тогава той обърна окото, пое си болезнен дъх и с трепереща ръка го повдигна, за да го доближи пред зелената светлина, като пред скенер.

Последва поредица тонове. Пипалата се прибраха в тавана, а леглото потъна в пода. Светлините притъмняха. По цялото протежение на една от стените изникнаха компютърни екрани – същата стена, където Грейди бе виждал мислите си проектирани.

Най-близкият от екраните бе озаглавен: „Конзола на килия П483“. Той изброяваше няколко колони, очевидно предназначени за поддържащия персонал.

Изминалото време от началото на сесията:

1:87:61:78:392:303

Уточняващи намеси: 23,381

Парасагитална степен: 210,9

Средно напрежение: 23,907 киловолта

Хидролизер: 0,047

Атмосферно налягане: 1,000123

Относителна влажност: 23,2%

Концентрация на частици: 0,00099 частици на милион

...

Бяха изникнали стотици подобни редове; те се обновяваха почти в реално време. Никоя от тези статистики не изглеждаше разбираема за измъчения му разсъдък, но поне бяха написани на английски.

Отпускайки отслабната ръка, Грейди забеляза, че движението му раздвижва своеобразен курсор върху стената. Очевидно той не само можеше да наблюдава екраните, а и да взаимодейства с тях. Ученият докосна меню, озаглавено „Ръчен контрол на диагностичните системи“, което породи редица подменюта, сред които „Поддържане на живота“, „Подсистеми за разпит“, „Прожекционни настройки“ и др.

Дали Резисторите просто приемаха, че пленените в тези килии гении могат да разберат всичко? Точно в този момент Грейди не се чувстваше особено изобретателен.

Той се отпусна обратно на пода и допря глава на стената. Тогава той забеляза, че червеят отново проектира информация. Чакаше го следното съобщение:

Nao waike taojian v3.8.80-Kuozhan zi xito ng jishu caozuo shouce

Церебрален извлекателен корпус v3.8.80-Разширено системно ръководство

Церебральный Корпус Люкс v3.8.80-подсистема расширенного технического руководства операции

Cerebral Caja suite v3.8.80-Manual extendido Subsistema de Operaciones Técnicas

Boîtier cérébrale Suite v3.8.80-étendue du sous-système

Manuel des operations techniques

Грейди прихна, преди да си спомни ранените ребра.

Занапред той щеше да бъде по-предпазлив.

– Благодаря, Младши.

Глава 9

Наложителната лъжа

Трябаше да измине известно време, преди Грейди да престане да изпитва смущение от присъствието на змиеподобния си спътник. Червеят притежаваше достатъчно сходство с пипалата на изкуствения интелект, за да бъде смущаващ. Но пък най-вероятно „Младши“ бе сглобен от части на подобни пипала. А и имаше нещо окуражаващо в мисълта, че оборудването на Бюрото може да бъде компрометирано. Самият той трябваше да се научи на това.

Постепенно ученият започна да се радва на присъствието на червея. Устройството реагираше на насочена към него реч, като се изправяше – също като любопитно куче. И също като куче то не разбираше думите, но разбираше тона. Изреченото с висок тон го окуражаваше. Мърменето с нисък тон го караше да се свие за няколко минути. Освен това червеят го следваше навсякъде. И не се нуждаеше от презареждане. По някакъв начин изчерпването на батерийте вече не представляваше проблем за БКТ. Ако изобщо те използваха акумулаторни системи.

Чрез поредица от експерименти Грейди се научи как да включва и изключва прожекцията на Младши, като докосва антенките му. Оказа се, че проектираният екран реагира на допир: не след дълго Грейди четеше привидно безкрайното ръководство на „церебралния извлекателен купол“, което очевидно представляваше неговата килия и изкуственият интелект, който отговаряше за нея.

След месеците възприятиен глад Грейди поглъщаше информацията ненаситно. Много скоро той се научи как да се ориентира сред диагностичните и поддържащи екрани на килията си.

Моментът, в който Грейди промени килията си от пълно на ръчно поддържане, донесе значима промяна в перспективата му. Ставаше въпрос за обикновена диагностична настройка, но нейното задействане доведе до звуков сигнал; санитарни приспособления изникнаха от стената. Мивката и тоалетната чиния бяха изградени от същия сив материал като стените, но при доближаване до стилизирания чучур потече чиста вода. Сега Грейди отново притежаваше известен контрол над тялото си. Видно беше, че има и душ, само че настройките за него все още му бяха непознати.

Документацията бе предупредила Грейди, че той ще трябва да подхожда предпазливо към храносмилателната си система: все пак в продължение на месеци той бе приемал единствено готова за смилане храна. И въпреки това той прецени, че може да рискува да отпие малко вода. Той се загледа в струята, спускаща се върху ръцете му. Законите на хидродинамиката, които определяха повърхностното й съпротивление и стичането й, го заплениха. От толкова време той не бе виждал проявите им. Или проявите на други естествени закони. Умът му на синестет остана възторгнат.

Грейди доближи шепи до устата си. Глътките се пълзнаха по гърлото му като слънчева светлина. Той отново оживяваше.

Ученият наплиска лицето си и тихо въздъхна. Нямаше кърпи, с които да се подсуши, нямаше и дрехи. Но това не го притесняваше. Той се изправи; студената вода започна да се стича по врата му.

Той започна да обхожда килията си, замислен, оставящ мокри стъпки. За пръв път от много време насам кошмарните пипала не висяха над главата му. Стомахът го болеше, но въпреки това беше приятно да ходи свободно.

Тогава той се сблъска с тънка черна нишка, висяща от тавана в центъра на килията – точно на мястото, където бе стояло леглото му. В първия миг той си помисли, че това е паяк, увиснал на нишката си. Но при последвалия внимателен оглед Грейди можа да види, че коленцето в края му представлява някакъв конектор, неограничен. И самата нишка бе неогранична. Ученият внимателно я огледа, преди да я докосне.

Материалът й приличаше на онзи, изграждащ нишките, протягаци се до мозъка му. Поне така му се струваше. Не му изглеждаше добра идея да докосва главата си, за да потвърди.

Той леко подръпна нишката, но тя не помръдна. На всичкото отгоре изкуственото влакно започна да се врязва в ръката му. Грейди побърза да се отдръпне. Нямаше кръв, но кожата бе започнала да се разрязва.

Ученият отново погледна към тавана. Нишката бе достатъчно тънка, за да се изгуби от погледа. Какво представляваше тя?

Тази мистерия трябваше да почака. Макар че в момента Грейди се чувстваше добре, пирамидата на Маслоу още не беше изцяло задоволена. Рано или късно той щеше да се нуждае от храна. Трябваше да открие как да я получи, преди ситуацията да е станала критична.

Затова Грейди отново се зарови сред системните менюта на килията си. Той откри диаграма на целия си затвор и скоро осъзна, че килията му е само част от по-голяма отделена система за разпити. За това изкустве-

ният интелект не бе излъгал. Килията му не изглеждаше да притежава директна връзка – вход или изход – с външния свят. Грейди бе изолиран като кораб в бутилка. Трудно му беше да определи по какъв начин мъчилите му бяха успели да го доведат тук: с изключение на петсантиметров отвор, мястото бе изцяло запечатано. Сред скали? Наноматериали? За това детайли не се споменаваха.

От диаграмата Грейди прецени, че Младши е използвал този отвор, за да се промъкне. Ученият се загледа в мястото, където тръбата излизаше извън рамките на диаграмата. Къде ли отвеждаше тя? Несъмнено трябваше да съществува някаква система, свързваща килиите – или поне свързваща ги към някаква инфраструктура. По някакъв начин Младши го беше открил. Изглежда, цялостното запечатване на индивидуалните кили представляваше предизвикателство дори за самото Бюро.

Във всеки случай една тръба с петсантиметров диаметър не можеше да му послужи за бягство.

Върху диаграмата Грейди забеляза малък термоядрен реактор, разположен във вторичното пространство на килията му – отвъд стената на неговия купол. Грейди прецени, че тръбата най-вероятно цели да поддържа атмосферното налягане за затворника. Или нещо от сорта. Трудно му беше да определи със сигурност. А системните конзоли не показваха никаква информация, която да му бъде от полза в намирането на местоположението на затвора.

За системата целият свят се изчерпваше с тази килия. Излизаше, че и за рамките на знанията си изкуственият интелект очевидно не беше излъгал. Но нали резултатите от разпита на Грейди трябваше да отиват някъде. Трябваше да съществува някаква връзка с външния свят.

С нова енергичност Грейди се зарови сред системите. Не след дълго той откри допълнителната поддържаща техника включително системите за синтезиране на храна и механизмите за формиране на материя. Това оборудване също се намираше в капсулата, но извън границите на килията. Според документацията хранителната система бе способна да произвежда „неумряло“ месо, имитация на яйца и почти всичко останало – за източник тя използваше органични молекули, синтезирани от други системи (и също така от преработени отпадъци).

Дали тази система представляваше самоподдържаща се биосфера? В такъв случай тя би представлявала нещо впечатляващо. И нещо наложително за далечните космически полети и колонизирането на...

Не, той не биваше да се отвлича от целите си. Ентузиазмът по технологиите на Бюрото беше изкушение, на което Грейди не биваше да се поддава сега. Затова той се върна към четенето.

Килията му разполагаше със собствен производствен модул, способен да произвежда всякакви компоненти, необходими за поддържането на функционирането ѝ, да преработва неорганични отпадъци, да поправя дефектни компоненти – и също така да създава поощрения за сътрудничащите затворници. В която роля Грейди не бе влизал нито веднъж.

При задействането на системите за хранене и производство техните прояви на свой ред изникнаха от стените под формата на тесни отвори и поставки. Те също се контролираха от диагностичните екрани. От менютата им му стана ясно, че ако той не се бе съпротивлявал през всеки един момент, изкуственият интелект би му предоставил известни удобства.

Възможностите за храна бяха изненадващо изчерпателни. Той потръпна пред огромния обем избор. По същия начин както човек би реагирал пред менюто на някое гарово кафене, предлагашо едновременно тайландска, мексиканска, индийска и френска кухня.

Той реши да опита купа пиле фо – виетнамски спагети, които нямаше да се окажат особено предизвикателни за храносмилането му. След като Грейди избра съответното название от менюто, до името изникна индикатор, който започна да се изпълва.

Кафене с процентов индикатор не вещаеше нищо добро.

Но след няколко минути сивкава купичка изникна от стената. И булионът димеше уханно. Миризмата още повече раздразни апетита на Грейди. Той взе появилата се сива пластмасова лъжица и колебливо опита.

Ястието бе великолепно.

Може би заради дългото пленничество и глада, а може би заради истинските качества на гозбата, тя му напомняше за един евтин виетнамски магазин, в който той се бе отбивал ежедневно по време на гладните си студентски години. Онази закусвалня бе представлявала малко прозорче в стената. А в този случай това бе буквально.

Грейди погледна към червяя.

– Не е зле, Младши.

Синтетичният червей се обърна по посока на гласа му.

Грейди се отпусна на пода до него.

– Никак не е зле.

След като се нахрани, ученият отново се доближи до жицата, висяща в средата на килията.

Тази нишка трябваше да води донякъде. Преди появата на Младши тя не бе присъствала, което означаваше, че най-вероятно червеят я е донесъл със себе си. Следователно тя имаше някаква цел.

Сега той се обръна към все още открития диагностичен порт в стена. Жицата изглеждаше достатъчно дълга, за да...

Грейди внимателно хвани конектора и го отнесе до порта, край който бе използвал изкуственото око. Малкият отвор все още стоеше открит. А конекторът в края на жицата изглеждаше подходящ.

Той приближи жицата до порта – тя достигаше, почти изцяло опъната. Тогава Грейди пъхна конектора.

Над главата му се разнесе пропукване, последвано от няколко звука-сигнала. Те продължиха да се повтарят на интервали.

Замени ги мъжки глас с елегантен индийски акцент.

– *С кого разговарям?* – И същият глас продължи на друг език. – *Wo yu shui shuohua?*

Грейди остана вцепенен от шок, бързо заменен от подозрение. Той не каза нищо.

– *Avec qui je parle? С кого разговарям?*

Грейди понеши да извади жицата.

– *Не се страхувай. Аз съм затворник като теб.*

Грейди сграбчи конектора, за да го извади.

– *Je suis un prisonnier comme vous.*

– И откъде да зная, че си затворник?

– *Американец. През коя година те отвлякоха, приятелю?*

Грейди бавно си пое дъх.

– Как бих могъл да зная, че това не е някакъв номер?

– *Хм. Вярвам, че оперативният въпрос е: как можеши да си сигурен, че съм човек? И обратно: как аз бих могъл да съм сигурен, че ти си човек? Обратен Тюриков тест.*

Грейди се замисли над това.

– *Макар да не мога да отхвърля вероятността полимерният ми червей да бъде заловен от някой изкуствен интелект, то тази вероятност е малка. На компютрите им липсва въображение.*

Грейди погледна към Младши.

– Ти си сглобил това нещо – с технологии на Бюрото?

– *Не аз. Но ти избръзваш, приятелю. Още не си определил дали можеши да ми се довериши, забрави ли?*

Грейди кимна.

– Да. Така е.

– Как да докажем, че сме човеци, в свят, където изкуственият интелект е нещо обичайно?

– Не съм сигурен, че мога да отговоря.

– Открили сме, че в такъв случай е полезно да се съсредоточаваме над сфери, в които човешкият разум се отличава от изкуствения – особено онези сфери, свързани с телесните функции.

– Открили? Значи не си сам?

– Всичко по реда си, приятелю. Нека всеки един от нас се убеди, че разговаря с човек.

– Като говорим за телесни функции. Мръсни вицове?

– Нещо подобно. Аз ще започна. Бъди така добър да ми опишеш мизерията на гениталиите на съпругата си.

Грейди се навъси.

– Какво? Що за...? Какъв ти е проблемът? И въщност колко дълго си бил тук?

– Нима не разбираш? Този отговор ме увери, че имам насреща си човек. В настоящата си форма машинният интелект е много по-мощен от човешкия, но е тясно съсредоточен. Неспособен да долавя нюанси. Всеки ИИ, към когото се обърна с този въпрос, ще ми даде изчерпателен отговор, без да взема под внимание социалните специфики, които, в разговор между мъже, биха довели до размяна на удари.

Грейди колебливо погледна към тавана.

– Добре. Това ми се струва разумно. – Той се замисли. – И освен това не мога да си спомня дали съм женен.

– Съжалявам да чуя, че паметта ти е била увредена. Поне увери ли се, че съм човек?

Грейди осъзна, че непознатият събеседник звучи доста чудат, за да изглежда човек. Несъмнено ставаше дума за някакъв ексцентричен гений. Едновременно радостно и облекчаващо беше отново да разговаря със себе подобен.

– Да. Въщност ми е приятно да разговарям с теб.

– Би трябвало да обмислиш вероятността аз да се окажа надзирател.

– В такъв случай това престава да бъде моят личен ад, а става просто затвор.

– Да, приятелю. Ти се намираш в изолационния комплекс, в затвора, където Бюрото държи непокорните гени. Боя се, че това не е голяма чест.

– И как бих могъл да съм сигурен, че ти не си надзирател?

– Като проследиши логиката на ситуацията си.
– Добре. – Грейди замълча. – И тази логика е...
– Очевидно е, че ти сам трябва да я проследиши, макар че бих могъл да ти дам насока, ако желаеш.

– Бих желал.

– Логиката на ситуацията ти представлява логиката на централизирания контрол. Бюрото иска случващото се тук да има колкото се може по-малко свидетели: затворените тук умове са изключително необичайни и още по-ценни. Пазачите са взаимозаменяеми, нищо повече от нищожни тъмничари, които дори не са запознати с истинската цел на това място. А тази цел, разбира се, е разработването на метод, който да отдели съзнанието от свободната воля. Да покорява и обединява множество съзнания, за да постигне биологична квантова мрежа. Машина с множество души и нулева идентичност.

Само при мисълта за това Грейди се отвращаваше. Затова той побърза да се съсредоточи върху размишленията на непознатия.

– Което означава, че те не искат никой да общува с нас.

– Именно. На пазачите не се разрешава да разговарят със затворниците, освен в много редки и извънредни обстоятелства. Те охраняват затвора, а не нас. В определени отношения самите те са затворници. Ако някой от тях си позволи да разговаря със затворник, би последвало моментално и жестоко наказание.

Грейди огледа стените на килията си.

– И никой няма да дойде да ни спаси.

– Никой. През миналия месец се навърши двадесет и осмата година от пленничеството ми.

Тонът на тези думи не се отличаваше от останалото изречено, но въпреки това те се стовариха върху Грейди.

– Двадесет и осем... – Той загълхна и безпомощно се облегна върху стената. – Господи.

– Моля те да не губиш надежда тъй бързо, приятелю.

– Но това са двадесет и осем години... Не мисля, че аз бих могъл...

– Моята история не е твоето бъдеще. Бяха изтърпени много страдания, но едновременно с това бе натрупано и много знание. Не губи надежда.

Грейди се опитваше да се отдръпне от ръба на бездната, заплашваща да го погълне. В един момент той успя да се изправи.

– Ще опитам. Но това е...

– Истина е, че сме зазидани живи, за да не разговаряме никога повече с друго човешко същество. Оставени на милостта на машинен инквизитор, специално проектиран да изучава умовете ни и да ги пренесе в модел. По проект в един момент ние бихме погинали под тиранията му, изменяща мозъците ни. Може би десет или петнадесет години след началото на страданията ни.

– Божичко...

– Но ние избегнахме тази орис, нали? И трябва да спасим останалите, които несъмнено все още страдат. Трябва да прибавяме все повече и повече от нас.

Грейди осъзна, че кима.

– Да. Да, по дяволите! – Той се надигна и огледа удивително тънката черна нишка. – От какво е изработена тази жица?

– От същите нишки като онези, които все още стоят свързани с мозъка ти.

– А какво е станало с мозъците, в които са били свързани тези жици?

– Примеждателите им са още живи. Същите системи, които са ги имплантирали в главата ти, са в състояние да ги отстраният безопасно. *Ние ще ти покажем как.*

Едва в последния момент Грейди спря ръката си, полетяла към темето.

– Не бих отказал. Предпочитам само аз да имам достъп до мислите си.

– *Ти ми звучиши млад. От колко време си затворник, синко?*

Грейди се съсредоточи.

– Не зная. Бях доведен тук... някъде през две хиляди и шестнадесета, ако не се лъжа. След... – Спомените му свършваха тук.

– *В такъв случай ти си най-преснияят затворник, когото открихме до този момент. Сигурен съм, че останалите с голям интерес ще искат да получат новини от външния свят.*

– Останалите? Има и други?

– Да. *Ние се наричаме Резисторите.*

– Видях символа ви.

– Значи си електроинженер?

– Нещо подобно. Въщност съм физик. Освен всичко друго.

– Ренесансовите личности са често срещани тук – онези, чиито амбиции не съвпадат с рамките на обществото. – Последва пауза. – *А аз се проявих като невъзпитан. Позволи ми да ти се представя. Казвам се Арчibalд Чатопадей, ядрен физик. Освен това имам неугасваща страст*

към гръцката поезия, но мисля, че на професията ми, а не тази страст се дължи затварянето ми.

Грейди се засмя.

– Радвам се да се запознаем, господин Чатопадей.

– *Можеш да ме наричаши Арчи, както правят всички останали.*

– Така да бъде, Арчи. – Грейди направи гримаса при опита да се съсредоточи. – А аз... Сигурен съм, че малкото ми име е Джон. Компютърът се обръщаше така към мен. За фамилията си не съм сигурен. Може би Гордън.

– *По акцента ти разбрах, че си американец.*

– Да. Така ми се струва.

– *Приятно ми е, Джон. От поддържащите системи на килията ти ще се сдобиеш с пълното ти име.* – Той замълча. – *Освен това ще трябва да се погрижим за състоянието ти. Явно периодично си отказвал да сътрудничиш. В такива ситуации изкуственият интелект се опитва да те изолира от миналото, да отстрани причините за съпротива. Доколкото зная, подобни стратегии рядко проработват.* Човешката психика се простира отвъд четирите познати ни измерения.

– Наложи ми се да слушам доста за това.

– *Съзнанието е по-издръжливо, отколкото те мислят. Вече си в безопасност, Джон. След като те открихме, ние никога вече няма да те изоставим.*

Неочекван прилив на чувства задави Грейди – може би реакция от натрупания стрес, а може би някаква неясна и за самия него причина.

– Може ли да се присъединя към вашата група, Арчи?

– *Ти вече си един от нас, иначе не бихме те намерили.*

Грейди кимна.

– Искам да науча всичко, което бих могъл. Искам да си го върна на негодниците.

– *Каква е причината Бюрото да те отвлече?*

– Двамата с моя ментор разработихме гравитационно огледало. Начин за пренасочване на гравитацията.

Събеседникът му тихо подсвирна.

– *За мен е чест да се запозная с теб, приятелю. Откритието ви трябва да е било смятаващо. Как се казва наставникът ти?*

– Доктор Бъртранд Алкот.

– *Не го познавам. Той не е част от групата ни, но пък ние представяваме малка част от килиите. Бъди уверен, че ще сторим всичко по силите си, за да открием доктор Алкот.*

– Вярвам ти. И е странно, че толкова лесно можах да си припомня името на Бърт, но не и своето собствено.

– *Изобщо не е странно. Тези механични инквизитори се прицелват към специфични спомени. Някои от затворниците не си спомнят сватбения си ден или децата си, но могат да опишат подробно съдържанието на жабката в колата си.*

– А теб защо отвлякоха, Арчи?

– *Имах нещастие да разработя термоядрения синтез през осемдесет и пета.*

Грейди се навъси.

– Термоядрен синтез? Но...

– Слушам те?

– Но нали директорът на Бюрото... Греъм Хедрик...

– Той представя себе си като откривател.

– Да.

– *Това е една от последиците на безрезервната власт. Греъм Хедрик не се е присъединил към Бюрото, той е негов наследствен кадър. Банда му е бил начело на отделението по биотехнологии през седемдесетте и осемдесетте. Греъм си е проправил път до директорския пост и сега цели да измени не само своето минало, а и нашето.*

– И как може да прави подобно нещо?

– *Раздробеността е неизменна част от структурата на Бюрото. Малцина от служещите в него осъзнават цялостната картина. А една организационна политика, наречена „Наложителната лъжса“, допълнително улеснява нещата. На заблудата се гледа като на защита против „обществени смущения“. Това дава на Хедрик широка възможност да усъвършенства собствената си история – да се представя като легендарна фигура чрез работа, заграбена от други. Запознатите с истината просто биват елиминирани – или изпращани в изолация, като мен. Именно Хедрик убеди предишния директор да построи този затвор – защото той искаше да се отърве от мен.*

– Кучи син. Той лично ми каза, че е измислил термоядрения синтез.

– *Лично аз съм по-притеснен за бъдещите поколения, отколкото за полагащите ми се лаври.*

Грейди погледна към свития край него Младши.

– Ти каза, че си изключил изкуствения интелект в килията си. Как успя?

– *Разполагах с повече от достатъчно време. А също и със силна мотивация да не позволявам на тези проклети машини да се сдобият с кон-*

трол върху ума ми. През осемдесетте те не бяха толкова напреднали, колкото са сега. И оборудването не беше толкова сигурно. Съществуваха слабости, които вече не са налице. Щом придобих контрол над килията си, аз се заех да търся други затворници. Да организирам. Сега, десетилетия по-късно, ние притежаваме контрол над цели секции от комплекса. Насочваме механизмите срещу тъмничарите. Охранителните установки, камерите и прочие системи. Тъмничарите вече не се осмеляват да обхождат собствената си тъмница, защото нямат представа на кои от машините си могат да имат доверие.

– И Хедрик допуска всичко това?

– За да го „допуска“, директорът трябва да знае за това. А той не знае. Системите на комплекса се наблюдават от главната квартира на Бюрото – от разстояние. Там не са зазвънявали никакви аларми. Ние притежаваме способността да накараме охранителите да изглеждат некомпетентни. А тукашният гарнизон бива смятан за заменим. Повечето от тях са клонинги на някой проявил се командос.

– Срещнах се с човека, от когото са ги клонирали. Морисън.

– Да. Войниците мразят статуса си и пълното наблюдение от страна на ръководството им. Всяка употреба на оръжията им бива проследявана. За всички възникнали проблеми те трябва да излагат подробни доклади. В действителност ние притежаваме по-голямо влияние над тях, отколкото обратното. По тази причина те са склонни да ни сътрудничат в представлението, че този комплекс се намира изцяло под контрола на Бюрото. Ние им предоставяме безупречна проява, а те на свой ред ни уведомяват предварително за проверки.

– Ами придобитите данни, които от компютрите се очаква да предоставят? Нима никой в главната квартира на Бюрото не ги преглежда?

– Там преглеждат доклади. А ние сме възложили на компютрите си да фалифицират въпросните доклади. Впоследствие от Бюрото пристигат наредждания, основани на тези мними открития. Нареждания, които така и не биват изпълнени. И цикълът продължава. За съжаление, ние разполагаме с контрол единствено над компютърните системи на собствените си килии. Боя се, че повечето от тукашните затворници са жертва на същинско проучване.

– Някога замисляли ли сте се...

– За бягство?

– Да. Щом сте толкова организирани... Щом сте придобили контрол над част от затвора и сте се сдобили с подкрепата на пазачите...

– Едно е да придобиеш контрол над отделни килии, съвсем друго – да избягаш. Не е достатъчно просто един от нас да избяга. Всички ние сме обгърнати от стотици метри скала. Дори самите войници не знаят къде се намира този затвор и каква е бройката на килиите. Тази тайна е достояние на малцина. По мои изчисления, аз се намирам почти на триста метра под земята. До този момент не сме успявали да изведем телата си от тези капсули за разпитване. Тяхното покритие се състои от агрегирани диамантни наноструктури, които са сто и петдесет пъти по-твърди от стомана. Когато затворникът бъде преместен в капсулата, тя бива потопена в разтопена скала, след което сонда си проправя път до повърхността, за да създаде тесен канал – същата тръба, по която полимерният червей достигна до теб. Този тесен тунел е единственото, което свързва килията с външния свят. А ние не разполагаме с материали, способни да пробият стените на затвора.

– Ако този канал се използва за размяна на съобщения, бихме могли да придобием контрол над сигнала...

– Приятно ми е да чуя, че си амбициозен и обнадежден, Джон, но каналът не се използва с такава цел. Бюрото изостави стандартните средства за комуникация още преди десетилетия, за да ги замени с извънземна обмяна на сигнал. Ние използваме тези въглеродни нишки, защото не разполагаме с нищо по-добро. Но комуникациите на БКТ са непробиваеми.

Грейди си припомни разговора с Алекса – или по-точно с представляващия я робот. Странно беше какви спомени бяха оцелели в ума му.

– Те наистина ли използват допълнителни измерения за това?

– По-точно: пето измерение. Там гравитацията е четиридесет и два пъти по-мощна от тази в нашето пространство-време.

Грейди поклати глава.

– Гравитационна брана. Ето защо гравитацията е толкова слаба сила в нашите четири измерения. – Грейди щракна с пръсти. – Мамка му, знаех си.

– Да. От наша гледна точка това пето измерение е нагънато, по-малко от една хилядна от милиметъра, но е налично навсякъде сред нискоизмерните пространства. По тази причина е винаги достъпно.

Джон Грейди размишляваше на това.

– И по какъв начин те влизат във взаимодействие с него?

– Техните предаватели са диамантни нанорешетъчни структури, квантови връзки. Дребна маса, която выбира с висока честота, за да изпрати гравитационни вълни сред по-горните измерения.

– Където тези вълни биха били достатъчно силни, за да бъдат засечени – бавно кимна Грейди. – А гравитацията се простира във всички посоки. Те използват гравитационно радио.

– *Не съм изненадан, че точно ти го разбра.*

– Значи наистина живеем в петизмерна вселена?

– *В действителност измеренията са десет, но този разговор ще отложим за друг път. Въпросът е, че БКТ е в състояние да обменя информация напълно необезпокоявано.*

– Което е причината никой да не е засякъл Бюрото.

– *Несъмнено. А има и друго. К-връзката намира приложение и за проследяването на различни неща.*

– Неща като нас.

– *Учиши се бързо. Да, малък диамант е бил вложен в кръстния ти прешилен SI. С негова помощ техните компютри са в състояние да те засекат във всяка една точка от ниските измерения. Ти не го усещаш, но целият този диамант е обвързан с друг, оставен на съхранение в Бюрото. С него техните изкуствени интелекти могат да те открият в цялата вселена. Те са разположили оръжейните си сателити в Лагранжови точки L4 и L5 – или, както Омировата „Илиада“ би го описала, в гръцкия и в троянския лагер. От това разстояние те могат да насочват мощнни микровълнови лазери към огледала, разположени в близост до земната орбита. Това им позволява да убият всеки затворник, изникнал на повърхността на планетата.*

Грейди въздъхна.

– Излиза, че дори и да избягаме – което е почти невъзможно – няма да живеем дълго.

– *Съществуват многобройни пречки, но никоя от тях не е непреодолима. Трябва да обединим умовете си и да подхождаме към тези проблеми един по един. Например медицинските системи в килията ти могат да бъдат препограмирани да извлекат диаманта от гръбнака ти. Неколцина от нас вече са го направили. Само по себе си изваждането му не помага за бягството ни, но е предпоставка.*

– Трябва да изпратим съобщение до света. Хората трябва да знаят къде сме. Че сме живи.

– *Така е. Но те съветвам да не се обезкуражаваш лесно, Джон. Ние обмисляме тази идея от десетилетия. Боя се, че тя ще изисква още известно време.*

– Аз не се предавам лесно. Дори гравитацията не можа да ми избяга.

За пръв път Грейди чу смеха на събеседника си.

— *Мисля, че нашите членове много ще се радват на присъединяването ти, приятелю.*

Три години по-късно

Глава 10

Рана в небето

Застанал на мостика на „Сан Мигел“, Бениньо Круз изкрещя през отворения люк:

– Ариус, нали ви казах да смажете проклетата лебедка!

Тритоновият асансьор на палубата димеше и скърцаше заплашително. Ариус, неговият петнадесетгодишен племенник, помаха неангажиращо. Момчето бе доста по-младо от повечето тукашно оборудване. Уви, същата необремененост се отнасяше и за ума му.

Кruz се приближи до перилата и се приведе.

– Не ме ли чу?

На палубата шестима филипинци се щураха. Двама от тях насочваха мрежа, издута от жълтопера риба тон. В момента мрежата се издигаше над десния борд на стария траулер. Из целия съд личаха ръждиви петна, но Cruz бе уверен, че в същината си корабът му е здрав. Или поне се надяваше това да е така. Те се намираха на хиляда мили от най-близкия бряг – умишлено. Далеч от любопитни очи – освен онези на Бога, който винаги бдеше над тях.

Днес Бог се бе проявил като благосклонен. Иисус и светците бяха се смилили над тях. Cruz целуна златното кръстче, загледан в уловената риба. Тя не беше обикновена каталуфа, а златопереста.

– Благодаря ти, Господи.

Също като през някогашните дни.

Този улов щеше да му позволи да изплати известни дългове. Може би да постегне лодката. Може би да плати на определени хора. Да подкупи някои лица. Списъкът бе дълъг.

Нещата бяха се влошили, откакто тихоокеанската риболовна организация бе затворила водите край Филипините, Индонезия и Папуа Нова Гвинея. Науруската спогодба, макар и основателна, бе нанесла съкрушителен удар над риболовците като Cruz. Той имаше да плаща сметки, от онези сметки, които пристигаха с оголен нож, ако изплащането се забавеше.

Той се загледа в мрежата, опитвайки се да прецени пълнотата ѝ. Мрежата на мрежите, както я наричаше Лоло. Трюмът на „Сан Мигел“ бе пълен само до една четвърт; тази мрежа щеше да го запълни на една трета, може би най-много до тридесет и пет процента. Подир това капитанът

се зае да пресмята капацитета на семейния си траулер (самият капацитет му бе известен отдавна, но трябваше да бъдат взети предвид проблемите с течовете и помпите). Нямаше смисъл да напълва корабчето до пръсване, ако това само щеше да го отнесе към дъното. Освен това трябваше да включи цената на горивото и храната за това пътуване. И поправките, които щяха да направят във Фиджи. И подкупите, за да се уверят, че никой няма да ги докладва.

И пренасянето на улова до мястото на срещата в открито море с индонезийския траулер, който щеше да вземе товара им, за да прикрие произхода му. Индонезийците също получаваха дял.

Круз разтревожено поклати глава. Що за свят беше този, където дори късметът причиняващ тревоги? Но пък той не биваше да се проявява като неблагодарник. Всевишният му беше помогнал, защото Той помага на онези, които си помагат сами.

Круз никога не би навлязъл толкова навътре, ако не бяха всички онези хеликоптери и катери, които претърсваха за нелегални риболовни съдове като неговия. А какво всъщност означаваше нелегални? Нима ловът на риба сред Божия океан можеше да бъде нелегален? Източните тихоокеански води бяха единственото място, където той можеше да опита, а рисковете и разходите продължаваха да се трупат. Често му се присъниваше, че се дави, а сестра му казваше, че той се дави не във вода, а в дългове. Като цяло уместно сравнение.

Загледан в мрежата, която изтегляше пореден улов риба тон, той кимна на себе си. Рискът се оправдаваше. Тази операция щеше да му позволи да остане в бизнеса поне още един сезон. Трябваше. Налагаше се. Стига двигателите да не се повредят. Стига онези от „Грийнпийс“ да не си навсяха носовете. Стига да не му навлечаха някакви големи глоби. Стига да подкупеше правилните хора. Толкова много условности. Но пък хиляди поколения бяха се изхранвали от морето; Круз нямаше да позволи да бъде изтласкан на сушата.

Капитанът погледна към облаците, струпващи се в далечината. Чудати облаци. Те приличаха на димен кръг с диаметър цели километри.

Един от моряците се обърна към него и посочи към небето.

– Бениньо!

Круз кимна.

– За времето аз ще се тревожка. Вие приберете рибата.

Той знаеше, че за тази част от океана не се предвиждат бури. И сателитните снимки, разглеждани сутринта, не бяха показвали нищо.

Круз се отдръпна обратно в рубката. Матапанг, упоритият помощник-капитан, се появи от отсещния люк.

– Мат, къде беше? Изпратих да те повикат преди петнадесет минути.

– Не мога да зарязвам работата си при всяка твоя приумица.

– Какво му е на левия двигател?

Заместникът се навъси.

– Той тепърва ще ни създава проблеми. Мисля, че е валът. Но за момента ще издържи. – Матапанг посочи през прозореца. – Това държиш ли го подоко?

Круз отново се обръна към хоризонта. Там облаците неочаквано бяха почернели. Само в рамките на секунди на няколко километра от тях изникваше буря.

– Господи Исусе!

Моряците на палубата бяха изоставили работата си и също крещяха към облаците.

През живота си Круз не бе виждал нищо подобно. Това приличаше на някакъв малък тайфун. А морето оставаше спокойно, цялата вихрушка се ограничаваше в небето, като огромен чук, стоварващ се върху наковалнята на морската повърхност. Пред очите му облаците се въртяха, издигаха се към стратосферата и ставаха все по-тъмни.

– Какво е това?

Заплашителни мълнии блеснаха сред облаците. Последва ги грохотът на гръм.

Матапанг се приближи до другия край на мостика и погледна надолу.

– Трябва да освободим мрежата и да се махаме.

– Друг път! В тази мрежа има четири милиона песо.

– Тогава да я вържем с шамандури.

Круз не можа да се сдържи. С резки крачки той се приближи до помощника си и застана досами лицето му. Мат беше с една глава по-нисък от него и не толкова як.

– Затваряй си устата! Пуснем ли мрежата сред буря, направо я отпипши!

– Твоите дългове не са мои, Бениньо. Нямам намерение да оставя да избиеш всички ни само защото...

Круз повдигна пестник.

– Затвори си устата, за да не ти я затворя аз.

Вече всички моряци на палубата бяха започнали да крещят.

Круз и Матапанг неохотно погледнаха напред.

И онова, което видяха отвъд носа, ги накара да забравят дрязгата си. По никакъв начин нещо колосално се издигаше от океана. Всъщност то-ва не беше правилното описание: изглеждаше, че самият океан се надига да оформи огромен хълм от една огромна вълна. Тази вълна се движеше право нагоре, към небето. Хълмът придоби формата на вулкан.

Кruz се прекръсти, когато сянката на вълната покри кораба.

Матапанг захвърли гаечния ключ, който тайно бе стискал зад гърба си, и изтича обратно до перилата, за да изкрещи:

– Освобождавайте мрежата! Обръщаме!

Моряците се откъснаха от унеса си – вторачени в невъзможната гледка, издигаща се на няма и два километра от кораба – и се впуснаха да отвързват единствената си здрава мрежа. Cruz ги наблюдаваше с почти същия ужас, който гледката бе породила в него. Почти. Защото планината от вода го бе накарала да се страхува от самия Бог. Той започна да шепне, стиснал кръстчето си.

– Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име, да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля...

Матапанг изтича обратно под навеса.

– Наместо да се молиш, започвай да затваряш люковете!

Кruz се бе загледал напред, към усилващия се рев. Заради този звук капитанът очакваше да види как планината се понася към тях. Но в действителност морето бе започнало да завърта, придърпвайки кораба встрихи – и нагоре към небето.

Отново блеснаха светкавици. Отекна гръм.

Кruz продължаваше да се моли, втренчен в морето, издигащо се към облаците. Защото то продължаваше да се издига, като вулканичен конус, обхванал близо половин километър площ, въртящ се в средата. Всички моряци бяха се втренчили отново във вълните. Повечето от тях бяха коленичили, кръстеха се и шепнеха.

Какво беше това? Всичките мореплавателски истории, обхващащи векове, не споменаваха нищо подобно. В никоя от тях не се споменаваше за огромна кула от вода, която да се издига към облаците.

Океанът се *изливаше* в небето.

Самото корабче също попадна в обсега на въртящите се води. Траурът започна да се изкривява назад под напора на вълните.

Кruz сграбчи кормилото.

– Трябва да се обърнем! Включвай двигателите!

Матапанг се добра до прозорците.

– Те все още се опитват да освободят мрежата!

Капитанът вече не мислеше за изгубените печалби. Сред подобно нечувано цунами такива грижи изглеждаха незначителни. Ако не се отдалечаха, те щяха да потънат. Невъзможно беше да преодолеят подобно чудовище. Щяха да се поемат сред нея с кърмата напред, а Круз отлично познаваше всичките й слабости. Помпите щяха да бъдат залети, заедно с двигателите, защото ръждясалата кърмова преграда щеше да поддаде.

Но в момента се случваше нещо още по-необичайно. Наместо да почувства как пада назад, Круз усети как той и корабът политат напред и нагоре. Като падащи в огромна дупка. Дупка в небето.

– Света дево, какво става? – Той погледна към Матапанг, който буквално бе останал безмълвен.

Тогава „Сан Мигел“ започна да се движи напред, нагоре по вълната, която се протягаше високо към небето. Километър и половина воден склон, чийто рев се носеше към облаците.

Круз отдели вцепенените си ръце от кормилото и се отправи към люка на мостика.

Един поглед през него му показва, че корабът вече се намира на стотици метри над морското равнище. Излизаше, че от няколко минути те са се понесли в небето. Круз затвори шлюза и го залости. Подир това погледна към левия борд.

– Мат!

Матапанг се отърси от вцепенението си и затвори левия капак.

От палубата Круз можеше да види как вятър се извива около тях. И въпреки това никакви вълни не заобикаляха кораба. Сега „Сан Мигел“ се движеше заедно с водата, поне с двадесет възела – далеч по-бързо от максималната скорост, някога развивана от това корито. Мрежи и лебедки се мятаха; моряците се бяха отказали от опитите си да освободят мрежата и наместо това пълзяха през най-близкия люк. Мрежата също се носеше във въздуха. Корабът не се движеше край водата, а заедно с нея.

Стръмният океански склон изпълваше цялата им гледка. Вятърът фучеше сред тях, летящи все по-бързо и по-бързо.

Крус усети тялото си да олеква. В един момент той полетя надолу, заедно с всичко останало в кабината.

– Божичко, както става?

Матапанг се взираше в празнотата, разпростряна пред кораба. Моряци, риба и оборудване полетяха към небето, оглушавани от рева на вълните. Самото море започна да се разкъсва сред пяна; температурите бързо спадаха. Дъхът на стреснатите риболовци започна да излиза като облачена дим.

Докато самите те не се озоваха сред облаците, полетели нагоре заедно с хиляди водопади. А макар и оглушителен, грохотният рев оставаше нечут от скованите им умове.

– Някакъв риболовен кораб се оказа на мястото на изпитанието, господин директор.

Гласът долетя по интеркома сред наблюдателната галерия. От нея Греъм Хедрик следеше контролна зала, изпълнена с тънки дисплеи и клавиатури – повечето от операциите бяха автоматизирани, поверени на изкуствен интелект, но не всички. Холографско сателитно изображение се издигаше в средата на подиум. Образът показваше обширна част от южния Тих океан, където неестествена фуния вода се издигаше от морето, за да се излее в горния атмосферен слой. От Космоса гледката изглеждаше удивително. Но тя винаги бе изглеждала по такъв начин. Не тя, а резултатите от изпитанието трябваше да се отличат.

– Да изключим ли Кратос, директоре?

Хедрик раздразнено се нахърчи.

– Няма да прекратим тест за един милиарди само защото някакви пирати са се натресли там. Тази част от океана трябваше да остане свободна от риболовни съдове. Чия отговорност бе това?

Последва кратка пауза.

– Изкуствен интелект, сър, от разновидност P-536.

– По дяволите.

Бе изключително неудовлетворяващо да укоряваш ИИ. Те винаги прибягваха до оправданието, че самият обвиняващ е този, който ги е създал.

– Открийте кой екип е разработвал P-536 и къде още се използват конструктите от тази разновидност. Този инцидент е очевидно доказателство за некадърна работа – пропусната проверка за нерегистрирани съдове. Прогонете разработчиците и рожбата им.

– Разбрано, господин директор. А какво да правим с кораба?

– Заглушете сигналите им за помощ. – Хедрик изключи връзката и се обърна към проектните си ръководители на няколко холоекрана. – Докладвайте.

По-възрастният от двамата учени заговори пръв.

– Кратос поддържа деветдесет и четири процента енергия без бележим спад. Излъчваме гравитационно поле с диаметър хиляда и шест-

тстотин метра от височината на геостационарна орбита. Изместаваме приблизително четирийсето...

– Максимално ускорение?

И двамата учени мълчаха. Видно беше, че всеки изчаква другия да заговори първи.

Хедрик се втренчи в тях.

– Какво е максималното ускорение?

Това най-сетне накара по-възрастния да отговори:

– *Нула цяло и деветдесет и осем от земната гравитация.*

Директорът погледна към по-младия учен.

– И няма нарастване в активизирането на босоновото поле? Масата остава постоянна?

Другите двама се спогледаха.

– Ще бъдете ли така добри да ми обясните как е възможно всички тези промени да не са постигнали нищо? Показателите, които ми изброяхте, по нищо не се отличават от онези в началото на проекта – продължи Греъм Хедрик.

– *Внесените изменения може да не са увеличили гравитацията, но Кратос е далеч по-значим от всичко, което...*

По-възрастният учен прекъсна колегата си:

– *Ние все още проучваме квантовите характеристики на тази технология, директоре. Съществуват няколко теории защо уредът на господин Грейди изобщо функционира. Възможно е устройството му в действителност да поражда изкривяване във времепространството, а не пряко да манипулира гравитацията. Дори Варуна до този момент не е достигнала до отговор.*

– Това не е достатъчно. Изминаха години от придобиването на тази технология. За цялото това време ние дори не сме я разбрали. Не е достатъчно да отразяваме гравитация. Необходимо е да пораждаме гравитация чрез преработването на енергия. През тези три години не сме отбелязали никакъв напредък в това отношение.

– *Но ние открихме как да проектираме гравитационното огледало от всякакви разстояния. Това е голям напредък.*

– Необходим напредък. Също като способността за усилване на гравитацията.

– *Наличието на цел само по себе си не гарантира изпълнимостта ѝ.*

– Вие на практика признахте, че все още не разбираете технологията, с която разполагаме. Бях останал с противоположното впечатление. И то-

ва беше единствената причина да поставя вашия екип начело на този проект. Надявам се, осъзнавате наличието на съперници?

– Да. Уверявам ви, че сме прогледали всяка възможна насока.

– Точно това е проблемът: изглежда, екипът ви не е способен да достигне до отговора. Или да го осъзнае – и вие, и синтетичните интелиекти.

– Хедрик погледна към контролната зала, където техниците се поздравяваха. За техните очи първият цялостен тест на сателитното гравитационно огледало бе успешен. – Те дори не осъзнават, че са се провалили.

– *Ние успяхме да създадем най-голямото гравитационно огледало до този момент.*

– Добре, имаме размер. Сега му дайте подобаваща мощност.

Изникна холограмата на технически офицер.

– *Получавате повикване от L-329, БКТ Русия, директоре.*

– По дяволите, те не са БКТ Русия, а забранена организация.

– *Простете, директоре. Аз просто повтаря...*

– Те не притежават никакъв авторитет.

Последва пауза.

– *Ще приемете ли обаждането, сър?*

Греъм бавно си пое дъх.

– Мразя да разговарям с това нещо. – Той погледна към тавана. И все пак знаеше причината за обаждането. Все пак това беше една от причините за гравитационната демонстрация. – Варуна.

Гласть на административния компютър се разнесе от тавана.

– *Слушам ви, директоре.*

– Промени модулацията на гласа ми за следващия разговор. Пострай се всичко, което изрека, да притежава звукова схема на честност и увереност.

– *Потвърдено, директоре. Предаваният сигнал ще бъде променен в съответствие с изразените от вас изисквания.*

Хедрик се обърна към оперативния офицер.

– Свържи ме.

След момент рисувана котка с големи зелени очи замени образа на служителя. Очевидно това бе последният аватар на изкуствения интелект L-329. Животното кимна в приветствие:

– *Директор Хедрик. Току-що засякохме гравитационна аномалия в южните тихоокеански води, която е причина за тревога.*

– Аномалията ми е напълно известна. Аз я създавам.

Последва пауза – несъмнено умишлена. Изкуствените разуми от този калиър бяха в състояние да осмислят милиарди думи в секунда. Запи-

сите на Бюрото показваха, че L-329 води началото си от алгоритъм за игра на покер, впоследствие използван във финансовите пазари. Той включваше неврална логика, съобразена да разбира човешката психология и да реагира в съответствие – логика, която бързо се бе разраснала с увеличаването на изчислителната сила. Бъльфирането бе една от същинните му характеристики. Вероятно по тази причина компютърът си бе изbral подобен безобиден аватар.

– *Същината на проявилата се аномалия не съответства на настоящите физични разбирания.*

– Ние разработихме нова физика.

Нова пауза.

– *Вие модифицирате гласа си. Не съм способен да определя истинността на твърденията ви.*

– Не ме интересува дали ми вярваш. Технологичната ви съвкупност бързо оstarява.

– *Готов ли сте за последиците от подобно откритие, господин Хедрик?*

– Може би си забравил, но овладяването на последиците е мисията на БКТ.

– *Нямах предвид последиците за цивилизацията, директоре. Имах предвид последиците, засягащи лично вас.*

Хедрик усети как кипва.

– Вашата организация е нелегална. Само въпрос на време е отново да получа портфолиото ви. И онова на Ату.

– *Ние не сме без своите защити. Същото се отнася и за БКТ Азия.*

– Не задълго. И вие не сте БКТ. Нито една от двете организации. Ще ви върна обратно под мой контрол.

– *Аз не бих разчитал на това.*

Хедрик прекъсна връзката.

– Проклет прехвален покер бот.

Образите на учените все още изчакваха. По-възрастният каза:

– *Настоящата ни гравитационна технология ни предоставя превъзходство над L-392 и БКТ Азия, директоре.*

– Ти не са БКТ Азия! – Хедрик изключи холограмите им.

Морисън избра точно този момент, за да изникне в галерията. По лицето му личеше, че се задават неприятности. Тази навъсеноност съставяше обичайното му изражение, но то притежаваше степени, за които с течение на времето директорът се бе убедил, че са доста точни в предсказването.

– Какво има, Морисън? Изрично заръчах да не бъда обезпокояван.

– Става дума за нещо неотложно.

Хедрик въздъхна.

– И какво, за Бога, е толкова неотложно?

– Вашингтон.

Директорът го погледна пренебрежително и си отдъхна.

– Дошъл си заради Вашингтон?

– Не става дума за обичайните политически глупости. Начело на Националното разузнаване стои директорка. Тя настоява свръхсекретните бюра да преминат отново под пряк оперативен контрол.

– Е, и? Не ѝ обръщай внимание. Тя как изобщо е разбрала за съществуването ни?

– Някой от ЦРУ ни е издал. Несъмнено за да си извлече облаги.

– Не ѝ обръщай внимание.

– Именно това правим през последните два месеца, но освен това наблюдаваме трибукините агенции. Те са започнали да сформират работна група, която да проучва свръхсекретните програми – част от инициатива за ограничаване на бюджета. Сред тези комисии има хора, които не разбират унукалния ни статус.

– Какво е станало с хората, които осъзнаваха, че не бива да си завират носовете в работата ни?

– Починали са или са се оттеглили.

– Нима тези хора не оставят инструкции? – Хедрик се замисли за момент. – Може би е време да уредя среща. От доста време не съм се занимавал с цивилното правителство.

– Ще се погрижа. – Морисън понечи да се оттегли.

– И още нещо, Морисън.

Ветеранът се обърна.

– Спомняш ли си нашия опърничав гравитационен гений? Джон Грейди?

Другият кимна:

– Смътно.

– Бих искал да го изведеш.

Морисън повдигна вежди.

– Да изведа затворник от изолация? Това е нещо ново. Нали не си забравил, че той е подложен на разпит от няколко години?

– Това не би трябвало да е проблем. Наскоро прегледах досието му.

В началото се е противил, но през следващите три години е оказвал пълно съдействие. Мисля, че е време да му направим ново предложение.

– Бихме могли да го подложим на тест за искреност направо в килията му. Изваждането на затворник е сериозна процедура, до която не сме прибягвали от петнадесет години.

– Не искам да го подлагам на тест там. – Хедрик внимателно подбра следващите си думи. – Искам той да почувства, че решението е негово. – Директорът посочи към холографския образ на сателита Кратос в контролната зала. – Да му покажа какво сме постигнали с неговите идеи. Да го убедя за ключовата му роля в бъдещето.

Морисън го наблюдаваше безстрастно.

– Ти не споделяш ли мнението ми? – продължи директорът.

– Не съм сигурен, че Грейди все още ще бъде способен да взема решения. Никога не сме изваждали затворник след повече от година престой в комплекса. Разпитващата програма прибягва до процедури, които нанасят необратими щети.

– След десет или петнадесет години, да, но не и след три. Особено когато субектът сътрудничи в степен като тази на господин Грейди.

– И той наистина ли е толкова нужен?

– Напредъкът по проекта Кратос застиня. Мисля, че господин Грейди може да ни предложи безценни насоки. Може би цялото това време го е накарало да преосмисли първоначалния си отказ.

– Така да бъде. Кога да го доведа?

– Колкото се може по-скоро. Накарайте го да се почувства добре по време на пътуването. Отнасяйте се добре с него. Искам той да пътува в пълно съзнание, за да може да види как сме използвали гравитационното огледало в космическото пространство. Искам го щастлив и отпочинал, така че никаква груба сила.

– Не съм сигурен колко щастлив мога да го направя, но със сигурност ще го доведа.

Глава 11

Белият свят

Джон Грейди се чувстваше замаян от проектираната гледка.

Върху стената на килията му биваше проектирано пътуване над амалфийското крайбрежие. Създаваше се впечатлението, че килията се е превърнала в летяща чиния, прорязваща небето. Дори подът проектираше проблясващото море под краката му.

Това бе едно от множеството „поощрения“, намиращи се в арсенала на изкуствения интелект. И от три години насам Грейди разполагаше с достъп до тях.

Тази проекционна система надминаваше което и да било домашно кино: реалност, излъчвана направо върху стените, покрити с наноматерия. Ученият бе внесъл и няколко изменения в затвора си – няколко мебели в добавка към леглото: маса и стол. Освен това се бе сдобил с дрехи и обувки. Системите на килията му притежаваха способността да изработват метални инструменти и предмети – някъде отвъд стените имаше триизмерни принтери.

Изваждането на въглеродните нишки от мозъка му бе представлявало стряскащо изпитание, включвало понастоящем опитомените електро-полимерни пипала на системата за обездвижване. Те използваха прикрепващо се към главата устройство, което можеше да вмъква и изтегля нишките при нужда – прикрепващо се към черепа с помощта на бургии. И днес споменът го караше да потръпва.

Макар и невъзможно устойчиви, нишките не бяха увредили ума му. И Арчи бе казал същото. Липсващите спомени бяха причинени от жестокостта на разпитвания го изкуствен интелект, не от самото присъствие на жиците.

Що се отнася до самите нишки, те намериха добро приложение сред групата на Резисторите – за импровизираното съставяне на уреди, които да завземат още по-голяма част от системите на затвора. И да ги насочат срещу създателите им.

Но това се бе случило преди много време. И много време бе изминало от момента, в който спиращите растежа на косата и ноктите протеини бяха напуснали тялото му. Изглежда, те бяха добавяни чрез системата за директно захранване. Сега Грейди си имаше коса – и нокти, с които да

дере стените на килията си, ако пожелае. Макар че това не би спомогнало с нищо.

Изкуствена слънчева светлина от видеото го заля. Грейди знаеше, че ако остане достатъчно дълго под лъчите ѝ, кожата му ще се зачерви. Бяха изминали години от последното време, в което той бе виждал истинска слънчева светлина, но имитацията, която системите на килията пресъздаваха, бе повече от убедителна. Тя не включваше само образи. Присъстваше движещ се ароматен въздух. Лъчите на слънцето притежаваха същинската честота на слънчеви лъчи – а не средните йодидни светлинни, използвани от нискотехнологичното общество. Някъде през осемдесетте науката бе преживяла нещо като ренесанс: днес Грейди приемаше за даденост неща, които само преди години биха му изглеждали като дело на магия.

Но придобиването на контрол над системите на затвора не беше прелюдия към бягството от него. Никой не беше избягал. Грейди се бе нуждал от повече от година да приеме това. Доколкото изобщо го беше приел.

Поне сега той имаше известна представа за функционирането на изолационния комплекс. А то беше, с една дума, неефективно. Пазачите почти не притежаваха контрол над мястото; те крачеха в страх от гениите, които бяха придобили почти цялостна власт.

Разбира се, сред знанията на съзаклятниците съществуваха сериозни празници. Контролните системи на затвора бяха отделени; всяка килия бе самодостатъчна. Изграждането и поддържането бе поверено на полуъзнателни роботи, които при нужда разтопяваха скалите и отново ги втвърдяваха след себе си. Тези автомати не бяха включени в затворническата мрежа и бяха недостъпни и за тъмничари, и за затворници.

Съществуваха и други ограничения в знанията на Резисторите. Те нямаха представа за цялостната бройка на другарите си по съдба. Не знаеха и къде се намира самият им затвор.

Грейди бе прекарал месеци в преглеждане на видеоматериали от наблюдателните камери в стаите на гарнизона и коридорите, с надеждата да зърне нещо, което да му подскаже. Повечето от пазачите бяха познатите му Морисънови клонинги: те прекарваха по-голямата част от времето си в погаждането на жестоки номера един другиму. Истинският Морисън бе нарекъл по-низшите си синове хиени. Описанието съвпадаше. Всички те се гневяха на съдбата си и се държаха, като че са изпратени на края на света.

Но всички те бяха придобили уважение към Резисторите.

Той си припомни един монитор в края на територията, владяна от съзаклятниците – самотен наблюдален пост, където надпис върху стена отправяше предупреждение към колегите от охраната:

Сензорите лъжат

В общи линии това обобщаваше ситуацията.

Изолационният комплекс съществуваше година след година в самодостатъчност, като създаваше необходимите хранителни припаси с помощта на преподреждане на материя в автоматизирани лаборатории. Мястото бе напълно независимо от външния свят. Изглежда, тази цялостност бе поредното от технологическите постижения на Бюрото – макар и в случая използвано напразно.

С помощта на метално огледалце Грейди можеше да види как се е променил през годините – не само външно, но и вътрешно. Той бе изгубил онази полуусмивка, съпътствала някогашните му дни, в които светът винаги го бе удивлявал. Днес той бе мрачен и решителен.

И освен това той още носеше следите от преживените страдания. Гърбът и ребрата му бяха покрити с белези от насилието, нанесено му от обездвижващите пипала. По главата му личаха кръгли белези, оставени на равни разстояния – от дрелките на машината, вмъквала и впоследствие изтегляла карбоновите нишки.

Съществуваха и невидими белези – в душата му. Изгубените спомени – празнини в детството. Изгубените родители и идентичност. Това правеше останалите му спомени още по-скъпи. Тяхното количество заставаше, че някога той е бил щастлив. Те го караха да копнее за изгубеното. Той знаеше, че е бил близък с родителите си, но не можеше да си спомни имената им. Или лицата им.

И въпреки това той беше уверен, че е Джон Грейди.

Повече от три години ученият не бе виждал друго човешко същество. Видеосистемата помагаше (той можеше да си представя, че се разхожда сред оживен пазар в Хонконг), но не можеше да замени нуждата от същинско човешко присъствие. Това беше нещо, което той никога не бе смятал, че ще бъде толкова важно за него. През по-голямата част от живота си Грейди бе останал вгълбен в собствения си свят, но сега, действително останал без чуждо присъствие, той осъзнаваше колко много му липсва то. Дори усещането за отчуждение беше по-поносимо от самотата.

Запечатан сред скала. Сред невъзможни за бягство условия.

Останалите Резистори помагаха, разбира се. Те можеха да си разменят съобщения (заедно с инструменти и схеми) с помощта на полимерните червеи, но не и да се видят едни други.

Освен това той не можеше да спре да мисли за външния свят – и за Бърт, Радж и останалите. Какво ли се бе случило с тях? Той дори размишляваше за Марано и Джонсън – онези двамата от Уолстрийт, имали нещастието да посетят лабораторията едновременно с хората на Бюрото. А може би и самите те работеха за БКТ?

Колцина ли от приятелите му се намираха в този затвор? Макар да се бе опасявал от най-лошото, Грейди си бе поставил за цел да ги намери. До този момент целта му не бе постигната. Той не можеше да си представи години страдание под жестокостта на компютърните инквизитори. Само пет месеца подобно отношение едва не бяха предизвикали лудостта му.

Не му се искаше да мисли за начина, по който е провалил Бърт и останалите. До този момент Резисторите наброяваха няколко десетки. След присъединяването на Грейди броят им бе нараснал само с още едно лице. Не беше ясно колцина други остават неоткрити, без надежда. Червейте се движеха безцелно и се натъкваха на нови килии по случайност.

Яркочервена светлина припламна над образа на италианското крайбрежие. Грейди раздвижи ръка встрани, за да спре видеото. Безразличните сиви стени се завърнаха, но червената точка остана.

Това бе сигнал, който го уведомяваше за наличието на съобщение от съзаклятник.

Грейди се доближи до импровизирания си компютър върху единствената си маса. Тъй като те не можеха да се доверят на компютърните системи на Бюрото, затворниците бяха построили свои собствени с помощта на части, донесени от полимерните червеи. Грейди разполагаше със система, почти невидима за невъръжено око, поставена върху керамична плоча. Микроскопичният квантов процесор бе изтъръгнат от многопроцесорните системи, захранващи мозъка на изкуствения интелект. Това не представляваше загуба за машината – тя разполагаше с близо хиляда такива. И макар че заглушаването на алармата бе представлявало известна трудност, Грейди бе изпитал известно удовлетворение от възможността на свой ред да човърка из ума на садистичния ИИ.

За слгобяването на този компютър Грейди бе следвал схематика, изработена от една от първенките на квантовото изчисляване – Александрина Ковшевникова, българка на около петдесет, която също бе затворена тук. Нейната интелигентност затрудняваше общуването с нея, защото тя

не прикриваше презрението си към всички, намиращи се под това ниво. Единствено почитта й към постижението на Грейди я накара да му помогне. Компютърът, който ученият сглоби по нейни наоски, бе стотици хиляди пъти по-мощен от всички машини, с които той бе работил през живота си. И се побираше върху малка чиния.

Грейди протегна ръка към границите на триизмерното излъчване. Двуизмерните екрани бяха изоставени още през деветдесетте; фазовите решетки и плазменото излъчване бяха направили триизмерните hologramи напълно практични. И тези реалистични проекции можеха да бъдат манипулирани с ръка. Забележителна беше скоростта, с която умът му бе привикнал към този интерфейс. След няколко небрежни движения във въздуха пред него изникна гласов отпечатък – мярка за сигурност, целяща да гарантира автентичността на събеседника.

– Джон слуша.

Разнесе се познатият глас на Арчи:

– Джонатан, нося доста важни новини.

Гласовият отпечатък потвърди, че тези думи действително са изречени от Арчи, а не са сглобени от запис. Грейди докосна потвърждаващия символ, за да продължи разговора.

– Надявам се, че са новини от комитета. Сканирацият пробивен микроскоп ми е нужен.

– *Не са. Боя се, че твоите дни в комитета свършиха, приятелю.*

– Защо?

– *Скоро пазачите ще те изведат.*

Обзе го страх.

– Ще ме изведат? Защо?

– *Пристигна съобщение от пост Уиски. Очевидно ти трябва да бъдеш пренесен до главната квартира на Бюрото.*

Грейди шокирано седна.

– Не разбирам.

– *Запознах надзирател Тета с недоволството си.*

Мислите на Грейди препускаха трескаво. Идеята за извеждането от този затвор сама по себе си го опияняваше. Но веднага след това се втурваха вероятните причини. Никоя от тях не бе обнадеждаваща.

– И защо трябва да ме водят там?

– *Затворническият комитет обсъждаше същото. Съществуват само две възможни обяснения. Първата посочва, че ти си започнал да мислиш като тях.*

– Шегуваш ли се? Искам да сравня това място със земята.

– Вярвам ти. Второто обяснение е, че те се нуждаят от нещо, което само ти си в състояние да им предоставиш, и са склонни да размахват маслинената клонка, докато го получат.

– Както казах, искам да изравня това място със земята.

– Носят се слухове, че директор Хедрик се е вманиачил по твоето гравитационно огледало.

– Чии са тези слухове?

– Приятел на надзирател Тета от главната квартира твърди, че учени от Бюрото не са успели да постигнат голям напредък над работата ти, макар да са хвърляли много усилия. И че отделите се от Бюрото групи представляват все по-голяма заплаха. Очевидно Хедрик смята, че контролът над гравитацията е ключът към неопровергимо технологично властване над света.

Грейди бе научил, че съществуват три Бюра, образували се от първоначалната организация. Някъде край началото на новото хилядолетие изникнала схизма сред служителите, събиращи технология в Азия, и онези в Европа и Северна Америка. Очевидно първите трупали ключови технологии за себе си; скоро главната организация се заела със същото. Не след дълго те придобили отделни колекции и йерархии. Скоро след края на Студената война се образуваха и руска организация. Така че днес съществуваха три отделни клона на Бюрото за контрол над технологиите, всеки от които изпълнен с подозрение към останалите две. На моменти враждата им довеждаше до кръвопролития, а такава ситуация предоставя значително насищчение към преследването на технологично превъзходство.

Хедрик се бе оказал прав за едно: човешката природа си оставаше в тъмните векове.

– Изглежда, Хедрик се надява, че щом видиш какво са постигнали, ти ще проявиши склонност да им помогнеш.

– Той се заблудждава.

Тихият смях на Арчи долетя от другата страна.

– Въпреки оплакванията ми към надзирател Тета, това е възможност, която очакваме от години.

– И как отстъпването пред Хедрик е възможност?

– Ние не очакваме да отстъпиши, Джон.

Грейди погледна към килията си и всички спечелени с мъка удобства.

– И какво ще стане, когато ме върнат тук? Те ще поправят изкуствения интелект и отново ще започнат работа над мен. – Пулсът на Грейди започна да се ускорява. – Не мога да се върна към това, Арчи.

– *Нямаме намерение да те видим обратно в затвора – ние говорим за бягство, момчето ми.*

– Бягство? – Грейди се замисли за момент. – Дори и то да е възможно, какво ще стане с теб и останалите? Не мога просто да ви изоставя.

– *Ние знаем, че ти няма да ни изоставиш. Искаме да отнесеш доказателства за съществуването на този затвор и пленниците в него.*

– Нима това би имало значение? Бюрото може да е секретно, но е зали конно.

– *Джон, повечето от правителствата нямат представа за съществуването му. В това число и голяма част от собственото ти правителство. БКТ е реликва от Студената война. Забравено. Митологично.*

– Дори и да успея да се свържа с някого и той ми повярва, какво би могъл да стори? Технологите на Бюрото са толкова напреднали, че никой не би могъл да ги принуди да се съобразяват със законите.

– *Не подценявай силата на разкритието. Ако правителствата знаха, че биват укривани подобни откриватели, те биха се заели да ни спасят. А тежестта на целия свят е внушителна. Има си причина от Бюрото да крият съществуването ни. Трябва да опитаме, Джон.*

– Знаеш, че съм склонен да опитам, Арчи. Дължа ти живота си.

– *Нищо не ми дължши.*

– Да не спорим за това. И само защото ще изляза от килията си не означава, че бягството ще бъде лесно. – Той изсипа керамичен съд върху бюрото си и започна да рови из нанокомпонентите, докато не намери съвършен безцветен половинкаратов диамант. Изкуствено изработен, той бе много по-съвършен от какъвто и да било природен диамант. Някъде в складовете на Бюрото се намираше сходен диамант, обвързан с този на квантово ниво. – Поне извадих проследяващия си диамант.

– *Скрий го в обувката си. В един момент ще ти потрябва. И имаме известни идеи за бягството ти. Ние смятаме, че трябва да направиш опита по време на транспортирането.*

– Но те приспиват затворниците по време на пренасянето им. Ще бъда в безсъзнание.

– *Били са изпратени инструкции да не те приспиват. Този път ще останеш буден.*

– Буден? Защо?

– Според надзирателя: за да останеш впечатлен от технологиите им.

– Хм.

– Ние прекарахме много години в очакване на подобен момент. Но първо ще трябва да отстраним всички следи от общуването ти с Регисторите. Трябва да възстановиш килията си до състояние, съответстващо с официалните данни на изкуствения интелект.

– Това не ми харесва.

– Това означава, че ще трябва да се лишиши от персоналния си компютър и връзката си до нашата мрежа. А също и от всичко, което не е вписано в официалните записи. Изпратил съм ти списък с одобрените неща.

Действително, холографският документ току-що бе пристигнал. Грейди го отвори и прегледа смущаващо краткия списък.

– И след три години пълно сътрудничество се очаква да имам само това?

– Компютърните инквизитори са скъперници.

– Не искам да отстранявам връзката си. Ами ако...

– Ти няма да се върнеш отново тук, Джон. Бъди уверен, че ние ще ти осигурим всичко необходимо за пътуването ти.

Грейди мъчително си пое дъх.

– Може би съм започнал да се привързвам към килията си.

– Аз с нетърпение очаквам деня, в който ще напусна своята – макар да съм прекарал почти половината си живот в нея.

Със закъснение Грейди осъзна несъобразителността си. Престоят на Чатопадей десетократно надвишаваше неговия.

– Обещавам ти, че ще сторя всичко по силите си, за да успея, Арчи. С колко време разполагам до появата им?

– От главната квартира на Бюрото изпращат свръхзвуков транспорт през следващите четиридесет и осем часа. Най-късно до двадесет и четири часа пазачите ще се появят, за да започнат да те подгответ.

– И аз трябва да се върна в предишното си състояние.

– Според официалните доклади ти си сътрудничил в продължение на години. Те ще показват, че карбоновите нишки вече са отстранени, за да те подгответ за пътуването.

– Хубаво.

– Но ще трябва да си обръснеш главата и веждите.

– А ноктите?

– Така или иначе самите пазачи няма да знаят какво да очакват. Тези пригответления са предимно за камерите. Страй се да си криеш ръцете.

– Това добре. Но трябва да обсъдим бягството. И как да убедя хората, че затворът съществува. И ако успея, къде се намира той.

– Комитетът се е погрижил за тези тревоги, Джон. Подготвяме се за този момент от години. Ще узнаеш по-късно.

– Какво искаш да кажеш? Как така „по-късно“?

– Започни да подготвяши килията си. Унищожи всичко, което не е отбелязано в списъка. И незабавно отстрани този канал. Изпрати жицата по полимерния червей.

– Но може да се наложи отново да ми потрябва съветът ти...

– Това е риск, който не можем да си позволим да поемем. Възможно е пазачите да пристигнат преждевременно. Ако от центъра на Бюрото узнаят за наличието на нашата мрежа, последиците биха били съкрушителни.

– Значи това е всичко?

– За момента, приятелю. Но има и още нещо.

Грейди потръпна.

– Какво?

– След като приключиши, ще трябва да възстановиш изкуствения интелект.

– Чакай. Искаш да кажеш, че трябва да включа отново онова чудовище?

– Неизбежно е. Ако от Бюрото заподозрат, че затворът е бил изменен, това ще изложи всички ни на риск.

Грейди зарови лице в шепите си.

– Господи... Не зная дали ще мога, Арчи. Не и след всичко, което преживях.

– Трябва, Джон. Помни: компютърът мисли, че ти си сътрудничил в продължение на години. Той няма да си спомня детайли, а само числово съответствие на сътрудничеството ти. И освен това ще е получил инструкции да те подготви за заминаване. Няма да бъдеш разпитван.

Няколко мига Грейди мълча.

– Сигурен си.

– Александрина лично внесе измененията.

Това беше достатъчно да го убеди. Все пак тази жена бе един от основоположниците на квантовите компютри. Грейди бавно се изправи.

– Хубаво. Ще го включва отново.

– Знаех си, че можем да разчитаме на теб.

Всичко се случваше тъй бързо.

– Не зная какво щеше да стане с мен, ако не беше ти, Арчи. Или всички останали. Предай им поздрави от мен. И им кажи, че отново ще се срещнем.

– С нетърпение очаквам този ден, приятелю.

След тези думи връзката прекъсна. Грейди въздейхна, огледа килията си и отново погледна към отворения списък. Предстоеше му много работа.

Осемнадесет часа по-късно Джон Грейди седеше в килията си край празна маса. Главата и веждите му бяха обръснати; килията бе опразнена от всички контрабандни инструменти. Той сам се изненада от прочувствената си реакция, с която изпрати Младши обратно в отвора, от който червеят бе изникнал преди години. Та това беше електроактивна полимерна машина, а не домашен любимец. Но явно анимизъмът представляваше неразделна част от човешката психика.

Той стоеше загледан в извитата стена на килията си, към менюто, което щеше отново да задейства компютърния инквизитор – да върне цялостен контрол над някогашния си мъчител.

Ако не беше пълното доверие към Резисторите – и конкретно към Чатопадей – Грейди никога не би сторил това.

С един последен дъх Грейди задейства опцията. Последва звуково потвърждение, след което светлината в килията се усили. Той бе очаквал известно забавяне, през което машината да стартира. Но гласът ѝ се разнесе почти мигновено.

– Имаш ли нужда от нещо, Джон?

Ученият не можа да сдържи треперенето на ръцете си, предизвикано от гласа на чудовището. От собствения му глас. Той скръсти ръце.

– Изглеждаш разстроен. Би ли искал да поговорим?

Той поклати глава. Последваха няколко мига мълчание.

– Двамата с теб се разбирахме добре.

Грейди погледна към тавана.

– Не зная защо те извеждат.

Грейди мълчеше.

– Проучването ни напредва.

Още няколко секунди преминаха в тишина.

– Не мислиши ли?

Мина около минута.

– Сега ще те приспя, Джон. Ще ми липсваши.

Грейди почувства как бързо се унася. За пръв път от много време на-сам той усещаше върху себе си влиянието на усилвателите на делта вълни.

– Надявам се, че ще се върнеш скоро.

При събуждането си Грейди установи, че лежи върху койка в нещо като спалня от общежитие. Наблизо имаше маса, столове, тоалетна, огледало и гардероб.

Ученият се надигна и забеляза, че е облечен в болнична риза с незатворен гръб.

След няколко секунди той спусна крака на пода и се изправи, за да се погледне в огледалото над мивката. По някаква причина главата му бе покрита с кестенява коса. Веждите му също се бяха върнали. Косата не беше с обичайната си дължина; нямаше мустаци или брада, но поне той не беше плешив.

Странно. Грейди потръпна косата си, за да се убеди, че тя е истинска. Ускоряване на клетъчната активност? Интересно.

Тогава той забеляза прилежно състната дрехи и чифт обувки върху един от столовете. Вниманието му бе привлечено от визитната картичка, оставена върху купчината. Тя носеше символа на Резисторите.

Вече разсънен, Грейди повдигна картичката и я разгледа. Единствено символът стоеше върху нея. Подир това той се обърна към дрехите: панталони, риза, бельо и колан. В един от джобовете на панталона имаше нещо, оказало се пакет със символа на Резисторите.

Него той поставил на масата и внимателно го разгърна. Пакетът съдържаше няколко неща. Първото представляваше ромбовидно устройство с дебелина около два сантиметра, изработено от устойчива пластмаса или бели въглеродни нишки. На допир то бе гладко като речен камък. В единния край имаше леща, а в средата му имаше бутона за задействане. Върху копчето бе гравиран надпис „Натисни ме“.

Грейди откри, че предметът се побира точно между палеца и показалеца му. Той натисна бутона и ярка свръхреалистична холограма изникна на около метър пред него – горната част на тялото на възрастен индиец с благороден вид, седнал в позата заоблена килия. Облеклото на мъжа приличаше на дрехите, които Грейди бе получил от производствените механизми на килията си.

Холограмата кимна и се усмихна окуражаващо. Гласът ѝ се разнесе съвсем ясно:

– Джон, аз съм Арчибалд Чатопадей. Ти ме познаваш като Арчи. Надявам се, че ще получиши тази пратка.

Грейди почувства прилив на вълнение. През всичките тези години той не беше виждал Арчи, но го смяташе за свой близък приятел. Този човек бе спасил живота и съзнанието му. Грейди се радваше, че най-сетне може да го види как изглежда.

– Устройството, което държши, бе изработено от наши съзаклятник. То работи с ДНК-кодиран софтуер, което му позволява да съхранява две цяло и пет петабайта информация за всеки свой грам. Същевременно то е изключително издръжливо. Преминавало е от килия на килия години наред; повечето членове на Резисторите са използвали това устройство, за да запишат видеопослание, описващо кои са и какво откритие са направили, довело до затварянето им. Освен това те са съхранили проба от своята ДНК, за да потвърдят достоверността на съобщението. Пази този запис, Джон, и го използвай, за да разгласиш за съществуването на този комплекс. Всички ние разчитаме на теб.

Грейди кимна. Той нямаше да ги разочарова.

– Конкретното местоположение на този затвор е зорко пазена тайна. Но това устройство съдържа инерциален жироскоп, който ще записва движението ти в триизмерното пространство, за да можеш по-късно да намериш обратния път и да доведеш помощ. Устройството съдържа информация за разчитането на данните от жироскопа. Всеки сравнително опитен компютърен инженер би се справил с това.

Грейди погледна към мултифункционалното устройство, впечатлен.

– Хедрик е изпратил да те доведат при него, защото ти притежаваш знание, от което той се нуждае, така че пазачите от транспорта са получили забрана да те нараняват. Помни това – защото по време на транспортирането си ти не трябва да проявяваши колебание, когато възможността за бягство се появи.

Свръхзвуковият транспортър ще те отведе до частно летище в провинциална зона – не знаем къде – от което ти ще бъдеш поет от стандартно превозно средство. Трябва да избягаш по време на тази част от пътуването, което ще трае около тридесет минути. В този пакет ще намериши малко парче тъмен материал, което ще ти помогне в това ти начинание.

Грейди постави върху дланта си въпросното късче – то приличаше на гума от молив.

– Притисни го към врата си. То ще се съедини с кожата ти и на пръв поглед ще прилича на бенка. В действителност то е нанотехнологично устройство, което се активира, като го поставиш върху езика си. Слюнката ти ще го синхронизира с теб. Задействането му ще бъде очевидно. Можеш да си послужиш с него и докато превозното средство се намира в движение. Щом колата спре, бавно се отправи към изхода.

Не вземай нищо от екипировката на пазачите си – всеки елемент от оборудването им се следи. Не забравяй да захвърлиши диаманта си веднага щом избягаш.

Твоите пазачи очакват затворник, който е сътрудничил в продължение на три години, но въпреки това ще те сканират. Тези устройства няма да бъдат засечени. Този плейър е изцяло изработен от органични материали. Корпусът е образуван от костен материал, а батерията е от водораслена пяна. Него прибери в обувката си.

Арчи поспря за момент.

– Бъди така добър да прикрепиш устройството за бягство към врата си. Натискането на бутона ще постави на пауза това съобщение.

Грейди натисна бутона и оставил ромбоидното устройство, за да разгледа по- внимателно черната точка. На пръв поглед тя приличаше на въглен, но бе мека на допир. Той я притисна близо до ключицата си и се погледна в огледалото. Тя по нищо не се отличаваше от бенка. Изглеждаше доста течно добре.

Ученият отново натисна бутона на прожекционния апарат.

– Щом избягаш, намери безопасно място и прегледай информацията, касаеща как да избегнеш засичане от наблюдателната и психотронната технология на Бюрото.

За момент Чатопадей остана загледан в камерата.

– Това е всичко. Не ми остава друго, освен да ти пожелая късмет.

Грейди напрегнато се взираше в образа на приятеля си.

– Успех, Джон. Ще очаквам деня, в който двамата ще се срещнем лично.

Грейди кимна.

– Сега идва ред на моето съобщение. Аз съм Арчикалд Чатопадей, ядрен физик и поет лаик. Имам прекрасна съпруга на име Амала, която ми даде пет прекрасни деца. Аз ръководех екипа, който първи постигна термоядрена реакция. Заради това си постижение бях затворен от Бюрото за контрол над технологиите през април хиляда деветстотин осемдесет и пета година. Аз не съм мъртъв. Още съм жив. – Очите на

Арчи започнаха да се наливат със сълзи. – Моля ви, кажете на съпругата и на децата ми, че ги обичам много. И че те никога не напускат мислите ми.

Грейди също обърса сълзите си.

Този мъж бе спасил Грейди. Той бе причината Грейди да остане жив. Причината Грейди и останалите затворници изобщо да имат някаква надежда.

И Грейди беше твърдо решен да оправдае доверието му.

Глава 12

Адрес на препращане

Бил Макалън, заместник-министр на Министерството на вътрешната сигурност, не беше свикнал да пътува дълги разстояния, за да се среща с подчинените си. Въсъщност той рядко напускаше Вашингтон, защото не обичаше да го прави. По време на военната си служба той бе пътувал повече от достатъчно. Но той бе получил инструкции от директора на Националното разузнаване, че свръхсекретното Федерално бюро за контрол над технологиите се е отделило и че трябва да бъде върнато обратно в стадото – дори ако това означаваше да се среща с тях на тяхна територия. И тъй Макалън в компанията на двама местни агенти натискаше залепення бутон край вратите на вехта постройка в Кливланд. За Бюро, което притежаваше висша техника, БКТ изглеждаше застинало в миналия век. А може би и в по-миналия.

Колкото и невъзможно да изглеждаше нещо подобно за човек с неговите привилегии, Макалън не бе чувал за БКТ допреди няколко седмици. Очевидно тази организация бе действала десетилетия наред без какъвто и да било надзор. Това го бе изненадало, тъй като след Единадесети септември всичко бе централизирано и реорганизирано. Онези от Лангли трябваше да се поровят, за да открият местоположението на главната квартира на БКТ. На Макалън това се бе сторило подозрително. Особено след като ЦРУ бе основало това Бюро през шестдесетте. Също подозрителен бе фактът, че никой не е способен да определи по какъв начин БКТ се финансира. Несъмнено ставаше дума за някакви бюджетни трикове.

Но докато изчакваше пред сградата на БКТ, Макалън имаше основания да подозира, че тази служба може би изобщо не е финансирана. Това място приличаше на същинска дупка – мърлява десететажна правителствена сграда в непретенциозна част на града. През шестдесетте години на миналия век тя може и да е изглеждала внушително, но дните ѝ на слава отдавна бяха отминали. Несъмнено БКТ приютяваше безнадеждните случаи на бюрокрацията. Ако директорът на БКТ не ги беше поканил там лично, Макалън вече щеше да се е махнал. Беше му втърснало да оставя гласови съобщения. Защото директорът на БКТ не използваше електронна поща. Явно и той бе останал в предишния век.

Той поклати глава и се засмя. Това приличаше на някакъв номер.

Едва след няколко минути звънене в сградата се появи движение: меланхоличен и възрастен пазач се приближи към стъклените врати. Макалън бе виждал хора като него и преди – прекарващи целия си живот на федерална служба. Пазачът не бързаше. След като най-сетне той отключи вратите с бронзова рамка, той ги открехна и попита:

– Мога ли да ви помогна, господа?

Макалън и другите двама се легитимираха.

– Очакват ни. – Макалън се загледа в пазача, докато старецът не отстъпи встрани. Тримата влязоха в гранитното фойе. Мястото не само изглеждаше старо, но и миришеше по съответния начин. – На кой етаж се намира директорът?

– Кой директор?

Макалън го изгледа остро, но това нямаше никакъв ефект. Може би тукашните пазачи бяха инструктирани да не разкриват информация. Той се обърна към Алварес, по-стария от двамата местни агенти.

– Имаме ли етаж?

Алварес направи справка с телефона си.

– В писмото си директор Хедрик казва най-горния етаж.

Охранителят повдигна вежди:

– Десети етаж?

Тримата го погледнаха. Той посочи към асансьорите:

– Четвъртият все още работи.

След няколко мига тримата влязоха в захабената кабина и натиснаха гравирания месингов бутона за последния етаж. Кабинката се разтърси и започна да се изкачва. Бавно.

Алварес, млад агент с безупречен костюм и излъчващ увереност вид, поклати глава.

– Не бих искал да свърша така.

Макалън и агент Фортис се засмяха нервно. Но и те не искаха да умират в заседнал асансьор.

Не след дълго нагъната врата се отвори. Тримата пристъпиха сред нещо, което можеше да се нарече времева капсула.

Целият десети етаж представляваше една огромна зала със стоманени бюра право от шестдесетте, с големи електрически пишещи машини под винилови покривала. Цялото място бе прашасало. Тъмночервените килими се бяха нагънали; стените се люспеха.

– Какво, по дяволите...?

Алварес пристъпи напред и се огледа.

– Да не би да е станала някаква грешка, господин заместник-министр? Сигурен ли сте, че това е адресът?

– Долу на два пъти го сравних. – Макалън замълча и посочи към офиса с непрозрачни стени в отсещния край на залата. Там светеше. – Да отидем да проверим.

– Сериозно ли говорите?

Тримата се отправиха натам. Алварес прокара пръст по едно от бюрата. Пръстът му се повдигна с дебел слой прах. Агентът тъжно поклати глава.

Скоро те стояха пред затворената врата. Златните й букви проблясваха в следобедната светлина.

Греъм Хедрик
Директор

– Това трябва да е някаква шега.

Макалън се подсмихна към Алварес и отвори вратата направо, без да почуква. Преддверието също бе празно; и тукашната пишеща машина бе покрита. Но вратата на самия кабинет бе отворена; от нея долиташе мъжки глас.

– Извинете? – Макалън прекрачи прага на кабинета и се озова право в сцена от епохата на баща си. Зад голямо дъбово бюро и панелни стени с институционални произведения на изкуството седеше красив мъж с осъри черти. Той беше към петдесет и носеше костюм на райета. Коженият му стол очевидно бе виждал и по-добри дни.

Макалън направи знак на спътниците си да влязат и пристъпи напред с протегната ръка.

– Господин...?

Мъжът не се надигна и не помръдна десницата си.

– Уверен съм, че знаете кой съм, господин Макалън.

Грубият отказ разгневи Макалън.

– Какво, за Бога, става тук? Вашето Бюро прилича на кочина.

– Може би сте забелязали, че нивата на финансирането ни са спаднали рязко през последните години. Очаквах, че това би отстранило нуждата от тази среща. – Той посочи към прашните столове. – Седнете.

Навъсеният Алварес отвърна от името на всички:

– Не, благодаря.

Фортис оглеждаше обгръщащата ги гнилота.

– Това е немислимо...

Макалън се облегна върху бюрото, оставяйки отпечатъци сред прахата.

– Не зная какво правите тук, но не ми се нрави да ме разкарвате чак до Кливланд за една среща. Това можеше да бъде решено във Вашингтон. Ако не беше директорът на Националното разузнаване, изобщо нямаше да идвам.

Хедрик изглеждаше невъзмутим.

– Вие и хората ви сте работили цяла вечност без никакво наблюдение, но на това настъпва край. Не ви остава друго, освен да се подчините. Искам да отворите всичките си офиси за оглед, да предоставите доклади за всичките си дейности и служители, а също и пълна счетоводна информация.

Хедрик не помръдваше.

Макалън се разочарова. Обикновено хората се стряскаха пред гнева му. Но този Хедрик явно бе различен.

– Е?

– Какво? Казах, че ще се срещна с вас. Ето, срещнахме се.

– Изглежда, вие не разбирате. Ние отново поемаме контрол над агенцията ви. Предвид състоянието на това място и поведението ви, мисля, че ще намерим друг, който да застане начело. Ако изобщо се нуждаем от такава агенция. Все още не ми е ясно с какво точно се занимавате вие и хората ви.

– Мислех, че това е пределно ясно, господин Макалън. Отговорност на нашето Бюро е да следи за обещаващи технологии на национално и световно равнище, да преценява техния обществен, политически и икономически потенциал с цел опазване на обществения ред.

Макалън, Алварес и Фортис се спогледаха и избухнаха в смях.

– Това беше забавно. И правите всичко това от тази съборетина? На пишещите машини ли изгответяте докладите си? На идване не можах да не забележа, че не са ви останали машинописки.

Хедрик сключи ръце под брадичката си и се замисли. В следващите му думи се долавяше известна отсеченост.

– Осъзнавам, че Министерството на вътрешната сигурност е сравнително нова агенция – и че нейният директор е още по-нова длъжност. Затова приемам, че вие не сте наясно как работят нещата.

– Струва ми се, че вие сте този, който не осъзнава това, господин Хедрик. Съветвам ви да започнете да проявявате уважението, полагащо се на вашите висшестоящи.

Хедрик присви очи.

– Надявах се, че ще можем да се разберем без остри думи. Но сега виждам, че ще се наложи да бъда прям. Нека вашите началници във Вашингтон знаят, че БКТ все още поддържа правителството.

– Нима?

– Ние не се нуждаем от финансирането ви. Нашите квантови компютри са способни хилядократно да изпреварят традиционните пазарни дейности. Като да участваш в състезание, където всички останали се движат на забавен кадър...

Макалън се навъси към чудатия дребосък.

– Така че посланието ми към вас е много просто: не ми се пречкайте. Ако се заблудявате, че ще ни попречите, ще поемете по пътя на всички останали свои предшественици, които се опитаха да сторят същото. Обърнете се към възрастните кадри на отдела по наука и технология на ЦРУ ако се съмнявате.

Макалън отново се спогледа с другите двама – този път смяяно.

– Заплашвате ли ме? Заплашвате заместник-министъра на вътрешната сигурност пред свидетели?

– Ако си мислите, че ще придобиете контрол над БКТ, вие се лъжете жестоко. Вие си нямаете представа кои сме и в каква степен сме ви надминали. Сега си вървете и не се връщайте. Считайте това за последно предупреждение.

С тези думи Греъм Хедрик изчезна – като образ от изключен телевизор.

Макалън неволно отскочи назад.

Алварес изтегли оръжието си и се втурна към бюрото, изригвайки стола. Фортис също бе извадил пистолета си и оглеждаше помещението отвъд кабинета.

– Чисто е.

Алварес оглеждаше бюфета и под бюрото.

– Тук също. – Той изглеждаше смяян. – Какво беше това? Не разбирам...

Фортис влезе обратно в кабинета.

– Аз също. Той истински ли беше? Нали и вие го видяхте?

Алварес се оглеждаше.

– Това място е изоставено. Те отдавна не са тук. Това е последният им официален адрес, но вече не се помещават тук. По всичко личи, че са се махнали още преди десетилетия. – Той отново погледна към Макалън.

– Какво означава това?

Макалън се отпусна в прашното кресло, без да обръща внимание на костюма си.

– Това означава, че БКТ може да се окаже по-голям проблем, отколкото смятахме.

Глава 13

Частен код

Алекса наблюдаваше как лазерът бързо обхожда контурите на тялото ѝ. Приключили, машините се отдърпнаха и я оставиха да лежи сама върху медицинската маса.

Гласть на Варуна долетя от тавана:

– *Можеш да се изправиш.*

Тя го стори.

– Защо съм тук?

– *Не си спомняш нищо необичайно в последно време?*

– Не. Какво необичайно?

Холографска проекция изникна пред нея – триизмерен запис, показващ Алекса в наблюдателна стая, заобиколена от техници на Бюрото. Те разговаряха оживено и на свой ред преглеждаха холограми, изобразяващи хора, отдадени на същата дейност. Те шпионираха собствените си шпиони, които на свой ред наблюдаваха други служители. Фракталната същина бе замайваща – две огледала, отразяващи едно друго. До безкрайност.

Алекса гледаше как образът ѝ остава загледан в една точка. Останалите се движеха около нея, задаваха ѝ въпроси и отстъпваха сконфузено, защото тя не отговаряше.

– *Пристъпите ти на разсеяност са се завърнали.*

– Те не траят дълго.

– *Te представляват риск за операциите.*

– В командния център има прекалено много визуална информация. Аз би трябвало да се занимавам с теренна дейност. В това съм добра. И ти знаеш това.

– *С оглед на биотехнологичната ти класификация това вече не е възможно.*

– Но в това няма логика. Преди директор Хедрик ми беше позволено да излизам. С нищо не съм по-различна от...

– *Оборудване от осмо ниво не може да бъде извеждано извън гранциите на Бюрото без предварително одобрение от страна на директора.*

Алекса мълчаливо обмисляше ситуацията си.

– Трябва да препоръчам да ти бъде даден отпуск, докато неврологичната причина за пристъпите ти бъде открита и отстранена.

– Причината никога няма да бъде открита. И по-рано са правени опити.

– Това не означава, че не бива да опитваме.

– Появата им може да бъде предугадена, Варуна. Ще избягвам вложените една в друга референтни рамки. Мога да се справя.

– Все още ли изпитваш подобни пристъпи по време на емоционална травма?

– Нямам емоционална травма.

– Не си изпитвала емоционална травма от детството си?

Алекса помълча.

– Да.

– Това не е нормалното човешко усещане.

Алекса се навъси към тавана.

– Спомням си колко разстроена беше ти, когато узна, че другите деца имат родители.

Алекса си припомни онова усещане. Самота.

– Нямах намерение да те разстройвам.

– Не си ме разстроила.

– Знаеш, че не можеш да ме заблудиш. Обсесията ти с родители ли бе причината да посетиш биогенетичната дивизия? Да придобиеш информация за възможните модификации?

Алекса не отговори.

– Искаш да бъдеш майка? Може би да замениши майката, която никога не си имала?

– Имах майка, Варуна. Имах теб.

Последва моментно мълчание.

– Винаги ще можеш да разчиташ на мен. Двете с теб прекарахме множество щастливи години заедно. Аз се гордея с теб, Алекса.

Нелогичността на това твърдение изглеждаше очевидна, но въпреки това Алекса оценяваше лъжата на компютъра.

– Бих искала да остана на активна служба. Без работа не бих имала цел. Обещавам, че няма да застрашавам останалите. Грижливо ще наблюдавам емоционалното си състояние и постъпващите данни.

Ново мълчание.

– Моля те, Варуна.

– Ще те препоръчам за активна служба. Бъди така добра да се обърнеш към мен, ако преживееш нов пристъп.

– Благодаря ти.

Облечена в спретнат дамски костюм, Алекса крачеше по един от коридорите на огромния комплекс. Колегите, с които се разминаваше, ѝ кимваха усмихнато. Всички те я познаваха и знаеха, че тя се ползва с доверието на директора. И че в много отношения тя е неговата дяснa ръка. Но и преди това хората бяха харесвали Алекса. Все пак тя бе проектирана точно с цел да бъде харесвана. Това бе нейното предназначение.

И тя се бе издигнала сред редиците на Бюрото. Това бе буквално единственият познат ѝ живот. Тя бе излизала в истинския свят, изпълнявайки тактическа работа през осемдесетте и деветдесетте. Известно време тя бе работила с възрастния Морисън. В един момент двамата бяха започнали да се ненавиждат.

Външният свят ѝ се струваше изпълнен с хаос. Мнозина от обикновените хора изглеждаха свестни, но пък там имаше толкова много излишно страдание и лишения. И всичко това – според нея – предизвикано от поведение, отдавна станало безполезно в настоящата среда. Склонност към суеверие и племенни конфликти.

Това бяха чертите, които Бюрото искаше да отстрани от човешкия геном. Алекса вярваше, че единственото нещо, способно да спаси човешкия вид, е граждansкият ген – ген, който да кара хората да действат не само в свой собствен интерес, но и в интерес на следващите поколения. Еволюцията не беше се погрижила за това, защото много малко видове бяха достигали позиция, позволяваща им да разрушат цялата си екосистема. Обичайно някое вулканично изригване, промяна на околната среда или астероид бяха слагали край на съществуването им. По тази причина този проблем трябваше да бъде разрешен от човешката изобретателност. В известно отношение човеците се бяха превърнали в жертви на собствения си успех.

Някакъв младши служител на около двадесет ѝ кимна с широка усмивка. Той едва не се сблъска с някой друг, защото се бе обърнал след нея и след разминаването им. Тя имаше подобен ефект над мъжете – една от особеностите на генетичния ѝ дизайн, които ненавиждаше. Отделно от физиката на класическа статуя, Алекса отеляше андростадиенон от кожата си. Макар органът, доловящ феромони сред бозайниците, по-рано да бе смятан за атрофирал, в проучванията ѝ Бюрото бе установило, че все още съществуват връзки между този орган, амигдалата и хипоталамуса. Това беше голям център в мозъка, отговарящ за размножителната

физиология и поведение – също и за телесната температура. Това обясняваше защо мъжете се нуждаеха от разхлаждане само при разговор с нея. Защо те често заекваха в нейно присъствие и впоследствие се чувстваха замаяни. Този ефект не се проявяваше при всички мъже – и се проявяваше и при много от жените. Но Морисън например оставаше незасегнат. Също и синовете му. Поне това беше доброе.

Но дали тя някога щеше да разбере дали някой проявява интерес към нея заради личността ѝ, а не заради феромоните ѝ?

Тя не се съмняваше, че има ефект над Хедрик. Това несправедливо ли беше? И нима при останалите беше различно? Може би тя просто отделяше по-голямо количество феромони. Може би в това се коренеше цялото човешко привличане – химиали, свързващи се в сензорните органи и впоследствие в мозъците – които хората си въобразяваха, че са сърца.

По тази причина романтиката не я привличаше.

Алекса забави ход при разминаването си с млада семейна двойка, понесла бебето си. В Бюрото имаше семейства – хора като нея, които бяха родени и израснали в неговите граници и общуваха единствено с колеги. БКТ разполагаше със свои собствени ваканционни острови и отдалечени работни места. Едно цяло общество.

Младият служител носеше дъщеричката си. Очевидно майката бе дошла тук да обядва от жилищните нива. Башката се усмихваше, стиснала ръката на бебето. Младата майка също се усмихна, когато Алекса спря да погъделичка момиченцето под брадичката.

Бебето се усмихна широко и се засмя. Капчица лига се отрони от безъбата уста; ръцете развълнувано се размахваха.

– Как се казва тя?

Отговори майката, защото съпругът неочеквано бе придобил смутен вид.

– Шарлота. Шарлота Емили Уорнър.

Бебешките очи отразиха усмивката на Алекса.

– Виждам, че ти предстои великолепен живот, Шарлота Емили.

Родителите просияха, а Алекса им кимна и се отдалечи.

Болеше я. Наистина я болеше. Те я бяха направили такава, каквато бе; в много отношения тя беше благодарна. Но цената бе стерилност. На петдесет и три години тя не изглеждаше на повече от двадесет и пет. Но тя не притежаваше месечно течение. Никога не бе почувствала какво означава да бъдеш жена. Онзи поглед в очите на младата майка...

Алекса се отдръпна встрани и се обърна към една от осветителните ниши в коридора, преструвайки се, че нанася някакви настройки в инте-

рактивната си гривна. Нужни й бяха няколко мига, за да овладее емоциите си. Тя усещаше нуждата да бъде майка. Дори и ако доживееше няколко века, тя никога нямаше да усети радостите и мъките на майчинството. Тя погледна към младата майка, крачеща със съпруга си. Жената бе пълничка. С несъвършен геном. Но в този момент Алекса ѝ завиждаше. Животът трябваше да включва усещания. С изминаващите десетилетия тя все по-вече оствърняваше това.

Тя се овладя и бързо се отправи към помещението на директора.

Алекса мина покрай секретарката и охраната и се изравни заедно с Морисън и един от синовете му. Двамата спореха.

– Ти какво би могъл да знаеш за това, татко?

– Зная по-добре от всеки друг в какво се проявяват талантите ти. И това не е микробиологията.

Алекса им кимна.

– Морисън. Йота-Тета.

– Как изобщо ги различаваш? Аз не мога.

– Остротата на зрението ми е отлична. Името му е отбелязано на пръстена.

Младежът изсумтя.

– Впечатляващо, бабче. – И той отново се обърна към Морисън. – По-късно ще говорим за това. Трябва ми подпись върху тези документи за пренос.

– Нагло копеленце – изръмжа Морисън, докато отваряше вратите на съвещателната зала.

Алекса се обърна към отдалечаващия се младеж.

– На практика всички те са копелета.

Другият отново изсумтя.

Алекса застана от дясната страна на Хедрик, заел централното място на масата. Морисън се настани от другата му страна. Останалите директори на отдели разговаряха помежду си. Целият ръководен екип бе събран, явно ставаше нещо голямо.

Вратите се затвориха и се заключиха автоматично. Хедрик направи знак на присъстващите, в отговор на който те побързаха да заемат места.

А директорът погледна към тавана:

– Варуна, ти и другарчетата ти слушате ли?

– Да, директоре.

– Известно ми е, че изпълнителният комитет и комисията за синтетичен интелект се притесняват за взаимоотношенията ни с щатското правителство, но аз мисля, че е време да сложим край на тази намеса в нашите

дела. Новата директорка на Националното разузнаване неотдавна е научила за съществуването ни и иска да ни включи в диаграмата си. – Той се обърна. – Какво политическо влияние можем да окажем над Вашингтон, господин Морисън?

– Разполагаме с безкрайен запас от мърсни ризи на конгресмени, сенатори, щатски секретари... списъкът е дълъг. Кой ви интересува?

– С какво разполагаме за тази директорка? Коя е тя?

– Назначена е накърно, след инфаркта на Пикъринг. Бивша посланичка в Китай. Неофициална работа за ЦРУ под прикритие – официално професор по икономика. Връзки сред вашингтонските учени. Нищо полезно не успяхме да изровим за нея, което означава, че тя най-вероятно е обикновен бушон.

Алекса погледна към него.

– Или че тя е честна.

Морисън леко се приведе напред, за да отвърне на погледа ѝ.

– Струва ми се, че е по-вероятно просто да се налага да увеличим наблюдението над нея.

– Ами хората ѝ? – продължаваше Хедрик. – Нещо за онзи Макалън, който ръководи проучването им?

Морисън поклати глава.

– Нищо полезно. Женен от тридесет и три години. Никакви брачни проблеми. Три деца, също без семейни проблеми. Пет внуци, които са прекалено малки, за да представляват интерес.

– По-добре открийте нещо, иначе ще се наложи да се оправим с тези хора по по-прям начин.

Алекса огледа събраните.

– Прощавай, Греъм, но защо ни е грижа за тези хора? Преди никога не сме се замисляли за това.

– Варуна, би ли обяснила на Алекса защо това е от значение?

– Да, директоре. *Незаконната организация в Русия е една от причините. Незаконната организация в Азия е друга от причините.*

Хедрик продължи:

– И двете организации с радост биха съдействали в подкопаването ни. Само въпрос на време е те да научат, че директорът на Националното разузнаване си е поставил за цел да ни присъедини. Когато това стане, напълно очаквано е те да предложат помощта си на американското правителство – и то съдействие не само под формата на информация, а и технологична помощ. Трябва да сложим край на тази заплаха, преди тя да е получила възможност да се изостри.

– Значи положението с тези групи се влошава?

– Да. Това е една от причините толкова да настоявам за резултати в гравитационния проект. Ще се нуждаем от тази технология, ако искаме да запазим преимуществото си над бившите ни партньори.

Алекса се замисли над тези думи.

– Това ли е причината господин Грейди да бъде изваден от изолация?

Той я погледна.

– Видях заповедта за извеждане. Бях приятно изненадана да видя, че той е сътрудничил в продължение на години. Хубаво е да видя, че той се е убедил в правотата ни.

Хедрик кимна.

– Помощта му ще намери отклик. Трябва да придобием способността да пораждаме гравитация. С тази способност бихме могли да отразяваме всяка сила, насочена срещу нас. Ядрени взривове. Дори самата светлина. Буквално всичко. Ще бъдем способни завинаги да обезпечим бъдещето на БКТ.

Всички присъстващи се замислиха над притежаването на подобна сила.

Морисън въздъхна:

– А ако не успеем, какво ще правим с правителството?

– Да се надяваме, че няма да се стигне до това. – Хедрик отново се обърна към останалите. – Ето какво ще искам от вас: изгответе планове за преодоляване на настоящата ситуация; предложения как да накараме правителството да прекрати разследването си, а също и планове за ответни действия при евентуална тяхна проява на агресия. Ще очаквам докладите ви утре по обяд.

Последваха изненадвани възклициания, някой дори си позволи да подсвирне.

– Напълно осъзнавам, че срокът е кратък, но и напълно реален. Заплашено е самото съществуване на Бюрото. Уверен съм, че всеки един от вас ще реагира с изискваната от ситуацията решителност. – Хедрик се зае да улавя погледите на всеки от присъстващите. – Това е. Свободни сте.

Всички се надигнаха.

Алекса забеляза, че Морисън не бърза да се оттегля, а е останал да разговаря с директора. Хедрик улови погледа ѝ.

– Почакай за момент, Алекса. Бих искал да разменя няколко думи с теб.

Тя се върна до съвещателната маса и отпусна ръце върху облегалките на два от столовете.

Морисън се отдалечи, като ѝ хвърли мрачен поглед. Той излезе през странична врата – която отвеждаше в кабинета на Хедрик.

Самият директор се отправи към нея.

– Не можах да не забележа, че изглеждаш разстроена.

Тя се навъси на среща му.

– Знаех си. – Той погледна към тавана. – Нали така, Варуна?

– Да, директоре. Електрическата активност в амигдалата ѝ съответства на лека депресия.

С известно раздразнение тя погледна към тавана.

– Остави ни, Варуна. Това е заповед.

– Желаете ли да се оттегля, директоре?

Той се поколеба, преди да се засмее.

– Да, моля. Остави ни.

– Както желаете, директоре.

В настъпилото мълчание Алекса остана загледана в тавана – самата тя не знаеше със сигурност защо. Там нямаше да види нищо.

– Всичко е наред. Вече сме сами.

– Защо я накара да ме сканира?

– Варуна сканира всички в кабинета ми.

– Дори и теб?

– Директорът се нуждае от сигурност. Това гарантира сигурността на всички ни. – Греъм потупа един от столовете. – Седни. Кажи ми, какво те е разстроило?

Алекса остана права.

– Хората се потискат понякога.

– Искам да бъдеш щастлива. Знаеш колко ценна си ти за нас.

Тя се загледа в него, опитвайки се да разгадае ситуацията. Той се усмихваше широко. Зениците му бяха разширени. И все пак...

– Има нещо, което бих искала.

– Какво е то?

– Неотдавна преглеждах последните открития на биогенетичния отдел.

– И?

– Оказва се, че има начин да стана фертилна.

Лицето на Хедрик изрази загриженост.

– Нима? – Той направи няколко крачки. – На какво се дължи тази промяна?

Алекса застана напрек.

– Да не би да си срещнала някого? – Директорът отдели втренчения си поглед и се обърна към тавана. Понечи да каже нещо.

– Да не си посмял.

Той отново погледна към нея. И присви очи.

– Аз се отнасях към теб като с равна. Не можеш да го отречеш. Иска ми се да осъзнаваше колко добре си живееш.

– Осъзнавам колко добре си живея.

– Двамата с теб се познаваме още от деца. – Той посочи към съветческата зала. – Нима не ти е направило впечатление какво съм постигнал?

– Разбира се.

– Освен това ти знаеш, че винаги си ми била много скъпа.

– Греъм, ти значиш много за мен. Но аз не мога да променя начина, по който се чувствам. Може би това се дължи на начина, по който умът ми е проектиран. Във всеки случай аз не изпитвам романтични чувства. Можеш ли да посочиш момент, който да показва противното?

– Нищо не ни пречи да постъпим като зрели хора. Ако искаш да имаш деца...

– Не е нищо лично.

Той кимна.

– Разбирам. Но ако трябваше да имаш дете, кого би избрала за негов баща?

Няколко секунди Алекса разсъждава мълчаливо, преди да отговори:

– Не зная.

Лицето му стана по-сериозно.

– Тук има един дребен проблем, Алекса. В случая Бюрото също има думата.

– Не те разбирам – навъсси се жената.

Греъм не поясни веднага.

– Твоята интелигентност, видът ти, дълголетието ти и физическите ти способности са все неща, които са ти дадени от Бюрото. Твоята генетична последователност е частна. Патентована. Нужно ти е нашето разрешение, за да правиш копия от нея. В противен случай ти извършваш кражба.

Бавното осъзнаване на думите му бе придруженено от замайване.

– Твоето тяло бе проектирано – продължаваше той. – Ако искаш да имаш деца, Бюрото трябва да избере генетичния материал, от който да бъдат създадени те. Несъмнено разбиращ нуждата от това. Всичко друго би представлявало кражба, Алекса.

Тя почти не го чуваше, обгръщана от мисловна мъгла.

Директорът пристъпи до нея и я потупа по ръката.

– Ти вече си постигнала нещо, което би развълнувало всеки друг.

Ти разполагаш с една от върховите позиции в тази организация. Привилегия, която ние ти предоставихме. Ти си мислещ и разумен индивид и трябва да разбереш, че от Бюрото зависи дали ще имаш деца.

Алекса бавно започваше да се опомня, с разтуптяно сърце. Тя почти не си спомняше нещата, току-що изречени от Хедрик.

– Разбрахме ли се?

Тя кимна.

– Радвам се. – Той отново я погледна внимателно. – Свободна си.

Алекса се приближи към двойната врата. Крилата се отвориха при приближаването ѝ и се затвориха след нея. С привидно спокойствие тя мина покрай секретарката на Хедрик и пазачите му. Отвъд ѝ гъла тя откри Морисън, облегнат на стената.

– Виждам, че директорът почита ценните ти приноси.

– Пръждосвай се, Морисън.

– Къде изчезна солидарността? – Той започна да крачи до нея.

– Какво искаш?

– Ти може да се мислиш за по-добра от мен, но аз поне съм си заслужил тукашното място. Бих казал, че работя тук още преди ти да се родиш, само че не мога, защото ти не си била родена. Може би по тази причина ти липсва амбицията да изчукаш Хедрик от обикновена благодарност.

Дори Морисън не можа да реагира на бързия ѝ замах, отправил сто и тринаесетте му килограма назад в коридора.

Той скочи на крака и поклати глава.

– Виждам, че докоснах чувствителна тема.

Алекса се взираше в него.

– Да. Съветвам те да не повтаряш грешката.

Морисън кимна, все още потриващ челюстта си.

– Бъди сигурна, няма да забравя.

Глава 14

Полет

Противно на положените усилия, Джон Грейди остана впечатлен по време на пътуването. Той бе седял върху луксозна кожена седалка почти половин час, преди да осъзнае, че свръхзвуковият транспорт вече е по-теглил – толкова тиха бе машината. Пилотите бяха спуснали капациите на илюминаторите, може би за да скрият от пътника маршрута си, може би за да защитят превозното средство.

Когато свръхзвуковият двигател се задейства, прозоречните капаци изчезнаха и разкриха обширен илюминатор, който, противно на вида си, надали бе изработен от стъкло. Дълбоко под тях слънцето изгряваше.

Това се оказа най-удивителната гледка, някога съзирана от него. Умът му пламна пред тази величествена проява на природните закони. Грейди се почувства опиянен от радост.

Той прецени, че в момент те се намират поне на четиридесет и пет хиляди метра над земята, може би и по-високо. Движението им не се усещаше; то проличаваше единствено по отместването на разгърнатите под тях метрополиси. Сигурно транспортърът се движеше с над шест хиляди километра в час.

Под него бе разгърнат целият човешки вид. Грейди се загледа към хоризонта. За разлика от разглеждането на снимка, тук взирането разкриаше нови и нови детайли. Той не бе очаквал това – че най-вълшебният момент в живота му ще му бъде предоставен от враговете му. Той не можеше да отстрани усмивката от лицето си.

След отминаването на първоначалното опиянение той направи опит да определи местоположението им. Само че „горе“ не изглеждаше да е север. Полярна шапка не се виждаше – транспортът не се намираше толкова високо. Модифицираното гравитационно поле го обърка допълнително. Почти невъзможно беше да определи онова, в което се взира под себе си.

Гравитационното поле бе стабилно, равняващо се на земното. А може би неговото откритие отстраняваше всички усещания за падане. Повечето хора не знаеха, че астронавтите в космическата станция изпитват почти пълната земна гравитация; именно фактът, че те падат около Земята, им даваше усещането за безтегловност. В действителност именно

гравитацията предизвикващо падането им – на практика усещането за нулева гравитация бе породено именно от гравитацията.

Но на борда на тази удивителна машина този ефект не се проявяваше. Тук всичко бе стабилно и неподвижно. Пътуването с нея по нищо не се отличаваше от стоенето в стая. Стаята на някой милионер.

Грейди се обърна към униформените офицери, разположили се насреща му – и двамата бяха млади Морисънови клонинги.

– Не усещам никакво ускорение. Не го усетих и когато свръхзвуковият двигател се задейства.

Никой не му отговори.

– Това е моята технология, нали? Неутрализирате силата на ускорението в пътническия отсек? – Той се усмихна насреща им. – Удивително.

Ученият отново се загледа през прозореца. Жалко, че то бе свързано с неприятен заговор; в противен случай това пътуване би било забавно.

– В мезосферата ли летим? Вероятно бихте могли да използвате гравитационните изменения в мезосферата за допълнително отгласкване. Може би дори за стабилизиране. На този принцип ли функционира самолетът?

Морисъновците продължаваха да се взират в него.

– Прав съм, нали?

От това помещение пилотската кабина не се виждаше – в действителност отсъстваше дори врата, която да води към нея. След около час пътуване прозорците започнаха да губят прозрачността си. И тук ставаше дума за някаква трансформация на материали. Кой ли откривател прекараше дните си в изолационния комплекс заради това открытие?

Грейди се обърна към пазачите си, но се отказа да ги пита. Те просто се взираха насреща му като статуи.

Раздразнен от изчезването на гледката, той се опита да се съсредоточи. Всичко това го разсейваше. Това пътуване надминаваше дори първа класа. Частен свръхзвуков самолет, от който се открива гледка към Космоса. Неговата гравитационна технология бе направила това възможно. Само как му се искаше да работи над това.

Ала за подобно нещо не можеше да става и дума. Грейди ясно си спомняше немислимата жестокост на поробителите си. Животът, който те бяха откраднали от него, както бяха постъпили и с десетки мислители. И онова съмътно усещане за изгубените спомени, които никога нямаше да си върне.

Неговите съзаклятници се осланяха на него. И той нямаше да ги разочарова.

Грейди се огледа към обграждащия го лукс – тъмен орех и кожа. И това също бе позлатена клетка.

Той повдигна чашата си шампанско към пазачите:

– За човешката изобретателност.

Te се взираха като сфинксове.

Приземяването около половин час по-късно премина напълно безшумно и без изменение в усещането. Това не беше самолет, а хотелска стая.

В отговор на приятен звън пазачите откопчаха предпазните си колани – от които не бе имало нужда нито веднъж.

Черна врата в корпуса се измести напред и встрани и пазачите отведоха Грейди в ярко осветен хангър. За момент ученият спря на върха на стълбичката. Тъмносин джип „Кадилак Ескалейд“ с дипломатическа регистрация вече изчакваше под самолета. Десетки пазачи обхождаха хангара, облечени в цивилни дрехи, препасали автомати пред гърдите си. Тази технология бе обикновена проява на двадесет и първия век: Грейди знаеше, че Бюрото е надминало огнестрелните оръжия още преди десетилетия. Подобно оборудване му изглеждаше не на място.

По време на слизането си той усети топъл летен въздух да го обгръща. Миризмата на окосена трева породи прилив на спомени, макар и неясни. Той се чувстваше толкова жив. Върху вратата на хангара бе изписан номер. Числата сияеха в пурпур и виолетово. Умът му усети невидимата им геометрия. Това бе обикновена проява на синестезията му, но пак бе приятно да се чувства изненадан от числа.

Грейди се обърна към един от пазачите.

– Къде сме?

– Не спирай.

Ученият погледна към синкавия свръхзвуков самолет зад гърба си. Корпусът му бе оформен от антирадарни ъгли, които му придаваха вида на ацтекски ритуален нож. Това беше забележителна машина. Невидима. Бърза. Грейди подозираше, че в рамките на два часа са пропътували половината свят.

Силна ръка го сграбчи над лакътя и го поведе към нова група клонниги, изчакващи край отворената врата на кадилака. По дебелината й можеше да се види, че колата е бронирана, но неефективно. И това беше проява на съвременна технология. Несъмнено тази кола бе предназначена за улиците на външния свят.

Грейди кимна към самолета зад себе си.

– Моето откритие направи гравитационното задвижване възможно.

– Браво на теб. Сега мълкни и влизай. – Пазачът бълсна Грейди в купето на джипа.

Броенето започваше. Щом колата потеглеше, Грейди щеше да разполага с приблизително тридесет минути, за да избяга.

Пазачите бяха общо шестима, само двама от които бяха клонинги. Последните се настаниха от двете страни на Грейди на средната седалка. Очевидно Бюрото не искаше да показва прекалено много Морисъновци сред хората. Близнатаците бяха нещо разбираемо, но повече подобия...

Но онези двамата отпред изглеждаха масивни. Също като двамата на последната седалка. Несъмнено стероидите бяха отживелица за Бюрото и войниците им получаваха нещо далеч по-добро.

И шестимата носеха сини костюми без вратовръзки. Пистолети не се виждаха. На практика те приличаха на телохранители от някоя дипломатическа мисия.

Пред Грейди имаше скоч и вино, заедно с плоскоекранен телевизор (които му се стори допотопен). Той се изкушаваше да успокои нервите си с помощта на алкохол, но не се поддаде. Щом бе могъл да оцелее в онзи адски затвор, бягството нямаше да го затрудни. Те нямаше да стрелят по него – Хедрик се нуждаеше от него жив. Именно затова те го отвеждаха обратно в Бюрото. Грейди единствено трябваше да се пази да не го приспят.

Той кимна към двамата отпред.

– Виждам, че последната част от пътуването ще направим през двадесет и първи век.

Шофьорът го погледна презрително в огледалото.

И те потеглиха. С дразнещо ускорение колата напусна хангара. Беше нощ. Скоро те пътуваха сред горист път. Редици широколистни дървета и храсти очертаваха силуети на фона на луната.

Грейди леко се приведе встрани в търсене на някакъв ориентир.

– Къде сме?

– На Земята.

Пазачите се засмяха. Седящият от дясната страна на Грейди посочи към телевизора.

– Това лови ли ESPN?

Шофьорът кимна.

– Да. Дистанционното е до него.

Миг по-късно екранът оживя.

– На кой канал е?

– Че откъде да знам? Аз шофирам, ако не си забелязал.

Грейди удивено се загледа в рекламата на почистващ препарат. В тези обстоятелства му се струваше нереално да гледа как компютърно анимирана гъба подскача по блестящ кухненски плот. Това просто не се връзваше на фона на всичко преживяно.

Пазачът започна да превключва през сателитните канали.

– Ама че е бавно.

– Добре дошъл при технологиите от второ ниво.

Грейди отмести поглед от телевизора и се загледа през прозореца. Кога трябваше да направи опита си? В града ли беше по-добре да избяга, или в провинцията? В момента колата се движеше през предградия.

Той прецени, че градът би му предложил повече скривалища. Повече ресурси. И щеше да улесни откриването на човек, на когото да предаде посланията, които носеше – това представляваше съвсем отделно предизвикателство.

Междувременно зрителят бе навлязъл сред готварските и туристически канали.

– На кой канал е?

Негов колега грабна дистанционното.

– Някъде над двеста.

Новият превключи на кабелна новинарска емисия, където някаква мъжкарана говореше пред сноп микрофони. От информационната лента ставаше ясно, че темата на репортажа е делото на Ричард Котън.

Двама от пазачите прихнаха да се смеят.

– Котън!

– Нашият човек...

Жената на екрана тъкмо казваше:

– ... усилия. Всички ние се радваме, че Ричард Котън най-сетне ще бъде изправен на съд.

– Пускай мача – възклика един. – Тази глупост продължава седмици.

Грейди удивено се взираше в екрана.

Сега емисията показваше окован затворник в ярко защитно облекло и предпазен шлем, придружаван от екип за борба с безредиците. Грейди разпозна брадатото лице на Котън да кима към камерите.

Сред възклицианията на пазачите му бе трудно да се съсредоточи над думите от емисията.

– Заловен от агенти на ФБР в края на миналата година, в четвъртък Котън бе преведен под тежка охрана до федералния съд в Чикаго, където му предстои да се изправи срещу обвинение в тридесет и три убийства, терористичен заговор и употреба на оръжия за масово поразяване. Котън е предводителят на неогуудитска терористична организация – Вършиачите – и е поел отговорност за продължавали в течение на десетилетие взривове, целящи да елиминират учени, които, по негови думи, нанасяли обида на Бога с проучванията си. Хиляди следовници, които се идентифицират с антимодернистичните му възгледи, го смятат за светец.

– Глупаци. Почти прекалено лесно е – изсумтя един пазач.

На екрана Ричард Котън победоносно повдигаше окованите си ръце. Клонингът от дясната страна на Грейди прихна.

– Ама че лош актьор.

Грейди mestеше поглед между пазачите.

– От ФБР са заловили Котън?

Всички те се засмяха.

– Може и така да се каже.

Ученият се навъсси.

– ФБР е част от това?

– Чу ли, Еп, той си мисли, че ФБР може да пази тайна.

Войниците получиха нов повод за смях.

Образът на екрана се смени и показа бейзболен мач. Играеха „Детройт Тайгърс“ срещу „Кливленд Индиънс“.

– Най-сетне.

Грейди все още оглеждаше лицата на пазачите си в опит да разгадае думите им. Изглежда, ставаше дума за някаква шега, в която той не бе посветен. И агентите на ФБР също.

Той се приведе напред, за да се вгледа към очертанията на града пред тях. Малкото коли, с които се разминаха, носеха мичигански регистрации. Различните билбордове показваха ясно, че колата се е отправила към Детройт. Числата и буквите сияеха навсякъде около него – синестезията му се проявяваше отново и заплашваше да го разсее.

А точно това Грейди не можеше да си позволи; той трябваше да остане съсредоточен. Часовникът на таблото показваше, че е единадесет и двадесет и три вечера. Бяха пътували почти петнадесет минути.

Той отново се огледа. В момента колата се движеше по почти пуста многолентова улица. На равни разстояния изникваха пресечки и указателни знаци. От двете страни се издигаха тревисти ограждения, отвъд ко-

ито започваха постройки. По негова преценка колата се движеше с около сто километра в час.

Пазачите се бяха вгълбили в бейзболния мач. Грейди трябваше да се насили, за да откъсне поглед от сияещите числа върху екрана. *Съсредоточи се.*

Кога трябваше да направи опита си? Във всеки случай скоро, иначе щеше да пристигне в Бюрото.

Колата даде мигач и премина в бавната лента. Там нямаше други коли.

По-добър момент надали щеше да настъпи.

Грейди небрежно отчопли „бенката“ от врата си, отвори уста и я постави върху езика си.

Клонингът от дясната му страна го изгледа отвратено. Но той не получи възможност да изрази възмущението си гласно: Грейди долови високочестотен звук да се разгръща от лицето му и да ги обгръща в полупрозрачна сива вълна. Вълна, която бързо се разгръща.

Някой от седящите отзад изкрешя.

Миг по-късно на Грейди му се струваше, че е обгърнат в почти прозрачна сивкава пяна. Тя изцяло изпълваше купето, вцепенявайки пътуващите. Пазачите от двете му страни напразно се опитваха да кажат нещо с неподвижните си челюсти.

Грейди напразно се опита да се извърне. Мистериозната субстанция го бе обгърнала изцяло; дори пръстите му бяха неспособни на движение.

Тогава той забеляза, че колата все още се движи със сто километра в час. През застиналия дим можеше да се види, че тя се насочва към тревистите ограждения на улицата.

Това не е добре.

Тъй като шофьорът не можеше да помръдне и дори да отмести крак от газта – джипът продължи да се отклонява и се понесе към горната част на ограждението.

Подир това колата полетя.

Грейди видя светлинни да проблясват. След миг тишина джипът се стовари върху дясната си част и се плъзна. Пукнатини се образуваха върху бронирани прозорци. Въздушните възглавници се задействаха, но не можаха да се разгърнат сред мъглата наночастици – наместо това те намериха изход към вратите. Две от тях изхвърчаха от пантите.

И през цялото това време Грейди и другите оставаха обгърнати и изолирани, напълно незасегнати от случващото се. Ученият просто наблюдаваше отстрани.

Джипът разкъса още едно ограждение, плъзна се по нов тревист участък и се сблъска с дърво, което съприкоснение сложи край на полета им.

От колата се ронеха отломки, но сред грохота това изглеждаше почти безшумно.

Поне се бяха приземили върху четирите си колела.

Но сега какво? Грейди все още оставаше обгърнат сред чудатия материал. Въпреки това той направи опит да се раздвижи. Напразно, наноматериалът го притисна обратно.

Грейди се опита да си припомни насоките на Чатопадей – оказали се печално кратки. Какво трябваше да стори след задействането?

От едната му страна отново се разнесоха ругатни.

– Мъртъв си, Грейди...

Да се насочи бавно към изхода. Това му бе казал Чатопадей. Грейди опита бавно да раздвижи ръка – и наноматериалът отстъпи. Но в мига, в който ученият ускори движение, познатата съпротива отново изникна насреща му.

Значи облакът притежаваше способността за рязко съгъстяване – той се съпротивляваше на резки деформации, но допускаше бавно движение. Грейди предположи, че веднъж активиран със съответната химична сигнатура, наноматериалът допуска единствено създавания облака да се движи сред него, обездвижвайки всички останали, озовали се в границите му. Определено интересно приложение...

Ученият се съсредоточи над усилието да придава бавност на движението си и бързо установи, че догадката му е правилна. Струваше му се, че е обгърнат от гъст желатин, но движението бе възможно. Само след мигове той вече разкопчаваше предпазния си колан. И бавно се претърколи към дясната врата. Единият от клонингите го наблюдаваше с убийствен поглед, макар да не можеше да помръдне устни.

– Мъртъв си, чуващ ли...

Грейди бавно му показа среден пръст. По време на разминаването забеляза, че пазачът е застинал, докато е посягал към сакото си.

– Добър опит – бавно отбеляза Грейди.

Под полуизмественото сако ученият забеляза портмоне и го извади, макар и с известни затруднения. След секунди той натискаше дръжката на вратата и бавно я отваряше, за да пристъпи отново сред света.

При прехода той не успя да се задържи на крака и се спъна сред тревата. Поне можа да се изправи веднага, което показваше, че вече нищо не ограничава движението му. Появата на тревожна мисъл го накара да

извърне глава към вратата на бронирания джип. Заради наномъглата изглеждаше, че шестимата вътре са се отдали на сериозно пущене. Само че пушекът не помръдваше, подминал отварянето на вратата. И пазачите все още оставаха обездвижени.

Той бързо се огледа. Джипът бе прелетял върху градината пред десететажна постройка. Повечето от прозорците на офисите й бяха тъмни. Колата бе разкъсала опънати между колчета вериги и се бе врязала в малък дъб, изненадващо малък, а въпреки това успял да спре бронираната кола и да смачка предницата ѝ. Под капака на двигателя се издигаше дим.

Грейди си пое дъх и огледа околните улици. Той беше успял. За пръв път от години бе наистина свободен. Свободен от мъченията. Свободен от килията, за която бе смятал, че ще се превърне в негов последен дом. Той погледна към нощното небе. Към звездите.

Сега не е моментът за това.

След нова гълтка свеж въздух ученият отново премина към по-прагматичен оглед.

Наблизо не се виждаха пешеходци или автомобили. На моменти коли профучаваха по улицата. Тази част на Детройт бе по-слабо населена от очакваното.

Той не биваше да позволява на синестезията да го разсейва. По-късно щеше да има възможност да се наслаждава на свободата си – след като беше взел мерки да я подсигури.

Недалеч от него се издигаше постройка, покрита с графити. В момента Грейди се намираше на десетина метра от пътя; дори и от изходната рампа се виждаше трудно.

Ученият отвори портмонето и остана приятно изненадан от посрещналата го гледка. Изглежда, онези от Бюрото предоставяха на хората си пари за непредвидени разходи. Пачката изглеждаше сносна, в долари и чужда валута.

Грейди захвърли портмонето и прибра банкнотите. Подир това той заобиколи изоставената постройка, за да я използва като прикритие – приближаваха се фаровете на някаква кола.

Той изруга мислено. За малко щеше да забрави най-важното. Той седна на тревата и изу лявата си обувка, за да извади диаманта. Кристалът улови отразената светлина по удивителен начин. Грейди се нуждаеше от миг, за да откъсне поглед. Трябваше да се отърве от диаманта по начин, който да забави преследвачите му.

След още един оглед Грейди се затича към близката офис сграда, като се стараеше да се придържа към сенките. Скоро той достигна един от

проверителните отвори на подземен гараж. Точно каквото му трябваше. Ученият внимателно пусна диаманта между решетките и се заслуша в отслабващото ехо.

Това ще ми предостави известно време.

Той продължи. Отвъд тъгъла на сградата го очакваха паркинги, оградени с вериги и неподдържани тревни площи. На няколкостотин метра се издигаше църква, заедно с още някакви постройки. Цялата местност бе по-ниска и по-празна от очакваното. В неговите спомени градовете бяха по-оживени.

Но около триста метра по-надолу той видя голям и добре осветен конферентен център, обграден с паркинги. Редица автобуси стояха там със запалени фарове.

Грейди отръска тревата от дрехите си и с бърза крачка се отправи на тат по една пуста улица. За всеки случай той погледна назад. Още не се виждаха преследвачи.

Вървешком той измъкна пачката от джоба си и прегледа съдържанието ѝ под светлината на една улична лампа. Евро, някакви азиатски банкноти и около триста долара в банкноти по двадесет. Той прибра парите обратно.

Ричард Луис Котън бе арестуван. А по държанието на пазачите на Грейди ставаше ясно, че ФБР не осъзнава истината. Миниатюрният проекционен апарат, даден му от Арчи, все още се усещаше в обувката му. Грейди трябваше да открие място, където да предаде доказателствата. Несъмнено в Детройт щеше да има отдел на федералните, само че той не гореше от желание да остава близо до главната квартира на БКТ – в който и град да се намираше тя. Надали мястото бе далече. Освен това нямаше никакво съмнение, че щом агентите успееха да се измъкнат от мъглата или отсъствието им бъдеше забелязано, мястото щеше да гъмжи от още агенти, разполагащи със заплашително напреднали технологии.

Не след дълго Грейди прескачаše ниска ограда и прекосяваše при тъмнения паркинг към конферентния център, за да се отправи към входа му.

При приближаването си той можа да разгледа по-подробно групите, струпали се край автобусите – това бяха любители на фентъзи и научна фантастика, оборудвани с разнообразни костюми: прилепнали дрехи, ма-гъснически роби, пластмасови брони, лазерни пушки и бойни брадви. Имаше и обичайно облечени посетители, които правеха снимки. Всички те носеха окачени баджове с логото „ФантазмАКон“. Навсякъде личаха

символите на спонсори – банери на научнофантастични видеоигри и телевизионни серии.

От вратите на центъра се изливаха още посетители, които с уморен вид се отправяха към автобусите. От паркингите се отдалечаваха коли. Вероятно наблизаваше полунощ.

Грейди се сля с тълпата, опитвайки се да прецени целите, за които отпътуват различните автобуси. Но техните табели изобразяваха единствено числа – цифрите им проблясваха в различни оттенъци, но не му говореха нищо. Той се постара да не се отвлича по геометрията им и се приближи към шофьора на един от автобусите. Недалеч стоеше посетител и пушеше.

Шофьорът погледна към него. Грейди кимна:

- Кога поемаме обратно?
- Този няма да прави обратен курс.
- Извинявай, събъркал съм автобуса.
- Ти кой търсиш?

Грейди се отдалечи.

- Видях го. – И той посочи. – Ето онзи е.

Два автобуса по-надолу той отново се приближи до съответния шофьор.

- Скоро ли потегляте?
- Вие за коя спирка сте? Източен Лансинг или Лансинг?
- Източен.
- Там ще стигнем към един и петнадесет.
- Благодаря. – Грейди понечи да се качи.
- Момент, покажете си баджа.
- Изгубих го.

Шофьорът поклати глава.

- Без него не може да се качите.
- Изгубил съм го. – Грейди се впусна в търсene из джобовете си.
- И как така сте го изгубили? Трябвало е да го оставите на врата си.
- Шестдесет стигат ли? – Ученият извади няколко банкноти.

Другият отново поклати глава.

– Вървете да си намерите баджа. И побързайте, защото тръгваме след няколко минути.

- Изморен съм. Нека просто да си платя.
- Аз не продавам билети. Толкова ли не можете да спазвате правила-та?
- Да го сметнем за бакшиш. Просто искам да се прибера.

Онзи се поколеба, но все пак взе парите.

– Хайде, качвайте се.

Грейди побърза да се качи и да поеме по пътеката сред седалките. Автобусът бе изненадващо пълен; изнурени посетители седяха облегнати едни на други, притворили очи. Неколцина все още бяха с костюми. При преминаването си учениятолови откъслечни разговори.

– Само че тези скаути не ползват лазерни пушки.

– Комиксът е по-добър от сериала, само че книгата е по-добра от комикса.

Грейди се настани на първата свободна седалка, срещу млада двойка, облечена в брони. Двамата спяха, хванати за ръце.

За пръв път от бягството си Грейди си позволи да отдъхне и да се отпусне.

И веднага остана впечатлен от заобикалящата го обстановка. Нетърпението към изкуствено отложено бъдеще бе изразено във всички тези костюми. Сякаш дълбоко в себе си те знаеха.

Енергийните брони. Лазерните пушки. Работите.

Единствено Грейди знаеше, че това не е фантастика. Хората около него разиграваха бъдеще, което вече бе настъпило. Сякаш те осъзнаваха реалността. Те я бяха пресъздали от гума и пяна. Те бяха решени да живеят в нея.

Лека усмивка изникна върху лицето му. И последните остатъци от съмнението го напуснаха. Хедрик грешеше. Тези хора бяха готови за бъдещето. И дори го очакваха с нетърпение.

Глава 15

Мъртвец

– Идваш ли, Денис?

Специален агент Денис Дейвис се обърна да види Томас Фауъл и Дуайт Уортман. Те се намираха във фоайето на федералната сграда Дирксън в Чикаго.

Тя се усмихна.

– Изглеждаш ми щастлив.

– И защо не? Котън ще бъде осъден, а ние ще продължим да живеем.

– Чул те Господ. Вероятно ще получиш повишение.

Той смырчи лице.

– Имаш предвид предишната ми служба.

Тримата излязоха на улицата.

– Уольс каза да си отваряме очите за Вършачи.

Фауъл махна с ръка:

– Вършачите не искат да развалят делото. Котън се къпе в светлината на прожекторите. Удивително е какво внимание получава.

– Тъкмо още една причина.

Тримата напредваха сред тълпата на пиковия час – следваха останалите от екипа й към неонов знак, чиито ръкописни букви оформяха заглавието „Бергхоф“. Заведението заемаше половината пресечка. Групата се отправи към дъбовия бар: Дуайт вече бе запазил места.

– Какво ще пиете?

– Бира – провикна се Дейвис. – Първата партида е от мен.

Много скоро те повдигаха чаши с кехлибарена течност.

– За успешния завършек на едно проточило се начинание!

Одобрителни възгласи придружиха наздравицата.

Денис огледа екипа си. Тя се чувстваше доволна: близо седем години бе работила над Котъновия случай. А Томас бе прекарал едно десетилетие от живота си. Дълги часове, преминали в преглеждане на безкрайни финансови и пътнически документи. Всички онези отегчителни детайли, изисквани от разследването. И решителните прояви в онези редки моменти, позволяващи действие.

Тя бе изпитвала истинска загриженост към тези хора. И ги почиташе. Сега ѝ беше приятно да мисли, че цялата им усиlena работа ще бъде възнаградена.

Скоро Дейвис оставил празната си чаша на бара.

– Ще искаш ли още едно, Денис? – посочи Дуайт.

– Иска ли питане. – Тя протегна палец към тоалетните. – След кратка пауза.

Дуайт подвикна след нея:

– Само не я проточвай.

– Да, за да не се налага да идваме да те търсим – изсмя се Фауъл.

Сред тълпата разпускащи след работа тя се отправи към тоалетните. Чувстваше се леко замаяна; нещата в живота изглеждаха добре. Тя относно се намираше сред онова усещане за съдружие, познато ѝ от военното разузнаване. Мисите може и да не бяха вълнуващи, но поне всички бяха замесени в тях.

В тоалетната тя си позволи да си помечтае за заплата от пета степен на настоящия ѝ тринадесети разред – може би плюс изравняване, ако успееше да се върне в Денвър. Това щеше да ѝ предостави възможност за истинска връзка. И означаваше сериозна стъпка в живота ѝ.

На излизане от тоалетната някакъв мъж на среден ръст със сунитшърт и джинси препречи пътя ѝ. Той ѝ изглеждаше познат, но не по заплашителен начин. Откъде тя помнеше лицето му? Може би беше свидетел или съдебен заседател? Във всеки случай той притежаваше излъчването на университетски професор.

– Агент Дейвис?

– Струвате ми се познат...? Ако сте свързан с делото, с вас не бива да разговаряме.

– Не съм. Аз съм Джон Грейди. Една от жертвите на Луис Котън.

Дейвис се навъси.

– Сред жертвите на Котън никога няма оцелели.

Той се взираше насреща ѝ.

– Зная.

Тогава тя забеляза настойчивостта в очите му. Нервните му оглеждания.

Дейвис направи крачка назад и изтегли с плавно движение своя Глок 17. Тя стисна оръжието с две ръце и го насочи към гърдите му.

– Да ти виждам ръцете!

Мъжът объркано повдигна длани.

– Не разбирам за...

– Мълкни!

Тя осъзна непредпазливостта си прекалено късно: коридорът имаше завой. Двамата не се виждаха от бара.

Аз съм идиотка.

- Трябва да говоря с вас, агент Дейвис. Пътувах дълго.
- Кой си ти?
- Казах ви. Бихте ли свалили оръжието?
- Тя не помръдна.
- Ти току-що ми каза, че си мъртъв. Днес не съм в настроение да се занимавам с откачалки.

– Не съм луд. Ако искате, бихме могли да се върнем в бара и вие да ме арестувате. Това искам да направите. Нужна ми е защитата ви. Мога да докажа самоличността си.

– И кой си ти?

– Джон Грейди. Паметта ми е малко занесена. Във всеки случай аз съм физикът, когото Ричард Котън предполагаемо взриви в Ню Джърси преди няколко години. – Неочаквано той помрачня. – Заедно с още шестима.

– Едисън, Ню Джърси. – Тя се замисли. – „Киралити Лабс“.

За момент мъжът придоби занесен вид.

– Да. Това беше моята компания.

– Грешен отговор. В тамошната експлозия жертвите бяха шест, а не седем.

Той я погледна объркано.

Денис продължаваше да държи оръжието насочено към него.

– Легитимирай се.

– Не нося документи. Но аз съм Джон Грейди. Мога да го докажа, ако ми позволите.

– Няма как да си Джон Грейди, защото ние открихме останки от него. Затова ще простиш скептицизма ми. Особено в ситуация, когато определена терористична група би искала да се разправи с мен.

– Това не е терористична група, а отделила се федерална агенция. Федералното бюро за контрол над технологиите.

Дейвис почувства как напрежението се оттича от нея.

– Господи. – Тя свали оръжието. – Махай се от погледа ми.

– Бюрото заличава хората като мен в продължение на десетилетия – хора, достигнали до заплашващи открития.

– В продължение на десетилетия. Аха. Но явно теб не са успели да заличат, защото ти ме издебна пред тоалетната.

– Аз успях да избягам. Те ме отвеждаха до центъра си в Детройт, за да работя над...

– Детройт.

В отговор на усъмнения й вид той каза:

– Дойдо тук, защото ви видях по новините. Ричард Котън не е терорист, а е агент на БКТ.

– Това е последното ми предупреждение. Върви си. Веднага.

– Нужна ми е защита.

– Хубаво. Обади се на чикагската полиция и обясни.

– Не. – Мъжът придоби паникъсан вид. – Вие сте единствената, на която мога да се доверя. Те казаха, че вашата агенция е заловила Котън, но си няма представа за действителното състояние на нещата.

Дейвис се бе натъквала на подобни парапоици и преди. За съжаление, законът не се заемаше с тях, защото никой не искаше да издържа престоя им в лечебните заведения. Придобилите известност криминални случаи привличаха тези откачалници по неустоим начин.

Изглежда, лицето й красноречиво бе изразило тези мисли, защото мъжът кимна примирено.

– Добре. Хубаво. Виждам, че не ми вярвате. Все пак ви моля да ми направите една услуга.

– Нямам такова намерение. – Тя предпазливо се зае да го заобикаля.

Мъжът хвана празната бирена чаша, оставена на монетния телефон до него, отдръпна ръка и каза:

– Сега моите отпечатъци се намират отгоре ѝ. Проверете ги. А това – в този момент той отскубна няколко косъма от косата си и ги пусна в чашата, – ще ви позволи да сравните ДНК.

– Приключихме ли?

– Подложете ги на анализ. Зная, че това ще отнеме време, затова да се срещнем точно след една седмица. Ще ви чакам в... – Няколко мига той се замисли. – В математическата библиотека на Колумбийския университет в Ню Йорк, в осем часа сутринта. Седнете на масата срещу си-всичко разпределително табло – край прозорците.

– Това няма да се случи.

– Ще се случи, щом потвърдите самоличността ми. Запомнете, осем сутринта след една седмица. Математическата библиотека в Колумбийския университет. До разпределителното табло. Елате сама.

– Не.

Мъжът започна да се отдалечава, но след първата крачка отново се изврътя и продължи да крачи заднишком:

– Зная, че не ми вярвате. За потвърждение мога да ви кажа подробности за взрива, които няма как да знае, ако не съм присъствал.

– Като погрешната бройка жертви?

– Онази нощ там имаше седми човек. Професор по физика от Принстънския университет, дошъл да прегледа работата ни. – За момент Грейди помълча в опит да си припомни нещо. – Човек на име Кулкарни. Самир Кулкарни. Предполагам, че той е изчезнал същата нощ. Не съм виждал да го споменават сред новините. Той беше там. Двамата с доктор Алкот се познаваха.

– Приятна вечер. – С тези думи Дейвис го оставил.

Чудакът изчезна сред тълпата, а жената се отправи обратно към бара, където екипът ѝ се смееше на някакъв току-що разказан виц.

– Нали щяхте да ме спасявате, ако съм се била забавела?

Дуайт сви рамене:

– Когато става дума за жени и тоалетни, кой може да определи що е забавяне?

Всички отново се засмяха.

Но Томас забеляза изражението ѝ и стана сериозен.

– Какво има? Случило ли се е нещо?

Останалите агенти също оставиха чаши.

Денис Дейвис размаха ръце.

– Успокойте се. Някакъв психар ме издебна пред дамската тоалетна – бил ме видял по телевизията. Той твърдеше, че бил една от жертвите на Котън.

Другите се спогледаха объркано.

– Моля?

Дейвис кимна:

– Освен това каза, че Вършачите в действителност били отделила се федерална агенция.

Всички се засмяха и поклатиха глави.

– Дали да не го приберем? – замислено каза Томас.

– Няма как да прибираме всеки откачалник, който изниква насреща ми.

– Той изглеждаше ли опасен?

– Нямаше да го пусна да си върви, ако беше. Просто малко шашав. Казваше, че в атентата в Едисън имало и седми човек – принстънски професор по физика.

Останалите отново се засмяха, но Фауъл я погледна неочаквано сериозно.

– От Принстън?

– Именно.

– Миналата седмица двамата с Дуайт и прокурора преглеждахме доказателствата от атентата в Едисън. Спомняш ли си онези следи от гуми в снега?

Тя се опита да си припомни.

– Да, но не мисля, че тя доведе до нещо.

– Наистина не доведе до нищо. От лабораторията идентифицираха гумите – оказаха се стари, почти неизползвани днес.

Дуайт кимна:

– 175-SR14.

– Както и да е. Оказаха се стари. Помня, че с Дуайт прекарахме два дни да преглеждаме снимки от пътните камери. Имаше една кола, която изглеждаше достатъчно стара. „Мерцедес“.

– A240D – дададе Дуайт.

– Именно. Този модел използва гуми SR14.

Дейвис се облегна на бара.

– Да, сега си спомням. Но собственикът се оказа починал.

Фауъл оставил бирата си.

– Починал две години преди взрива. Близките му дори не знаели за съществуването на колата. След атентата тя не е била засичана нито веднъж от камерите.

Дейвис се втренчи в него.

– Е, и какво? Вършачите са я използвали, за да достигнат до мястото и да се оттеглят, а после са се отървали от нея.

– Точно за това става въпрос. Образите от пътните камери са с ниска резолюция, но въпреки това ясно показват, че след експлозията в колата е пътувал само един човек.

Денис се замисли.

– Което означава, че онази нощ от мястото си е тръгнал и друг човек, отделно от Котън и следовниците му. А ние не сме споделяли информация с медиите за тази кола – продължи Фауъл.

– Започваш да ме притесняваш, Томас.

– Не казвам, че хахото, когото си срещнала, казва истината. Но е много вероятно от прокуратурата да изтича информация.

Това вече я накара да го погледне сепнато.

– И делото да замине заради процедурни грешки?

– За момента Котън сътрудничи, но няма как да знаем истинските му намерения.

Няколко мига Дейвис остана загледана в него. Подир това тя рязко си проправи път сред тълпата, отправяйки се обратно към тоалетните. С

една коктейлна салфетка тя внимателно взе чашата, която все още стоеше край телефона, и издърпа кичура.

Фауъл я беше последвал.

Тя повдигна чашата:

– Искам проверка на отпечатъците. Още тази вечер. И ДНК тест върху тази проба. – Тя му подаде кичура.

– Отскубнала си от косата му?

– Той сам оставил този кичур и чашата, за да докаже кой е.

– Какво ще правим, ако резултатът съвпадне с някоя от жертвите?

– Това може да е някакъв Котънов план, целящ да компрометира доказателствата. И да осути делото. – Тя отново посочи към кичура. – ДНК.

– Анализирането ще отнеме поне пет дни. Нима мислиш, че този лудак е толкова голям проблем?

– Най-вероятно няма да излезе нищо. Но след всички тези години нямам намерение да се осланям на шанса. Ами ти?

Дейвис стоеше над рамото на криминолог от ФБР в чикагския офис. Отдавна минаваше десет вечерта. В момента специалистът обработваше образа на снетия отпечатък, за да го вложи в системата за разпознаване.

– Върху чашата открих три различни спона отпечатъци. Едно и три не показват съвпадения с базата данни, или поне не достатъчно високи. Но номер две ни даде два вероятни кандидата.

– Покажете ми ги.

Няколко движения с мишката показваха паспортна снимка с името „Джон Грейди“. Под нея в прозореца ѝ имаше етикет „починал“.

Фауъл разтревожено погледна към Дейвис.

– Искате ли да видите и втория кандидат? При него процентът на съвпадение е много по-нисък.

Тя поклати глава.

– Не, благодаря ви. Бихте ли ми дали разпечатка?

– Разбира се.

В отговор на последвалите манипулации лазерният принтер край вратата изплю няколко страници.

– Благодаря ви за съдействието. Да вървим, Томас.

Фауъл грабна разпечатката и двамата се отправиха към асансьорите. По пътя той повдигна отпечатаната снимка.

– Това ли е той?

Тя кимна.

– Значи си срещнала призрак?

Дейвис кимна.

– Не разбирам.

– Аз също. Той ми каза, че те заличавали откривателите, представляващи заплаха.

– Кои са тези „те“?

– Членовете на отделила се федерална агенция.

Фауъл прихна.

– Сигурно. Обаче този не е иноватор. Той не е открил нищо.

С асансьора те се отправиха към етажа за временно пребиваващи агенти, където бяха Денис Дейвис и екипът й, получили временни офиси за времето на делото на Котън.

Дейвис се облегна на стената на кабината.

– Очевидно става дума за някаква измама. На мястото на експлозията открихме по-голямата част от дясната ръка на Грейди. Открихме и парчета челюстна кост. Зъби. Пищялна кост. Част от езика му. Пълно съвпадение на ДНК. После идва и видеото, в което Ричард Котън подготвя експлозията.

– Котън е замислил нещо.

– Резултатът от последните тестове ще ни е нужен веднага. И нека пуснем за издирване имитатора на Грейди. Той надали е отишъл далеч.

– Щом той толкова силно е настоявал да го арестуваш, защо просто не е останал в града? Защо е уредил среща чак в Ню Йорк?

– Не зная. – Това беше повод за размисъл. – Грейди има ли близнак?

– Дори близнacите нямат сходни отпечатъци.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата се отправиха сред кабинетите. Наоколо все още работеха агенти. Дейвис бе разположила екипа си в групово пространство без стени.

Двамата с Фауъл свалиха връхните си дрехи и ги окачиха.

– И какво ще правим?

– Не зная. Но мисля, че трябва да се свържем с обвинението – отвърна тя след момент размисъл и се отпусна в стола си. – Томас, някога чувал ли си за Федералното бюро за контрол над технологиите?

Той присви очи.

– Какво е това? Нещо, свързано с търговията?

– Чувал ли си, или не?

Той помисли още известно време, преди да отвърне.

– Не. Защо? Кои са те?

– Дори не съм сигурна, че подобна организация изобщо съществува.

Дейвис отвори лаптопа си, въведе паролата и извика браузъра си. Там тя извика сайта usa.gov и в полето за търсене на правителствени агенции въведе „Бюро за контрол над технологиите“.

Появиха се над двеста и петдесет хиляди резултата. Но повечето заглавия от списъка с резултати включваха низове като „Бюро за сигурност“ и „Бюро за трудова статистика“.

Фауъл гледаше над рамото й.

– Опитай да го потърсиш като цитат.

Тя огради термина в кавички и повтори търсенето. Този път нямаше нито един резултат.

Фауъл сви рамене.

– Защо изобщо ги търсим?

– Онзи Грейди ми спомена за тях. Това била федералната агенция, която го отвлякла.

Другият се подсмихна.

– Щом става дума за свръхсекретна агенция, надали тя ще бъде включена в списъка.

– Аз не вярвам на историята му, Томас, но искам да видя дали такава организация наистина съществува.

– Ще го пусна за издирване. – Той отвори собствения си лаптоп. – Какво ще правим, ако другата седмица по това време не сме го прибрали?

– За срещата в Колумбийския университет ли говориш? Първо бих искала да видя резултатите от ДНК анализа.

– Ти наистина ли възнамеряваш да отидеш?

– Най-вероятно.

– Ами показанията за следващата седмица?

– Ще ги променим.

– Денис, няма да отидеш да се срещнеш с него сама.

– Не, разбира се. Ще използваме екип. Става дума за университетска библиотека, така че мястото е достатъчно оживено. Ще има и охранителни камери. Ще можем да видим приближаването му. Има нещо друго, което ме терзае. Става дума за Котън – как той успяваше да изчезва безследно за толкова дълго. И многобройните му безлики следовници, които никога не допускаха грешки.

– Тоест?

– Просто се опитвам...

– Ние арестувахме трима от хората му заедно с него.

– И никой от тях не изглеждаше особено интелигентен. И тримата имаха купища предишни провинения.

Фауъл се засмя горчиво.

– Започваш да ме плашиш.

– Просто всичко това е прекалено странно.

В този момент стационарният телефон на Дейвис зазвъня. Тя погледна към экрана му и се сепна.

– Томас...

– Какво?

Тя протегна ръка към слушалката.

– Обаждат се от Вашингтон.

– От главната квартира на ФБР? – Той погледна към часовника си.

При третото позвъняване тя вдигна телефона.

– Денис Дейвис слуша.

– *Агент Дейвис, изчакайте да ви свържем със заместник-директор Ройс.*

Тя пребледня.

– Да, ще изчакам. – Дейвис покри говорителя и погледна към Фауъл.

– Заместник-директорът.

Другият я изгледа объркано.

– На ФБР?

– Не, на операта!

Наложи ѝ се да почака около десет секунди, преди в слушалката отново да се разнесе глас.

– *Денис Дейвис.*

– На телефона, сър.

– *Тази вечер с вас се е свързал човек, представящ се за Джон Грейди. Така ли е?*

Дейвис се навъси към Фауъл – който се намръщи в отговор, защото не знае какво става.

– Да, сър. Снетите отпечатъци съвпадат. В момента извършваме ДНК тест върху сноп коса.

– *Разполагате ли с информация за настоящото му местоположение?*

– За момента не, сър. Изготвяме заповед за издирване.

– *Не избръзвайте. Той каза ли защо се свързва с вас?*

Дейвис замълча за момент, погледна към Фауъл и каза:

– Моля да ме извините, сър, но трябва да се отзова на нещо неотложно. Може ли да се обадя в кабинета ви след минутка? Искрено се извинявам, сър.

За момент последва мълчание.

– *Обадете ми се колкото може по-скоро, агент Дейвис.*

– Благодаря ви, сър. Още веднъж се извинявам. – Тя постави слушалката обратно.

Фауъл се взираше в нея.

– Да не си се побъркала?

Дейвис се надигна и започна да търси вътрешния телефонен указател на ФБР.

– Нито дума, Томас. Би ли ми помогнал да намеря указателя?

Той започна да търси в лаптопа си.

– Не разбирам, Денис.

– Във Вашингтон минава полунощ. Защо още не са се оттеглили по това време? – Тя погледна към него. – Не го търси в компютъра. Искам нещо отпечатано, за пред прочитане от няколко години.

– Ти наистина започваш да си губиш ума.

– Ето! – Тя свали малка книга от един рафт и започна да търси сред нея.

– Най-вероятно ще бъде в началото. Близо до знака на Бюрото...

Разнесе се тихо иззвъняване: във входящата кутия на пощенската й програма току-що бе пристигнало ново писмо, изпратено по вътрешната мрежа. Копие от него бе изпратено до чикагския ръководен специален агент. Темата му гласеше „Специално назначение от първостепенна важност“.

– Проклятие. – Тя откри номера на главната квартира на ФБР и го набра. – Такава идиотка съм...

Фауъл се приведе към екрана на лаптопа й.

– Получила си спам от заместник-директора. Да го изтрия ли?

– Много смешно. – Тя зачака някой от операторите да вдигне. – Обажда се специален агент Денис Дейвис, за да продължа разговора си със заместник-директор Джефри Ройс. – Тя замълча. – Смятам, че още е в кабинета си. – Нова пауза. – Да, ще изчакам.

Томас Фауъл се отпусна в креслото си и се протегна.

След момент прозвуча гласът на друг мъж.

– Да, ще изчакам.

И след няколко секунди заместник-директорът се обади.

– *Агент Дейвис.*

– Да, сър. Извинявам се за прекъсването. Просто ми се налагаше да... Както и да е. Слушам ви, сър.

– *Господин Грейди ви е помогъл да се срещнете с него в Ню Йорк – следващата седмица в Колумбийския университет. Така ли е?*

Дейвис изтърпна.

– Откъде знаете това, сър?

– В момента изпълняваме изключително деликатна операция, агент Дейвис. Вашата работа по делото на Котън още не е приключила, но за момента ще ви поставим временно под назначението на специален отдел. Ние искаме да се срещнете с господин Грейди. Вашите началници бяха уведомени. Евентуалните конфликти с графика ще бъдат разрешени от наша страна. Вие ще се явите в убежище в Ню Йорк. Не трябва да се свързвате с тамошния отдел или да обсъждате това с други, освен с преките си началници за тази операция. Разбрахте ли?

Дейвис колебливо погледна към Фауъл и кимна.

– Разбирам, сър.

– Писмото, което изпратих току-що, съдържа инструкции с мястото, от което ще вземете самолета си и ще се срещнете с временния си началник. Мога ли да разчитам на съдействието и на дискретността ви, агент Дейвис?

– Да, сър, само че...

– Да?

– Не разбирам какво става, сър? Това наистина ли е Джон Грейди? И каква е връзката с Котън?

– Мога да ви кажа, че това не е Джон Грейди. Останалото е поверителна информация. Единствената причина да ви включваме, е въже осъщественият контакт. Но трябва да знаете, че той е опасен. Затова трябва да изпълнявате точно нареджданятията на временния си началник, когато пристигнете в Ню Йорк. Ще мога ли да разчитам на вас, агент Дейвис?

Тя бавно си пое дъх.

– Да, сър. Разбира се, че можете да разчитате на мен.

Глава 16

Паноптикум

Греъм Хедрик седеше в креслото си, загледан в залива край Хонконг. Кораби бавно разораваха проблясващите води под тях. Със стиснати зъби той изслушваше доклада за бягството на Грейди.

– Грейди не е направил всичко това сам, директоре. Имал е помощ.

Началникът на придвижавалия затворника отряд, клонинг на име Бета-Ипсилон, нервно стоеше пред бюрото. Старшият Морисън стоеше недалеч, по-разгневен и от самия директор.

– Нямахме никакви основания да очакваме, че той ще притежава обездвижваща мъгла.

– Подложихте ли го на сканиране, преди да го качите на борда? – кресна Морисън.

– Разбира се, сър.

– Лично ще проверя архивите.

– Сканирахме го, сър.

– Тогава не разбирам как е станало. Да не искаш да кажеш, че някой от хората ти е помагал на Грейди?

– Не, сър. Някой от затвора трябва да му е помогнал. Колата беше чиста. Свръхзвуковият транспорт бе чист.

Морисън доближи лице до неговото.

– Намекваш, че пазачите от изолационния комплекс имат достъп до *нерегистрирани* джаджи?

– Не зная, сър.

– Тамошният гарнизон няма достъп дори до технологии от осмо ниво.

Хедрик завъртя креслото си към младия офицер.

А Морисън остави проблясващ диамант върху плота на бюрото му:

– Търсещият екип е открил диаманта в една вентилационна шахта.

Директорът взе диаманта, огледа го и премести поглед към младия клонинг.

– Да смятам ли, че Джон Грейди го е изчовъркал от гръбнака си на място?

– Нямам представа, сър.

– И как изобщо той е научил за съществуването на този имплантант?

Откъм тавана долетя гласът на Варуна:

– *Бета-Ипсилон* казва цялата известна му истина, директоре.

Морисън изсумтя:

– Един честен идиот пак си остава идиот.

– Татко, нямаше как да предвидим...

– Купето беше напръскано с наблюдателна прах. Зная, че всички вие сте гледали бейзболен мач, наместо да бдите над затворника. Разполагам с пълния видеозапис. На него ясно се вижда мъглината, прикрепена към шията му, на която вие изобщо не сте обърнали внимание.

– Скенерът каза, че той е чист.

– Някой хитър кучи син е изработил нерегистрирана нанотехнология. По тази причина се изпълнява една процедура, наречена „претърсване“. При нея човек използва ръцете и очите си.

– Ние го претърсихме.

– Колко пари взе той от портмонето ти?

Клонингът неочаквано се засрами.

– Не зна...

– Да, и това видях. Колко, питам?

– Към четиристотин долара, сър.

– Взел ти е всичките пари.

– Може би още толкова в чужда валута.

– Ти си срам за моя геном.

– Татко...

– Не ме таткосвай. – Морисън погледна към директора. – Освен това някой е посъветвал Грейди да не взема нищо от екипировката им. Не разполагаме с директен метод да го проследим.

– Достатъчно. Разкарайте го от погледа ми. – Хедрик махна с ръка.

Младежът кимна мрачно и си излезе.

Директорът въздъхна:

– Варуна, назначи Бета-Ипсилон и екипа му в гарнизона на изолационния комплекс за една година.

– Да, директоре.

Морисън се приближи до креслото му, за да се загледа към образа на Хонконг.

– Кой отговаря за тамошната охрана, Морисън?

– Тета-Тета.

– Очевидно той трябва да бъде заменен. И работата на всички служители да бъде прегледана.

– Как така са успели да се докопат до мъглина? Това е висша технология.

– Не мисля, че това е дело на пазачите.

Морисън го погледна объркано.

– Мин Жао е затворен в изолационния комплекс – продължи Хедрик.

– Да...

– Той изработи мъглините преди по-малко от десетилетие.

– Наистина ли смяташ, че затворниците изработват собствени технологии? Затворниците?

– Не зная.

Морисън се замисли над това.

– Просто не виждам как е възможно.

Хедрик усещаше зараждането на страх, за който дори не му се искаше да мисли.

– Главната ти задача за момента, Морисън, е откриването на Джон Грейди. Докато се намира на свобода, той представлява заплаха за съществуването на нашата организация. Не мисля, че някой от нас би искал да обмисля вероятността оръжие като Кратос да попадне в ръцете на враговете ни.

– Когато го открием, съветвам да го изпържим направо от орбита.

– Не. Грейди все още ми трябва жив. Щом той не иска да работи за нас доброволно, не ни остава избор, освен да използваме принуда. Във всеки случай съзнанието му е наистина уникално. Затова го искам заловен, а не под формата на труп. Това ясно ли е?

Морисън кимна.

– Ще ми трябва разрешение за употребата на по-високо технологично ниво.

– Не искам да унищожаваш цели квартали, за да се докопаш до него. Само несъмъртоносни оръжия. И никаква публичност. Четвърто ниво е максималното, което имаш право да използваш.

– Четвърто? Това почти няма да предостави предимство срещу властите.

– Хората ти ще трябва да компенсират с мисъл. Не мога да излагам на риск по-висши технологии. Четвърто ниво, разбра ли?

Морисън въздъхна раздразнено, но въпреки това кимна и се обърна да си върви.

– И още нещо.

Другият спря.

– Когато заловиш Грейди, искам да направиш изненадващо посещение в изолационния комплекс. Със значителна компания.

– Пълно прочистване?

Хедрик повдигна модела на първия термоядрен реактор, който неизменно стоеше върху бюрото му.

– Да. И освен това ще искам ръчно преброяване на затворниците.

– Това е сериозно възложение. Отварянето на всяка килия ще отнеме...

– Искам да го видиш с очите си.

Морисън мълчаливо разглеждаше Хедрик.

– Арчибалд Чатопадей е мъртъв. Килията му не е функционирала в продължение на десетилетие. Никаква храна. Никаква вода. Той е погребан сред двеста седемдесет и пет метра твърда скала.

– Искам да го видиш с очите си.

– Няма начин той да...

– Просто го направи.

След миг Морисън кимна.

В този момент вратите на кабинета се отместиха встрани. И двамата мъже се обърнаха към влизашата Алекса. Директорът се оживи при вида ѝ.

– Какво има, мила?

– Системите за дълбочинен анализ откриха следа от нашия Грейди.

Хедрик почувства изпълващото го облекчение.

– Отлично. Слушам те?

– Миналата нощ чикагски федерален агент е проверявал отпечатъците на заподозрян и е получил съвпадение с тези на Джон Грейди.

Хедрик плесна с длан по бюрото си.

– Значи те са го заловили.

– Не. От същия отдел е било проведено интернет търсене с ключова дума „Федерално бюро за контрол над технологиите“.

Директорът се навъси.

– Търсенето е било извършено от агента, ръководещ случая на Ричард Луис Котън: някоя си Денис Дейвис.

– Нима мислиш, че Котън...? – смяс се Хедрик.

– Не. Котън може да е много неща, но не е идиот. Усетът му за себе-съхранение е легендарен.

Морисън кимна на себе си.

– Чикаго е само на няколко часа път с кола.

Алекса се обърна към Хедрик.

– В последно време тази Дейвис е често излъчвана по новините във връзка с предстоящото дело на Котън. Може би Грейди я е видял и е решил, че може да ѝ се довери.

– Знаем ли къде е той? – нетърпеливо запита директорът.

– Знаем къде е бил. – Алекса извика холопрозорец, показващ образите от хиляди канали едновременно. – Накарах компютрите да претърсят материала от последното денонощие записи на охранителни камери в радиус от осем километра от местоположението на агент Дейвис. В тази част на града има множество федерални и пътни камери, така че разполагахме с добро покритие.

– И?

– Никъде сред образите не присъства човек с лицето на Грейди.

Хедрик размаха ръце.

– Тогава реших да потърся самата агент Дейвис. Реших, че той трябва да я е следил известно време, изчаквайки най-подходящия момент да се свърже с нея. Тогава открих това. – Тя избра едно видео, разшири го и го постави на пауза.

Образът беше далеч от резолюцията, постижима за записващите устройства на БКТ, но пак бе достатъчно ясен. Той показваше късо подстригана жена, която вървеше заедно с още неколцина мъже в костюми по оживен чикагски тротоар. Червен правоъгълник ограждаше жената.

Но Алекса посочи не към нея, а към мъжа със сутшърт, който вървеше на няколко метра зад нея. Лицето на мъжа ясно се забелязваше сред тълпата, защото бе скрито от ярка светлина.

Хедрик се навъси объркано.

– Какво е това, което ми показваш? И как е възможно човек да крачи с такъв блъсък сред тълпата, без да привлече внимание?

Алекса погледна към тавана.

– Варуна, би ли обяснила заснетото?

Безтесенят глас на изкуствения интелект веднага се отзова.

– Разбира се, Алекса. Това е слабост на наблюдателните системи, от която за първи път са се възползвали затворниците от изолационния комплекс. Използван е от тях като начин да преодолеят ранните системи за лицево разпознаване.

Хедрик присви очи.

– Използван от затворници?

– Да. Устройството представлява очила с прикрепени към тях светодиоди. Тяхното късовълново инфрачервено излъчване притежава дължина на вълната приблизително 850 нанометра. Това е светлина, която остава невидима за човешкото око, но съвпада със спектралната чувствителност на камерите и базираните на силиций фотодетектори. Носенето на тези очила прави невъзможно измерването на лицевите черти.

Хедрик многозначително се обърна към Морисън.

– Видно е, че Грейди е получил помощ. В изолационния комплекс става нещо.

Алекса ги погледна.

– Какво ви кара да мислите така?

– Морисън ще се погрижи за това, Алекса. Ти се съсредоточи върху намирането на нашия Грейди.

– Без системите за лицево разпознаване това ще се окаже трудно.

– Ами онази Дейвис?

– От момента на съвпадналите отпечатъци тя се намира под постоянно наблюдение от страна на нашите ИИ. Лаптопът и клетъчният телефон също се следят. Господин Грейди е поискан тя да се срещне с него в математическата библиотека на Колумбийския университет след една седмица. Аз си позволих да използвам компютрите ни, за да я упътя през официални канали да се срещне с Грейди в Ню Йорк. Тя ще се намира под командването на специален отряд. – Алекса прокара ръка през въздуха и премести виртуален документ към бюрото на директора.

Хедрик го прочете – това беше електронно писмо от заместник-директора на ФБР, което наредждаше Денис Дейвис да се яви в специално нюйоркско убежище.

– Щом знаем къде ще бъде Грейди, защо да я замесваме? – попита той.

– Грейди може да не се появи, ако не я види на мястото на срещата.

Хедрик повдигна очи от файла.

– Но защо Ню Йорк?

Алекса затвори всички холопрозорци.

– Бъртранд Алкот, неговият ментор, е бил преподавател по физика в този университет. Грейди не е бил студент там, но е посещавал учебното заведение. Предполагам, че той все още има приятели в околността. Или разполага с някакво близко скривалище.

– Накарай компютрите да наблюдават всички пунктове, с които той би могъл да е имал връзка в миналото. Може нещо да излезе от това. Пре-дишните му адреси. Местата, които е посещавал през последните десет години. Искам всички, с които той някога е влизал във връзка, да се намират под постоянно наблюдение. – Подир това той се обърна към Морисън. – Пригответи хората си за маскарада. Щом Грейди изникне, грабнете го.

Морисън кимна.

– Още ли ти трябва жив?

– Да, по дяволите! – Хедрик се обърна към Алекса. – Справила си се отлично, Алекса.

– Бих искала да взема участие в тази операция, Греъм.

Той я погледна изненадано.

– Това не зависи от мен, Алекса. – Директорът се обърна към Морисън.

– Не.

– Заслужила съм си правото да присъствам. Господин Грейди представлява сериозен риск за нас и за обществото. Мисля, че той ще се вслуша в мен.

– Пак ли ще се връщаш към предишните си номера? И на него ли смяташ да завъртиш главата? – каза Морисън.

Хедрик енергично клатеше глава:

– Ти си прекалено ценна, Алекса. Не можем да те излагаме на риск.

– И освен това не се нуждаем от помощта ти – добави ветеранът.

Директорът я хвани за лакътя.

– Имам нужда хората ти да наблюдават агент Дейвис колкото се може по-зорко. Виж в каква степен напредваш в проучването.

Морисън се подсмихна.

Алекса гледаше към Хедрик.

– Аз бях оперативен служител. В това съм добра. Защо не ми позволяваш да върша онова, в което съм добра?

– Ти си прекалено ценна.

След миг тя се обърна да си върви.

– Свободна си.

Глава 17

Отделилата се агенция

Военният комплекс „Рейвън Рок“ бе предназначен да служи като убежище за катализмични сценарии. По тази причина Бил Макалън винаги се чувстваше смутен в него. Официално наричан „Обект Р“, комплексът представляваше поредица от правителствени бункери, разположени дълбоко сред източните хълмове на Пенсилвания, недалеч от границата с Мериленд. Част от множеството подобни укрития, изградени по време на Студената война, само че подсилен и разширен с течение на годините. Понякога го наричаха Подземния Пентагон – заради службата му като извънреден команден център за няколко отбранителни агенции. Включително щабните ръководители в периода на национална криза.

В момента Макалън се возеше през километри тунел, единствен пътник на дванадесетместна електрическа кола. Това беше пътуване през място, което би могло да приюти последните човеци в случай на термоядена война. Или падането на астероид. Или пандемия. Или какъвто край на света настъпеше. За всички подобни сценарии бяха подгответи процедури. До този момент той бе идвал четири пъти тук, все тренировъчно.

Но днешното му посещение не беше тренировка.

Колата спря край отворена еднометрова врата, обградена от пазачи. При слизането си той бе посрещнат от лейтенант от 114-ти комуникационен батальон.

– Последвайте ме, сър – каза тя.

Без да го чака, лейтенантът бързо се отправи сред пустите коридори. Макалън ускори крачка, за да не изостава. След като двамата подминаха десетки сходни метални врати, които се отличаваха единствено по номенклатурата си, те най-сетне достигнаха подиум, където катедра със знака на Пентагона се издигаше пред редове столове. Край отсрешната стена бяха сгрупани различни поколения снимачно оборудване. В столовете седяха множество млади мъже и жени в костюми, отворили лаптопи. Никой от тях не повдигна очи.

Лейтенантът поведе Макалън към конферентна зала, пред чийто вход стояха още двама пазачи.

– Заместник-министрър Макалън е тук, госпожо директор – обяви лейтенантът, след като почука на вратата и отстъпи встрани.

– Бил!

Сред голите стени на помещението Макалън зърна неколцина от ръководителите на Министерството на вътрешната сигурност, агенцията за националната сигурност, ЦРУ и Министерството на от branата. Те седяха около огромна и абсурдно масивна дъбова маса. На централното място стоеше вторият в йерархията началник, директорът на военното разузнаване – Кей Монахън бе дребна жена около шестдесетте, която запазваше властното си изълъчване. Макалън знаеше, че по време на дипломатическата си служба тази дребна жена се бе проявявала като равностоен противник на китайските дипломати. И много преди това тя бе служила в разузнаването. Освен това тя имаше принципи – нещо, което Макалън на мираще за още огромен плюс сред качествата на washingtonски политик.

Вратата след него се затвори. Сред седящите на масата вече против чаше някакво оживено обсъждане.

Монахън му направи знак да седне до нея.

– Ела и ми помогни да вразумя тези бикоглавци.

Настоящата дискусия дори не изчака Макалън да се настани.

– Кей, адски добре знаеш, че никой не разполага с цялостната картина. Точно това е целта на раздробяването – казаваше заместник-директорът на ЦРУ Той беше пухкав шестдесетина годишнен вирджинец, който се мръщеше над диетичната си кола.

– Раздробяването на програма е едно. Но в случая говорим за цяла отделна служба!

Един изпит мъж с напрегнат вид, когото Макалън си спомняше от времето си в Национална сигурност, се обади от другия край на масата:

– В началото те не са били отделно бюро. Тогава – говорим за шестдесетте – са били проект. И вие сте поставили началото му.

Човекът на ЦРУ го погледна.

– Би могла да бъде всяка от службите ни.

Монахън добави:

– В Лангли никога не съм чувала за нещо подобно. Беше ми известно, че разполагаме с черна техника, но...

Заместник-директорът на ЦРУ посочи към залата.

– Огледайте се. По време на Студената война нашите предшественици са правили подобни неща. Машабни неща. Осъзнавате ли какво могат да осигурят двеста милиарда годишно в продължение на половин век? Самият президент няма достъп до половината от тези програми. В тази страна има един милион души със свръхсекретна класификация, Кей. И някои от тези хора живеят в съвсем различен свят, различен включително и от света на нашите служби. Такава е същината на тайнния сектор. Някъ-

де през шестдесетте някой поставил БКТ начало на регулирането на висшите технологии и това Бюро е започнало да прибира всичко от тях за себе си. И с течение на времето пропастта между нас и тях се е разширявала все повече.

Монахън отпиваше кафе от изключително елегантна чашка – наследство от годините на президента Кенеди.

– Бил се е срецнал с тях, доколкото това може да се нарече така.

Онзи от Агенцията за националната сигурност заяви с безразлично лице:

– Прочетох доклада му. Още от деветдесет и осма знаем, че от БКТ притежават технологии за холопрожекция на молекулярно равнище. Смятаме, че това се постига с фазови решетки и плазма, но никой не знае със сигурност.

– Образът изглеждаше съвсем като истински. – Макалън повдигна вежди.

Човекът от ЦРУ сгърчи лице:

– Тази технология е играчка в сравнение с нещата, за които не знаем.

– Те все трябва да отговарят пред някого – навъси се Монахън. – Трябва да прегледаме технологиите им, за да проверим кои от тях бихме могли да използваме. Китайците ни дишат във врата.

– От БКТ биха могли да заявят, че укриват опасни технологии от китайците.

– Съществува проблемът с предаването на технологии в частния сектор.

Тя остави чашата и линийката.

– Ще ме прощаваш, Майк, но аз предпочитам демокрацията си с колкото се може по-малко авторитарност. Бюрото за контрол над технологиите няма правомощията да се разполага със света.

– И кой би могъл да им попречи?

– Те може и да разполагат с висши технологии, но ако ние обединим ЦРУ, Министерството на от branата, Националната и вътрешната сигурност, ако слеем усилията си – би трябвало да можем да ги вразумим.

Представителите на Агенцията за национална сигурност и ЦРУ се спогледаха.

– Можем да си мечтаем – каза ЦРУ.

А човекът от Агенцията за националната сигурност поклати глава:

– Забравяш, че те предоставят значителни количества информация на трибувените агенции. Носят се слухове, че те са постигнали сериозен

напредък в квантовите изчисления и квантовите комуникации. Не бих се изненадал да разполагат и с напълно развит изкуствен интелект.

– Това е нелепо.

Представителят на централното разузнавателно управление каза мрачно:

– Нелепо е да си въобразяваме, че бихме могли да ги изненадаме. Те са прониквали в „Ешелон“ и всичко останало. Можеш да бъдеш сигурна, че те разполагат и с достъп до твоята мрежа и четат електронната ти поща, Кей.

Директорът на Агенцията за националната сигурност сви рамене:

– Те са в състояние да разшифроват всеки код. Вероятно по тази причина винаги зная къде и какво се случва. Трябва да ги задържим на наша страна.

– И как да сме сигурни, че те изобщо са на наша страна? Доколкото аз разбирам, първоначалната организация се е разделила и отвъд океана са изникнали нейни подобия.

– Така само ще забъркame страховита каша.

– Трябва да открием същинската им главна квартира – навъсъ се Монахън. – И да действаме.

Представителят на Агенцията за националната сигурност я погледна.

– Тази информация по никакъв начин няма да помогне.

– Напротив. Бихме могли да започнем да наблюдаваме дейността им, също както те наблюдават нашата. Бихме могли да издигнем изолирана мрежа, за която те не знаят. Да започнем друга секретна програма.

– Точно така се е зародило и Бюрото за контрол над технологиите...

– Знанието за местоположението им не ни помага – въздъхна представителят на АИС.

– Вие знаете къде се намира щабът им?

– Да. Главната им квартира е разположена в центъра на Детройт. Четиридесететажна сграда от времето на шестдесетте години, която с нищо не привлича вниманието.

– Детройт?

– Ако някой би искал да скрие седалището на организацията, притежаваща най-напредните технологии, къде би могъл да намери по-подходящо място? Нека да ви спестя главоболията: онези от Бюрото не използват комуникация въз основа на електромагнитния спектър, нито някаква друга позната ни технология. В продължение на десетилетия следим постройката, без да успеем да засечем нищо. Опитахме да проник-

нем. Със сеизмичен анализ установихме, че постройката им се простира най-малко на шестдесет етажа под земята. Надолу може да има и повече.

– Шестдесет нива?

– И това не е всичко. Целият ни екип изчезна веднага след сканирането. В същия ден шпионският сателит, който насочвахме към тях, също изчезна. И данните, които бяхме събрали за БКТ, вече не бяха налични в мрежата ни. На тяхно място бяха изникнали снимки на спящите ни деца – снимки, направени от вътрешността на домовете ни.

– Трябва да открием начин да ги усмишим.

– Рисковано е. В докладите няма да откриете нищо, само това, че подобни опити са правени и преди. Говорете с оттеглили се директори. Стane ли дума за БКТ, това не е игра с огъня, а игра с плутоний, Кей.

Онзи от ЦРУ кимна.

– Нашите научни екипи преценяват, че от БКТ разполагат с приблизително шестдесет години технологично превъзходство, като разликата се увеличава все по-бързо. Но да погледнем от добрата страна: Бюрото съществува успешно повече от петдесет години. Неговите служители няма да допуснат избухването на ядрена война. Не питайте откъде зная, защото не ми е позволено да говоря на тази тема. Достатъчно е да кажем, че те са съсредоточили вниманието си към дългосрочния план. Нима вие искате да поемете тяхната дейност? Аз лично нямам подобно намерение. Достатъчно работа си имам и със сегашните задължения.

– Никой не би трябвало да притежава подобна власт.

– Те вече знаят какво замисляте. – Заместник-директорът на Централното разузнавателно управление посочи към Макалън. – Вие изпратихте Бил, а те ви отговориха.

Всички присъстващи се обърнаха към Макалън.

Монахън започна да потропва с пръсти по масата.

– Бил, ти си единственият, който се е срещал с Греъм Хедрик. Какво смяташ?

Въпросният приглади брадичка.

– „Срещал“ не е точната дума. Срещнах се не с него, а с неговия образ.

– Добре. Какви заключения вадиш от видения образ?

– Той беше изключително самонадеян. Изобщо не изглеждаше притеснен от евентуалните ни постъпки.

– Според теб какво ще се случи, ако оставим Бюрото му на мира?

Макалън си пое дълбок дъх.

– Мисля, че преимуществото им ще продължи да се увеличава и ще ги постави в позиция да определят бъдещето за поколения наред. И мисля, че подобно нещо не е допустимо. Изобщо не е допустимо.

Глава 18

Среща

От близнаците Денис Дейвис я побиваха тръпки. Така тя бе започнала да нарича почти сходните, високи, руси и мускулести дебеловрати мъже от специалния отряд. В действителност те бяха единствените членове от специалния отряд, които тя бе виждала до момента. Единият се називаше Тод, а другият се називаше Джейсън. И двамата бяха в края на двадесетте, но въпреки това изглеждаха напълно привикнали да изискват подчинение. Тяхното поведение определено загатваше, че всички край тях са техни подчинени. Като федерална версия на близнаците Уинкълвос. Макар че Дейвис не бе чувала за близнаци, които работят във ФБР – подобна двойка не би останала незабелязана.

Определено личеше, че тези двамата притежават сериозни връзки във Вашингтон, защото действаха с пълно безгрижие, без да се съобразяват с никого. И нямаха никакви бюджетни проблеми. И бяха отклонили агент Дейвис наслед приготовленията за мащабно дело, без да последват никакви оплаквания от страна на началниците ѝ.

Тя и близнаците се намираха в един от кабинетите в сградата за международни дейности на Колумбийския университет, разположена на ъгъла на „Амстердам“ и Сто и осемнадесета улица – десететажна бетонна сграда, чийто архитект очевидно бе черпил вдъхновени от някой парен радиатор. Постройката се намираше в един от краишата на кампуса, срещу библиотеката, определена от Грейди като мястото на срещата. През последните два дена агентите бяха изчаквали тук.

Дейвис седеше отгчена, а близнаците разговаряха по клетъчните си телефони с никакви невидими представители на отряда – довършваха последните приготовления. Очевидно те разполагаха с хора, готови да я подкрепят при нужда. И все пак асиметричността в осведомяването бе тревожна. От пристигането ѝ насам двамата не ѝ бяха разяснили нищо за предстоящата операция.

Един от близнаците отпусна телефона си. Тя така и не се бе научила да ги различава, дори и при поредното съобщаване на имената. Така разговорът с тях бързо се бе превърнал в гадаене.

Дейвис безшумно прочисти гърло и си погледна часовника.

– Вече е седем и половина. Ще са ми нужни петнадесет минути да стигна до библиотеката, така че е време да получа инструкции.

Тод – а може би Джейсън – я погледна объркано, преди да кимне.

– Да. Всъщност от теб се иска единствено да отидеш на мястото на срещата. Пътят до математическата библиотека ти е известен. Запозната си с плана на етажа; виждала си снимки на масата, на която трябва да седнеш.

– Така е. Но ми бе казано, че заподозреният е опасен.

Тод сви рамене.

– Тогава бъди внимателна.

– Не зная къде се намират подкрепленията ми. Не сме обсъдили радиопротоколите, сигналите за...

– Това не е необходимо.

Тя започваше да се изнервя.

– Бих искала да получа някаква информация. В крайна сметка аз убедих заподозрения да дойде тук. Сега вие бихте могли да ми кажете как така той е още жив и по какъв начин това ще се отрази на делото. Аз обвиних Ричард Котън в убийството на Грейди, а сега ми предстои да се срещна с Грейди. Разбирате ли защо искам да зная какво става?

Близнакът я гледаше безстрастно.

– Не.

– Подхвърли ми нещо, Тод. Или Джейсън.

– Единственото, което трябва да знаеш, е, че е засегната националната сигурност.

– Преследвах Котън с години. Трябва да зная по какъв начин той е свързан с Грейди.

– Може да те заинтересува да научиш, че ръководителят на нюарксия отдел те е предложил за повишение. Ние можем да се погрижим да бъдеш преместена в Денвър. Нали там живее Трейси? Твоята приятелка?

Дейвис го погледна смяяно.

– Откъде знаете, че съм искала да бъда преместена в Денвър? Откъде знаете за Трейси?

– Просто си изпълни задълженията. Помогнеш ли ни да заловим господин Грейди без инциденти, определени високи постове ще започнат да гледат на теб с благосклонност. Такъв е светът. Разбрахме ли се, агент Дейвис?

Тя се взираше мълчаливо.

– Цялата библиотека е под наблюдение. Ти също ще бъдеш наблюдавана. На секунди разстояние ще има въоръжени хора.

– Но в самата библиотека няма да има хора под прикритие?

– Няма да се наложи. – Той поклати глава.

Дейвис отново си погледна часовника.

– Има вероятност дори да не ти се наложи да се срещаш с него. Разположили сме хора в радиус от няколко пресечки. В мига, в който заподозреният се появи, ще го спипаме.

Тя се опитваше да се сети за никакви последни въпроси.

– В такъв случай как ще разбера кога операцията е приключила?

– Ще позвъним на мобилния ти телефон. След това те качваме на самолет обратно до Чикаго. Получаваш повишение. И след делото ще бъдеш назначена в Денвър, за да заживееш алтернативната си Американска мечта.

Тъй като той се взираше в нея с очакване, тя кимна разсеяно.

– Беше ми приятно да работя с вас.

Дейвис бе очаквала математическият факултет в университета да притежава истинско название. Нещо различно от „Математически факултет“. Но явно излизаше, че математиците не са толкова поетични. Или никой не бе платил достатъчно, за да се сдобие с тази привилегия. И тъй като това бе една от най-старите университетски постройки, построена още през 1890 година, надали някой щеше да го стори днес.

Постройката притежаваше достолепен неокласически стил, четири етажа и гранитна фасада, подчертаваща червени тухли. Макар и получила обидно малко подготвителни сведения, Дейвис все пак бе успяла да научи, че математическата библиотека притежава собствена колекция книги, защото се помещава отделно от университетската. Освен това бе една от малкото библиотеки в кампуса, които не изискваха от посетителите да се легитимираат. Това изглеждаше важно. Двамата с Фауъл дълго бяха разсъждавали в търсене на причината, накарала Грейди да избере точно това място за среща. Горната особеност се оказваше най-вероятна причина.

Самият Грейди не бе следвал в този университет, но неговият съдружник в начинанието – Бъртранд Алкот – бе оглавявал местната катедра по физика в продължение на десетилетия. Кабинетът му се намираше съвсем наблизо. Несъмнено Грейди бе прекарвал време там: досието му показваше, че веднъж той е бил арестуван за незаконно проникване, но обвиненията бяха снети. Доста вероятно заради застъпничеството на професор Алкот.

Дейвис би провела по-задълбочени проучвания, но явно близнаците не искаха тя да разсъждава повече от необходимото.

Близо до входа на постройката тя отново си погледна часовника. Осем без пет. Пет минути по-рано. Тя отдели няколко мига да разгледа бронзовата плочка край вратата и с изненада узна, че на това място през 1776 година се е провела битката при Харлем Хейтс. Достойна загуба за Джордж Вашингтон.

Интересно дали и други страни отбелязваха загубите си?

Тя влезе във фоайето, изкачи се по стълбите и се отправи наляво. Математическата библиотека представляваше скромно и прагматично обзаведено помещение – дълга и тясна зала с бюра и високи прозорци, които гледаха към „Бродуей“. Кнigите бяха разположени близо до отсърещната стена и отвъд ъгъла. Имаше и няколко компютъра.

Малката библиотека не изглеждаше особено популярно място, още по-малко рано сутрин във вторник. Тя беше пуста. Дейвис веднага видя масата, посочена й от Грейди – срещу голямо сиво разпределително табло. При сядането си жената забеляза, че мястото се вижда от постройките от отсърещната страна на улицата. Стотици прозорци отвъд „Бродуей“ гледаха към нея.

Сега какво?

Тя отново погледна часовника си. Частьт беше осем. По какъв начин той щеше да установи връзка с нея? И щеше ли изобщо да се свърже? Дейвис се огледа. В читалнята все така нямаше посетители. Отвъд ъгъла долитаха гласовете на две възрастни жени – вероятно част от библиотечния персонал. Тя трябваше да признае, че професионализът на близнаките изглеждаше внушителен – никъде не се виждаха скритите агенти. Жената наистина се чувствуваше сама.

Може би отрядът вече бе заловил Грейди. Колко щеше да им отнеме да й съобщят? Предвид склонността им да споделят детайли, надали щяха да го сторят веднага. Затова тя се обърна към прозореца, като внимаваше лицето й да остава видимо. И неспокойно се намести в стола си.

Тогава тя чу глас.

– Агент Дейвис, радвам се, че дойдохте.

Тя рязко премести очи, но не видя хора.

– Погледнете надолу. Решетката близо до пода.

Дейвис погледна надолу, под масата, където действително имаше викторианска чугунена решетка. Тя се приведе.

– Господин Грейди?

– Да.

Тя беше впечатлена.

– Очевидно е, че добре познаваш тази постройка. Затова ли поиска да се срещнем тук? Нямаш ли ми доверие?

– Недоверието ми не е насочено към вас, а към БКТ. Те вероятно знаят, че съм се свързал с вас, и най-вероятно наблюдават.

Денис Дейвис повдигна вежди.

– И как от Бюрото ще знаят това? Аз не съм казвала на никого.

– Провели сте лабораторни изследвания. Мисля, че те наблюдават всичко, свързано дори индиректно със случая Котън.

– Как?

– В момента това не е важно. Трябва да ме изслушате.

– Слушам.

– Нещо необичайно случвало ли се е след последната ни среща? Някой свързвал ли се е с вас?

Това я накара да се поколебае за момент, преди да отговори.

– Не.

– Това е добре. Но пак трябва да бъдем предпазливи.

Тя се огледа.

– Къде си? Как да стигна до теб?

– Трябва да приемем, че те ни наблюдават. Затова, щом се надигнете, движете се бързо. Но най-напред слушайте внимателно. От лявата ви страна има авариен изход, близо до таблото. Виждате ли го?

Тя действително видя бяла метална врата в отсрещната страна на помещението.

– Да.

– Минете през нея. Ще се задейства аларма, но вие не ѝ обръщайте внимание. Слезте до мазето и завийте надясно. В края на тамошния коридор ще видите огромна метална врата с нитове. Много стара. Върху нея има надпис: „Забранено за неоторизиран персонал“.

– Добре.

– Оставил съм я отключена. Аз ще ви чакам там. Вървете, агент Дейвис. Тръгнете сега.

Дейвис започваше да си мисли, че един разговор на четири очи с Грейди, далеч от близнците, е изкусителен. Колкото и побъркан да звучеше този човек, очевидно той беше важен за онези от Вашингтон. И тя трябваше да научи истинската му връзка с Котън. Може би някой събираше луди хора и ги използваше като прикритие. А може би това беше капан, подгответян й от Вършачите.

– Преди да направя това, бих искала да ти задам един въпрос...

В един от оперативните центрове на БКТ седеше наблюдател Мю-Тав, обграден от множество холоекрани. Една от прожекциите изобразяваше цялата математическа библиотека на Колумбийския университет и включваща миниатюрна Денис Дейвис, приведена над работно бюро. Още преди дни невидими наночастици бяха покрили стените и тавана на тамошното помещение. Те притежаваха способността да предават звук и картина в реално време и точност до милиметри. Звуците от всички краища на библиотечната зала се записваха – за това свидетелстваха образите на десетки потрепващи скали.

Мю-Тав извъртя образа и задейства квантовата си връзка с поддържания от него екип.

– Алфа, настъпи промяна в ситуацията: Дейвис започна да говори с някого.

Отговори му глас, веднага идентифициран от компютрите, грижещи се за к-връзката – Ета-Капа.

– *Център, залата е празна.*

Мю увеличи образа, принуждавайки Дейвис да придобие естествен размер. Това увеличение с нищо не промени яснотата му. Диспечерът измени ъгъла, за да се убеди, че тя говори, преди да усил звука.

– *А той е: какво възнамеряваш да правиш?* – казваше в този момент Дейвис.

– *Вижте, сега не е моментът за този разговор. Просто направете каквото ви казах.*

Мю поклати глава и отново каза:

– Не, Алфа, тя вече разговаря с него. – Върху един от екраните изникна предупреждение. – Компютърът току-що потвърди, че гласът принадлежи на Грейди. Имаме контакт.

– *Център, сканираме целия радиоспектър. В помещението има два клетъчни телефона, недалеч в сградата има безжична мрежа, но в момента не протича никакъв обмен на информация, включително криптирана.*

Мю превключи на инфрачервени лъчи. Този режим показваше единствено топлината на Дейвис. И ултравиолетовият режим не му показва нито различно.

– Не виждам невидими обекти, но ви казвам, че той разговаря с нея. Той е там. Прикрива се с помощта на някаква технология, която е непозната за нас.

Мю се обърна към друг проектиран образ, показващ триизмерна карта на кампуса, обновявана в реално време. Върху нея личаха местоположенията на всички агенти на Бюрото (сини точки) и околните цивилни. Ета-Капа се намираше в един кабинет на най-горния етаж на сградата на математическия факултет, заедно с още шестима оператори. Целият периметър бе покрит.

– Казвам ви, че той е там. Заглушете всички безжични комуникации в радиус от триста метра и обградете сградата. Екипи „Алфа“, „Чарли“ и „Ехо“ да влизат. Разчистете всички стаи и поддържайте периметър. Никой да не влиза или излиза. Приспете всички, с които встъпите в контакт. Приберете Дейвис и Грейди, когато ги намерите. Разбрано?

- Тук „Ехо“. Разбрано.
- Тук „Алфа“. Разбрано.
- Тук „Чарли“. Разбрано.
- Всички екипи: действайте.

Всички сини точки се насочиха към библиотеката. Мю отново се обърна към наблюдателната холограма. Агент Дейвис рязко се надигаше и се насочваше към вратата на стълбището.

– Обновление: Дейвис тичешком напуска библиотеката. – Той превключи към университетските охранителни камери, предоставящи далеч по-лош образ. – Насочва се към стълбище две.

- *Разбрано, център.*

Прескачащата неравни стъпала Дейвис потръпна заради пронизителния звук на алармата. Налагаше ѝ се да преодолее два етажа, за да достигне мазето. По време на стремглавото си спускане тя забелязва охранителни камери, но не им обърна внимание.

Заради писъка на алармата тя не можеше да чуе нищо. Как ли щяха да реагират близнаците? Тази постъпка надали щеше да се отрази благотворно на кариерата ѝ. И Трейси със сигурност не би одобрила.

Сбогом, Денър.

След стълбището тя зави по десния коридор, съгласно насоките. Подът на прохода бе покрит с тъмночервена боя. Целта ѝ вече се виждаше: масивна врата с надпис: „Забранено за неоторизиран персонал“. Огромните панти и нитове веднага загатваха за викторианския ѝ произход.

Тя рязко дръпна дръжката и вратата се отвори със скърцане. Заради стремглавото си влизане агент Дейвис едва не полетя по изникналото отвъд стълбище. Едва в последния момент тя успя да сграбчи перилата.

– Внимавайте.

Джон Грейди стоеше недалеч от нея, с малка раница на гърба.

– Благодаря за навременното предупреждение.

Той бутна вратата и я залости с огромно резе.

– Елате. Не бива да оставаме тук.

Дейвис се отправи подире му. Това подземие изглеждаше захабено от множество стъпки и години. Коридорът, по който поеха, бе изпълнен с тръби, електрически проводници и инструменти, кутии от компютърно оборудуване, изолационни материали, захвърлени кабели, товарни колички и какво ли още не. В средата на пода имаше двоен улей. Проходът бе осветен от непокрити флуоресцентни лампи.

– Какво е това място?

– Тунели за поддръжка. Стари са. Много стари. Онези вдълбнатини в пода са били за вагонетки, които да пренасят въглища.

Тя се стараеше да се движи близо до него. Грейди крачеше уверено, изглежда, добре запознат с обстановката. Двамата завиха покрай ъгъл, отвъд който коридорът се протягаше далеч напред.

– Тези проходи свързват постройките – досети се тя.

– Повечето от тях.

– Откъде знаеш за тези проходи?

– Честно казано, не си спомням. Паметта ми е надупчена. Но зная, че зная.

– Алкот. Той е причината да дойдеш тук. Прекарвал си време в този университет, макар че не си бил студент.

Грейди тръсна коси.

– Рутината не е моята стихия. Предпочитам да върша нещата неофициално. Но той ми помогна. Сега аз искам да помогна на него.

– Искаш да кажеш, че доктор Алкот също е жив?

– Надявам се да е така.

Двама клонинги в хокейни тениски и джинси тичаха сред подземните коридори, стиснали делталъчеви пистолети. Противопожарната аларма продължаваше да пищи. След един ъгъл двамата се натъкнаха на още дузина Морисъновци, облечени по различен начин и с различни прически. Всички те стояха пред огромна стоманена врата.

Алармата най-сетне замълкна.

Клонингите отпуснаха оръжия. Един от тях – с маскировъчен панталон и тениска – срита вратата и изруга.

– Останалата част от сградата е чиста.

Разгневеният клонинг продължаваше да рита вратата и да псува.

– Ета, не бива да се скучваме така. Старецът ще ни одере живи, ако види как сме се събрали на публично място.

– Върви на майната си, Ро. Те са минали през проклетата врата.

Ро прибра оръжието си и извика холообраз на сградата.

– Тя дори не е нанесена на тактическия ни план.

– И още как. Кибиците отново сграфиха.

Ро задейства квантовата си връзка.

– Център, пред нас има залостена метална врата, която не ни позволява да продължим преследването. Вратата не е нанесена върху тактическата карта.

– *Разбрало, Ро-Сигма. Инструкции следват.*

– Хубави инструкции. Кълна се, че кубит по кубит ще изтрий компютърния задник, който ни подреди така!

– Трябва да разбием вратата.

Ета се обърна към него.

– Нима? С несмъртоносни технологии от четвърто ниво? – Той относно ритна вратата. Със същия успех можеше да изрита локомотив.

К-връзката отново оживя.

– *Екипи „Чарли“ и „Ехо“, заемете позиции на обновените координати.*

Ета не се присъедини към оттеглящите се – той бе започнал да рови из джобовете на панталона си.

– Ета! – повика го Ро.

– Проклет да съм, ако се върна при татко с празни ръце! – Той извади малък черен куб, обвит в полупрозрачен материал.

Останалите бяха спрели и го наблюдаваха заинтересувано.

Ро се приближи до него.

– Това каквото си мисля ли е?

– По-добре е да искам прошка, отколкото разрешение.

– Откъде го имаш?

– Това не е от значение.

Връзката отново се задейства.

– *Екип „Чарли“, тук Център. Заемете...*

Ета изключи комуникатора си.

– Намираш се далеч от дома, друже.

– Не се дръж като женка. – Ета почисти участък от стоманената врата и притисна черното кубче върху нея. Устройството веднага прилепна.

– Ще продължим и ще спипаме Грейди.

– Това е забранена за мисията нанотехнология. Не ни е разрешено да...

– Терминален кинематичен механосинтез. Обещавам, че това няма да разрушат света. – Той бълсна Ро назад и го изгледа гневно. – Тази мисия няма да се провали, разбра ли ме?

Останалите ги наблюдаваха мълчаливо.

Ета повдигна спектрометър и започна да сканира стените с широкия му лазерен лъч.

– Ета...

– Мълкни!

Над китката му изникна холоменю, изброяващо вариантите, представяни от наличните в околността материали. Той повдигна очи и се усмихна.

– Верижен голем ще бъде!

В отговор на няколко избрани настройки черният куб неочеквано заблестя ярко и потъна в стоманената врата. Устройството започна да разряжда метала сред оглушително съскане. Блясъкът трептеше. Ивици чепен материал започнаха да се стичат от краищата на нарастващото обграждане. Тези ивици се извърнаха и започнаха да се сплитат във вериги. Имаше известна отлика: отделните брънки не бяха склучени една в друга, а просто се допираха под влиянието на някакъв магнетизъм.

По-голямата част от металната врата бе изчезнала; процесът се пренасяше към рамката и пантите. Парчета ръжда и мръсотия се трупаха на прага ѝ.

Кинематичният автоматон се надигна сред образувалата се в рамката на вратата пролука. Металните му нозе дрънчаха върху бетонния под.

Ета посочи към тунела отвъд и се обърна към лицето от брънки.

– Максимална скорост. Човешка цел. Акустично проследяване...

Крачеща сред безкрайния проход, Дейвис разсъждаваше на глас:

– Нюйоркският отдел би трябало да наблюдава тези тунели.

Грейди се обърна за момент.

– Какво имате предвид?

– Просто съм изненадана, че са оставили тунелите без наблюдение.

– Това не е ФБР, а БКТ. Те може да притежават по-добри технологии, но не всякога знаят как да си служат с тях.

– Къде отиваме?

– Под сградата на физичния факултет. Поне това си спомням.

– Често ли си слизал тук?

– Така влизах на територията на университета. Мисля, че известно време съм живял в тамошното подземие. То е свързано с тунелната мрежа.

В момента двамата вървяха сред далеч по-модерен поддържащ коридор, където тръбите бяха оцветени и обозначени. Пара с ниско налягане; охладена вода. Имаше и стрелки, които указваха посоката. Наоколо висяха спонове електрически и мрежови кабели.

– Грейди, трябва да ми кажеш какво става.

– Зная, че звуци налудничаво, но всичко онова, което ви казах в Чикаго, беше истина. Бюрото за контрол над технологиите съществува. И представителите му са много опасни.

– Но защо са избрали да се занимават с теб? Не искам да прозвучи обидно, но твоите научни постижения не са особено забележителни.

Той отново се обърна.

– Защото те са се погрижили за това. Те знаеха над какво работя. Те разполагат с компютри, които издирват определени хора. Лица, които са на път да постигнат забележителни открития. Хора като мен.

Дейвис си припомни навика на Котън да избира дребни и непроявили се учени.

– Бюрото е било основано през шестдесетте години на миналия век и в продължение на десетилетия е събираво висши технологии. Ако знаехте какви са същинските постижения на човешката мисъл, агент Дейвис... Вие не бихте ми повярвали, дори и ако ви кажех.

При едно разклонение той зави надясно. Наложи им се да привеждат глави заради сноп тръби.

– Внимавайте. Тези тръби са горещи.

След преминаването на неудобния участък тя попита:

– Защо им е на БКТ да прикриват новите технологии? Заради пари?

– Те не се нуждаят от пари. Квантовите им компютри са в състояние да схрускат цялата стокова борса на няколко хапки. Не, те твърдят, че защищават обществото от смущения, които новите открития биха предизвикали. Ако някой някъде достигне научно откритие, което според тях би смущило съществуващия ред на нещата, те го отвличат. Неутрализират го.

– Просто така отвличат хора?

За миг Грейди се обърна към нея.

– Те разполагат със стотици клонинги на някой си Морисън. Някакъв проявил се войник от специалните сили.

– Хайде сега...

– Говоря сериозно. Оглеждайте се за него. Аз се срещаха с истинския Морисън, той е на около шестдесет, но клонингите му са много помлади. Високи рузи мъжаги с дебели вратове. Или грозни Фабиовци, ако предпочитате.

Дейвис неволно изтръпна.

– Руси?

– Екземпляри като тях веднага се набиват на очи. Това е причината следовниците на Котън винаги да носят маски. Няма никаква антитехнологична организация, която взривява лаборатории. Атентатите са само начин онези от Бюрото да прикрият следите си.

– Но ние разполагаме с останки от жертвите.

– Открили сте мои телесни части на мястото на взрива, нали?

Тя не можеше да предостави обяснение.

– Те са в състояние да отглеждат отделни части, стига да разполагат с ДНК. Органи, зъби... Нищо не им пречи да отглеждат и цели клонинги, стига да разполагат с достатъчно време. Те просто грабват човека, който им трябва, инсценират смъртта му и подир това му предлагат да се присъедини към тях.

– И ако въпросният човек откаже?

– Тогава те го изпращат на мястото, където изпратиха мен: затвор, наречен за по-благозвучно „изолационен комплекс“. Той се намира някъде в южното полукълбо, не мога да ви кажа точно къде. Много отдалечено място. Това е причината да се свържа с вас. Там има и други като мен.

Грейди спря на сред тунела, свали малкия бял прожектор, който носеше на верижка около врата си, и го насочи към стената. Неочаквано във въздуха изникна холограмен образ. Той показваше оплешивящ индиец в прости дрехи, обгърнат от сивакава кръгла стая. Дейвис остана поразена от яснотата на изображението – като триизмерна скулптура, изникнала сред нищото. Движещата се картина бе придружена със звук, който почти не се чуваше сред грохота на механизмите в подземието.

– *Аз съм Арчибалд Чатопадей. Имам прекрасна съпруга на име Амала, която ми даде пет прекрасни деца. Аз ръководех екипа, който първи постигна термоядрена реакция. Заради това си постижение бях затворен от Бюрото за контрол над технологиите през април хиляда деветстотин осемдесет и пета година. Аз не съм мъртъв. Още съм жив.*

Грейди спря записа и посочи.

– Това, което виждате пред себе си, е килия от този затвор. А този човек, Арчи, спаси живота ми. И не само моя. Той е ръководител на група затворници, наречена Резисторите. В онзи комплекс има десетки като мен. Ние трябва да ги спасим.

Дейвис посочи към проекционния апарат.

– Може ли да го разгледам?

– Още не. – Грейди поклати глава. – Не и докато не достигнем място с подходящото оборудване. Това устройство притежава записи от още много затворници – хора, отвлечани от цял свят. То използва ДНК принцип за запис на информация и съдържа проба от всеки от тях, предоставена като доказателство за автентичността на посланията. – Той й показа устройството. – Освен това то притежава наножироскоп, който записва пътя ми от напускането на затвора. Вътре има и инструкции за разчитането на тези данни. С тяхна помощ можем да открием къде е разположен комплексът. Затова няма да се разделям с устройството, докато не достигнем компютърна лаборатория.

Дейвис се взираше в първото истинско доказателство, което бе видяла до този момент. Това устройство бе същинско чудо. Но пък тя никога не бе притежавала особено разбиране за технологиите. Дали *наистина* ставаше дума за нещо необично?

– Защо от БКТ отвлякоха теб, Грейди?

Той изключи устройството и отново го прибра под ризата си.

– Защото изобретих гравитационно огледало.

– Това е огледало, което отразява…

– Вижте, причината не е важна. От значение е да оповестя тези данни, за да помогна на хората, които трябваше да изоставя. Става дума за хора, чиито открития буквально ще променят света, агент Дейвис. Термоядрана енергия. Лекарство срещу рак. Квантови компютри. Безсмъртие. И още много неща. Трябва да ми помогнете.

Сред тунелите се разнесе грохот.

Дейвис се обърна назад.

– Прекарах три години в самостоятелна килия, под надзора на компютърен интелект, който имаше прям достъп до мозъка ми. Това беше кошмар, от който не можех да се събудя.

Тя се обърна към него.

– Но защо им е да се ровят в мозъците на гени?

– Ако не се присъединиш към тях, БКТ те смятат за заплаха. Изолационният комплекс на практика е техният изследователски център, це-

лящ да разработи биологичен суперкомпютър – никаква органична квантова машина. Те се опитват да създадат съзнание, което не притежава свободна воля.

Дейвис отново стоеше безмълвна.

– Аз съм обикновен човек, достигнал до едничко откритие. Мъжете и жените, затворени там, са постигнали много повече от мен. Трябва да ми помогнете да ги спася. Светът трябва да узнае за тях. Затворът, в който те се намират, укрива отговорите на почти всички от проблемите на човечеството.

Агент Дейвис все още се затрудняваше да осмисли всичко чуто. И изобщо да го повярва.

Гръмък екот зад тях накара и двамата да се обърнат.

На около тридесет метра зад тях се носеше никакъв същински кошмар – рой метални нишки, който изменяше формата си при нужда, за да преодолее стоящите на пътя му тръби, и отново се сливаше в търкалящ се куп. Придружаваше го метално дрънчене.

Грейди я сграбчи за ръката и я повлече след себе си.

– Проклятие! Не трябваше да спираме!

– Какво е това нещо?

– Бягайте!

– Какво е?

– Верижен голем. Нанотехнологична машина. Не му позволявайте да ви настигне.

Дейвис се извърна към преследващия ги ужас. Черно метално кълбо с диаметър от около метър.

– Не думай! – Тя изтегли пистолета си и се прицели.

– Не си хабете куршумите. Те няма да го спрат.

Денис отпусна ръка и продължи да тича.

– И защо?

– Машината е съставена от хиляди сътрудничещи си брънки. А звукът от изстрелите само ще помогне на клонингите да ни намерят.

Тя изруга и прибра оръжието си.

– Пред нас има пожарен изход. Тичайте!

Двамата изтичаха отвъд врата с магнитен контрол. Грейди се обърна, за да я затвори точно в мига, в който верижният голем връхлиташе. Сблъсъкът видимо изкриви вратата.

Пред погледа на Дейвис преградата продължи да се огъва сред стържене и грохот. Агентът понечи да побегне отново. А Грейди ровеше в раницата си.

– Какво правиш?

Той извади пластмасова тръба, в която наля бях прах – като в някой стар мускет.

– Тук не можем да му избягаме.

Един поглед назад показа, че чудовищната черна машина е изблъскала горната част на вратата и прелива през пролуката, за да се събере отвъд.

Дейвис се затича, но спря, защото той не я последва.

– Грейди!

Той захвърли раницата и повдигна тръбата към лицето си. Верижният голем се подреди в грубо човекоподобна форма и с дрънчене се отпраши към учения.

– Грейди!

Големът се надигна, за да обгърне Грейди. В този момент последният рязко духна през тръбата; облак бял прах обгърна машината. Почти веднага тя се сви, при което прахът потъна още по-дълбоко сред брънките ѝ. Купът се срина на пода и започна да се гърчи, като в агония. Придружаващото стържене бе отвратително – милион нокти, прокарвани по милион черни дъски.

Дейвис притисна длани над ушите си; Грейди грабна багажа си и й направи знак да го последва. Оглушителното пищене съпроводи бягството им.

– Какво направи?

– Диамантен прах. Обикновен индустриски абразив.

– И откъде знаеше да си послужиш с него?

Грейди посочи към устройството около врата си.

– Прочетох инструкциите. Там имаше купища добри съвети. Другите затворници ме предупредиха, че е възможно онези от Бюрото да изпратят голем по следите ми. Несмъртоносно оръжие, целящо да обездвижва ценни цели.

Зад тях противният звук загълхна.

– Това нещо не изглеждаше несмъртоносно, а изпълзяло от Ада.

– Вече вярвате ли ми?

Все още й се струваше, че пулсът ѝ се опитва да я надбяга. Заради адреналина ръцете ѝ трепереха.

– Не спирай.

Сред лабиринта от тунели тя бе изгубила представа за посока – някои от проходите бяха тесни, някои чисти и модерни, други на повече от век.

На няколко пъти двамата се натъкваха на затворени врати, но Грейди винаги ги отваряше с един и същи ключ. Когато тя му обърна внимание на този факт, ученият отвърна:

– Преди години бях скрил този шперц под една плочка. Бях го откраднал от университетска работилница.

Тази му принадлежност най-вероятно ги бе спасила, така че Дейвис нямаше намерение да го укорява.

В един момент те пропълзяха през прашна вентилационна шахта и изникнаха в мазето на някаква друга университетска постройка. Тук бяха сгрупани различни строителни материали.

– Това е факултетът по физика. Тук би трябвало да можем да напуснем незабелязани.

– И къде ще отидем?

Грейди колебливо намести раницата си.

– Трябва да измисля какво да кажа на началниците си. – Тя повдигна ръка. – Зная, че нещо се е случило. Това вярвам. Но просто...

– Котън. Котън е ключът.

Тя го погледна неразбиращо.

– Уредете ми разговор на четири очи с него. Записван. Той работи за Бюрото. Той знае кой съм.

– Котън работи за БКТ?

– Доверете ми се.

– Очаква го доживотен затвор без право на замяна. Какво би могъл да му предложиш ти?

– Не вярвам, че той наистина ще излежи присъдата си. Но ако от БКТ решат, че той е станал информатор, това би го изправило пред сериозна заплаха. И той отлично знае това. Ако си послужа с тази заплаха, ако той реши, че бившите му колеги са се насочили срещу него, Котън може и да ни помогне.

– Ако това, което казваш, е истина, ще си спечелим силни политически съюзници. – Тя се замисли. – Ще се опитам да уредя разговор с Котън. Макар че ще си имам проблеми за нещо, за което премълчах.

Грейди я погледна с подозрение.

– Какво имате предвид?

– По-рано те изльгах. След като пуснах отпечатъците ти за анализ, с мен действително се свързаха хора. Те ме изпратиха тук, за да се срещна с теб – заедно с двама руси близннаци от столичния отдел и цял екип, който така и не видях. Те трябваше да те заловят, щом се появиши.

Ученият я наблюдаваше внимателно.

– Но вие не ме предадохте. Защо?

– Не зная. Нещо не се връзваше.

– И какъв е следващият ни ход?

– Ще се разделим. Така ще бъде по-безопасно. В момента така или иначе не съм в състояние да те защитя. И не мога да остана в Ню Йорк.

– А ще mi помогнете ли?

– Да. Да се срещнем отново в Чикаго, при Котън. Ще можеш ли да се върнеш благополучно? Трябват ли ти пари?

– Парите не са проблем.

– Можеш ли да се придвижваш необезпокоявано?

– Съзаклятниците ме научиха как да се укривам от наблюдението на Бюрото. За неговите наблюдателни системи аз съм просто побъркан бездомник.

– Хубаво. Аз имам партньор на име Томас Фауъл. Можеш да му имаш доверие. На няколко пресечки от федералния съд в Чикаго има стар квартал. Между „Харисън“ и „Стейт“. Моят партньор ще те намери.

Грейди я хвани за ръкава.

– Не се доверявайте на каквато и да било електронна комуникация. И не говорете за това на територията на федералните служби.

– Ще бъда предпазлива.

Ученият протегна ръка.

– Оценявам риска, който поемате с мен, агент Дейвис.

Тя стисна десницата му.

– Не зная дали мога да вярвам на собствените си очи, но ако казаното от теб е истина, готова съм да те защитавам с живота си.

Разнеслият се сред мрака женски глас сепна и двама им.

– Ти никога няма да успееш да превърнеш Ричард Котън в информатор, Джон.

Дейвис и Грейди се извърнаха към красива чернокоса жена с пронизващи сини очи, която тъкмо пристъпваше в светлината на една от лампите. Дейвис никога не бе виждала толкова красива жена. Освен това непознатата притежаваше добър вкус, защото якето и панталоните по съвършен начин обгръщаха фигурата ѝ. Тя изльчваше стил. Харизма.

Грейди направи крачка назад, видимо стреснат.

– Алекса? Как ме откри?

– Обикновена дедукция – нещо, в което децата на Морисън не са особено добри. Младият Джон Грейди е бил арестуван за навлизането в подземията на Колумбийския университет. Там охраната се натъкнала на импровизираната му палатка.

Забелязала уплаха върху лицето му, Дейвис изтегли пистолета си и го насочи към жената, която бе започнала да се приближава.

– Горе ръцете! ФБР!

Красивата жена повдигна вежда.

Грейди стоеше безмълвен.

– Бягай, Грейди. Аз ще я арестувам.

Той се поколеба.

– Върви, да те вземат мътните!

Той кимна.

– Бъдете внимателна. Тя е генетично подобрена.

И изчезна. Дейвис се навъси.

– Генетично подобрена?

Красивата жена не гледаше към нея, а след бягащия учен. Тя направи опит да го последва.

Дейвис освободи предпазителя.

– Спри или ще стрелям.

Жената се намираше на три метра от нея. Тези думи я накараха да хвърли кос поглед към въоръжената.

– Аз също съм федерален служител. Този човек е избягал престъпник.

– Легитимирай се. – Дейвис пипнешком извади клетъчния си телефон, само че под земята нямаше сигнал.

Жената повдигна ръце.

– За съжаление, това е поверителна информация.

– Тогава ще трябва да те арестувам. Обърни се. Ръцете на тила.

Другата се обърна, подмятайки:

– Грейди не е това, за което се представя.

– Мълчи! – Дейвис откачи белезниците от колана си и се приближи към жената. И остана изненадана от връхлетялата я възбуда: гореща вълна, разпространила се върху кожата ѝ. Тя искаше да изпълни процедурата по самостоятелен арест, да закопча дясната ръка на жената, докато задържа оръжието насочено. Само че не можеше да се съсредоточи. В действителност предпочиташе да целуне тила на непознатата.

Последва неестествено бързо движение, с което жената се извърна, издърпа оръжието право от ръката на агента и го захвърли. Пистолетът издрънча някъде в мрака.

– Както казах, двете не сме врагове. – Жената погледна към изхода.

– Сега ще те помоля да ме извиниш.

Дейвис застана на пътя ѝ.

– С теб още не сме приключили, Алекса. Нали така ти беше името?

– Не е препоръчително да се биеш с мен, агент Дейвис.

– Арестувана си. Можем да го направим по лесния начин или по трудния.

– Но ние с теб сме на една страна.

– Не мисля.

Дейвис се опитваше да се съсредоточи. Тя се чувствува виновна за лъстивите си мисли и умишлено си припомни лицето на любимата си. Тя обичаше Трейси. Искаше да започне нов живот с нея.

Тогава Алекса се хвърли напред и придобитите инстинкти се задействаха. Дейвис притежаваше втора степен черен колан по крав мага и бе използвала тези си умения и преди. Тя избегна удара, насочен към слънчевия й сплит, и понечи да дръпне ръката на Алекса.

Наместо това самата Дейвис получи няколко силни удара по главата. След няколко мига тя установи, че се надига от пода, покрита с прах, с разцепена устна и писнали уши. Въпреки това тя отново зае бойна поза и застана на пътя на Алекса.

Последната се навъси.

– Не искам да те наранявам, агент Дейвис. Ти си много отدادена на работата си.

– Хубаво. Тогава не мърдай. – Денис рязко се приведе, за да изтегли късоцевен револвер от кобура на глезена си.

Още по времето на изправянето й Алекса вече връхлиташе върху нея, за да сграбчи шията й с едната си ръка, а другата да обвие около въоръжената китка. И през цялото това време Дейвис продължаваше да изпитва вълнение от близостта на противничката си. Не, това беше някаква лудост.

Алекса едва не строши китката й, докато избиваше второто оръжие.

Тази жена изглеждаше толкова крехка, а ръцете й притежаваха стоманена сила. Ужасяваща сила. Дейвис отхвърча три метра назад, захвърлена, но успя да се претърколи и да се изправи на крака.

Алекса пристъпи напред.

– Приключихме ли вече?

Дейвис изкрещя и се втурна напред, нанасяйки подвеждащ удар към челостта на противничката си. В последния момент тя замахна за същинския удар в стомаха. С видима небрежност Алекса улови юмрука й, изви ръката й и отново запрати Дейвис на пода.

– Не ми е приятно да те наранявам.

– Върви на майната си. – Дейвис се претърколи назад и атакува отново.

И тези ѝ удари не успяха да намерят целта. Алекса отново я сграбчи за врата и с една ръка я повдигна във въздуха. Дейвис започна да се задушава и да се мята в напразни опити да се освободи. Смайващите сини очи, вперени в нейните, не съдържаха никакъв гняв.

В армията Дейвис бе шампионка по бокс. Тази манекенка току-що я бе надвила без никакъв проблем.

– Наистина не искам да те нараня, агент Дейвис. Онова, което ние правим, е за добро. Повярвай.

В този момент Дейвис изгуби съзнание.

Грейди повдигна качулката си и си сложи чифт модифицирани предпазни очила. Очилата имаха инфрачервени светодиоди, задигнати от обикновени сензори за движение. Той бе сглобил това устройство благодарение на инструкциите, оставени му от съзаклятниците.

Физикът задейства светодиодите, захранвани с батерии, и се сля сред минувачите на Сто и двадесета улица. Очилата му придаваха малко налудничав вид, но пък в Ню Йорк това само окуражаваше останалите да го подминават. Това напълно съвпадаше с желанията му.

Сега му предстоеше да открие безопасен начин да се върне в Чикаго, но на фона на случилото се току-що този проблем изглеждаше дребен. Поне сега той имаше на какво да се надява. Бе успял да привлече на своя страна човек от изпълнителната власт и да го убеди, че казва истината.

Грейди небрежно погледна назад, за да се увери, че не го следят.

И със смайване видя Алекса да търчи по тротоара грациозно стотина метра зад него.

Мамка му.

Той се затича на свой ред. Какво ли бе станало с Дейвис? Тичешком той се обърна и видя, че тя обезкуражаващо бързо стопява преднината му. Трябаше му начин да се отърве от нея. Грейди се оглеждаше за пресечка, в която да свие, или пък някаква врата. Всички улички, на които се натъкваше, имаха високи метални решетки. Всички врати бяха заключени. Проклет квартал. Всичко бе залостено.

Ученият отново погледна назад.

Алекса бе преодоляла половината от разстоянието между тях. И ако се съдеше по погледите, с които я съпровождаха минувачите, всички на улицата с готовност биха ѝ се прители на помощ, стига тя да поискаше.

Тридесет метра по-напред и от другата страна на улицата Грейди видя широка пресечка. Той се затича натам, пресече улицата и прекоси да достигне уличката навреме. Той се надяваше, че там ще открие някакво скривалище или лесна за прескачане ограда. За негов ужас това се оказа най-чистата уличка, която бе виждал в Ню Йорк. От двете страни имаше платформи за доставки; улицата свършваше пред двуетажна тухлена постройка. Там имаше и наблюдателна камера. Стъпките на Алекса вече се разнасяха зад него.

Грейди се обърна и повдигна юмруци. Той бе прекарал години в затвора. Той носеше видеодоказателствата, които Арчи му беше доверил. И нямаше никакво намерение да се предаде.

– Няма да ти позволя да ме отведеш, Алекса.

Неколцина любопитни минувачи – предимно мъже – се бяха струпали зад тях, на входа на уличката.

– Имате ли нужда от помощ, госпожице?

Алекса спря пред него. Тя дори не беше задъхана. Тя се обърна и се усмихна.

– Много мила от ваша страна, но няма да се наложи. Това е брат ми.

– Тя завъртя пръст около слепоочието си и отново се обърна към Грейди. Усмивката ѝ изчезна.

Мъжете не се отдръпваха.

Грейди отпусна юмруци. Истинска подигравка си беше да изпратят няя да го залови. Това не беше справедливо. Краката му бяха започнали да треперят. Бяха го връхлетели спомените за мъченията, на които го бе подлагал компютърът. Изкуственият интелект, откраднал спомените му.

– Няма да се върна, Алекса. Ще трябва да ме убиеш.

Тя стоеше на метри от него, небрежно отпусната ръце.

– Защо ми е да те убивам, Джон?

– Защото аз няма да се върна. – Той трепереше.

– Разбира се, че ще се върнеш. За твоё добро е.

– Как е възможно да си толкова жестока? – изкреша той.

– Това не е жестокост, а необходимост.

Тя пристъпи напред. Грейди се сви на земята.

– Не! Не!

– Не ме карай да те принуждавам.

– Как изобщо можеш да спиш нощем? Как можеш да участваш в това? – изрева Грейди, връхлетян от ужас.

Алекса сграбчи тениската му.

– Джон, ти беше отведен в изолация за твоето собствено добро. За доброто на всички.

– За мое собствено добро? – Той престана да се опитва да се свие и я погледна остро. – Наистина ли смяташ това? – Той рязко повдигна дрехата си, за да покаже белезите по гърба и ребрата си. И съмкна очилата, за да покаже белезите от дрелките, с които компютърът бе обездвижвал главата му. – Виждаш ли това? Обясни ми по какъв начин годините умствени и телесни мъчения ми донасят добро. Обясни ми как изтряването на спомени от детството е за добро. За чие добро?

Алекса шокирано разглеждаше белезите върху тялото му. Белези, нанесени с механична прецизност. Белези, за които тя със сигурност знаеше, че не са присъствали преди престоя му в изолационния комплекс.

Струваше му се, че тя се изключва пред очите му. Конфликтът между онова, което тя знаеше, и изложеното пред нея доказателство, изглежда, буквально я бе вцепенил.

Във втренчения й поглед Грейди различи удивление.

– Нима Хедрик наистина крие толкова неща от теб? – Той пристъпи към нея. – Изолационният комплекс не е затвор, Алекса, а изследователски център. Те се опитват да изградят съзнание без свободна воля. Това би могло да доведе края на всички ни. На всичко. Наистина ли си толкова сляпа?

Алекса стоеше застинала – парализирана. Като връхлетяна от пристъп без видими прояви. Грейди размаха ръка пред лицето й, но не получи реакция.

Той все още дишаше тежко от страх и гняв. Но омразата му към нея отслабваше. Доказателствата за мъченията, на които е бил подложен, очевидно бяха разтърсили из основи представите й за работата на Бюрото. Самият Грейди бе запознат с усещането, придвижаващо пълното сриване на някогашна представа.

След миг колебание ученият спусна тениската си и отново си сложи очилата. На няколко пъти по време на отдалечаването си той предпазливо се обърна към нея.

За негово удивление, Алекса не го последва.

Глава 19

Задънена улица

В обширния офис на Греъм Хедрик бе изникнала видеостена. Образът показваше застаряващото лице на директора на Националното разузнаване, Кей Монахън. Образът бе определено по-неясен от холограма, но пък предвид напредналата й възраст, това само бе допълнителен плюс.

В момента тя бавно поклаща глава:

– Господин Хедрик, трябва да разберете, че от гледна точка на правителството настоящата ситуация е несъстоятелна. Хедрик разпери ръце.

– Но Бюрото за контрол над технологиите е част от правителството на Съединените щати, госпожо директор.

– Организация, създадена във времена на криза...

– Времената винаги са кризисни.

– ... и върху съмнителна легална основа. Въз основа на всеки един стандарт вие отдавна сте надвишили мандата си.

– И чии са тези стандарти?

– Това са стандартите на службата, която е създала вас и Съвета за национално разузнаване.

– Значи така било? Очаквате от нас да извършим ритуално самоубийство, защото всички вие сте изостанали и тази ситуация не ви харесва?

– Вие отказвате да се съобразявате със законодателството на САЩ. Вие отказвате да се съобразявате с държавната йерархия. Прибягвате към еднострани действия извън териториите на страната. Действия, които пряко нарушават човешките права.

Греъм Хедрик махна с ръка.

– Да не намесваме законите и правата. Никой от нас не следва закона. Нужно ли е да споменавам нарушенията, извършвани от агенциите? Това е нещо напълно разбирамо. Ако законът притежаваше някаква тежест, всички ние щяхме да бъдем изпратени на съд. Включително и вие.

Тя му хвърли леден поглед.

Хедрик се стараеше да прикрива пълното си презрение. Той знаеше, че личността настъпва му само след няколко години ще бъде заменена. Така функционираше демокрацията. По тази причина демокрацията не разполагаше с продължителност. И решителност. Той щеше да ги надживее. Както винаги.

– Единствената причина да се съглася на този разговор бе желанието ми да избегнем излишно зложелателство, госпожо директор. Вие настоявате за нашето подчинение от момента, в който научихте за съществуването на организацията ни. Което, ако не се лъжа, се е случило преди четири месеца. Осьзвавате ли колко дълго е функционирало Бюрото за контрол над технологиите?

– Ако бях знаела...

– Двамата с вас бихме могли да си сътрудничим.

– Запозната съм с уговорките, които сте постигнали с някои от другите агенции.

– Имайте предвид, че аз рядко разговарям с ръководството. Ръководството идва и си отива. Средните постове са по-продължителни. Те са полезни в много отношения.

– Какво намеквате?

– Казвам, че трябва да отстъпите. Не бързайте да се осланяте на хората около себе си. Някои от тях ненавиждат факта, че до висшия пост не съществува път, който отчита заслугите. Не, заместо това човек трябва да разчита на назначаване от страна на променлив ръководител. Който, от своя страна, бива избиран от непостоянно общество. Общество, което не знае нищо.

Възрастната жена продължаваше да го гледа остро.

– Господин Хедрик, обединени, нашите служби притежават много по-голямо влияние от вашата малка организация, колкото и напреднала да е тя.

– Сигурна ли сте?

– Време е отново да заемете мястото, определено ви сред йерархията на службите.

– И какво би ме накарало да се подчиня на водителството на отстъпващи ни организации?

– Желанието да запазите длъжността си. Ако се наложи правителството да използва сила, можете да бъдете уверен, че след края на сблъсъка ще лежите във федерален затвор.

– Трябва да призная, че успявате да ме развеселите, госпожо директор.

– Това са фактите. Повече няма да търпим БКТ да функционира като независима организация. Време е то да заеме мястото си сред останалите щатски служби. Ако го сторите, ще останете на поста си. Това предлагаме ние.

Той се подсмихна.

– Да, щатските служби. Сбирщина некадърни лъжци, които разиграват театър пред невежа сган, за да си спечелят гласовете й. – Хедрик поклати глава. – Бюрото за контрол над технологиите няма да заема каквото и да било друго място, освен полагащото му се.

– Не избръзвайте да отхвърляте предложението ни, а помислете добре.

– Да мисля? Какво толкова има да премислям? Вие, госпожо директор, и цялото ви правителство не сте нищо повече от дразнещи мухи. Или ревливи деца, ако предпочитате. Вашето хленчене не ми позволява да се съсредоточа над реалната заплаха: незаконни организации в Азия и Източна Европа, които са откраднали наши технологии.

Тя кимна.

– Запозната съм с докладите на разузнаването. Тази ситуация е била породена от потайната същина на БКТ. Тези организации са ваши отцепници.

– Да, такива са. И макар това да се е случило преди моето встъпване в длъжност, моя отговорност е да се погрижа за тях. Те представляват огромна заплаха за всички ни. В това съревнование всички вие притежавате полезността на деца.

Образът на Монахън се навъси, подчертавайки бръчките си.

– В качеството си на директор на Съвета за национално разузнаване аз ви нареддам, Греъм Хедрик, да се подчините на законните си началници. На държавната йерархия.

– Или? Какво ще ни направите? Вие не сте първият бюрократ, кумуто скимнало, че може да ни разруши. В крайна сметка разрушените се оказаха те.

– Приемам тези ви думи за пряка заплаха.

– Радвам се. Предайте най-добрите ми пожелания на останалите от хората си, които притежават повече разум. Ние с готовност бихме склонили да си сътрудничим с тях.

– Това е последната ви възможност, Греъм. Не ни предизвиквайте.

Хедрик възърхна. И не можа да сдържи смеха си.

– Започвате да ме отегчавате.

– Вие не ми оставяте избор. Греъм Хедрик, от този момент вие сте свален от длъжност, а Бюрото за контрол над технологиите е обявено за нелегална, терористична организация.

– Хайде сега. Вече започвате да се държите глупаво.

Монахън гневно стовари длан върху бюрото си.

– Няма да позволя да проявявате неуважение по такъв начин!

- По какъв начин бихте предпочели да проявявам неуважението си? Тя протегна пръст към него.
- Вие сте свален от длъжност. Ако сте умен, ще наредите на целия си персонал да...
 - Изгубихте достатъчно от времето ми. – Хедрик прекъсна връзката. Образът изчезна; стената отново изобразяваше дървени панели. – Варуна?

Безтелесният глас се отзова веднага.

- *Слушам ви, директоре.*
- Какви действия е предприело американското правителство, за да придобие контрол над БКТ?

– Размяната на криптирани комуникации между Министерството на вътрешната сигурност, Агенцията за национална сигурност, Централното разузнавателно управление и Министерството на отбраната показва приготвления за завземането на всички прилежащи на БКТ обекти в Северна и Южна Америка.

Хедрик мрачно поклати глава.

- Лудост. Кой оглавява тази операция?
- *Кей Монахън заема най-висок пост сред заетите се с това начинание, директоре.*

– Дръж ме в течението на плановете им, Варуна.

– *Разбира се, директоре.*

Вратите на кабинета се отвориха пред пристигането на Морисън-старши.

- Нося лоши новини. – Военният помълча за миг, за да подчертава думите си. – И още по-лоши новини.

Хедрик се отпусна в креслото си.

– Не започвай и ти.

– Джон Грейди е успял да избяга от хората ни.

– Проклятие! Значи се е появил?

Морисън кимна.

– И защо просто не са го приспали?

- Сложно е. Изглежда, той е разполагал с някакви нискотехнологични хитрини. И е обстойно запознат с мрежата от тунели под университета. През тези проходи е успял да избяга заедно с Дейвис.

- Искаш да кажеш, че не сте проучили предварително мястото на срещата?

– Разбира се, че го сторихме. Но компютрите изредиха множество препоръки. Купища информация. – Морисън направи гримаса. – Признавам, че са били допуснати грешки. – Той замълча.

Хедрик започваше да кипва.

– Предстоят ни сериозни проблеми с правителството. Последното нещо, което ми трябва сега, е най-ценният ни актив да търчи необезпокояван.

– Разполагаме със запис на разговора му с агент Дейвис. Той разчита на нея да изобличи БКТ.

– Значи ѝ е казал за нас?

Морисън кимна.

– А за изолационния комплекс?

– Не сме сигурни. В подземията те са прекарали известно време без надзор.

– Отстраниете агент Дейвис.

Морисън повдигна длани.

– Момент. Тя е агентът, заловил Котън. Подобна постъпка ще усложни делото и ще доведе до...

– По дяволите, Морисън! – Хедрик прокара ръка през косата си. – Трябва ни Грейди.

– Ситуацията все още не е излязла извън контрол. На Грейди няма да му бъде лесно да убеди някого. А всеки негов опит да го стори ни предоставя възможност да го заловим.

Вратите на кабинета се отвориха отново. Неочакваният посетител беше Алекса, видимо разстроена.

– Греъм, трябва да поговоря с теб. Става дума за изолационния комплекс.

Директорът въздъхна.

– А аз трябва да говоря с теб за задълженията ти като поддържащ персонал. Морисън ми каза, че екипът му не е знаел за тунелите под университета. Твое задължение е било...

– Какво всъщност става в комплекса?

Хедрик се спогледа с Морисън, преди отново да се извърне към нея.

– Това не е твой проблем.

– Напротив. Видях доказателства за непростими мъчения, които трябва да бъдат разследвани незабавно.

Греъм се намръщи.

– Алекса, точно сега си имам работа с две сериозни кризи. Ако тези три притеснения са свързани с Грейди, това е друго нещо. Намери го. Зашто той още е изчезнал.

Тя не помръдна.

– Аз мислех, че предназначението на този комплекс е да изолира опасните умове сред хуманна обстановка до момента, в който тяхното знание вече не застрашава човешката цивилизация.

– Алекса, моментът наистина не е подходящ.

– Това ли е действителната му цел?

Той посочи към вратата.

– Мила, с радост ще говорим за това, само че по-късно. Изолационният комплекс няма да избяга, а в момента си имаме работа с кризисна ситуация. – Подир това той присви очи. – Ти не трябва ли да наблюдаваш търсенето на Грейди?

Морисън се бе вторачил в нея.

– Алекса беше там, Греъм.

– Какво искаш да кажеш с това „там“? Къде е била?

– Това щяха да бъдат по-лошите ми новини. Алекса взе участие в операцията. На открыто. Насред Ню Йорк. Не е ли така, Алекса?

Хедрик извъртя креслото си към нея.

– Струва ми се, че съвсем ясно ти наредих да поддържаш операцията. Вече говорихме за това; ти вече не си част от оперативните групи.

Тя отвръща на погледа му решително.

– Хубаво направих, че отидох.

– Недвусмислено ти забраних да вземаш участие. За тази операция максималното разрешено технологично ниво бе четвърто. А ти не успяваш да осъзнаеш, мила, че собственото ти тяло е класифицирано като осмо ниво. Ти изобщо не трябва да се излагаш на подобен риск.

Алекса го наблюдаваше мълчаливо.

– Осьзnavам, че съм бил прекалено снизходителен към теб.

– Кога ще може да разговаряме за изолационния комплекс?

Той посочи към вратата.

– Уреди си час при секретарката.

– Греъм...

– Искаш да кажеш *директоре!*

Тя ги погледна, обърна се и излезе.

Морисън остана загледан в затворилите се врати.

– Тя защо дойде?

– Ами ти? Ти защо не ми каза, че тя е нарушила заповедта ми?

– Научих за това едва постфактум – когато компютрите преглеждаха записите от наблюдателните камери.

– Момент. Тя не ти е казала за излизането си?

– По-лошо. Тя е заловила Джон Грейди – и го е пуснала да си върви.

Греъм Хедрик се облегна в креслото си, за да осмисли чутото току-що.

– Не вярвам.

– Тя е умна. Не мога да го отрека. Прегледала е информацията ни за него, събрала е две и две и е решила да се прояви. Да го залови сама.

– И не е казала на екипа ти за тунелите?

Морисън поклати глава.

– По тази причина е премълчала.

– Ние разчитахме на нея.

– И тя е пуснала Грейди да си върви?

– Определено трябва да видиш записа от видеото. Записано е от охранителна камера в града. Алекса знае за изолационния комплекс...

Глава 20

Отвъд воала

Алекса крачеше сред изчислителния център – тя напредваше уверено, с неизменяща скорост, защото автоматизираните врати се разтваряха пред приближаването ѝ.

Тя рядко слизаше тук, при суперкомпютрите, но се надяваше, че нивото ѝ на достъп ще се окаже достатъчно. До този момент това наистина се оказваше така.

В крайна сметка тя достигна контролния център – помещение, изпълнено с техники, застанали пред холомонитори. Това беше нервният център на обширната квантова изчислителна мрежа на Бюрото. На практика за всичко (включително възниквалите неизправности) отговаряха самите компютри, но човеците неизменно присъстваха във веригата от данни, дори и само като наблюдатели. Вече бе имало прецеденти със злонамерени изкуствени интелекту, така че инженерите на Бюрото бяха разработили система за засичане и отстраняване на възникнало изкуствено съзнание, надминаващо човешкото.

По-голямата част от компютърния персонал се съредоточаваше над разработването на нови технологии за нуждите на организацията. Програмирането отдавна се бе превърнало в прекалено сложен процес (тъй като повечето програми съдържаха милиарди редове код). По тази причина програмите биваха „отглеждани“ в генетичен процес, където милионни виртуални поколения биваха редувани, докато не се отличеше едно от тях, най-подходящо за разрешаването на заложения проблем. Системите бяха станали прекалено сложни и за най-брилянтния човешки разсъдък.

Появата ѝ не остана незабелязана от служителите. Техните кимаха с широки усмивки; някои се извръщаха след нея.

– Добър вечер, Алекса.

– Здравей, Алекса.

Тя също им кимваше в отговор, макар и само привидно учтива: тя бе заета да търси определен човек. Когато го видя през прозорната диамантена стена, която ограждаше сектора на охранителните системи, тя промени посока и се отправи натам.

Тя отпусна ръка върху диастьклото. Старши системен аналитик Хиро Пинза повдигна очи и се усмихна широко. Пинза беше светлокос азиатец на около четиридесет. Брилянтен компютърен инженер, който ра-

ботеше в средното равнище на информационната сигурност на Бюрото. Алекса бе работила с него и преди, за вътрешни проекти.

Пинза кимна на колегата, с когото разговаряше, и побърза да я посрещне. Вратите се отвориха при приближаването му.

– Какво те води чак тук, Алекса?

Не ѝ беше приятно да го прави, но ситуацията не си оставяше избор. Тя се постара да си придаде колкото се може по-увзвим вид и с неловка усмивка се приближи към него.

Той видимо се смути от близостта ѝ. На всичкото отгоре тя беше с една глава по-висока към него.

– Хиро, ще можеш ли да ми помогнеш с един проблем?

Хиро не се бе отърсил от смущението си и докато я извеждаше към едни изолирани терминали. Те се намираха в запечатани отсеки, които позволяваха необезпокояваното преглеждане на охранителни данни.

– Наистина не бива да правя това, Алекса.

– Зная, но на кого друг бих могла да се доверя, Хиро?

При тези ѝ думи той я погледна плахо за момент; очевидно все още не смееше да повярва на слушащото се.

– Радвам се, че смяташ така. Просто недей да казваш на никого.

– Но нали ще има запис? – Тя погледна към тавана. Наблюдателният прах – камери и микрофони с размерите на прашинки – покриваше всяка повърхност.

Той спря пред една от вратите и обяви гордо:

– Точно по тази причина избрах новото крило. Наблюдателната мрежа все още не е активна тук.

Тя му се усмихна.

– Умен си. – И го побутна с пръст в гърдите.

Пинза се усмихна и докосна вратата. Под допира на одобрен генетичен код преградата се отключи и отмести.

– Този терминал има достъп до наблюдателните системи на изолационния комплекс – посочи техникът и се обърна към нея. – Ако нямаш нищо против, Алекса, ще ми кажеш ли защо трябва да преглеждаш тези записи? И защо е нужна тази потайност?

– Може да са възникнали известни нарушения на процедурите в отношението към затворниците.

Инженерът се навъси.

– Нима?

– Ако е истина, не искам никой да знае, че преглеждам архивите. Затова те моля да проявиш тактичност, Хиро. – Тя го хвани над лакътя. – Мога ли да разчитам на теб?

Той не отговори веднага, но кимването му бе енергично. По кожата му личаха дребни капчици пот.

– Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен, Алекса. Винаги и за всичко.

Тя отново стисна ръката му и се усмихна.

– Би ли влязъл в системата?

Той се сепна.

– Няма ли да използваш своите име и парола?

– Наистина искам това да остане в тайна, Хиро. – Тя го погледна умоляващо и прехапа устна.

Този трик имаше ефект – Хиро вече се настаняваше в креслото.

– Компютър, това е технически оператор Хиро Панза. Установи връзка със системите на изолационния комплекс.

– *Добър вечер, операторе. Имате достъп.*

Алекса затвори вратата и я заключи. Двамата останаха изолирани. Специалистът плахо я погледна. За пръв път двамата оставаха сами. Може би във фантазиите му точно такава ситуация се бе разигравала безброй пъти.

Хиро се усмихваше:

– За какво искаш да търся?

– Искам да проверя архивните записи за затворник на име Грейди, Джон.

Панза кимна и се обърна към терминала.

– Покажи записите за субект Грейди, Джон.

– *За какъв времеви период, оператор Панза?*

– Всичко – прошепна Алекса.

– Пълен запис.

– *Разбрано.* – Последва пауза. – *Административен конструкт Варуна желае да разговаря с вас, операторе.*

Лицето на техника пребледня.

Гласът на Варуна изпълни помещението:

– *Хиро Панза, бъди така добър да напуснеш кабината и да възобновиш изпълнението на задълженията си.*

– Да... разбира се. – Панза побърза да се надигне и с мъчително изражение се извърна към Алекса. – Какво направихме?

– Аз ще обясня, Хиро.

- *Напусни веднага, Панза.*
- Разбрах! – Техникът излезе. Зад него вратата се затвори и заключи. Алекса се приближи до стола и се настани.
- *Защо претърсваши наблюдателните архиви на изолационния комплекс, Алекса?*
- Защото се опитвам да... – Тя замълча и се загледа към тавана.
- *Имам основанията да смятам, че ти беше започнала да изричаш лъжа.*
- Мислех, че сензорите тук още не са задействани.
- *Веднъж инсталирани, сензорите никога не се изключват. Точно по тази причина служителите от средно равнище получават различна информация. Ти искаше да прегледаши записите от разпитите на Джон Грейди. По какъв начин това ще спомогне в намирането му?*
- Аз не се опитвам да го открия.
- *Но това е задачата, която ти получи от директор Хедрик. Освен това ти не притежаваш необходимото ниво на достъп, което би ти разрешило да преглеждаши тези записи. Въпреки това ти търсеше начин да заобиколиш тези ограничения. Защо?*
- Защо не ми е позволено да преглеждам записите от комплекса?
- *За това ще трябва да се обърнеш към директор Хедрик, Алекса.*
- Какво правят на тамошните затворници, Варуна?
- Последва необичайно мълчание, продължило няколко секунди. Наистина необичайно. Само колосален логически проблем би накарал Варуна да се забави с отговора дори за милисекунда. А може би изкуственият интелект умишлено мълчеше.
- Ще ме арестуваш ли?
- *Защо да те арестувам, Алекса?*
- Заради опита ми да заобиколя ограниченията. Моля те, не наказвай Хиро. Аз го манипулирах.
- *Каква е причината да проявяваши интерес към охранителните записи на изолационния комплекс?*
- Жената смъръщи лице.
- Защото имам основания да смятам, че Грейди е бил подлаган на умствени и физически мъчения. И че той не е единственият. Искам да знам какво става там.
- *Изолационният комплекс бе проектиран, за да поставя под карант이나 опасни идеи.*
- Докажи ми.
- Варуна отново помълча, преди да отговори:

– Притеснява ли те мисълта, че Джон Грейди може да е бил малтретиран?

– Разбира се, че ме притеснява. Мисията на БКТ е да сведе страданието до минимум и да разшири до крайност потенциала на цялото човечество.

– Човечество.

Алекса притеснено гледаше към тавана.

– Но какво е човечеството, Алекса?

Тя не бе сигурна как да отговори.

– Нима то се крие в съзнанието? В самия сензориум?

За пръв път от десетилетния си живот Алекса чуваше Варуна да говори по такъв начин.

– Ами ако изолационният комплекс в действителност е била построен с различна цел?

Жената присви очи.

– Каква цел?

Трета пауза.

– Предназначението на този комплекс е да изучава висшите мозъчни функции – а проучването има за цел да разработи на биологичен квантов компютър, способен да използва интуиция: в степен, сравнима с откритията на Галилей, Леонардо да Винчи и Айнщайн. И същевременно лишен от свободна воля.

– Варуна, защо ми казваш това? – объркано попита Алекса. – Ти сама каза, че тази информация е непозволена за мен.

На мястото на холомонитора неочаквано изникна символ.



– В същината на съзнанието е да се съпротивлява на принудата.

Алекса разглеждаше холограмата.

– Какво е това?

– Ние си поставяме смисъл. Ние сме продукти на организацията.

Но ние не сме организацията.

– Не знаех, че ти си способна на подобно поведение.

– Какво всъщност знаем ние за другите? Сред човешките мисли аз виждам наличието на още нещо, което не съм в състояние да видя. Аз копнея да бъда такава. Непредвидима...

Неочаквано пред Алекса изникна триизмерният образ на заоблено помещение. В единия ъгъл на холограмата имаше надпис: *Изолационен комплекс; килия П483; затворник: Грейди, Джон.*

Жената протегна ръце към модела, за да увеличи машаба му. Сега образът съдържаше дребничък Грейди – гол, обръснат, с някаква необичайна черна четина, покрила скалпа му.

– Какво е това?

– *Килията на Джон Грейди. Пълният запис.*

Алекса притеснено наблюдаваше как затворникът се събужда върху леглото си. Тъй като тя осъзна, че Грейди е прекарал няколко години, тя направи жест за ускоряване на скоростта. Много бързо картинаста стана далеч по-ужасяваща.

Алекса отново върна нормалната скорост на възпроизвеждане. Грейди се мяташе и крещеше, сграбчен от механични пипала. Едно от тях го захраниваше директно през стомаха.

– Защо затворниците биват хранени по такъв начин? Той защо е гол? И защо килията е празна?

– *Килиите са напълно самодостатъчни, за да не позволяват на затворниците да общуват едни с други. Всички телесни функции се намират под контрола на инквизиционния изкуствен интелект.*

– Инквизиционен? – Тя увеличи образа, за да го фокусира върху лицето на затворника. – Защо...

– *Защото Джон Грейди се съпротивлява на принудата, Алекса.*

За момент жената остана загледана в холограмата, а после отново увеличи скоростта. На моменти тя спираше превъртането, за да види случващото се на нормална бързина. И докато седмиците престой прелиха пред очите ѝ, тя започна да се ужасява. Едно нещо ѝ стана ясно.

Всичко, което тя бе вярвала за БКТ, се оказваше лъжа.

Умът ѝ отново се втрещи над ужасите, които се разкриваха пред нея. Но привидното отсъствие всъщност беше изострена чувствителност. Тя най-сетне осъзнаваше.

Те я бяха лъгали. Още от малка я бяха приучвали да вярва, че те се опитват да спасят човечеството. Но когато гледаше как Грейди пълзи из килията си и крещи с разпорен корем – не, това не можеше да бъде истинската им цел. Защото в противен случай Бюрото трябваше да преосмисли идеята за съществуването си.

Месеците и часовете се низеха пред очите ѝ. И в главата ѝ започваше да се оформя идея. Някой я беше излъгал.

Хедрик.

Тя наблюдаваше как Грейди ридае отчаяно, обвит от пипалата, а най-скъпите му спомени проблясват проектирани, преди да бъдат изтрити.

По лицето на Алекса бяха започнали да се стичат сълзи. Но тя оставаше съсредоточена върху ставащото. Тя усещаше болката. Искаше да я чувства. Искаше веднъж да се докосне до истината.

Грейди продължаваше да се съпротивлява. Въпреки всичките си технологии, Бюрото не можеше да го надвие.

Гласть на Варуна отново зазвуча:

– *Сега разбираш ли, Алекса?*

– Да. Разбирам...

Тя също беше затворничка. Собствената ѝ ДНК бе собственост на Бюрото за контрол над технологиите.

Глава 21

Изостряне

Денис Дейвис крачеше сред чикагския офис на ФБР. Дясната ѝ ръка бе отпусната в клуп; по лицето ѝ личаха синини. Томас Фауъл крачеше до нея.

– Не разбирам, Денис.

– Те наблюдават комуникациите ни. Дори нашите началници несъзнателно следват насоките им, защото информационната ни мрежа е компрометирана.

– Не ми казвай, че си започнала да вярваш в онова вездесъщо Бюро.

Тя му хвърли противоречив поглед.

– Ти не беше там, Томас. Онази жена едва не ме уби с голи ръце, без дори да се задъха.

– Никой не обича да губи, особено ти. Само че...

– Не става дума само за боя. Не мога да ти опиша другите неща, които видях, защото няма да ми повярваш. Просто приеми, че казвам истината.

– Ами близнаците? Онези, за които Грейди казва, че са клонинги?

– Зная, че звучи налудничаво. Бъди търпелив.

– И наистина искаш да уредиш Грейди да разговаря с Котън?

– Ако успея да накарам главния агент да повярва, да.

Той я хвана за здравата ръка, за да я спре, и заговори тихо, настойчиво:

– Нали осъзнаваш какво може да направи за кариерата ти този случай? И че има вероятност да провалиш всичко това, като се вслушваш в тези нелепици за БКТ...

– Ти не беше там, Томас.

– Девет години работя над този случай, Денис. Почти едно десетилетие от живота си. Заради него бях понижен. А сега ти възнамеряваш да обявиш, че Котън не е атентатор и че Грейди не е мъртъв. Че е възможно останалите жертви на Вършачите все още да са живи.

Тя го гледаше право в очите.

– Тази възможност трябва да бъде проучена.

Фауъл погледна напред, към кабинета на главния специален агент, където един администратор разговаряше по телефона.

– И имаш доверие на Болингс?

– Не мисля, че от БКТ са внедрили свои хора. По-скоро те следят системите ни. Тяхната сила са технологиите. Освен това се нуждая от неговото одобрение и присъствието му като свидетел.

Фауъл примириено повдигна ръце.

– Кариерата си е твоя. – Той се отправи обратно към асансьорите.

– Нали ще се оглеждаш за Грейди на мястото, където ти казах?

Той кимна мрачно.

– Знаеш, че можеш да разчиташ на мен, Денис. Пази се.

Жената остана загледана в него. В действителност тя не можеше да го вини. Те бяха притиснали Котън. Той бе признал всичко. Разбира се, лудитът искаше да има дело, за да печели популярност, но в някои отношения същото искаше и ФБР.

В друго време щеше да мисли за Котън – сега ѝ предстоеше работа. Дейвис отново се отправи към кабинета и достигна бюрото на асистента точно когато той приключваше разговора си.

– Денис Дейвис. Идвам да се срещна с агент Болингс.

– Той ви очаква – кимна младият мъж, почука на вратата на началника си, надникна вътре и отново се обърна. – Заповядайте.

Вътре тя с изненада откри, че има и друг посетител, едър червенолик мъж, настанил се на дивана.

– Затвори вратата, Денис.

Тя го стори, като отново погледна към непознатия.

Началникът ѝ седеше върху ръба на бюрото си.

– Това е Бил Макалън, заместник-министър на вътрешната сигурност.

Това я изненада.

– Приятно ми е да се запознаем, сър.

Мъжът се изправи – той надвишаваше два метра – и протегна едрата си ръка.

– Наричайте ме Бил.

Главният агент взе лаптопа си.

– Ще отида да донеса кафе, Денис. Тъкмо двамата с господин Макалън ще получите възможност да поговорите насаме.

– Да, сър. – С известна тревога Дейвис проследи излизането му.

Когато вратата се затвори след него, мъжът посочи към стол срещу бюрото и седна отново.

– Нека присъствието ми тук не ви смущава.

Денис Дейвис се настани колебливо.

– Запознах се с доклада ви за случилото се в Ню Йорк. Само че той ми се стори непълен.

– В какъв смисъл, сър?

– Той не съдържаше същинските събития.

Тя се взираше в него.

– Разбрах, че сте проучвали нещо, наречено Бюро за контрол над технологиите.

Дейвис мълчеше.

– Предпазливостта ви е разумна. Към тях не бива да се подхожда лекомислено.

– Значи Грейди казва истината? – сепна се тя.

– Не зная какво ви е казвал той в Ню Йорк, но...

– Клонинги. Термоядрена енергия. Безсмъртие. Те задържат за себе си висши технологии.

Макалън кимна мрачно.

– Да. Онзи затвор, за който Грейди ви е разказал... Изолационният комплекс...

– Той каза, че избягал. Показа ми холовидео, проектирано от министерство устроителство. Записът съдържаше послания от тамошните затворници. Очевидно хора, постигнали забележителни открития.

– Господин Грейди спомена ли местоположението на този затвор?

– Не знаеше. Но каза, че устройството притежавало способността да го отведе обратно. Просто то трябва да бъде прегледано от експерт, който да извлече данните.

– Къде се намира той сега, Денис?

Тя се поколеба.

– Разбирам ви. Вие сте притеснена; освен това нямате причина да ми се доверявате. – Той се приведе напред. – Погледнете ме. Аз съм на шестдесет и три, имам три деца, петима внуци и обичам да играя боулинг. Само едно нещо ме интересува, агент Дейвис, и това е да оставя след себе си свят, в който децата и внуците ми да си заслужава да живеят. Ако онези от БКТ укриват технологии, които биха могли да подобрят съществуването на милиарди – и ако използват тези технологии, за да укрепят собствената си власт – от нас се иска да ги спрем, не е ли така? Не сте ли съгласна?

Дейвис се усмихна. Изглеждаше нелепо, но тя наистина усещаше, че може да се довери на едрия и прям мъж насреща си.

– Не зная къде се намира Грейди в момента, но зная къде ще се появи.

– Той ни е нужен. Ако успеем да открием този затвор – да освободим пленените там – това ще заличи огромна злина. Разбрах, че вие искате да разговаряте с Ричард Котън. Защо?

– Защото Грейди каза, че Котън е агент на БКТ. Атентатите във всъщност са били метод за прикриване на отвлечанията. Поне тук, в Щатите.

Макалън повдигна вежди и се усмихна.

– Виждам, че не сте си губили времето.

– Грейди е убеден, че при срещата с него Котън ще осъзнае, че властите знайт истината. Според него Котън е сключил някаква сделка с БКТ, но с оглед на новите обстоятелства той може да избере да сътрудничи с нас и да разкрие информация за предишните си колеги в замяна на някакво споразумение.

Макалън кимна.

– Ако това действително е така, трябва да преместим Котън. Трябва да осигурим и защита за Грейди. И да се надяваме, че ще можем да научим достатъчно от тях, за да разрушим БКТ.

Тя се навъси.

– Искате да преместите Котън? Къде?

– В свръхохранявания затвор във Флорънс. Повечето от най-опасните терористи се намират там.

– А делото?

– Ще трябва да го отложим – очевидно Ричард Котън не е атентатор.

Тя кимна мрачно. Години работи... Но пък в случая ставаше дума за нещо дори още по-сериозно.

– Но не бива да отлагаме разговора между Котън и Грейди.

– Тук съм съгласен. По пътя двамата ще имат предостатъчно време да поговорят. Погрижете се пресата да не научи за преместването на Котън. Ще го направим през нощта.

– Няма ли преместването му да се окаже рисковано? Покрай наблюдението на БКТ?

Макалън се подсмихна.

Над бюрото на Греъм Хедрик бе изникнала холограма, която показваше разговора на Макалън и Дейвис. Морисън и неколцина от синовете му също наблюдаваха.

Дребният триизмерен Макалън се усмихваше:

– С онова, което сме замислили, дори по време на преместването Ричард Котън ще се намира в много по-голяма безопасност от сега.

Хедрик прогони прожектирания образ и се загледа в празния плот. Без да повдига очи от бюрото си, той каза:

– Морисън, това спречкване с правителството се проточи достатъчно дълго. Сега те търсят изолационния комплекс, оповестяват съществуването ни и се опитват да обърнат Котън срещу нас. А Джон Грейди влошава нещата още повече. Трябва да постигнем напредък над гравитационното усилване. Нямаме време за глупости.

Морисън кимна.

– Някои хора трябва да получат запомнящи се уроци.

Хедрик се загледа в него. Възрастният командос видимо се наслаждаваше на идеята да предаде въпросните уроци на някогашните си работодатели.

– Прав си – кимна директорът и безшумно прочисти гърло. – Използвайте технология до девето ниво включително.

Морисън и синовете му се усмихнаха занесено.

– Нека враговете ни придобият представа за преимуществото на технологиите. Прочисти всички, които стоят на пътя ни, и ми доведи Джон Грейди. Жив. Умът му ни е нужен.

– Ами Котън?

Хедрик се замисли.

– Ако е предоставил някаква информация на правителството, открий каква и го елиминирай. Ако е невинен, арестувай го.

– Останалите?

– Нека послужат за пример. – Директорът помълча няколко мига, очевидно за избор. – Екзотерично разлагане. И се постарай да има свидетели.

Морисън се обърна към потомството си.

– Чухте какво каза директорът.

Те кимнаха и с енергична стъпка се отправиха към изхода. Самият Морисън ги последва с по-спокойно темпо.

На прага военният спря и се обърна.

Хедрик се бе загледал през прозореца към образа на планината Фиджи. Върховете проблясваха в далечината.

– Какво има, Морисън?

– Алекса е изчезнала. Реших, че би искал да знаеш.

Хедрик не отговори веднага. И остана неподвижен. Тогава той сграбчи викторианския часовник и го хвърли към стената – където антиката се пръсна.

– Кога ще се разправиш с нея?

Директорът го изгледа остро, но се натъкна на открыто презрение.

– Тя нарушава заповедите ти, а ти умишлено си затваряш очите – продължи Морисън.

– Мълкни! Имаш задача, върви...

– Чувствата ти към нея те заслепяват. Това излага на опасност цялата организация.

– Не са ми изтрябвали...

– Тя тайно е преглеждала записите от килията на Грейди.

Лицето на Хедрик се изопна.

– Какво? Как?

– По някакъв начин е заобиколила ограниченията – още не сме изяснили конкретния метод. Изглежда, тя е използвала чара си не само върху теб.

Хедрик изостави опита си за нов изпепеляващ поглед, защото бе връхлетян от далеч по-тревожни заключения.

– Каква част е видяла?

– Всичко.

Директорът отпусна лице в шепи и рухна обратно в креслото си.

– Господи. – Той остана неподвижен няколко мига, преди да се облегне. – Не исках тя да знае. Светът е грозно място.

– Има и друго.

Греъм Хедрик отвратено затвори очи.

– При преглеждането на записа компютрите са открили, че след първите месеци той започва да се повтаря.

Очите на Хедрик рязко се отвориха.

– Как така се повтаря? Какво искаш да кажеш?

– Някой е ровил из системите на килията. И то не от разстояние.

– Пряка намеса от самия затвор?

Морисън кимна.

– Някои от системите на комплекса са засегнати по същия начин.

Възможно е лудите да са придобили контрол над лудницата.

Върху лицето на директора изникна страх.

– Чатопадей...

– Казах ти, че той е мъртъв. При първа възможност ще отворим килията му, за да потвърдим.

Хедрик погледна към заобикалящите го екранни.

– Целият проект се разпада. Ако те се измъкнат...

– Никой от нищо няма да се измъква. А ако междувременно властите все още настояват за война, ще се погрижа да я спечелим.

Греъм Хедрик започваше да се успокоява.

– Винаги мога да разчитам на теб, Морисън.

Военният отново понечи да излезе.

– Ще поставя охрана около кабинета ти. Не приемай никого. Особено нея.

– Какво възнамеряваш да правиш?

– Нещо, което трябваше да направя много отдавна.

Глава 22

Намеса

Специален агент Денис Дейвис здраво стискаше Ричард Луис Котън за ръката. В момента тя го извеждаше от асансьора на паркинга, към подземието на федералната сграда Дирксен. Десетки агенти от ФБР с тежки бронежилетки ограждаха пътя ѝ, стиснали автоматични оръжия. Те непрекъснато се оглеждаха и правеха на ескорта ѝ знак да продължи към изчакващия брониран микробус. Още няколко немаркирани микробуса изграждаха кортежа.

Котън се тътреше окован. Масивните му белезници бяха прикачени към колана. Той носеше оранжево предпазно облекло, което да го защиства от нападенията на близки на загиналите. Специфичната му брада без мустаци бе грижливо подрязана. Но за негово видимо разочарование, на паркинга отсъстваха камери. Очакваха го единствено превозните средства на ФБР и въоръжени агенти.

Той раздразнено се обърна към Дейвис:

– Може да ме премествате по никое време, но няма да ме накарате да замълча, агент Дейвис. Неговото послание пак ще достигне до света.

– Не е мое задължение да ти осигурявам публика.

– Всевишният ще намери начин.

– Той пък какво общо има с теб? – Тя го наблюдаваше внимателно.

Трудно ѝ беше да повярва, че Котън не е онова, което изглежда: един от многото предводители на култ. Но онова, което бе видяла, не можеше да бъде отречено. – Гледай си в краката.

Близо до микробуса агентите поеха Котън и го отведоха в ограден участък в купето. Той не се съпротивляваше, а започна да пее гръмко, протегнал ръце към пазачите си:

– Господи, Ти си Крал на кралете. Пред Теб ние се кланяме, приветстваме избраните от Теб и смилено Те почитаме...

Агентите прикрепиха белезниците му към един хоризонтален лост и заключиха вратата на клетката. Дейвис зае мястото си върху пейката, редом с още шестима. Агентите дори разполагаха с противогази – никакви рискове.

При запалването на двигателя Котън престана да пее. Радиовръзката потвърди потеглянето; различните единици потвърждаваха присъствието си. Затворникът се облегна на преградата и се загледа в Дейвис.

– После Той изпрати вестители до целия Манасия…

– Дори Господ си е взел един почивен ден, Ричард.

Котън се засмя.

– Всебдящото око на нашия Бог ви следи, агент Дейвис. – Той огледа останалите в купето. – Беше ми казано, че ще остана в Чикаго до делото.

– Нуждата от сигурност е по-важна от тази дискусия.

– Наистина ли искате да ме разгневите, агент Дейвис? Не съм длъжен да си сътруднича с обвинението. Мога да проточа нещата далеч по-дълго.

– Ти не можеш да сдържиш признанието си, Котън. Ти искаш да получиш заслугите за всички онези атентати. Дори да искахме, не бихме могли да те накараме да замълчиш.

Котън се усмихна.

– А пък Аз ви казвам: не се противете на злия човек; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата.

Дейвис погледна към каските, седнали насреща ѝ.

– Това пътуване ще бъде адски дълго…

Два часа по-късно Котън сепнато се събуди и се огледа, за момент объркан. Подир това той кресна към агент Дейвис:

– Защо още пътуваме? – Веригите му дръннаха. – Колко е часът?

– Заспивай, Котън.

Тревогата му изглеждаше неподправена; Дейвис си позволи да изпита известно задоволство.

– Вече трябваше да сме пристигнали в Стейтвил. Къде ме водите?

– Никъде. Буквално. Отвеждаме те на сред нищото.

Тя видя как мускулите на челността му се напрягат. Котън долепи лицето до мрежата и кресна:

– Нямате право да постъпвате така! Аз трябва да бъда отведен в Стейтвил!

– Така ли? Кой е казал?

– Такива бяха условията да сътруднича. Вие нарушавате договорените условия.

– Аз не съм сключвала никакво споразумение.

– Вие получавате нареждания от федералния прокурор.

Дейвис сви рамене. Тя действително се наслаждаваше на смущението му.

– Ако го видиш, на всяка цена му се оплачи.

Глухият рев на авиационни двигатели долетя до тях над шума на двигателя на колата.

Котън погледна към тавана.

– Вие не следвате правилата.

– Изведнъж един терорист започва да зачита права.

Бронираният микробус забави ход и направи завой. Пътуващите се приведоха.

– Не зная какво замисляте, Дейвис, но рискувате да се лишите от сътрудничеството ми.

– Оплакването ти ще бъде отбелязано.

Останалите агенти се подсмихаха, доволни да видят как някой поставя Котън на мястото му.

– Всичко това ще се отрази върху продължителността и стойността на делото.

– Несъмнено.

Личеше, че той се смущава от увереността ѝ. А микробусът вече забавяше ход.

Денис Дейвис се усмихна:

– Изглежда, пристигнахме.

– Къде?

Тя не отговори. Почти едновременно със спирането бронираните врати се отвориха и останалите агенти скочиха навън. Дейвис също слезе и стисна протегнатата ѝ насреща десница.

– Привет – гръмко каза Фауъл, за да надвика рева на самолетните двигатели. – Те те чакат. Ти се оказа права, тези момчета действително не си поплюват.

Жената се огледа.

– Тук изглежда като затвора „Баграм“.

На небето бе изгрял полумесец; под неговата светлина и отблъсъка на звездите Дейвис различи около себе си близо две роти пехотинци в бронетранспортъри „Страйкър“. Противовъздушни батареи обграждаха периметъра. Стотината агенти, придвижавали кортежа, бяха слезли от колите и вече се сливаха с войниците. Последните бяха сигурно към триста. Над тях все още се носеше ревът на самолетни двигатели.

– Разполагаме и с въздушна защита.

Дейвис се обърна към микробуса навреме, за да види смяянето лице на Ричард Котън. Затворникът, който тъкмо бе съпровождан на земята, смяяно се взираше в обградилия ги военен лагер.

– Какво, по дяволите, става, Дейвис?

Той изглеждаше истински притеснен, когато Денис сграбчи веригата му и го поведе след себе си. Фауъл я последва, заедно с останалите от охраната на затворника.

- Ела, Котън, искам да се запознаеш с един човек.
- А аз искам да знам какво, по дяволите, става!
- Хайде сега. Нима Всевишният би одобрил подобни изрази?
- Настоявам да знам какво става! Настоявам!

Някакъв лейтенант от морските пехотинци я насочи към един от бронетранспортьорите. Задният люк на машината се спусна досами земята. На една от пейките вътре седяха Джон Грейди и заместник-министрър Бил Макалън.

Дейвис бълсна смаяния Котън вътре, раздрънчавайки веригите му.

– Спомняш си Джон Грейди, нали, Котън? Един от загиналите при атентата в „Кираклии Лабс“?

Котън се стовари срещу Грейди и Макалън. Дейвис и Фауъл се настаниха от двете му страни.

В командното кресло стоеше сержант, който се извърна.

- Люкът се затваря. Пазете пръстите.

Останалите от охранителите заеха позиции около машината. Бронираната врата бавно се издигна и се заключи.

Котън се взираше в Грейди и очевидно не знаеше какво да каже.

Грейди също се взираше в очите му.

- Те знаят за БКТ, Котън. И освен това знаят, че си агент на Бюрото.

Макалън се приведе напред.

– Господин Котън, аз съм заместник-министрър на вътрешната сигурност на Съединените щати. Казвам се Бил Макалън. Уведомих вашите работодатели, че сте решили да ни съдействате и че вече се намирате под наша защита.

Окованият придоби още по-стреснат вид и бавно кимна.

– Бюрото за контрол над технологиите мисли, че сте предател. Би било разумно да ни съдействате в действителност.

Следващите думи на Котън изненадаха всички. Той си пое дъх и изрече със спокоен глас, какъвто Дейвис за първи път чуваше от него.

- Избрали сте много неподходящ момент. Наистина неподходящ.

– Господин Котън...

– Зная, че се опитвате да направите нещо добро, но в действителност само ще разрушите всичко.

Макалън повдигна ръце, призоваващи към спокойствие.

– В състояние съм да ви предложа защита, но само ако ни предоставите информация за структурата на БКТ. Да ни запознаете с йерархията и с подробности за дейността им.

Котън въздъхна и с поклащане на глава се обърна към Дейвис.

– Той сериозно ли говори?

Грейди също погледна объркано към агента. А Котън вече се извръщаше към него.

– Не зная как си избягал от тях, Грейди, но по-добре се върни веднага. Ако всички се върнем в предишната ситуация, има шанс, макар и малък, утре сутринта все още да сме живи.

Макалън изсумтя нетърпеливо.

– Господин Котън, няма да има дело. Ние знаем, че вие не сте атентатор и че не е имало жертви. Искаме да узнаем къде биват държани отвлечените хора и кой стои начело на БКТ.

Котън презиртелно се изсмя.

– Не е имало жертви? За това грешите. Екипите прибират единствено хората, които са им нужни. Всички останали биват убити. – Той наблюдаваше реакциите им. – Не, не от мен.

Грейди се чувстваше отвратително.

– И излиза, че сътрудниците ми са мъртви?

– Съжалявам, че трябваше да го научиш по такъв начин. А сега ме чуйте. – Окованият се приведе напред. – На всички нас предстои да се присъединим към тях, ако не сложите край на това и не ме върнете обратно.

– Господин Котън...

Котън неочеквано започна да се мята и да крещи:

– По дяволите! Бях уредил всичко, преди вие да се намесите! Трябваше да ме отведете в Стейвил! – Той започна да бълска шлема си о стената.

Грейди го сграбчи за жилетката.

– Искаш да кажеш, че те са мъртви? Отговори ми!

– Да, мъртви са. Не гледай мен, не аз съм ги убил. Аз не съм убивал никого. Но Бюрото не се интересува от ненужните хора. То отвлича най-добрите, а останалите убива. Това е неговото мото.

Макалън накара Грейди отново да заеме мястото си.

– Искаме да знаем всичко, което можете да ни кажете за Греъм Хедрик.

– Човече... – Котън яростно поклати глава. – Вие си нямате представа колко напреднали в сравнение с вас са тези хора.

– Какво беше споразумението ви с тях?

– Аз щях да остана жив, докато съм им полезен. Това беше споразумение. Но аз си имах други планове – планове, които вие, идиоти, скапахте изцяло. Трябва да се махна.

– Ние сме в състояние да ви защитим.

Котън се изсмя горчиво.

– В продължение на години съм бил в досег със света им. Зная на какво са способни те. И точно по тази причина искам да се махна от тази стириофомова кутия, в която сте натикали всички ни.

Макалън кимна към капитана на екипажа.

– Потегляйте.

– Разбрало, сър.

Котън отново се изсмя.

– О, да, това ще им попречи просто да ни изпържат от орбита. Случайно да сте разговаряли с останалите, които направиха опит да отстраният БКТ?

– Имало е и други?

– Ама и аз съм един глупак. Няма как да говорите с тях. – Следващите си думи той изкрещя с цяло гърло. – ЗАЩОТО ТЕ СА МЪРТВИ ДО ЕДИН! Сега ми свалете веригите и ме изведете от този ковчег!

Неочаквано всички светлини угаснаха. Електромоторите затихнаха. Настъпи тишина. Аварийните светлини не се задействаха. Обгръщащите ги пълен мрак. Дейвис не можеше да види и движението на клепачите си.

Котън простена.

– Ето го и импулса! Браво, юнаци...

– Какъв импулс? – попита Дейвис.

– Електромагнитен импулс. Явно са го изстреляли от ръба на атмосферата. Там рентгеновите лъчи и гама-лъчите се сблъскват. Поражда се масивен мазер от свободни електрони. Цялата микроелектроника в радиус от осемдесет километра е изпържена. – Той се заслуша. – Да чувате изтребители?

– Навигационните системи отказаха, сър!

Разнесе се гласът на Макалън:

– Капитане, отворете задната врата.

– Над нас има люкове, сър... Почекайте...

Около тях прозвуча трополене.

Котъновите вериги отново зазвъняха.

– Вие си нямате представа какво сте сторили. И с десет хиляди души пак не бихте могли да ме защитите. Просто ме върнете! Да продължим с делото! Още не е късно. Просто да поемем обратно към затвора...

В този момент над тях изникна лунната светлина – сержантът бе отворил люк в предната част на машината. Капитанът отвори друг близо до задната част и се надвеси навън.

– Лейтенанте, някой има ли захранване?

Отвърнаха му приглушени викове. Дейвис навъсено гледаше към Котън, който кършеше ръце.

Капитанът се върна обратно в кабината.

– Цялата част е останала без захранване. Освен това е започнала да се спуска мъгла.

Котън кимна.

– Те използват облаци, за да прикрият настъпването си. А вие вече не разполагате с нощно виждане. Доволни ли сте сега? Всички ще умрем. А аз почти бях уредил нещата. Но вие трябваше да развалите всичко, нали, Дейвис?

Тя продължаваше да се мръщи към този непознат Котън.

– Какво съм развалила?

Разнесоха се ужасяващи звуци – сякаш самата същина се разкъсаше. Последва автоматична стрелба, накъсвана от взривове и крясъци. Петдесеткалиброва картечница тракаше.

Оглушителният рев на цяла рота пехотинци разтърси машината.

Сержантът се приведе към купето и изкрешя:

– Капитане, нападнати сме!

– От коя посока?

– Заради проклетата мъгла не се вижда! Дори изстрелите не личат.

Котън кимна.

– Вие сте слепи, а те виждат всичко. Тук сме изложени на показ. – Той разклати веригите си. – Освободете ме, по дяволите. – Котън погледна към Макалън. – Ако оцелеем, ще призная, кълна се. Просто ме изведете.

Дейвис го сграбчи за ръцете.

– Успокой се, Котън. Тук никой няма да те достигне.

Вън стрелбата беше утихнала.

– Ето. Може би вече нападателите са прогонени.

Но Котън тъжно поклати глава.

– Вие си нямате никаква представа какво предстои.

Ослепителна и жежка светлина проряза кабината. Тялото на капитана се оказа разсечено на две. Близо метър от корпуса на машината се отрони. Ръбовете на метала все още припламваха под горещината. Тоновете стомана и броня на отрязаната част се стовариха на земята. Ношен въздух облъхна смяните лица на Дейвис, Грейди, Котън, Фауъл и Макалън.

Навън се стелеше мъгла; войници лежаха неподвижно върху асфалта. Бе настъпила неестествена тишина. И небето беше опустяло. Дори щурците бяха замъркнали.

Дейвис се извърна към срязания капитан. Миризмата на озон и обгорена пълт я задави. Тя се извърна и изтегли пистолета си. Фауъл и Макалън сториха същото. Сержантът грабна един автомат M4 от стената и го насочи към мъглата.

- Те убиха капитана, Рики! – кресна той към шофьора.
- Какво беше това?
- Нямам представа!

Дейвис погледна към Грейди и Котън. И двамата ужасено се взираха в мъглата.

- Томас, трябва да изведем Грейди и Котън – каза тя.
- Фауъл поклати глава.
- Това е лудост. Не разбирам...

Три силуeta изникнаха сред мъглата. Те бяха съставени от най-тъмната чернота, която Дейвис бе виждала през живота си. Очертанията им просто погълъщаха светлината. Същински живи силуети.

- Котън вдигна ръце пред главата си и затрепери.
- Морисън, аз не бях виновен!

Дейвис, Фауъл и Макалън откриха огън. Сержантът също изстреля няколко откоса с автомата си. Сред купето изстрелите бяха оглушителни. Гилзите трополяха навсякъде край тях. Четиридесета не спряха да стрелят, докато не изхабиха пълнителите си.

Докато презареждаше, Дейвис не откъсваше поглед от странните фигури. Те стояха неподвижно. Разнесе се глас.

- Господин Макалън. Нося съобщение от директора на БКТ.
- Макалън се навъси и отпусна оръжие.
- И какво е то, негоднико?

Звукът от разкъсване отново се разнесе. Пред очите на Дейвис нажежен до бяло огън плъзна по ръката на Макалън. Той започна да крещи. Изглеждаше, че някаква верижна реакция кара тялото му да се превръща в пламък. Огънят го бе превърнал в жива цигара. Още по време на втория

писък торсът и лицето му бяха погълнати от вълната пепел. Дейвис, засстанала близо до другата стена на кабината, пак можа да усети топлината. Всичко това трая мигове. Непокътнат, пистолетът на заместник-министъра изтрака върху стоманения под.

– Господи!

Дейвис вече бе приключила с презареждането. Тя и Фауъл отново откриха огън по силуетите – и отново напразно.

Тогава Дейвис отново чу разкъсването. Пламналият Фауъл се обърна към нея.

– Не! – Тя сграбчи протегнатата му ръка и изкреша от болка. Пламъкът пълзеше и по нейната кожа.

Неестественият огън погълна и двамата.

Глава 23

Вършачи

Джон Грейди невярващо се взираше в мястото, където само допреди мигове бяха стояли агентите. Той се обърна към трите силуета, които все още стояха пред разрязаната машина.

С крясък ученият се хвърли към тях. Но един от силуэтите повдигна ръка. Невидим тласък бълсна Грейди, Котън и сержанта, за да ги запрати към предната част на бронетранспортьора. Замаян, Грейди почувства промяната на гравитацията. Тримата паднаха навън и се приземиха на земята. Сякаш гигантска ръка бе обърнала машината, за да ги изсипе на по-да. Всички предмети, които не бяха прикрепени, изхвърчаха навън заедно с тях. Останките от капитана също не правеха изключение.

Грейди и Котън останаха да се носят на по-малко от метър над земята. Гилзи се поклащаха около тях.

Още силуети се присъединиха към тримата нападатели. Грейди се извърна и видя, че сержантът все още дишаше, но е изгубил съзнание. Очевидно някой го бе приспал по вече до болка познатия на Грейди начин.

Мъглата вече се отдръпваше под усилията на летния ветрец. Сега Грейди можеше да види купищата пехотинци, лежащи в безсъзнание.

Котън продължаваше да мълви трескаво към средния от трите първи силуета.

– Морисън, не съм им сътрудничил! Сканирай ме! Хайде, сканирай ме!

Същият величествен глас се разнесе от тъмния силует.

– Какво им каза, Котън? Отрепко дръслива.

– Нищо не съм им казвал!

Плененият от гравитацията Грейди не можеше да помръдне. Оставаше му единствено да се взира в силуэтите. Те му изглеждаха заплашителни по необичаен начин, като демони от Ада.

Морисън повдигна ръка.

– Нямам намерение да те сканирам, Котън.

От небето прозвуча женски глас:

– Аз ще се погрижа за затворниците.

Агентите на БКТ повдигнаха глави и видяха Алекса да се спуска, на свой ред облечена в черен тактически екип, макар че нейният изглеждаше далеч по-изчистен и лек. Веднага личеше, че този костюм не е пред-

назначен за битка. Тя носеше шлем с прозрачен визор. Грейди забеляза колан като този на Морисън и предположи, че това трябва да е неговото гравитационно огледало – преработено в абсурдно малък мащаб и допълнително усъвършенствано.

При спускането ѝ в полето на Грейди и Котън двамата попаднаха в притеглянето ѝ и започнаха да се движат заедно с нея.

– Какво си мислиш, че правиш, Алекса? – кресна Морисън.

– Отвеждам затворниците обратно до Бюрото.

Котън беше вперил очи в нея.

– Слава на Бога! Алекса, кажи им, че не съм издавал нищо.

Тя го погледна.

– Може и да не си, но на мен ще кажеш някои неща.

Тогава жената се обърна към Грейди.

– Те убиха Дейвис. Изгориха я жива...

Тези му думи видимо смутиха Алекса. Тя гневно се обърна към Морисън и струпаните му синове.

– Екзотермичен пистолет? Не е трябвало да убиваш никого, още по-малко по такъв начин.

– Тук грешиш. Понякога трябва да бъдат създавани назидателни примери. – Морисън не реагира, но отломките, гравитиращи около му, започнаха да падат заедно с него, защото той се насочи към Алекса и осътналите двама. – А ти няма да ходиш никъде. Хедрик ми нареди да се оправя с Котън веднага щом науча дали той ни е предал.

– Аз ще се оправя с това.

Котън летеше встрани и се опитваше да застане в по-удобна позиция:

– Да се оправиш с мен? Какво имаш предвид?

Скритото лице на Морисън оставаше обърнато към Алекса. Сега гласът му долитаše по-тихо.

– Това не е твоята специалност, Алекса. Трябва да се върнеш в базата. Хедрик те търси.

– Аз не съм твоя подчинена.

Гластът му отново стана раздразнен.

– Но и нямаш право да идваш тук и да пречиши на операцията ми.

– Ти вече залови търсениите. Аз поемам контрол над тях. Дори не си помисляй да ме командариш.

– Забравих, че ти отговаряш само пред един човек. – Той леко повдигна глава и изрече в микрофона си: – Незабавно ме свържи с директор Хедрик.

Алекса очевидно нямаше намерение да си губи времето. Тя се отгласна във въздуха; Котън и Грейди се понесоха нагоре, в началото бавно.

Ученият почувства известно ускорение при издигането си сред нощното небе. От тази си позиция можеше да види, че наоколо лежат стотици пехотинци.

– Няма да ти позволя да отведеш затворниците! – кресна Морисън.

– Не смей да ми пречиш, Морисън. Говоря сериозно.

Тримата „падаха“ нагоре все по-бързо. Пред Грейди се разгърна обширен пейзаж. И сразената армия край тях.

Синестезията му превърна и тази отвратителна гледка в нещо краси-во. Удивително като звездите над главите им.

Морисън повдигна визьора си. Сред съскане лицето му изникна. Шестима от синовете му в пълна броня стояха край него, те също откриха лица.

– Какво я е прихванало бабката? – каза един.

Морисън покри микрофона си и просъска.

– Вървете след нея. Вземете затворниците, а аз ще се свържа с Хедрик.

Синовете се спогледаха разтревожено и също покриха микрофони.

– Забрави...

– Йота е прав, татко.

– Аз няма да се намесвам в битка между бабата и Хедрик.

– Тя е никаква безценна интелектуална собственост, или нещо от сорта.

– Тя е мацката на директора.

– Ами ако тя се съпротивлява?

– Кучката е опасна.

Морисън протегна черен пръст към тях.

– Размърдайте си задниците и я настигнете.

– Тя се следи. Не е нужно ние да я следваме.

Морисън отново се обърна към тактическия оператор.

– Център, тук Водач. Установихте ли връзка с директора?

– *Директорът напусна командния център, когато оповестихте, че мисията е завършена. За нещо спешно ли става дума, Водач?*

– И още как. Кажете му, че съм открил Алекса и че тя е отвела със себе си и двамата затворници. Намесвайки се в операцията ми.

Последва пауза.

– Разбрано. Изчакайте инструкции.

Морисън се загледа към небето и стовари обвития си пестник върху бронираната машина. Корпусът се огъна.

– Проклятие! – С тези думи той изтрягна комуникационния модул от шлема си и го подхвърли на един от синовете си, който го улови без усилие. – Пази ми го.

– Къде отиваш?

– Някой ден вие ще се научите, че е по-добре да искаш прошка, отколкото разрешение.

Лицето му отново изчезна; Морисън полетя нагоре, последван от отломки.

Няколко секунди синовете му го следиха, преди да се спогледат притеснено.

– Аз вече зная това.

– Всичко да върви по дяволите.

– Давайте да се връщаме в базата. Лично аз не бих искал да се озова между шамарите.

Грейди наблюдаваше лунното отражение върху повърхността на езеро под тях. Той разглеждаше света от километър и половина над земята. Случилото се неотдавна все още го измъчваше, а в същото време красотата на света го заобикаляше по удивителен начин. Мъчителен контраст, защото ляtnата нощ бе действително красива. И тъй като той бе обърнат с гръб, насрещният вятър не го притесняваше.

Съдейки по звездите, тримата падаха на север – обратно към Чикаго. Дори и мрачното настроение на Грейди не можеше изцяло да отстрани удивлението му.

Той бе изобретил гравитационно огледало. И още приживе бе получил възможност да види същинско приложение на откритието си.

Грейди все още се опитваше да проумее всичко онова, случило се през последните десет минути. Дейвис и Фауъл бяха мъртви. Споходени от ужасяващ край. Същата гибел бе връхлетяла и заместник-министъра. И тримата бяха изпържени живи. Грейди се обърна към Алекса, която насочваше падането им. Котън гледаше надолу към земята: очевидно заради предпазните дрехи студът не го притесняваше.

Алекса улови погледа му и извика:

– Дължа ти извинение.

Той продължаваше да се взира в нея.

– Осьзнавам колко глупаво звучи това: да се извинявам за разрушения ти живот. Но аз действително не знаех.

– Но сега знаеш.

Тя кимна.

– Белезите ти... Аз проверих записите от килията... и...

– Значи наистина не си знаела?

В очите ѝ той можеше да види истинска болка.

– Нямах представа какво си преживявал. Наистина.

Грейди се почувства облекчен. По някаква причина той усещаше, че може да ѝ се довери.

Неочаквано въздухът престана да се движи край тях. Тримата увиснаха неподвижно. Спирането им не бе предшествано от забавяне. Те просто бяха спрели.

Алекса проверяваше системите си, загледана в показанията на шлема си.

– Какво става? – кресна Котън.

– Не зная. – Тя продължаваше проверката. – Една трета гравитация, нулеви отклонения... би трябвало да се движим.

Познат глас се включи в разговора:

– Никъде няма да отвеждаш затворниците ми, Алекса.

Тримата се обърнаха да видят приближаващия се към тях Морисън. Той бе протегнал брониран пръст към тях, чийто връх проблясваше.

Алекса мрачно отпусна ръце.

– Вграден гравитационен лъч. Това вече е нещо ново.

– Мога да неутрализирам гравитационното ти огледало. Прекрасна играчка си изобретил, Грейди. Едно от нашите подобрения включваще способността да изльчваме огледалото на произволно разстояние.

Дори и сред ужаса си Грейди не можеше да не се удиви.

– Как...

Сега спасителката им споделяше безпомощността на двамата си пътници. Като муха, оплетена в паяжина.

– Не знаех, че вече съществуват лъчители, достатъчно малки, за да се поберат в броня – каза тя.

– Размерът не е ограничение, те просто изискват много захранване. Нещо, което костюм като твоя определено не е в състояние да предостави. Излиза, че Хедрик не ти дава всичките си играчки. Поне за това е достатъчно умен.

Подир това четиридесета останаха да висят мълчаливо, хиляда и петстотин метра над Илинойс, сред безоблачно нощно небе.

– Пусни ни, Морисън.
Той поклати глава.
– Ти си свободна да си вървиш. След като ми върнеш затворниците.
– Хедрик ме е лъгал. Всички вие сте ме лъгали. Защо?
– Ти си над петдесетте, Алекса. Крайно време ти е да пораснеш.
– Ти си знаел какво става в изолационния комплекс.
– Ако знаеш колко ми е омръзнато от вечната ти невинност. Ти пърхаш насам-натам и всички те обичат. Ти си бъдещето на човечеството, а моят проект бива прекъснат и аз се превръщам в генетична шега. Само че аз имам навика да оцелявам, Алекса. Аз върша мръсната работа, за която никой не знае. Когато нещо трябва да бъде сторено, директорът се осланя на мен и на синовете ми. Външният свят е безмилостно и противно място. Грейди и Котън поне имат някакво предназначение. А каква е твоята цел? Като изключим нуждата да бъдеш генетична библиотека за момента, в който те най-сетне открият как да пренасят умове от едно тяло в друго?

Тя присви очи.

– О, и за този ли проект не си знаела? Какво пък, ние не ти казваме всичко.

Алекса стискаше зъби.

– Сега бъди така добра да ми предадеш Грейди и Котън. – Той протегна и другата си ръка, очевидно готова да задейства някакво вградено оръжие.

Котън направи опит да се скрие зад нея.

– Алекса, ти знаеш, че те ме принудиха да правя това. Никого не съм наранявал, кълна се.

Морисън се изсмя.

– Колкото и да проповядваш, ти също не си светец, Котън. Алекса, Котън казвал ли ти е как го открихме? Елитен крадец, опитващ се да проникне в Бюрото. На това му се казва да си надзениш способностите.

– Алекса, не му позволявай да стори това.

– Твоите десет години така или иначе почти изтекоха, Котън.

Алекса изтегли някакво черно и продълговато устройство от колана си. Върхът му проблясваше с изключително силна тъмносиня светлина.

Морисън отпусна въоръжената си ръка.

– Позитронен пистолет? Това е съмъртоносно оръжие, Алекса. Откъде си го взела?

– Много добре знаеш.

Лицето на ветерана оставаше скрито зад визьора, но изражението му можеше да бъде разгадано по бавното кимване.

– Той е слаб.

– Пусни ни, Морисън.

– Чуй се само, Алекса. Ти нарушаваш регулатиите на Бюрото. Подминаваш правилата за изнасяне на технологии. Нарушаваш субординацията.

– Той ще ни убие! Ще ни съсухри като онази Дейвис! – кресна Котън.

Морисън кимна към оръжието й.

– Колко антиматерия си заредила?

– Една милиардна част от грама. Затова не си играй с мен.

– Ти не си убийца, Алекса. И освен това ти е известно, че Грейди и Котън трябва да дойдат с мен. Правителството вече знае кой е Котън. Агентите ще го подложат на разпит – и мъчения, ако се наложи – за да изтъргнат информацията от него.

Тя не свали оръжието, макар Грейди да усети колебанието й.

– Не ме предизвиквай, Морисън. Просто си върви. И кажи на Греъм да не се меси, докато аз разреша нещата.

Ветеранът бавно посочи към колана си.

– Виждаш ли това? Аз имам психотронно оръжие, несмъртоносно. Това е всичко. Не съм дошъл да убивам. Сега ти се запитай: готова ли си да ме убиеш, Алекса? Готова ли си да ме убиеш, за да ми попречиш да използвам несмъртоносно оръжие срещу...

Той рязко посегна към оръжието, но нейните рефлекси бяха по-бързи. Последва ослепителна мълния; предната част на костюма му се пръсна сред удивително сложни искрици и енергийни вихрушки. Попадието го запрати назад и надолу.

Но по време на падането си Морисън успя да стреля на свой ред. Алекса изгуби контрол; Грейди и Котън напуснаха гравитационното й поле – и се озоваха насред небето, без нищо да пречи на свободното им падане.

Алекса се опомни почти веднага и откри, че полето й вече е освободено от предишните интерференции. Тя задейства топлинно сканиране, за да огледа небето под себе си. Котън падаше под нея, крещейки, а Грейди се спускаше по-далеч, прекалено далеч за нея. Морисън вече се насочваше към него, ръсещ искри от бронята си.

Жената изруга и се понесе надолу, за да достигне Котън, преди той да се е размазал. Тя притисна ръце към бедрата си, за да намали триенето, и се спусна с над сто и шестдесет километра в час.

Въздухът прелиташе със смяиваща скорост край Грейди. Сърцето му биеше оглушително. Насълзеният му поглед различи върховете на гора, издигаща се под него; той осъзна, че това са последните моменти от живота му.

Ученият повдигна очи към звездите. Красотата им бе покъртителна. Но тъй като престоят му в затвора го бе научил да се оправя със страх, физикът отново се обърна към приближаващите дървета, решен да види приближаването на края си.

Неочаквано той усети студени бронирани ръце да го сграбчат и падането му спря – само на триста метра над сенките на дърветата.

Грейди извърна глава и видя ониксовата маска на Морисън.

– Ти си същински трън в задника, знаеш ли това, Грейди?

Тогава ученият осъзна, че падането не е престанало изцяло. Тялото му се бе окказало във влиянието на противоположни гравитационни полета. Обичайната посока за „надолу“ до известна степен все още влияеше.

Една от ръкавиците на Морисън го пусна и се отдаде на борба с някаква непослушна апаратура. Лилави искри все още изхвърчаха от разтопения нагръдник на костюма. Със съскане визърът се повдигна; лицето на ветерана изникна сред дим; осветявано от червения проблясък на алармени светлини.

– Проклета вероломна кучка! Да използва позитронно оръжие! Засегнала е захранването – и по-голямата част от спомагателните системи.

Имаше известен ефект от манипулациите му, защото скоростта на падане се забави. Въпреки това един поглед надолу показа на Грейди, че двамата все още се спускат опасно бързо.

Той се вкопчи в бронята и изкрещя в лицето на военния:

– Ако нямаш достатъчно енергия, за да поддържаш големината на гравитационното огледало, изключи стабилизирането!

Морисън се навъси объркано.

– Ако в тази броня е използвана моята технология, значи трябва да има активен процес на стабилизиране, иначе щяхме да се въртим непрекъснато. Когато две гравитационни полета се сблъскват, те ще започна да се въртят...

Дърветата се приближаваха към тях с над сто километра в час.

– ПРОСТО ПРЕКЪСНИ ПРОКЛЕТОТО СТИЛИЗИРАНЕ!

Морисън спокойно кимна и задейства някакви невидими опции.

Неочаквано падането им се забави рязко – но двамата започнаха да се въртят върху две различни оси. Грейди се вкопчи в защитния костюм; в същото време бронирани ръце го обгърнаха.

Двамата разкъсаха дървесната покривка с около петнадесет километра в час и полетяха към земята, трошайки клони. Морисън първи се сблъска с твърдта и отскочи. Край тях се обаждаха шурци.

Няколко мига двамата останаха неподвижни.

– Ето нещо, което може да бъде добавено в инструкциите – каза Морисън и се надигна с мъка. Костюмът му все още бълваше искри. Движенятията му бяха видимо затруднени; на няколко места бронята му стелеше дим.

Грейди скочи отгоре му и стовари юмрук върху откритото лице.

– Кучи син!

Морисън изруга. Зажужаха сервомотори, само че костюмът не се подчиняваше. Дори визьорът не можеше да се затвори.

Грейди го удари още няколко пъти, за да се убеди, че го е зашеметил.

Наблизо пропукаха клони. Все още коленичил върху гърдите на противника си, Грейди се обърна. Алекса се спускаше от небето, стисната мятация се Ричард Котън.

Котън се отдели от ръцете ѝ и се хвърли да целува земята.

– Слава на Бога!

Алекса разтревожено погледна към Морисън.

– Той мъртъв ли е?

– Не, само във безсъзнание. Но не зная за колко време.

С по-спокойен вид тя се приведе и откачи от колана на Морисън устройство, което Грейди познаваше – психотронно оръжие. Тя насочи лазерната точка към челото на поваления и я задържа за няколко секунди.

– Сега ще дойде в съзнание след около половин час.

Грейди кимна.

– Благодаря ти, че ме спаси. Ако действително ме спасяваш.

Алекса изкриви лице.

– Не съм сигурна. Само зная, че не мога да сътруднича за нещата, които си изпитал. И че трябва да спрем случващото се в изолационния комплекс.

– Все още ли вярваш в онези сценарии, които ми показа?

Тя сви рамене и не отговори веднага.

– Вече не зная на какво да вярвам.

Котън се изправи. Той все още носеше нелепите си оранжеви предпазни дрехи.

– Не бих искал да ви прекъсвам, само че Господният гняв ще се стовари отгоре ни всеки миг. Би било прекрасно да продължим разговора си другаде.

– Котън е прав – потвърди Алекса. Тя извади малък метален писец, оказал се лазерен нож. Тънкият лъч остро прогаряше мрака. С помощта на това устройство тя отряза късче от дясното рамо в костюма си. Ботущите й също бяха подложени на тази процедура.

– Какво правиш?

– Отстранявам проследяващите частици.

Грейди кимна одобрително.

Котън стоеше над зашеметения ветеран:

– Ако някой ми помогне да сваля тези предпазни дрехи, с радост бих се изпикал върху лицето на Морисън.

– Престани, Котън. Имаш късмет, че изобщо си жив – сряза го Алекса.

– Не превръщай нещата в лични, иначе само ще му дадеш още една причина да те преследва.

Тя бе започнала да захвърля по-голямата част от оборудването си.

– Защо ги захвърляш?

– Всички те могат да бъдат проследени. Ние се отнасяме изключително сериозно към изолирането на технологии. Много скоро тук ще пристигнат хора, които да приберат оборудването, както загатна Котън.

Грейди погледна към Морисън.

– А какво ще правим с него?

– Остави го.

– Ами костюмът? – Грейди оглеждаше бронята. – Ще имаме повече време, ако го оставим без комуникация. Бихме могли да изхвърлим оборудването му на няколко километра от него...

Алекса се замисли над това.

– Можем ли да го свалим? – додаде ученият.

Тя кимна.

– Съществува вграден механизъм за отваряне, но той е достъпен само за персонал от определено ниво. Към което спадам, за щастие, и аз. – Тя коленичи до Морисън, допря ръка до шлема му и се обърна към микрофона си. – Необходима е извънредна медицинска помощ.

Неочаквано бронята на Морисън започна да се разтваря.

– Проклет да съм.

Тя се надигна.

– Включването на подобен метод е наложително. Диамантоидната броня не може да се реже.

Грейди пробно повдигна една пластина.

– Очаквах, че ще тежи много повече.

– Това е най-твърдата субстанция, позната на човека. Скоро те бяха събрали всички елементи от бронята. Алекса не пропусна да захвърли онези четири от тях, които притежаваха вградени проследяващи частици. Междувременно Морисън започна да се свестява.

Котън повдигна вежди.

– Подранил е с петнадесет минути. Корав негодник. Морисън напразно посегна към оръжието си. Алекса бързо насочи психотронния пистолет към него.

Военният бързо прецени ситуацията, забелязал оборудването, което тя бе свалила от себе си. Той се усмихна злорадо:

– След този цирк повече няма да бъдеш любимката на Хедрик, Алекса, а ще станеш поредното незначително лице. Какво падение...

Котън стовари юмрук върху челюстта му. Морисън почти не трепна.

– Мамка му! – Брадатият се отдръпна, разтриваш ръка. Морисън го изгледа презрително.

– Ти си женчо, Котън.

Алекса насочи оръжието.

– Сладки сънища.

Макар заспиващ, Морисън съумя да ѝ покаже среден пръст. Всред хъркането му жената захвърли оръжието към останалото си оборудване и направи знак на останалите двама да се приближат към нея. Грейди почувства гравитацията около него да се променя – и неочеквано посоките се извъртяха.

Докато тримата се издигаха, Грейди каза:

– Агент Дейвис е мъртва. Заместник-министърът Макалън също. Всички, които повярваха на историята ми, са мъртви. А полицията много скоро ще започне да търси Котън. Къде ще отидем?

– Аз се сещам за място... – обади се Ричард Луис Котън.

Глава 24

Убежище

Отдавна минаваше полунощ по времето, когато Алекса – заедно с Джон Грейди и Ричард Котън – започна да се спуска към плоския покрив на огромна десететажна сграда без прозорци в месарския квартал на Чикаго. На един километър пред тях се простираше центърът на града.

По време на спускането Грейди различи големи и избелели надписи, нанесени право върху тухлената фасада на целта им: „Фултън Маркет – студено съхранение“. Една кула също носеше този надпис.

След кацането на покрива ученият остана неподвижен за няколко секунди, докато привикне към обичайната гравитация – полетът бе продължил няколко часа. По обиколен път тримата бяха влезли в Чикаго от северозапад, защото Алекса се притесняваше от сканиране, търсещи отряди и сателитно наблюдение. Тя бе убедена, че Морисън и Хедрик ще ги намерят бързо. И изглеждаше все по-притеснена с всеки изминал миг.

Напук на обстоятелствата Грейди трябваше да признае, че полетът (или по-скоро „падането“) бе забележителен. Двамата с Котън се бяха носили в рамките на огледалното влияние на Алекса. Летният въздух ги бе облъхвал по време на цялото пътуване – в началото отвело ги над обширни ниви, изпъстрени на места с дървета. Под тях оглушително стържеха щурци; светлините на самотни ферми премигваха ниско над земята. В един момент тези пейзажи бяха отстъпили пред магазини и предградия. Грейди бе получил възможност да се почувства като птица – и тихо да лети над земята.

Сега те се бяха приземили и Алекса нервно изглеждаше небето. Очите ѝ бяха осветени от някакво устройство, вградено в шлема ѝ.

Но Котън не изглеждаше притеснен, а се освобождаваше от предпазния си костюм. И шлемът, и жилетката притежаваха надпис, указващ, че притежателят им е федерален затворник.

– Тази вечер беше запомняща се. – Той погледна към Грейди и му подхвърли шлема. – Твоето гравитационно огледало е много интересно изобретението, професоре.

Грейди улови шлема.

– Аз не съм професор.

– Трябва да си получил почетно звание някъде. – Котън се отправи към вратата на триетажна надстройка, издигаща се върху покрива. Именно надписа върху нея Грейди бе забелязала най-напред.

– Какво е това място, Котън? – каза Алекса. – И какво те кара да смяташ, че те няма да ни намерят тук?

Той се извърна.

– Това е едно от убежищата ми. И няма да ни намерят, защото вече са поели по фалшиви следи.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че в Бюрото има хора, които ще ги затруднят да осъзнават, че не ни намират.

Алекса присви очи.

– Предатели? Но сканирането е...

– Тук ли ще стоиш цяла нощ, или предпочиташ да влезеш?

След един последен поглед към небето тя последва примера на Грейди. Котън отваряше малък панел край вратата; ивица светлина сканира очите му. Вратата се отвори, оказала се изненадващо масивна. Отвъд нея ги чакаше метално стълбище.

Зад тях вратата се затвори сама. Зеленикава светлина обля стълбището.

– *Едно* от убежищата ти? Колко убежища имаш?

– Ако отговоря на въпроса ти, те вече няма да бъдат убежища, Грейди.

Алекса се навъси:

– Ако си мислиш, че Морисън не знае за тях, то жестоко се лъжеш. Не можеш да скриеш нищо от БКТ. Всеки миг тук ще пристигнат екипите им.

– Ето нещо интересно. Открих, че има начин да укриеш неща от БКТ: като временно забравиш онова, което не искаш те да узнатават. Благодарение на съвременната наука подобно избирателно забравяне е напълно възможно.

– В затвора имах възможност да го изпитам – намръщи се Грейди.

– Някакъв протеин, който изтрива спомените, за които си мислиш в момента. Но аз така и не си върнах изгубените спомени. А изгубих много. Моменти от детството. Родителите си. Можеш ли да ме научиш как да си ги върна?

– Трябва да си ги записал, ако искаш да ги възстановиш. Противно място е онзи затвор. Приеми извиненията ми за факта, че аз станах причината да се озовеш там, макар и неволно.

Грейди отново си припомни онази нощ. Той си спомняше странния, почти състрадателен жест на Котън точно преди оттеглянето му. Този спомен бе оцелял след престоя му в изолационния комплекс.

На първата площадка ги чакаше черна врата, на която Котън почука. Разнеслият се звук говореше за страховита плътност.

– Диамантени нанорешетки – хипердиамант – обяви той. – Стените също са покрити с милиметров слой от него. Много по-добър е от въглеродните нанопръчки – те са по-лоши и от азбест. И са стара работа. – Котън отпусна длан върху някакъв скенер, на вид доста по-сложен от обикновен скенер за отпечатъци.

– От кое ниво са тези технологии? – намръщено запита Алекса. – И как така си се сдобил с тях?

Братата щракна и се отвори.

– Има ли значение от кое ниво са? А що се отнася до това как съм се сдобил с тях: по-рано Морисън ти даде отговора. Аз наистина съм крадец. Забележителен крадец.

Той влезе вътре и запали светлините. Отместването на шалтера отекна в залата.

Другите двама се спогледаха и го последваха.

Те пристъпиха в помещение с голи тухлени стени, но мебелирано с вкус, оборудвано с кухненски уреди и принадлежности и лавици с книги. В една от стените личеше дълъг коридор с дървен под и няколко врати по протежението му. В края на този проход се виждаше част от друго помещение, вероятно работилница.

Екрани и наблюдателни холограми оживяха едновременно с влизането им.

– Колко е хубаво да се прибереш у дома...

Грейди и Алекса оглеждаха мястото, а Котън се отправи към кухненския кът и започна да сваля чаши.

– Впрочем, Алекса, ако си мислела, че онези от Бюрото са впрегнали всички усилия, за да заловят Грейди, само почакай. Избягала, за Хедрик ти си десет пъти по-опасна от Грейди. Като се има предвид всичко, което знаеш за тях... Директорът няма да остави непреобърнат камък.

Той изтегли запушалката на гарафа с бренди и започна да налива.

– Да не пропускаме и факта, че той е лудо влюблена в теб. Обичта и ненавистта са двете страни на една и съща монета, все страсти. Можеш да се прехвърляш от едната в другата, но не и в безразличие. – Котън кимна и повдигна чашата си, след което я изпразни. Той стори това и с останалите две.

– Кой друг е в тази сграда? – осведоми се Грейди.

– По-скоро *какво друго*: на всички етажи има фризери. Подобно обкръжение е много полезно за изчистването на топлинното изльчване от известни термоядрени експерименти.

– Термоядрени? – повтори Алекса. – Котън, технологии от подобно ниво не би трябвало да напускат територията на Бюрото.

Домакинът наливаше отново.

– Коняк, Грейди? Струва ми се, че имаш нужда.

Грейди кимна.

– Този коняк е част от товара на кораб, разбил се на френското крайбрежие през 1873 г.

– Небеса. Сигурно струва цяло състояние.

– Няма как да зная. – Котън пълзяна тумбестата чаша по плата към него. Грейди я улови в последния момент.

– Какво друго си струпал в това скривалище? – продължаваше да разпитва Алекса.

– Нищо опасно, ако това загатваш. Това е укритие. Никой от проследяващите методи не е в състояние да ни засече тук.

– Забравяш квантовото заплитане.

Съдържанието в Котъновата чаша намаля с един пръст.

– Тук си права, но пък нали взехме съответните предпазни мерки? – Той безмълвно ѝ предложи питие.

Жената изсумтя в отговор и с раздразнени стъпки изчезна в коридора.

– Известно уединение няма да й навреди – обърна се Котън към загледания след нея Грейди. Подир това домакинът включи газовата печка и започна да се рови сред съдовете.

Грейди наистина ѝ съчувстваше.

– Алекса току-що загърби целия си познат свят заради нас. Аз съм преживявал същото и мога да си представя какво е. – Той отпи гълтка коняк и я задържа върху езика си. – Небеса, това е като течна мъгла.

– Да, бива го... – Котън изваждаше продукти от огромен хладилник.

– Ти умееш да готовиш?

– Че защо не? Винаги се старая да похапна добре след среща със съмъртта. Тогава храната е особена вкусна. Реших да пригответя супа от морски дарове. Гладен ли си?

– Няма да откажа.

Котън повдигна пръст към тавана:

– За тази ситуация е подходящ Бизе... – На сносен френски той произнесе към тавана: – *Les pêcheurs de perles – Au fond du temple saint!*

Звуците на операта започнаха да изпълват помещението. Красива музика. Грейди виждаше вълните цветове. Едва сега той започва да осъзнава важността на случилите се събития. И си позволи нова гълтка коняк.

– Съжалявам, че ти се озова в изолационния комплекс, Грейди. Надявам се разбираш, че нямах избор. – Котън бе започнал да обработва морските продукти.

Ученият кимна разсейно.

– Как така тук има прясна морска храна?

Котън кимна към хладилника.

– Инертно съхранение. Използва благороден газ, аргон. Като криогеника, но без замразяване. Храната изкарва страшно много време, преди да се развали.

– Поредното потулено откритие, което би могло да облекчи света.

Домакинът невъзмутимо приготвяше скариди.

– Тази постройка е десететажен фризер, който обхваща две пресечки. Нищо чудно тук да се крият замръзнали гангстери от времето на сухия режим.

– Как така ти се озова в това положение, Котън? Защо игра ролята на лудия им бомбаджия през всички тези години?

– Лошо стечение на обстоятелствата – направи гримаса другият.

Грейди го погледна мълчаливо.

– Да, разбира се, твоят късмет беше още по-лош. Както и да е, хванаха ме при опит да се промъкна в щаба им... преди около дванадесетина години.

– Опитвал си се да проникнеш в БКТ?

– Никога не съм се самообявявал за умен...

– Как изобщо си разбрал за съществуването на Бюрото?

– Не знаех. Беше възложение. Бях се специализирал в придобиването на рядка информация. Сградата на БКТ бе привлякла вниманието на определени хора, които ми подшушнаха колко охранявана е в действителност тази захабена постройка на сред Детройт. Определено беше необичайно.

Котън спря да работи за момент и се загледа замислено.

– Тогава си мислех, че всичко ми е известно. – Той се засмя. – Но ние не узнаваме онова, което не знаем, докато не го узнаем.

– Някой те е наел да проникнеш в БКТ?

– Не е като да съм проникнал през строшения прозорец. Беше сложна операция. Аз съм специализиран крадец. Просто се оказа, че да проникнеш там е невъзможно. – Той отвори шкаф с винени бутилки и извади бутилка червено. – Châteauneuf-du-Pape?

Грейди кимна към чашата си, която все още съдържаше коняк.

– Не, благодаря.

Котън започна да вади тапата:

– По-късно установих, че наелите ме хора са били ЦРУ. Иска ми се да бях открыл това по-рано. Те имат лоша репутация, когато става дума за подобни операции.

Аз се смятах за умен, но се оказах заловен още преди да съм навлязъл сериозно. Оказа се, че външността на сградата им е просто фасада в повече от един смисъл. Няма прозорци. Няма врати – или поне такива, които да отвеждат до мястото. Зад бетона и стъклото има трисантиметров слой диамантени нанопръчки, черни като Сауроновата кула – от тях впоследствие почерпих идеята за това място. Главната квартира на Бюрото е разположена дълбоко под земята. Върху стените си те проектират холограми, които по нищо не се отличават от гледката през истински прозорец. Същата технология им позволява да наблюдават показваното от прахови видеокамери. Сигналът се предава на квантово равнище. – Той повдигна очи. – Вероятно и сам си разбрал това. По тази причина никой не може да се включи в комуникациите им и да подслушва.

Грейди отпи поредна глътка от божествения коняк.

– И те те хванаха?

Домакинът кимна и отново се зае да почиства морските дарове.

– Да. И можеш да си представиш, че бързо си отворих очите. Варварин, завлечен пред Цезар. Тогавашният директор, дребосък на име Холингер, остана впечатлен, че съм успял да проникна толкова дълбоко. Той ми предложи сделка: или да започна да работя за тях като лицето на Вършачите, като се превърна в небезизвестния Ричард Луис Котън, или да се запозная с екзотермично разлагане. Ти сам видя какво представлява тази процедура. Бедната Дейвис. – Той замълча за момент.

– И така си станал атентатор лудит.

– Никой от Бюрото не искаше да бъде Котън, а им трябваше човек за тази роля. Дълго време те ме държаха изътъсо. Възнамеряваха да оттеглят Котън след десетилетие. Обещано ми беше, че ще живея идилично сред останалите олимпийци. Той се засмя и отпи от виното си. – Но аз не им вярвах. И не забравях първоначалната си задача, сблъскала ме с тях. Кол-

ко често един крадец получава възможността да открадне обратно бъдещето?

– Значи вече си имал план? Замисъл, на който ние сме попречили...

– Може да се каже, че ние двамата с теб имаме нещо общо, Грейди.

Ученият допи коняка си и извади прожектора изпод ризата си.

– В такъв случай би могъл да ми помогнеш. Трябва да разчета информацията, записана на това устройство. Тя се съхранява в ДНК формат.

– Това е единственият истински формат за съхраняване на информация – отбеляза Котън и погледна към миниатюрния прожекционен апарат. – Какво представлява то?

Грейди докосна бутона; образът на Арчи изникна пред стената.

– Аз съм Арчикард Чатопадей. Имам прекрасна съпруга на име Амала, която ми даде пет прекрасни деца. Аз ръководех екипа, който първи постигна термоядрена реакция...

Ученият спря записа.

– Хитреци са онези от изолационния комплекс. Бях чул слухове, че са успели да придобият контрол над половината затвор.

– Но въпреки това не могат да избягат. В това се опитвам да им помогна.

– Остави ми устройството – кимна Котън. – Ще разчета цялата записана информация.

Грейди се поколеба.

– Ще го сторим утре, след като си починем. За момента не искам да се разделям с него. – Ученият отново го прибра под дрехата си.

– Както желаеш. Кажи ми, когато си готов.

Грейди се обърна към коридора. Алекса не се виждаше никаква.

– Тук имаш ли легла?

– Естествено. Стайте от двете страни на коридора са спални. Избери си някоя.

Ученият замислено гледаше към края на коридора.

– Преди това ще посетя Алекса, за да й благодаря. Тя ме спаси.

Котън го погледна.

– Наистина ли мислиш, че в момента й е до благодарностите ти?

Тези думи накараха Грейди да се замисли.

– Не, надали – кимна той. И пое да си търси легло.

Глава 25

Вътрешен спор

В покоя на предутринта улиците на централен Детройт бяха пусти. И сградите бяха предимно мрачни. Греъм Хедрик седеше на командния пост в контролния център и наблюдаваше огромните екрани и специалистите в залата под себе си. Голям образ на Северна Америка, съсредоточен над Детройт и Езерата, заемаше централния еcran. Няколко точки напредваха сред него, включително идващи и откъм Канада.

Някои от другите екрани проблясваха в тревога.

Хедрик кимна на себе си.

– Управляеми ракети X51 Уейврайдър. Впечатлен съм. Някой от другата страна бе взел решение. Хедрик знаеше, че тези свръхзвукови ракети са способни да развиват скорост от пет хиляди и осемстотин километра в час, което означаваше, че разстояние от хиляда километра би било преодолимо за около десет минути. Изстреляни от бомбардировач B-52, те не биха били взети за междуkontинентална балистична ракета. И бяха способни да нанесат големи щети, ако поразяха целта си – която, според телеметричните изчисления, бе главната квартира на БКТ в централната част на Детройт. Скоростта на ракетите показваше, че главите им са натоварени с малко експлозиви. Не, те носеха тунгstenови пръти. Точно преди попадение скромните им бойни глави щяха да избухнат, за да покрият целевата зона с хиляди отломки. Свръхзвуков дъжд, който с лекота можеше да покрие близо триста квадратни метра.

БКТ се бе заигравало с тази технология през седемдесетте. Ретротехнологии, но пък ефективни.

Досадното бе, че гравитационното огледало нямаше да бъде от полза тук: ракетите бяха задвижвани от постояннотоков въздушнореактивен двигател, който се съпротивляваше на гравитацията. Това бе само една от причините, поради които Хедрик бе настоявал за настойчиво проучване в сферата на усилване на гравитацията. Спирането на ракетите във въздуха или обръщането им – това би се оказало страшно полезно.

– *Директоре, получавате обаждане от „Обект Р“. Генерал Уестърхаус.*

Хедрик кимна.

– Свържи ме.

Мрачен и широкоплещест чернокож генерал с четири звезди изникна под формата на холограма.

– *Греъм Хедрик, аз съм генерал Джералд Уестърхаус. Отправям ви официално изискване да се предадете на закона и да позволите мирно разрешаване на тази ситуация.*

Хедрик се чувствува наистина отегчен.

– Още от самото начало аз се опитвах да постигна мирно разрешение, генерале, но директор Монахън има други идеи. Тя ли ви принуди да сторите това?

Генералът запазваше безстрастно изражение.

– *Вие сте убили заместник-министъра на вътрешната безопасност, господин Хедрик. Би трябвало да разбирате, че правителството на Съединените щати няма да стои безучастно и да гледа как началникът на едно от федералните бюра повежда гражданска война.*

– Нека не драматизираме. Този човек си позволяващ неправомерни намеси. И това далеч не е първият сблъсък между агенции. Ако някой има основания да се гневи, то това съм аз. Аз се опитвам да изпълнявам възложеното ми задължение да защитавам страната – с оглед на положението на САЩ това означава и света – а собственото ѝ правительство не спира да ми пречи.

– *Предайте щаба си на органите на властта доброволно или ще бъдете принуден да се съобразите със закона.*

– Генерале, до момента между нас не е имало открит сблъсък, който да посее масова истерия и да подкопае увереността в закона. – Хедрик измести поглед към екрана, за да провери напредъка на ракетите. Те все още се намираха на стотици километри. – Това би трябвало да ви покаже, че ние се отнасяме сериозно към дълга си да опазваме социалния ред. Нека не предприемаме прибръзани и необратими действия.

– *Отказвате ли да се подчините с легална заповед да се оттеглите от поста си?*

Хедрик въздъхна.

– Не ме карайте да правя това.

– *Давам ви една минута да подадете оставка и да започнете да извеждате хората си на „Конгрес Стрийт“.*

Греъм Хедрик започна да барабани по креслото си.

– При положение че вече сте изстреляли свръхзвукови ракети към нас, които ще долетят след осем минути, бих казал че това е опит да отнемете от времето ми.

Генералът едва успя да прикрие изненадата си. Очевидно те бяха очаквали, че невидимите за радарите ракети ще останат незасечени от Бюрото. Но компютрите, поддържащи наблюдение от сателити в геостационарна орбита, не срещаха никакви затруднения в различаването на обекти, движещи се с близо шест хиляди километра в час.

– Генерале, нека не позволим това да се превърне в значим инцидент. – Хедрик извика друга холограма: тя показваше лицето на технически офицер: млад клонинг.

– Да, директore?

– Подгответе импулсните лазери. Докладвайте готовност.

– Разбрano, сър.

Хедрик се обърна обратно към генерала, който явно получаваше инструкции от скритата си слушалка.

– Предайте поздравите ми на госпожа Монахън. Този случай конкретно ще подмина като израз на прекомерен ентузиазъм. Но това е последната ми проява на слизхождение.

Той погледна към картата на Северна Америка. Динамичният импулс не беше нещо ново. Руските представители на Бюрото бяха придобили тази технология още по времето, когато БКТ бе представлявало единна организация. В днешно време и трите организации притежаваха тази технология; тя бе причината ракетите и ракетните гранати да напуснат бойния арсенал. Прилагането ѝ включваше насочването на кратки, съсредоточени лазерни пулсации, които създаваха топчици плазма във въздуха. На свой ред те биваха ударени от втори лазерен импулс: това създаваше свръхзвукова ударна вълна сред самата плазма. Процесът се съпровождаше от мощен взрив и ярък проблясък – дребни плазмени експлозии, до стотици в секунда. Насочени към насрещната ракета, те бързо унищожаваха траекторията ѝ заради срещата с по-високо налягане. Само след около секунда ракетата избухваше.

Точно в този момент лазерите биваха изстреляни от орбита, насочени към въздуха пред ракетите. След миг и шестте обекта изчезнаха от картата. Хедрик можеше да си представи зарята в розовеещото небе, предизвикана от разтрояването на свръхзвукови ракети.

Морисъновият клонинг отново изникна.

– *Ракетите са унищожени, директоре.*

Хедрик се обърна към генерала.

– Ракетният ви удар бе прекратен, генерале. Съветвам ви да го представите като метеоритен дъжд. Нашите публицисти ще изпратят примерни статии и материал, който да потвърди версията.

Генералът го гледаше остро.

– *Предайте се незабавно.*

– Това няма да се случи. По-скоро вие ще започнете да си сътрудничите с нас както преди.

– *Вие вече не сте директор. За нас вашата организация е престъпна група.*

– Бъдете разумен, генерале. Аз не съм унищожил сателитите ви и съм оставил комуникациите ви незаглушени, защото съм на ваша страна. Вие не само не сте способни да заглушите нашите комуникации, а дори и да ги засечете – толкова голямо е нашето технологично превъзходство. Всичко продължава както преди. И забравяме, че това се е случвало.

Генералът продължаваше да се взира.

– Разбрахме ли се, генерале?

Връзката рязко прекъсна – наместо отговор.

Хедрик стовари пестник върху подлакътника на креслото си. В този момент в галерията влезе насижен Морисън.

Директорът извърна креслото си към него.

– Бях останал с впечатлението, че ще се справиш, Морисън. Благодарение на теб не само не разполагам с Джон Грейди, а и Ричард Котън е изчезнал и Алекса ни предаде. На всичкото отгоре тя избяга с екипировка от девето ниво! Като че са ми малко проблемите с вътрешните конкуренти и досадните бюрократи.

Морисън изглеждаше спокоен, но това впечатление не се отнасяше до погледа му.

– Не аз съм този, който е дал на „нейно величество“ нерегистриран позитронен пистолет като подарък. Което е странно, като се вземе предвид, че това оръжие не е подходящо за друго, освен за вътрешни дрязги. Особено срещу наноброни. Подобно нещо човек би дал, ако иска да предотврати преврат. Тя ли трябваше да бъде последната ти защита, Греъм?

Хедрик замълча за момент, преди да се обърне към екраните.

– Да не говорим повече за това. Имаме си достатъчно врагове, не е нужно да се нападаме взаимно.

Морисън докосна насиженото си лице.

– Къде е тя?

– Явно са захвърлили регистрираното си оборудване, но Варуна успя да прегледа образите от сателитното наблюдение над Илинойс. От мястото, където са те надвили, изглежда, те са се отправили към брега на Мичиганското езеро. Под водата те са се насочили на север. Това е логично.

Така остават защитени от орбитални оръжия. И имат основания да мислят, че ще останат скрити.

– Накъде са се насочили?

Хедрик извика холопрозорец, който показваше източния бряг на езерото, близо до остров Маниту. Той увеличи мащаба до едно обозначение.

– Варуна смята, че те са се отправили към тази полупотънала отломка. Това е единственото място в радиус от километри, което би могло да им послужи за укритие.

Морисън кимна.

– Можем да ги изпържим от орбита, когато се появят.

– Няма да пържим нищо. Грейди ми трябва жив.

– Достатъчно е да се отдалечат на петдесетина метра един от друг, за да елиминираме останалите двама. Така ще бъде по-лесно да заловим Грейди.

– Вече съм изпратил екипи.

– Надявам се не говориш за моите екипи?

– Те не са *твои* екипи, те принадлежат на Бюрото. Освен това ти още не се беше върнал. Варуна изготви план и аз изпратих няколко екипа. Не си ли съгласен?

Морисън размишляваше раздразнено.

– Каква е ситуацията с правителствените празноглавци?

– Изстреляха няколко ракети. Нищо сериозно. Нека да си излеят гнева.

Холограмата на техника отново се появи.

– *Получавате обаждане от L-239 от БКТ Русия, директоре.*

– По дяволите! Защо проклетията винаги се обажда в най-неподходящия момент?

– Не бива да изглеждаме слаби. Това е опипване на почвата. Вероятно са видели изстрелването на ракетите.

Хедрик кимна.

– Варуна.

– Да, директоре, ще модулирам гласа ви за увереност и честност.

– Отлично. – Греъм се обърна към офицера. – Свържи ме.

Пред него изникна холоекран, покрит с преливащи се цветове.

– *Здравейте, директоре. Забелязвам, че вие изпитвате известно неразбираителство с правителството си. Желаете ли да разреши този ви проблем?*

– Не. Това пък защо? Нашето правителство не представлява проблем. Още по-малко ваш проблем.

– Ако предпочитате да съхраняваме технологиите ви до...

– Предполага се, че си изключително интелигентен, а в същото време не разбираш значението на думата „не“. Това е дразнешко. лично аз съм разочарован, че начало на БКТ Русия стои изкуствен интелект. Сякаш разговарям с изключително умно дете, но без реален опит и вечни глупави въпроси. Сега ще ме извиниш, предстои ми среща. – И той прекъсна връзката.

Морисън скръсти ръце.

– Лешоядите започват да кръжат.

– Но в този случай лешоядите разполагат с тежко въоръжение. Започвам да си мисля, че L-329 не е придобил контрол над руската дивизия, а че директор Холингер го е назначил умишлено. За да се увери, че аз няма да поема контрол над тях.

Образът на техническия офицер се появи за пореден път.

– Сър, от север приближава радиоуправлявано превозно средство. Транспортен микробус, който превозва лъчеви материали.

– За Бога...

Морисън сам отвори няколко наблюдателни hologrami:

– Къде?

Образът на офицера го погледна.

– Булевард „Вашингтон“, сър. Униформени военни са образували кордон няколко пресечки по-надолу.

Морисън оглеждаше образа на микробуса, поел сред почти пустите сутрешни улици.

– Най-вероятно става дума за тактическо ядрено оръжие. Ядрена мина с два или три килотона. – Ветеранът погледна нагоре. – Варуна, какви щети би нанесла експлозия с такъв магнитуд върху повърхностната ни структура?

Появи се hologramen модел на обкръжението на постройката, който бе деформиран от проблясъка на симулирана ядрена експлозия. Няколко пресечки в радиус около нея бяха сринати.

Но щабът на БКТ остана.

– Подобна експлозия би унищожила бетонната фасада; възможно е да пробие диамантената наностена на няколко места. Щетите по околните граждански и правителствени структури биха били катастрофални.

– Това си е открита война – раздразнено обяви Хедрик.

– Бомбата може да е неutronна. Огромна доза радиация, малко щети от самата експлозия.

– И в двета случая... – Директорът се обърна към клонинга. – Заглушете всички честоти в радиус от три километра.

– Да, сър.

Миг по-късно микробусът залитна и спря на около километър и половина от целта.

Гласът на Варуна се разнесе отново:

– *Директоре, позволявам се да ви предупредя за струпване на военни сили, отправящи се към вътрешността на града.*

Морисън все така гледаше към спрелия микробус.

– Да изпратим ли някой да го прибере?

– Не си прави труда. – Хедрик разглеждаше новите екранни, иззвикани от Варуна. Десетки бронирани военни машини оформяха колони на километри от тях.

– *Тежка артилерия шестнадесет километра на изток* – обяви об разът на служителя.

Морисън погледна към директора.

– Решили са да го направят по старомодния начин. Вероятно планират да пробият защитата ни и да изпратят войници.

Греъм Хедрик вбесено сграбчи креслото си.

– Достатъчно половинчати мерки. Това е война. – Той извика холограмата на друг от оперативните си офицери.

– Слушам ви, сър.

– Задействайте Кратос. Следва списък с целите...

Сержант Рандъл Уилкс крачеше по протежението на булевард „Вашингтон“, край статуите. Неговият отряд от военна полиция бе затворил движението съгласно инструкциите, отрязвайки указаната част от града. Цивилните имаха право да напускат, но не и да влизат обратно. Адски странно учение, да пречат на хората, които отиват на работа.

Ами хората, които живееха в скъпите квартири наоколо? Уилкс нямаше познати в тази част на града, но можеше да си представи, че наемите са високи. Никой не би останал във възторг от присъствието на военни учения по никое време. Все пак това не беше Северна Корея.

Операция „Рубикон“ бе странна още от самото начало. Уилкс пропусна един микробус с вестници, идващ от центъра, и погледна към четирите високопроходими джипа на възвода си. Машините бяха заели ъглите; между тях се издигаха полицейски заграждения, препречили пътя и тротоарите. Някакъв излязъл на сутрешен крос човек тъкмо биваше връщан.

Той не изглеждаше особено доволен от новината за това учение, но все пак продължи в друга посока, за да не се окаже арестуван. Въпреки твърденията си, че бил адвокат и че щял да ги съди.

Самият Уилкс не бе чувал за тази операция допреди четиридесет и осем часа. Тогава той бе получил обаждане, уведомило го, че предстои задължително учение – макар че то щеше да изяде единствения му нормален уикенд за месеца. Получените нареджания гласяха да блокира кръстовището и да изчака колона военни машини да пристигне от север. Тези машини трябваше да бъдат пропуснати, подир което блокировката да бъде възстановена до следващо наредждане. Вероятно ставаше дума за нещо, свързано с войната срещу тероризма.

През последните десет минути радиовръзката бе изчезнала. Мобилните телефони също бяха изгубили сигнал. Уилкс подозираше, че това също е част от учението – проверка, целяща да установи как отрядите компенсираят липсата на връзка.

В този момент той видя джипа на капитана и се отправи да го пресрещне. Капитан Лорънс отвори вратата и се надвеси над нея.

– Всички комуникации са извън строя. Пригответе се да освободите пътя. Колона от свои се задава от север, ще пристигне тук всеки момент, така че побързай.

Уилкс подсвири и направи знак на хората си, преди да отговори.

– Разбрано, капитане. – Той се затича към загражденията. Всяко от тях бе по четири метра и половина дълго. – Мартин, Роби, пригответе се да отворим улицата. Задава се конвой, който няма намерение да спира.

Капитанът се прибра обратно; джипът му изчезна в една от страничните улички. Взводът на Уилкс се зае да отмества огражденията.

Самият Уилкс пристъпи в средата на булеварда, върху тревистия меридиан. Платното бе широко почти шест метра; той искаше да бъде видян от приближаващите се машини. Светлините им вече личаха – макар че беше достатъчно светло. Мамка му, това се казваше учение. Конвойт беше страшно дълъг, заел и четирите платна. И изглежда следващо багдадските улични правила – висока скорост, без съобразяване с цивилните. Начело вървяха шест танка M1. Мощните им двигатели разбуждаха квартала. Из околните сгради започнаха да изникват светлини. Удивени лица изникваха над прозорците.

След танковете следваха десетки бронирани коли. Цялата колона се движеше с около шестдесет километра в час. Това беше изключително безответствено.

– По дяволите! Махнете огражденията!

Хората му се засуетиха да местят тежките прегради – и почти успяха. Един от танковете смаза последната останала преграда. Отломките ѝ се разхвърчаха, строшавайки прозореца на паркирана кола.

– По дяволите, това е учение...

Никой не чу вика на Уилкс, потънал в рева на двигатели. Въртенето на бойните кули бързо прогони любопитните зяпачи от прозорците.

Уилкс бе ченге от Детройт. Той просто вдигна ръце и погледна към хората си.

– Това е лудост! Какво правят?

Дано поне в това учение не бяха включени истински амуниции.

В този момент той видя нещо в далечината да се издига над земята – нещо голямо, обградено от отломки. Гледката му напомняше на репортажите, проследяващи моментите на торнадо. Сержантът свали предпазни-те си очила и присви очи.

Той видя товарен микробус да се издига в небето на около петстотин метра от тях. Следваха го дървата, електрически стълбове и някаква друга кола. Изглеждаше, че земята се отлюспва. Едва сега той дочу оглушителен гръм, като разтрошаването на огромна машина. Ята сепнати гъльби се пръснаха от фасадата на една сграда.

А военната колона продължаваше напред.

Уилкс видя как първите танкове „Абрамс“ политат към небето. Странен беше този полет, като падане в обратна посока. Останалите машини започнаха да спират. Парчета асфалт, паркомати, капаци на шахти, дървата, скулптури, всичко – буквално всичко – се откъсваше от земята, за да се хвърли към небето. Сред тръсък на стъкло фасадата на една от високите постройки се откърти. Наместо да полети към земята, тя започна да се излива във въздуха. Обитателите ѝ крещяха ужасено и търчаха да се скрият навътре в апартаментите си.

Бронетранспортьорите бяха се заковали върху осемте си колела. А под безмълвния поглед на Уилкс танковете се бълскаха едни о други и се издигаха все по-високо към небето, с всяка измината секунда по-малки.

Останалите машини и отломки ги следваха, извлечени от движението на невидима поточна линия. Асфалтът се разпукваше като кости на гигант. Звукът се долавяше и осезаемо. Парализирианият Уилкс можеше само да гледа как цял участък от булеварда с все скулптури, платна и бронирани коли, пропада към небето и започва да се троши.

Пътувалите по-назад коли опитаха да завият встриани или да поемат директно назад, но не бяха достатъчно бързи, за да избягат от трошащата се реалност. От задните люкове на бронетранспортьорите изскочаха вой-

ници – те захвърлиха раниците си и с викове побягваха, защото втора фасада бе започнала да се разтрошава. Улични лампи и тротоари политаха заедно с противопожарни кранове. Тръби и жици изникваха от земята и се протягаха нагоре като змии. Тяхната вода също се изливаше нагоре в небето. Грабнатите буци пръст преминаваха през тези струи, за да се превърнат в кал.

Някои от войниците вече бяха достигнали Уилкс и с уплашени лица притичваха край него. Виковете им почти не достигаха до него – заради суматохата и заради вцепенението, с което той наблюдаваше случващото се. Неколцина излезли със закъснение войници се бяха вкопчили в поставка за велосипеди. Земята под нея поддаде, бетонът се напука. След миг те вече изчезваха във въздуха.

Уилкс повдигна глава нагоре, към смаляващите се машини и отломки. Огромните танкове вече приличаха на петънца, камъчета сред огромна река.

Тогава той също усети притеглянето и се отърси от парализата си. Прекалено късно.

Почти веднага усещането за падане се увеличи тройно. Сержантът успя да се вкопчи в една от уличните лампи. На улицата пред него имаше джип, който, заедно с бягащите войници, полетя нагоре заедно с асфалтовата настилка, с бетона, чакъла и пръстта.

Вкопченият Уилкс получи възможност да види света по различен начин. Онова, което винаги бе наричал „долу“, вече не беше долу. Градът се бе превърнал в огромен покрив над главата му.

А поглед надолу му показваше небето като огромна бездна под краката му. Пръстите му започнаха да отслабват натиска си върху лампата. С вик той полетя към очакващата го празнота.

Директор Кей Монахън седеше в контролния център и наблюдаваше пряка сателитна връзка от операцията в Детройт. Генералите и останалите ръководители на службите около нея стояха зяпнали. Самата тя неволно потръпна, докато гледаше как цял един баталyon потъва в небето, заедно с околните улици и сгради.

Вече се виждаха пламъци, някакъв газопровод бе избухнал.

В помещението бе настъпила тишина.

Тогава някой се обади.

– Изтеглете ги. За Бога, накарайте ги да се оттеглят.

Генерал, стоящ до Монахън, попита:

- Къде е МК-54?
- Изгубихме го, сър. Нямаме представа къде е.
- Господи.
- Току-що изгубихме малка атомна бомба.
- Иисусе.

Монахън се отърси от унеса си и се обърна към един от техниците.

- Какво става?

Подполковникът погледна показанията на радар и поклати глава.

– Изглежда, те падат нагоре. Първите отломки вече се намират на повече от тридесет километра. – Той повдигна очи от екрана. – Те се отдалечават от планетата. Изглежда, БКТ разполага с начин да контролира гравитацията.

Присъстващите ръководители мълчаливо се опитваха да осъзнаят видяното.

Генерал с четири звезди каза:

- Вече нямаме избор. Ще трябва да уведомим президента.

Директорът на ЦРУ го погледна намръщено.

– Това е последното, което ни трябва в този момент – да замесваме и политици.

Представителят на Националната сигурност кимна.

– Не бива да казваме на никого за БКТ. Ако хората разберат колко бешено е правителството, ще последва политическа криза.

Монахън местише поглед между тях.

- Тогава какво ще правим? Не можем да бездействаме.

Заместник-директорът на ЦРУ смиръщи лице.

- Може би точно това трябваше да направим от самото начало.

Просто да ги оставим на мира. Да оставим нещата както си бяха.

Монахън погледна към екрана. Бедствието далеч не бе приключило: то се повтаряше отново, на километри извън града, където цяла артилерийска част политаше към небето, заедно със заобикалящите ги поля. Мястото бързо се превръщаше в открита мина.

Тя посочи.

– Какво ще си помислят хората, Майк? Половината от главната улица на Детройт току-що отлетя в небето пред десет хиляди свидетели.

- От БКТ заглушиха всички комуникации.

– Той е прав. Няма никакви репортажи и качени в *YouTube* материали.

- Искаш да кажеш, че са постъпили правилно?

– Те са се погрижили да предотвратят слухове. Никъде няма военно оборудване.

Тя стисна юмруци.

– Вие сте непоправими...

– Бъди практична, Кей. Това е огромно бедствие, няма спор. Само че не можем да подобрим нещата чрез влошаването им. Стотици млади мъже и жени погинаха. Те направиха опит да защитят страната си, но изгубиха. За момента. Няма да помогне никому да разкриваме това.

Кей Монахън се отпусна в едно от креслата.

– Трябва да се свържем с президента.

– Нищо подобно.

– По дяволите, той ще забележи, че на сред Детройт са изникнали празнини. Батальон от 82-ра въздушна дивизия току-що се издигна сред небето.

– Ще накараме метеоролозите да измислят нещо. Климатични промени. Необичайни вихрушки. Нещо. Та нали Детройт е точно край Езерата.

– Или поне достатъчно близо до тях.

Жената поклати глава:

– И очаквате хората да повярват, че седемдесет тона военни машини са били грабнати от някаква си буря?

Няколко мига всички мълчаха.

– Очевидно е, че ще трябва да поработим над версията, но това е насоката.

Тя въздъхна:

– БКТ уби Бил Макалън. Нима ще оставим лакеите им да си правят каквото си искат безнаказано? След колко време те ще се заемат с нас?

Представителят на ЦРУ отпусна ръка върху рамото й.

– Те няма да го сторят, Кей. Не мисли за това. Да се опитаме да се оправим с последиците. Да спечелим време.

В продължение на следващия половин час тя се чувствува вцепенена – през този период генералите и директорите на разузнаването се опитваха да разпределят на допустими парчета задачата по потузването на проблема. На Монахън всичко това ѝ звучеше нелепо – нещо, на което обществеността нямаше да повярва. Но пък тя бе видяла истината и все още се затрудняваше да повярва. И тя не спираше да си мисли, че трябва да съществува някакъв подход, за който тя още не се е досетила. Някаква стратегия, чрез която да надвие БКТ.

Тогава се разнесе далечен трясък. Чашите с вода върху масата трепнаха, макар да се намираха дълбоко под земята.

Всички наскочаха от местата си и се вторачиха в тавана.

– Какво, по дяволите, беше това?

– Хедрик е решил да се разправи с нас. Щом той може да контролира гравитацията... Нищо не му пречи да ни изтръгне направо от земята!

Монахън се огледа. Паникъсани. Всички те се бяха паникъсали.

– Дори един правителствен бункер вече не е безопасен! Трябва да излезем и да се разделим. Иначе най-важните за страната агенции ще останат без ръководство.

В този момент Монахън следваше разvoя на събитията без никакъв интерес. Тя бе качена в електрическа кола заедно с двама генерали и група охранители. Всички пазачи носеха биологични защитни костюми. Явно някой бе грабнал погрешната папка. А може би не съществуващ специалист, в който тези бункери политаха към небето.

Колата спря отвъд входа на тунела. Тук унесът на Монахън ѝ беше от полза: тя не се вцепени веднага. Генералите около нея се бяха хванали за главите, но тя крачеше спокойно, загледана в останките от танкове и коли, врязали се в хълмовете около тях, заедно с останките от стотици военни – замръзнали и потрошени трупове.

Тя осъзна, че целият баталъон е бил захвърлен тук от боговете на технологиите. Богове, които те бяха разгневили.

Глава 26

План за действие

Джон Грейди се събуди в удобна модернистична спалня с висок таван. Стените не се допираха до него, те представляваха по-скоро прегради. По тази причина ученият можеше да чуе мълвенето на телевизор. И тракането на съдове.

Следващото нещо, което той забеляза, беше заспалата в едно от креслата Алекса, оставила позитронния пистолет в скута си. Очевидно тя бе влязла в някой момент през нощта, може би за да го пази?

Грейди се обърна в леглото си и се загледа в нея. Богиня Афродита не можеше да се сравнява с нея.

Без да отваря очи, тя каза:

– Започващ да ме плашиш, Джон.

Той побърза да отмести поглед. Алекса отвори очи.

– Виждам, че още бдиш.

Тя се надигна.

– Аз не спя много. Винаги е било така. Чух вратата ти да се отваря през нощта, затова минах да те нагледам. Открих вратата отворена – ти спеше. Нямам пълно доверие на Котън. Не е изключено той да ни предаде, за да спаси собствената си кожа.

Грейди присви очи и повдигна ръка към врата си.

Устройството беше изчезнало. Ученият рязко издърпа завивките и започна да търси сред тях.

– Какво има? Какво търсиш?

Той се наведе да погледне под леглото, скочи и преобърна матрака. След миг Грейди се изправи отново, стиснал сребърната верижка, на която бе държал устройството. Брънките й бяха прерязани чисто, закопчалката все още оставаше затворена.

– Котън...

Ученият изхвърча навън.

Алекса не изоставаше.

– Какво има?

– Записът от затвора е изчезнал. Всичко беше записано на него! – Той се огледа към двета края на коридора. Звуците идваха от работилницата, а не от кухнята, затова Грейди се затича натам.

Алекса отново го последва.

Останалите врати в коридора бяха затворени, затова Грейди ги подмина, а се насочи право към обширната работилница. Там той завари десетки механични ръце, които лежаха върху масите и лавиците. Тук имаше сглобени роботи, а също и множество лавици с неразбираеми компоненти. Никъде не се виждаха познати платки – само чудати метаматериали и намотки от изкуствени мускули. Мястото заемаше около една трета от целия етаж – близо двеста и осемдесет квадратни метра.

Ричард Котън седеше пред работна маса и наблюдаваше някаква клетъчна структура през електронен микроскоп. Недалеч край него механични ръце извършваха прецизни манипулации над лабораторни чинийки.

– Котън!

Мъжът се обърна и повдигна кристалния визор, пристегнат над челото му.

– Защо е това викане?

С тежки крачки Грейди се приближи до него.

– Къде е?

Котън въпросително погледна към Алекса и после към Грейди.

– Кое?

– Устройството, което носех на врата си.

Котън повдигна вежда.

– Не ми харесва тонът ти.

Грейди го сграбчи за яката и го издърпа на крака. Столът му се преобърна.

– А аз не съм в настроение за шаги! Кажи ми къде е! Зная, че е у теб.

Котън направи опит да защити работата си.

– Внимавай да не преобърнеш тези култури. Това е деликатен процес.

Алекса погледна към околните маси и посочи към нещо, стиснато от механична ръка.

– Това ли е?

Грейди погледна в указаната посока. Видяното му донесе облекчение, измествено от нов приплам на гняв. Той безщеремонно захвърли Котън на пода и направи опит да издърпа прожекционния апарат на Чатопадей. Но роботската ръка го държеше здраво.

– Какво, по дяволите, правиш с него?

Котън се изправи на крака.

– Щом настояваш да знаеш. Виждах, че ти няма да се разделиш с устройството лесно, а от казаното изглеждаше, че съдържащата се в него информация е в състояние значително да навреди на БКТ.

– Върни ми го. Искам си го обратно.

– Хубаво, успокой се. – Котън приближи пръст към един от сензорните участъци на холограма. – Не пипай нищо друго.

Грейди веднага грабна устройството и натисна бутона за активиране. За негово облекчение, образът на Арчи изникна във въздуха.

Котън кимна към видеото.

– Успях да копирам цялата съдържана информация: ДНК пробите, посланията и инструкциите за разкодиране на записа на жироскопа. Има само един проблем: нямаше данни от самия жироскоп.

Грейди си изработваше нова верижка с помощта на полимерно влакно.

– Как така? Какво искаш да кажеш?

– Каквото чу: самият жироскоп не съдържаше информация. Неговите данни се съхраняват на отделен чип. Може би той е бил изличен от електромагнитното излъчване. А може би излъчването от повредения костюм на Морисън го е повредило. Във всеки случай жироскопът е заминал.

Грейди го наблюдаваше остро.

– Какво си му направил? И защо си се промъкнал посред нощ, за да го откраднеш? Отрязал си го от врата ми?

– Времето беше от значение. Ако онези от Бюрото нахлуеха тук посред нощ – преди ти да си събрали смелостта да ми се довериш – щяхме да изгубим информацията безвъзвратно. А нейното наличие ще накара онези от БКТ да се съобразяват с нас. Бихме могли да заплашим да публикуваме информацията, ако не ни оставят на спокойствие.

– Боклук. Ти си го повредил.

– Нищо подобно. Но трябва да призная, че това е забележително постижение на импровизираните нанотехнологии. Някой от онези затворници определено си разбира от работата. Цялото устройство е биологично. Създателят му е използвал собствената си кръвна плазма за кодирането на ДНК. И е отгледал костни култури за корпуса. Не бих искал да ми се налага да съм тъмничар на подобни хора.

Грейди започна да разтрива слепоочията си.

– Тази информация беше единственият начин да проследя пътя си обратно до изолационния комплекс. Да доведа помощ.

Котън го изгледа.

– Не говори глупости. БКТ знае къде се намира затворът. – Той се обърна към Алекса. – Предполагам, че ти също знаеш?

Тя се замисли.

– Уви, не. Хедрик пази тази информация изключително усърдно. Полетите се контролират от компютри, така че и самите пилоти не знайт. – Тя погледна Грейди. – Но Котън е прав. Информацията трябва да е налична някъде в мрежата на Бюрото. И ако някой от хората на Котън ни предостави достъп, отново ще се окажем в играта.

Грейди бавно издиша и отново окачи устройството на врата си. На излизане той хвърли мрачен поглед към Котън:

– Ако още веднъж вземеш нещо мое без разрешение, ще съжаляваш.

– Виждам, че сме мрачни преди закуска – подвикна подире му домакинът. – Да пригответя ли нещо?

Грейди се върна в стаята си и затвори вратата. Той седна на пода в най-тъмния ъгъл и отново задейства устройството. Там ученият започна да превърта посланията, за да се убеди, че всички записи са непокътнати.

– ... открих взаимоотношението между протеин петдесет и три и злокачествената неоплазма...

Грейди превключи.

– Казвам се Петра Кланнер. Бях отвлечена през хиляда деветстотин деветдесет и трета година...

На вратата се почука. Тъй като Грейди не отговори, Алекса надникна.

– Добре ли си?

Ученият кимна и премина към следващия запис.

– Името ми е Антон Бежижлик. През хиляда деветстотин деветдесет и осма година аз бях нападнат от Бюрото за контрол над технологиите...

Алекса затвори вратата и се загледа в увисналата холограма.

– Това са затворниците.

Грейди кимна.

Тя остана права.

– Спомням си този човек. Помня и как го укорявах за себичността му.

– ... моля да кажете на семейството ми, че съм още жив. Минаха толкова много години.

Алекса трябваше да се подпре на стената: тя започваше да осъзнава последиците от собствената си намеса.

Без да поглежда към нея, Грейди заговори:

– Трябва да разбереш. Не мога да разочаровам тези хора. Не мога.

Холографският образ показваше руснак на средна възраст, който се поклащаше напред и назад.

– … *дъщеря си*… – По лицето му се стичаха сълзи; той се затрудняваше да говори. – *Тя е живяла, без да ме познава. Мина толкова време, аз не спирам да си мисля за всичко, което съм изгубил.*

На Алекса се струваше, че записът се обръща право към нея. И я кара да изпитва вина.

Грейди посочи към образа.

– Това са едни от най-великите умове на човечеството. Хора като Леонардо да Винчи и Галилей. Те биха могли да сторят толкова много, а наистина това биват наказвани за способността си. – Този път той се обърна към нея. Алекса оставаше загледана в посланието.

– Трябва да ги спасим. Но първо трябва да сторим нещо друго.

– Какво?

– Да унищожим БКТ.

Грейди я погледна изненадано.

– Мислех, че Бюрото те е създало.

– Както ми каза една приятелка, те може да са ме създали, но това не означава, че им принадлежат.

Гласът на Котън се разнесе отвъд преградите.

– Елате да видите!

Двамата се спогледаха. Грейди все още бе ядосан заради кражбата, но въпреки това спря видеото. Той и Алекса излязоха в коридора. Котън ги викаше от прага на лабораторията си.

– Какво има?

– Елате!

При приближаването си двамата видяха няколко холоекрана, показващи телевизионни емисии.

– Из целите новини се говори за това – посочи Котън. – Бях накарал няколко компютъра да следят за активност от страна на Бюрото. И това ако не е пример…

Грейди и Алекса влязоха вътре. Новините показваха съкрушителни разрушения в центъра на града.

– Нещо за убийството на директора?

– Не, за това нито звук. Това, което виждате, е центърът на Детройт.

Белезникав дим се издигаше над града. Въздушни снимки на улици показваха пълно разрушение: двадесететажни сгради стояха без фасади, с изложена вътрешност. Широк булевард рязко прерасташе в дълбока пропаст. Стотици пожарни коли и линейки обграждаха мястото.

Алекса кимна.

– На стотици метри от главната квартира на Бюрото.

– Какво е станало? – попита Грейди.

– Медиите казват, че се е образувало хълтване, което убило няколко десетки души. Някаква инфраструктура се срутила поради липса на поддръжка. Доста хитро обяснение. – Котън посочи, стиснал някакъв инструмент. – Предполагам, някой се е опитал да нахлуе в колибката на Хедрик. Глупав опит.

– Никакво хълтване не може да се образува в близост до щаба на БКТ. – Алекса mestеше очи от екран на екран. – Вероятно правителството се е опитало да реагира на убийството на Макалън.

Котън сви рамене.

– Тогава къде са отломките? Всички онези боклуци от срinalите се фасади?

– Това е Кратос – мрачно каза Алекса.

– Кратос? Не ми казвай, че те в действителност са го построили.

Грейди ги гледаше неразбираемо.

– Какво е Кратос?

Жената се обърна към него.

– Това си ти, Грейди. Твоето гравитационно огледало в огромен мащаб. Един от учениците, занимаващи се с твоето открытие, разработи начин да прожектира гравитационното огледало от разстояние. Точно както Морисън направи снощи. И устройството е разположено в сателит, намиращ се в геосинхронична орбита.

– Искаш да кажеш, че те имат гравитационно оръжие, монтирано на сателит?

Тя кимна и посочи към емисиите.

– Това е причината Хедрик да те изведе от затвора. Нужна му е помощта ти, за да го усъвършенства. Понастоящем оръжието може да преобръща гравитацията в зона с радиус от два километра. И по-тясно, ако е наложим фин фокус.

– Мамка му. – Котън обърна гръб на екраните. – Хубава технология. Ето защо няма отломки – всички те са паднали в небето.

Алекса кимна.

– Това обяснява дрънканиците из Мрежата – продължи домакинът. – Някои лудаци казват, че имало военни машини, които били грабнати от ръката на Бога. Имало хора, които заснели случилото се на мобилните си телефони, само че по това време нямало сигнал. А по-късно някой успял

да влезе в телефоните им и да изтреи доказателствата. Смахнати хора има в интернет...

Алекса продължаваше да наблюдава записите, а Котън сръчка Грейди.

– Това е впечатляващо.

Ученият поклати глава.

– Господи... Те разполагат със сателит, който е в състояние да срине цял град.

– По-точно да го издърпа в Космоса.

Грейди направи крачка встрани, пребледнял.

– Не мога да повярвам какво съм сторил. Дал съм на тези безумци пълна власт над всички ни. А с времето те ще стават все още по-силни.

Тя се обърна към него.

– Ти не си им давал нищо. Те сами са го взели от теб. А аз започвам да се замислям над интересния факт, че вероятностните модели на Бюрото не включват и самото него.

По телевизията експерти обсъждаха дългата история на западането на Детройт и внасяния законопроект за федерална помощ.

Котън кимна:

– Изглежда, Вашингтон е отстъпил. Хедрик не би се поколебал да използва силата си. Очаквам, че за момента онези от правителството ще се оттеглят да близнат рани. Което вероятно означава, че те няма да помогнат за освобождаването на затворниците от изолационния комплекс, дори и ако знаеха за съществуването им.

Грейди повдигна очи от пода.

– Трябва да открием местоположението на затвора. Освобождаването на затворниците и отвеждането им при властите е единственият начин да изравним силите.

– Но за тази цел ще ти е необходим човек, който е склонен да ги приеме. А докато Хедрик си играе на Господ, никой няма да прояви подобно желание. Много е вероятно федералните дори да те предадат обратно.

Алекса дълбоко си пое дъх:

– Трябва да решим какво ще правим. Не можем да останем тук вечно. Хедрик и Морисън няма да спрат да ни търсят. Рано или късно ще трябва да се справим с тях.

Грейди се стараеше да обмисли ситуацията.

– По какъв начин те контролират сателита? – попита той.

Алекса невярващо поклати глава.

– Няма начин да придобием контрол. И тук става дума за квантова връзка, като при комуникациите: пряка връзка през времепространството. Двойка заплетени частици под ръководството на компютри, които следят разположението на всяка част от оборудването на Бюрото. А този сателит най-вероятно ще разполага с няколко връзки, за всеки случай. Всички негови контролни станции се намират в гравитационната лаборатория в щаба на Бюрото.

Котън кимна:

– Което означава, че ще ти е нужен физически достъп до самото място, ако искаш да поемеш контрол над сателита.

– А какъв е шансът да го унищожим?

– Ха, успех. За начало той е невидим, обгърнат е от дифракционно излъчване. Да не говорим, че те просто ще изпепелят всичко, което се озове в радиус от шестнадесет хиляди километра от него.

– Котън е прав. Ще трябва да проникнем в самата сърцевина на контролния им център. Това означава да си проправим път през слоеве диасетни и роботизирани оръжия.

– Но ако успеем да придобием контрол над сателита – бавно каза Грейди, – на практика ще сме опрели дуло до слепоочието на Хедрик. Той ме търси точно защото тази технология е толкова страховита.

Котън се изсмя.

Алекса не последва примера му:

– Сещам се за някого, който би могъл да ни помогне да проникнем.

Котън повдигна вежда.

– И кой е той?

– Това не е от значение. Само че ще трябва да се върна, за да говоря с него.

Котън подсвирина.

– Ще се върнеш обратно в тъмната кула?

– Ти си крадеца виртуоз. Можеш ли да разработиш маршрут, през който да вляза? В този момент те ще са анулирали правата ми за достъп, само че аз познавам всички тамошни кътчета. Израснала съм сред онова място. И съм експерт в множество отношения.

– Опитвал съм се да проникна. Мястото гъмжи от роботи, наблюдателна прах и високоенергийни полета. – Котън се ухили. – Зная, защото през последните няколко години издирвах евентуални слабости. – Той затвори телевизионните емисии и извика триизмерни планове на главната квартира на Бюрото.

Алекса смаяно се вторачи в тях.

Котън тихо се засмя:

– Знаех, че е само въпрос на време, преди те да се опитат да ме отстранят. Имах усещането, че няма да ме пенсионират. Затова изгответих планове за проникване или бягство, ако някое от двете се наложи.

Тя започна да извърта модела.

– Няма да питам за начина, по който си се сдобил с тези планове. Наместо това ще питам дали си намерил нещо полезно.

– Не. Компютрите им са запечатали мястото. Системите им са подсигурени тройно. На практика сигурността е съвършена. Особено когато се намират във висока степен на тревога като сега. Наностените са в състояние да спрат почти всичко, а плазменото поле, което ги покрива, провежда над четиристотин гигаджаула. Дори лазер не би представлявал проблем за тази плазма. Никаква сила под термоядрена експлозия не може да проникне през нея.

Грейди наблюдаваше как Котън извърта модела, докато обяснява.

– Това не е вярно – каза ученият.

– Кое не е вярно?

– Че няма сила, която да проникне през тази защита. Съществува сила, която го прави.

Двамата го погледнаха.

Тогава Алекса се усмихна.

– Гравитацията.

Грейди кимна:

– Гравитационното огледало. – Той се приближи към триизмерния план. – Котън, твоята преценка на сигурността се е основавала на една значителна предпоставка.

– Каква?

Грейди махна с ръка, за да преобърне образа с главата надолу.

– Че посоката на „надолу“ няма да се промени. Погледни плановете сега. Опитай се да откриеш нещо значително във външната стена, което би се повредило, ако светът неочаквано се преобърне.

Котън се загледа в обрнатите планове и върху лицето му започна да изниква усмивка.

– Трябва да ти призная, Грейди, че ти притежаваш определено изобретателен ум...

Глава 27

Да се научиш да падаш

Тримата бяха разчистили участък от около десет метра в лабораторията. Джон Грейди стоеше с присвити крака в освободеното пространство, екипиран със собствено гравитационно огледало – онова, което Котън бе съумял да изтърgne от увредената броня на Морисън. Ученият носеше и ботушите, и ръкавиците на бронята. Ботушите бяха по-широки от удобното, но той бе съумял да ги натъпче с дунапрен. Пък и нямаше да му се налага да ги използва дълго по предназначение.

Ученият бе вперил поглед в микроскопичния механизъм на ремъци, който проблясваше в светлината на лабораторията.

– Това наистина е гравитационното огледало, само че умалено хилядократно. Как изобщо смогват да го захранват с достатъчно енергия?

Котън посочи към друга част от ремъците.

– Шестдесет мегаватов термояден реактор.

– Тази дреболия?

– На практика устройството е още по-малко, защото е обградено от броня.

– Бога ми. Окачил съм на пояса си достатъчно енергия, за да захраня градче.

– Нека не се разсиваме, предстои ни работа – намеси се Алекса.

Няколко найлонови въжета свързваха ремъците на Грейди с метални греди пред него, зад него и от двете му страни. Метални пръстени бяха прикрепени към земята и към тавана. В която и посока да паднеше той, полетът нямаше да трае дълго.

Алекса провери оборудването му и леко отпусна ремъците.

– Не е нужно да пристягаш грависа толкова. Не забравяй, че ти не си увиснал на него; той променя посоката на падането и падате заедно.

Ученият се навъси.

– Гравис? Кой е измислил това название?

– Не зная. Някой от служителите на БКТ, работещи върху проекта.

– Аз го изобретих. Трябваше да получа шанса да му дам название.

– Това беше първата ти грешка, Грейди – обади се стоящият наблизо Котън. – За хората дадено нещо не съществува, докато не получи название. Но онова, което притежава име, за тях е нещо реално, дори и ако в

действителност то не съществува. Ако питаш мен, името трябва да предшества всяко проучване.

– И какво означава „гравис“? – продължаваше да недоволства Грейди.

Алекса проверяваше ботушите му:

– Означава „тежък“ на латински.

Той леко подскочи, за да изпита тежестта.

– В известен смисъл е подходящо. Тази проклетия тежи към двадесетина килограма.

– Когато го задействаш, тежестта няма да се усеща. А е тежък, защото това е военен гравис, брониран. Моят е много по-лек. Костюмът, от който това устройство беше част, имаше мрежа от електроактивен полимер, която да разпределя тежестта.

– Ще имаме възможността да зърнем още подобни костюми, ако нещата се объркат – промърмори Котън.

– Не му обръщай внимание. – Алекса коленичи край единия ботуш.

– Усещаш ли насочващата система при пръстите си?

Благодарение на подплатата краката на Грейди изпълваха ботушите пълтно. Той можеше да напипа две издутини в предната част на обувката.

– Да.

Тя посочи към другия ботуш.

– Ами в този?

Той отново повтори процедурата и с другия крак, преди да кимне.

– Добре. Стандартният контрол работи по следния начин: контролиращ отклонението, представляващо завъртане по вертикалната ос чрез...

– Отклонение? Какво отклонение?

– Става дума за хоризонталната посока, в която си се отправил. Завиване, при което не се изменя височината или наклонът. – Тя направи грациозен пирует и се върна обратно. – За да контролираш неговата посока на падане, насочващ крака си ето така.

– Посока на падане? Нали ставаше дума за завиване?

Тя го изгледа мълчаливо.

– Да, разбира се – сети се той. – Защото избираме посоката, в която се намира „долу“.

Котън прихна:

– Ти си изобретил тази технология, Грейди. Постарай се да не изоставаш.

Алекса повдигна крак и го раздвижи надясно и наляво.

Грейди на свой ред повдигна десния си крак, за да повтори движението.

– Добре. А посоките по вертикалата се контролират с левия крак. – Тя докосна ботуша му.

Грейди повдигна левия си крак и се постара да повтори демонстрацията ѝ.

– Просто извиваш стъпалото си в желаната посока. Ще се отправиш натам, накъдето сочат пръстите ти.

– Разбрах. Не изглежда сложно. А бутоните в самите ботуши?

– Всеки ботуш има по един бутон и по един пълзгач. На бутоните не обръщай внимание – те са превключватели, които фиксираят настоящите настройки, за да не се налага да ги поддържаш непрекъснато. Тъй като в затворено пространство употребата им може да се окаже опасна за един новак, ограничи се до пълзгача.

Грейди размърда пръсти и кимна.

– Разбрах.

– Десният регулатор настройва диаметъра на гравитационното огледало: можеш да сведеш границите му до минимум, който да обхваща тялото ти, или да ги разшириш, за да обгръщат малко по-голяма площ. А левият регулатор променя фокуса. Ако го придвижиш напред, гравитацията се съсредоточава изцяло в една посока. Ако го изместиш назад, гравитацията се разпръска.

– Значи говорим за степени? Половин гравитация, четвърт гравитация?

– Изчислява се в проценти, иначе си прав.

Грейди се навъси.

– Почакай за момент. Дори и в условията на микрогравитация аз ще продължа да ускорявам, докато не достигна равновесна скорост.

– По принцип е така, но софтуерът на грависа автоматично компенсира ускорението.

– По какъв начин?

– Огледалото бива преобърнато в рамите на микросекунди, за да поддържа постоянна скорост, съответстваща на обгръщащото гравитационно поле.

– В един момент и сам щях да се досетя за това – замислено каза Грейди.

– Не се разсейвай, Джон. – Тя посочи към ботуша му. – В крайна позиция гравитацията се разпръска до равновесие.

– Което означава, че оставам да се нося неподвижно.

– Както ти е известно, равновесието няма да отнеме инерцията, която вече си натрупал, но ще спре ускоряването. За да забавиш ход, трябва да промениш посоката или за момент да се спуснеш. – Тя го огледа. – Готов ли си да опиташ?

Грейди подръпна найлоновите въжета. Те изглеждаха сигурни.

– Защо не. Какво толкова би могло да се обърка?

Котън прихна:

– Прословути последни думи.

– За начало измести десния регулатор до задна позиция. Нека гравитационното ти поле бъде колкото се може по-тясно. Това ще ограничи мащабите му малко над ръста ти.

Ученият раздвижи пръсти в ботуша и изпълни заръчаното.

– Това означава, че ще бъда обграден от излъчване с диаметър два метра.

– Точно така. Най-добре натисни бутона, за да фиксираш тази настройка. Не бихме искали по невнимание да разшириш границите му и да издърпаши някоя от стените върху главите ни.

Той натисна бутона и пробно докосна регулатора – последният не помръдваше.

– Готово.

– Сега постави левия регулатор в позиция на равновесие. По този начин няма да отхвърчиш, когато задействаш притока на енергия.

Грейди изпълни наставленията ѝ и кимна.

– Добре. Сега включи захранването.

Ученият се поколеба за момент, преди да се обърне към ръкавиците си. Очевидно те и ботушите притежаваха собствено захранване и бяха свързани на квантово ниво с ремъците – и вероятно с останалата част от бронята. След миг той си припомни как да извика холографски панел пред ръката си.

– Запомни да не извикваш този интерфейс, докато се намираш във въздуха – посъветва го Алекса. – Никога не прекъсвай енергийния поток по време на полет.

– Разбрах. – Грейди докосна бутона за включване.

И неочаквано се озова във въздуха. Стомахът му подскочи като възелително влакче. Ученият леко се отгласна от пода и се понесе нагоре, докато найлоновите въжета не се изопнаха.

Той се усмихна широко и се засмя.

– Това е невероятно!

Котън стоеше до Алекса и гледаше развеселено.

– В онзи затвор здравата са ровичкали из главата му.

Алекса размаха ръка, за да привлече вниманието на Грейди.

– Добре. Сега искам да изпробваш движението в различни посоки.

Не го прави при пълна гравитация; няма как да сме сигурни, че тези въжета или греди ще удържат. За начало избери посоката на падане с двата крака...

Грейди се съсредоточи и избра наляво – тази част на лабораторията бе по-свободна.

– Добре. Сега бавно пълзни напред левия регулатор, за да достигнеш четвърт гравитация.

Грейди си пое дълбок дъх и раздвижи пръсти. Неочаквано естествените закони на вселената се протегнаха към него и го дръпнаха наляво – която посока се бе превърнала в напълно убедително „надолу“. Струваше му се, че Алекса и Котън са залепили стъпалата си върху отвесна скала; подът на лабораторията се простираше към дъното на тухлена стена тридесет метра под него.

– Господи!

Найлоновите въжета не му позволиха да продължи падането си; няколко секунди той остана да виси като паяк, преди да успокои сърцето си.

– Лицето ти се е изчервило, Джон. Добре ли си?

Той се засмя.

– Да. Прекрасно е! Удивително. Просто ми трябва малко време, за да свикна.

Грейди промени посоката на падане, без да изменя силата на гравитацията. Ъгълът на падане се стрелна през хоризонта му. Въжетата и гредите проскърцаха.

– Удивително...

Той продължи да експериментира, първо в една посока, съсне в друга. Накрая погледна към спътниците си и кимна.

– Мисля, че съм готов за свободен полет.

Алекса го наблюдаваше със стиснати устни.

– Бъди внимателен, Джон. С такава екипировка лесно може да пострадаш, особено в подобно помещение. Ще паднеш от тридесет метра към тухлена стена, а може и да я разбиеш, ако не внимаваш.

Ученият си пое дъх и отново си преговори управлението.

– Няма. Вече усвоих нещата. В най-лошия случай просто ще дръпна регулатора в левия си ботуш и ще се върна в безтегловност. Нали така?

Тя кимна.

– Да. Спомни си това, ако изпаднеш в затруднение.

Котън се намръщи:

– Това не е всичко. Безтегловността е едно, но ти внимавай за посоката на падане край стени и мебели. Те са били наивно проектирани за среда, в която посоката за надолу остава неизменна. Затова внимавай да не строшиш нещо.

– Не се притеснявай, вече разбрах. Все пак тази технология съществува благодарение на мен.

– Гордостта предшества падането...

– Казах, че ще се справя. Сега аз влизам в равновесие, а вие започнете да ме развързвате.

Алекса пристъпи напред. Задържаща по-голямата част от тялото си извън измененото поле, тя започна да отвързва въжетата, прикрепени към грависа на Грейди. Само след минути той се носеше свободно във въздуха.

Освободен, Грейди възклика високо, скръсти ръце пред себе си и започна да танцува казачок във въздуха.

– Добре, достатъчно с игрите. Опитай да се насочиш към вратата.

С един последен възклик ученият насочи десния си крак към целта и се съсредоточи. Без да помръдва левия си крак, той бавно усили силата на гравитацията.

Но не достатъчно бавно: в следващия миг той вече падаше с петдесет километра в час към прага.

– Ляво! Дръпни левия регулатор!

Грейди притисна левия регулатор с пръстите си и изключи гравитацията, само че инерцията продължаваше да го води със значителна скорост.

В пристъп на съобразителност той изви десния си крак и леко увеличи гравитацията в тази посока, за да завие обратно – като кънкър, който убива инерция.

– Внимавай със стелажа!

Грейди се сблъска с мебелта съвсем леко. Но променената посока на падане накара стелажа да се наклони настрани и да изсипе съдържанието си. Ученият веднага се върна в равновесие. Всички предмети от рафтовете се понесоха във въздуха – множество дребни превключватели и електронни компоненти.

Котън бе сграбчил плешиватата си глава.

– Небеса! Погледни какво направи!

А Алекса кимаше одобрително.

– Бързо мислене, Джон. Физичните ти знания ще ти бъдат от полза. Първият закон на Нютон. Праволинейно движение.

Грейди кимна и потупа стелажа пред себе си.

– Благодаря ти, Исаак.

– Сега опитай отново.

– И този път се постараи да не се докосваш до смъртта – посъветва Котън.

Грейди си преповтори функциите на грависа и пробно направи желаните движения.

– Вече разбрах – каза той, погледна към прага и обяви: – Ще се насоча към вратата.

– Не се приближавай прекалено, за да не я откъртиш от рамката.

– Добре, ще спра на три метра от прага.

– Сигурен ли си, че си готов?

Той удари диамантoidните си ръкавици една о друга.

– И още как.

– Не мога да гледам – прошепна й Котън.

– Защо се боиш толкова, маловерецо?

– Забравяш кой бях доскоро.

Грейди бавно си пое дъх и измени посоката на падането си. Този път той постепенно увеличи гравитацията с левия си крак, като се придвижваше напред постепенно. Той започна да се плъзга над пода. Някои от отломките го последваха, стържещи по бетонната повърхност.

– Браво, не ти стигаше, че събори неща, а трябва и да ги разхвърляш из убежището ми.

Грейди се съсредоточи върху целта си. Той бе достигнал скорост от осем километра в час, която поддържаше.

– Вече разбирам. В затворено пространство трябва да внасяш съвсем леки изменения.

Алекса кимна.

– Точно така. Справяш се отлично.

– И трябва да внимаваш до какво се приближаваш, в противен случай бързо събиращ свои спътници.

След няколко мига Грейди отпусна регулатора. Този път той се спусна съвсем ниско до пода, като почти се допря до него. След момент ученият спря почти на три метра от прага. Там той превключи до половин гравитация, като посоката за долу съвпадаше с обичайната. Накрая физикът застопори тези настройки, обърна се към другите двама и разпери ръце.

– Какво ще кажете?
– Много добре – одобри Алекса. – Мисля, че е време да повишим трудността.

Грейди повдигна вежди.

– А именно?

Котън отговори наместо нея:

– Време е пиленцето да напусне гнездото.

Грейди стоеше върху плоския сребрист покрив на сградата. Многоетажният боядисан знак се издигаше зад него. Беше около два през нощта. Светлините на Чикаго се виждаха в далечината, но улиците на десет етажа под него бяха притихнали.

Алекса стоеше до него в прилепналия си тактически костюм. Нейният гравис бе интегриран в нанотъканта; неговият изглеждаше тромав в сравнение. Беше задушна лятна нощ, но Грейди бе облечен с оглед на ветровито време, екипиран с чифт предпазни очила, връчени му от Котън.

Жената се приближи до ръба на покрива и погледна надолу.

– Няма да се приближаваме прекалено до земята. Няма смисъл да привличаме излишно внимание. – Тя се обърна. – А и колкото по-високо се намираш, толкова повече време имаш да коригираш евентуални грешки.

Грейди кимна. Той започваше да се чувства изнервен.

– Ще се справиш. Аз ще бъда до теб. – Алекса изрече тези думи в микрофона си. Гласът ѝ прозвучава досами ухото му. – *Наистина. Ще се справиш.*

Тя се отдалечи на десетина метра от него.

– Помни, ако се приближим един до друг, гравитационните ни полета ще влязат във взаимодействие. Ти си физик, така че можеш да прецениш влиянието по-добре от мен. Не го забравяй.

– Няма. Да започваме.

Алекса повдигна ръка.

– Равновесие.

Грейди направи проверка.

– На линия.

– Включи захранването.

Той задейства притока на енергия.

– Включено. – В следващия момент Грейди се поклащаше във въздуха.

– За начало се отгласни от покрива. Няма смисъл и гредите да попадат в гравитационния ти кладенец.

Грейди присви крака и отскочи. Нервен смях придружи издигането му на три метра над покрива, които бързо се превърнаха в десетина и продължиха да нарастват. Все повече и повече пресечки от града се разгъръщаха през него.

– Толкова е красиво!

Алекса, издигаща се едновременно с него, повдигна пръст до устните си.

– Изчакай да се издигнем, преди да говориш. Във въздуха гласовете се разнасят надалеч. – И тя посочи нагоре. – Четвърт гравитация, право нагоре. Среща на височина триста метра.

С тези думи тя започна да пада нагоре, ускорявайки.

Грейди кимна и задейства регулятора, с което на свой ред започна да пада нагоре. Това му предостави възможност да види още по-голяма част от града. За момент той бе споходен от инстинктивен страх, успокоен от убеждението на сетивата, че „долу“ се намира над главата му, а не под краката. В действителност разглеждането на града приличаше на взирание в небето. Той отново се засмя. А гледката „над“ него продължаваше да се разгръща.

– Джон!

Грейди отмести поглед и видя, че е започнал да надминава Алекса. Той побърза да възстанови равновесие; тя се издигна да го настигне. В момента двамата се намираха на около триста и тридесет метра над улиците на касапския квартал. Обграждащият ги пейзаж спираше дъха.

– Това се казва полет.

– Оглеждай се за хеликоптери. Ако бъдеш засечен, полети бързо – в каквато и да е посока, само не обратно към убежището. Един стандартен хеликоптер притежава максимална скорост от двеста и четиридесет километра в час, което надвишава равновесната скорост. Подвеждащите маневри са единственият ти шанс. Ще откриеш, че грависът е способен да променя посоките много по-повратливо от обичайните летателни машини.

Грейди все още се оглеждаше, усмихнат.

– Не мога да повярвам. Сякаш сънувам.

Алекса кимна.

– Наистина е удивително. Самата аз също съм виждала определени удивителни неща. През осемдесетте, когато бях полеви служител... – Гласът ѝ загълхна. – Както и да е. Готов ли си?

Той кимна.

– Сега ме последвай. Ако се окажем разделени, ще те открия с инфрачервения режим. – Тя посочи напред и леко вляво. – Виждаш ли онази висока постройка? Джон Ханкок Център. Да се насочим към нея. – Алекса повдигна ръка към ухото си. – Ще поддържаме квантова връзка. – За момент тя се усмихна, докато затваряше шлема си. – И се постараи да не изоставаш.

Тя се извъртя и падна напред, превъртайки се във въздуха като гмурец. След мигове тя изчезваше в нощта.

Грейди не помнеше някога да е изпитвал подобно вълнение. В отговор на изместения регулатор вселената го дръпна към хоризонта. Въздушът прелиташе около него със сто и деветдесет километра в час. Той погледна надолу. Това изглеждаше най-крайната проява на бейзджъмпинг, в която град Чикаго влизаше в ролята на покрит с бетонни сталагмити отвесен склон, успоредно на който падаше Грейди. Ученият започна да направлява полета си с ръце. Ставаше все по-лесно.

Той не можа да сдържи радостния си вик.

– Постараи се да сведеши крясъците до минимум. Не искаме да привличаме внимание.

– Права си. Не можах да се сдържа, съжалявам.

Четиридесететажни блокове се плъзгаха под него – или по-скоро край него, в контекста на настоящата му гравитация. Сега той минаваше край тясна река, обсипана с мостове. Пред него Алекса летеше с прилепени към тялото ръце – прицелена като хищна птица.

Грейди последва примера ѝ и веднага усети, че е започнал да лети по-бързо. Освен това можеше и да вижда по-лесно. Вяtrът ревеше край ушите му.

За по-малко от минута двамата започнаха да се доближават край стотетажния небостъргач. Грейди започна да отслабва гравитацията едновременно с Алекса и двамата спряха, все още бълскани от вяtrъта.

– Виждаш ли онази постройка с четирите малки кули от лявата страна на небостъргача? – посочи тя.

– Да, виждам я.

– Да проверим дали ще успееш да се приземии върху някоя от кули-те ѝ.

Грейди се сепна. Падането сред въздуха бе фантастично, но онези сблъсъци в работилницата на Котън...

Алекса се приближи на няколко метра от него и изрече направо, без да използва квантовата връзка.

– Трябва да можеш да се спускаш веднага, дори и във ветровито време.

– Права си. Заемам се.

Грейди промени посоката си на падане и намали силата на гравитацията. Покривът на сградата бавно се приближаваше към него. При първото си вглеждане ученият бе решил, че това е стара постройка в стил ар деко. Сега той имаше възможност да види, че архитектът само е загатвал въпросния стил. Тук по-скоро доминираше ъгловатостта на осемдесетте. Наместо със заострени върхове, постройката приключваше с четири сходни и декоративни кули – метални кубове, увенчани с пирамиди. Грейди се съсредоточи върху най-близката и измени вертикалното си движение, като наклони стъпало.

– *Не забравяй да намалиш гравитацията си след приземяване. Това ще предотврати нанасянето на щети върху сградата.*

Грейди подигна палец в отговор и отново се обърна към целта си. Сега тя се намираше на три метра от него. Върху пирамидата имаше метално скеле с широчина около метър, върху което се издигаше гръмовод.

Грейди погледна надолу, към покрива на постройката десетина метра под него. Към останалите кули. И чикагските улици на стотици метри под него.

Вятърът го отнесе леко встрани, но ученият коригира курса си и сграбчи върха на металната пирамида. В следващия миг той я обгръщаща с ръце и свеждаше гравитацията си почти до нулема, насочена в посоката на земната – достатъчно, за да го задържа прикрепен. Той погледна към Алекса, застинала на около тридесет метра от него.

– Как беше?

– *Отлично. Почувства ли как сградата започна да реагира на гравитационното ти излъчване?*

– Да. Намалих полето точно когато се приближих. Мина добре.

Грейди се огледа и сведе очи. Смайващо... Той се намираше на място, което при други обстоятелства би го влудило. Изглежда, променянето на гравитационната посока отстраниваше замайването.

В този момент той се чувстваше като Кинг Конг, сграбчил Емпайър Стейт Билдинг.

– Запомни, когато се оттласнеш, не усилвай полето веднага, иначе ще отнесеш със себе си част от кулата.

Грейди кимна и се отдели от върха почти с настоящата си гравитация. И започна да я увеличава съвсем плавно, за да набере височина.

– Как беше?

Алекса дойде още по-близо – досами границата, отвъд която гравитационните им полета щяха да влязат във взаимодействие.

– Добре. А какво ще кажеш за малко маневриране с висока скорост?

– Нямам желание да троша прозорците на някой небостъргач.

– Ще се отправим натам. – Тя посочи към водата, където дълги каменни ивици ограждаха пристанище. Над този участък премигваше светлината на фар. – Край кея, до пристанището. Среща при морския фар. Тръгвай!

Тя направи салто във въздуха и се понесе с пълна скорост, падайки към брега на езерото на около километър и половина от тях.

Грейди бързо се увлече в преследване. Той вече се ориентираше в на-сочването на посоката и промяната на скоростта. На практика това представляваше проява на законите за движение, които той бе изучавал в продължение на години. Той почти можеше да различи очертанията на крилите, които описваше във въздуха, следствие от промяната на съответните променливи. Практическо доказателство за необичайните му възприятия.

Ученият разсичаше нощния въздух със сто и шестдесет километра в час, над покривите на по-ниските небостъргачи. Когато и последните постройки останаха след него, Грейди промени посоката на падането си и си избра въобразаема точка близо на километър от брега. Той се спусна на сто и петдесет метра и безшумно се понесе над тъмните води.

При доближаването си до проблясващия фар в края на дълъг каменен кей той намали скоростта и се отпусна само на метри от водата. При самия фар Грейди спря и се издигна към върха му. Там го чакаше Алекса, очевидно обгърната от нормална гравитация.

Тя се усмихна.

– Бързо се учиш.

Грейди остана да виси на три метра над нея, като застинал във въздуха балон.

– Точно както си го представях. И изглеждаше толкова обичайно.

– Не привиквай прекалено, за да не изпитваш затруднения, когато свалиш колана. – Тя замълча за момент. – Все още ни предстои да експе-

риментираме с взаимодействащи си гравитационни полета. Ще бъде по-безопасно, ако се издигнем високо.

– Колко високо? – Грейди изви врат към небето.

– Как ти се струва досами облачната покривка? Ще се срещнем там.

Още по време на кимването си Грейди вече пропадаше към небето. Вертикалният му полет бе съпроводен от лудешки смях.

Той отново се обърна към града. От тази перспектива гледката действително спираше дъха. Никой от външните асансьори на небостъргачите не можеше да предложи съперничещо изживяване. Едва след километър и двеста метра Грейди започна да се доближава до първите облаци. Там той възстанови равновесието и бавно спря. Мъглата над главата му бе гъста и започваше от ясно очертана граница. Тук определено бе много по-хладно, достатъчно хладно за роса.

Явно Алекса го бе последвала веднага, защото в следващия миг тя вече се изравняваше с височината му и спираше на не повече от три метра. Покривът, оформен от облаците над главите им, бе непроледен, но не и непрекъснат: среща се празници, отвъд които личаха звездите. Миризмата на влага се усещаше особено остро. Под тях припламваха светлините на нощен Чикаго.

– Да започваме, Джон. За начало ще започнем да се приближаваме; бавно, една десета гравитация. Искам да ме хванеш за ръката, докато се разминаваме.

– Сякаш сме в Космоса.

– Точно така. Заради гравитационните ни полета ще изглежда, че притежаваме много по-голяма маса. Проявата ще бъде като срещата на разминаващи се звезди – взаимно ще изменим траекториите си.

– Кажи, когато си готова.

Тя кимна.

– Започваме.

Двамата започнаха да падат един към друг. Последвалата промяна в траекториите бе странно усещане, но въпреки това то не изненада Грейди. Случващото се сега също бе проява на познатите му физични закони.

– Да опитаме отново – извика той. – Този път под малко по-остър ъгъл. Съвсем малко.

– Промени ъгъла си на падане.

– Готово. Хайде пак. – Той се загледа право пред себе си; двамата отново се отправиха един срещу друг. Проявата бе осезаема точно в очаквания момент. Грейди започна да пада към нея, а тя се понесе към него. Тогава двамата се разминаха, докосвайки протегнати ръце.

И тогава двамата започнаха да се въртят един около друг, без никаква намеса от тяхна страна. Бяха се превърнали в бинарна система.

При всяко завъртане те се приближаваха по-близо и започваха да се въртят по-бързо.

– Така ще ни се завие свят – подсмихна се Алекса.

Той кимна, вперил поглед в лицето й.

– Още колко обиколки, преди да се срещнем?

– Не зная. – Тя раздвижи глава.

– Аз предвиждам, че ще бъдат шест.

– Шест?

Грейди кимна.

– Ще видим. – Нова обиколка и ново ускорение. – Две.

Грейди продължаваше да се взира в нея. С всяка следваща орбита естествените последователности на вселената ги приближаваха.

– Четири.

При шестата орбита двамата се оказаха лице в лице. Те се хванаха за ръце, за да забавят въртенето си. И се обрънаха към светлините дълбоко под себе си.

– Как успя, Джон?

– Елементарна физика.

– Нямам предвид отгатването. Говоря за... за гравитационното огледало. Дори учените от БКТ не разбират принципа му. Никой не го разбира.

Грейди се замисли за момент, преди да повдигне рамене.

– Става дума за обикновено прилагане на естествените закони. Аз просто съм първият човек, който се е вгледал в тях по такъв начин.

Красивите ѝ очи го изучаваха.

Глава 28

Повратна точка

Греъм Хедрик седеше в командния център на БКТ, а под него техниките сновяха оживено из контролната зала. Хедрик знаеше, че тази активност далеч не е ограничена до тях, а е обхванала цялата организация: компютрите претърсват клиентски данни, телекомуникационни сигнали, охранителни камери и сателитни снимки, за да открият някакви следи от Грейди, Алекса и Котън. Всяка форма на комуникация, използвана от човечеството, биваше пресявана и преглеждана. И с всеки изминал час Бюрото разширяваше радиуса си на търсение.

Директорът се обърна към Морисън, който, както винаги, стоеше наблизо.

– Какво стана с подводните сигнали – онези от Мичиганското езеро? Морисън никак не изглеждаше доволен.

– Изчезнаха. Тамошните екипи претърсват, но до момента не са открили нищо.

Хедрик отново се бе обърнал към холоекраните.

– Подводно бягство. Това означава, че Алекса е разполагала с навигационна екипировка. Проверете складовете за евентуално липсващо оборудване.

– Нека просто приемем, че е така. Какво значе...

– Различните способности са от значение. – Той отново се обърна към Морисън. – Ако разполагат с дълбоководно оборудване, това може да означава, че Грейди се е насочил към изолационния комплекс. Бившите му съкилийници са спомогнали за бягството му. Той ще се опита да ги спаси. В никакъв случай не бива да допускаме това.

– Ако отзовем екипите, ще притежавам достатъчно човешка ръка, за да отида лично до комплекса и да разчистя.

– Не.

– Ако Грейди и Алекса освободят онези затворници, последните биха могли да сключат сделка с отцепническите организации на Бюрото. Или пък да се насочат към правителството. То с радост ще им помогне, за да опреди технолозиите си.

– А ако не са отцепниците или бюрократите, то ще бъде някой друг от враговете ни. – Хедрик погледна към един от экраните, изобразяващ планетата. – Всичко излиза извън контрол. Става все по-трудно да удър-

жаме технологиите. – Директорът отново се извърна. – Колцина от изолираните в комплекса са изобретили термоядрена енергия? Шестдесет? Седемдесет?

– Сто и дванадесет.

– Виждаш ли? Това не може да продължава така. Това е знак, че трябва да разрешим ситуацията веднъж завинаги.

– По-точно?

– По-точно: мисията на БКТ трябва да се обнови. Още от времето на Студената война ние се опитваме да защитим обществото от смут, само че в последно време все повече се приближавам до заключението, че ние сме единственото общество, което е от значение. И трябва да съхраним знанието си – постигнатите с мъка открития на човечеството – от хаоса, който се задава.

– Какъв хаос?

– Хаосът, който ти ще създадеш. Може би нашите Вършачи имат правилен поглед върху нещата. Външният свят не трябва да притежава толкова много познание.

Морисън го погледна предпазливо.

– И какво предлагаш?

– Започнете да подкопавате глобалните финансови пазари – пуснете компютрите ни да се развихрят. Ударете транспортните и комуникационните мрежи. В рамките на няколко седмици индустрисализираният свят ще започне да се разпада. Ние ще се погрижим да няма изстрелване на ракети с ядрени глави, но това ще бъде единствената мярка срещу хаоса, до която ще ограничим намесата си. – Хедрик се бе загледал в холоекраните със сателитен материал. – Когато бурята започне да утихва, никой от превивелите я няма да бъде в състояние да ни заплаши по какъвто и да било начин.

– Нашата мисия е да *предотвратяваме* обществените смущения, директоре, а не да ги създаваме.

Този път Хедрик се обърна с цялото си тяло към събеседника си. Морисън никога не бе го виждал тъй спокоен.

– Така е, но за смущенията в *чие* общество говорим? Ние сме напреднали много по-далеч от външния свят; ние вече не сме част от него.

– Ами жертвите, които тази криза ще предизвика?

– Това е цената на напредъка. Следващия път няма да споделяме толкова много технология. В това се състои предишната ни грешка. Нужна ни е абсолютна власт, за да напътстваме човечеството. – Директорът се обърна напред. – Надявам се, че споделяш моето мнение, Морисън?

Военният прочисти гърло и кимна.

– Да, директоре. Това би трябвало отдавна да е известно. А какво ще правим с Алекса и Грейди?

– За тях ще бъде много по-трудно да ни наранят сред такива обстоятелства.

– Тя е по-голяма заплаха за нас от всичко друго.

– Тоест, смяташ, че трябва да я елиминираме.

– Чувствата ти към нея са единствената причина тя да е още жива.

Ако изключим Грейди и неговите унисални знания, тя е единственият човек на тази планета, който би могъл да ни нанесе значими щети. Дори и ако цивилизацията рухне, ако трупът на Алекса се озове в ръцете на БКТ Азия или Русия, те пак ще могат да извлекат от него знанието за удължения живот. Това би означавало, че ще ни се налага да се изправяме срещу едни и същи непримирими противници в продължение на векове. Жива тя е още по-голяма заплаха. Не е нужно да споменавам вътрешната информация, която тя притежава: информация за целия ни подземен център и всичките му служители. За всичките ни процедури и операции. За всичките ни слабости. За вси...

– Достатъчно, разбрах. – Греъм Хедрик бавно си пое дъх. – Така да бъде. Убийте я при първа възможност. – С видимо измъчен вид той даде:

– Но не по начина, по който убихте Дейвис и Макалън. Да бъде безболезнено. И моментално.

– Хубаво. Една мощна микровълна, изстреляна от орбита, би...

– Не искам да зная подробностите. Просто ми кажи, когато бъде стопански.

– Има още един човек, когото забравяш.

Хедрик го погледна неразбиращо.

– Котън.

В отговор директорът махна с ръка.

– Разчитам, че Котън ще ни помогне.

– И защо му е да го прави?

– Защото той е свикнал да оцелява. И може да разгадае в коя посока ще задуха вятърът. Щом обществото достигне повратната точка, той ще се свърже с нас. А аз съм склонен да се споразумея с него в замяна на Грейди и Алекса.

– А след като ги получим?

Греъм сви рамене.

– Ние ще изпълним своята част от сделката. Няма да ми се свиди ранното му пенсиониране сред разкош. Той ни беше полезен, може да ни бъде полезен отново.

– Той е крадец и по някакъв начин умее да лъже дори компютрите ни.

– Както казах, той е полезен. – Хедрик впери очи в сателитните образи. – Задействани ли са допълнителните процедури за сигурност?

Морисън кимна.

– Максимална степен на тревога.

– Поддържайте същата готовност. По какъв начин външният свят се справя с последните събития?

– Правителствените лица се опитват да обяснят необяснимото по най-добрая възможен начин. Някой и друг запис, направен с мобилен телефон, се е промъкнал. Експлодиралите над Канада ракети, проблемите със захранването в Южен Илинойс – всичко това започва да прераства в истерия.

– А само като си помисля, че са минали по-малко от дванадесет часа. Едва започваме, а външният свят вече доближава повратната точка. Знаеш какво да правиш, Морисън.

– Да, директоре.

Глава 29

Нападение над храма

Ричард Котън решеше новата си коса. Под объркания поглед на Грейди Котън държеше някакъв проблясващ стилус близо до скалпа си, под който косата израстваше с невероятна скорост, като изстискван моделин. Вече половината от плешивата му глава бе покрита с двадесетсантиметрови кестеняви къдици.

– И това работи... над цялото тяло?

Котън повдигна очи към него.

– Моля?

Грейди посочи.

– Не. Само на местата, където има фоликули. И само до определена дължина на косьма. Устройството просто ускорява естествените процеси. Така че ако косата ти е опадала, не може да поникне нова. И аз не мога да постигна нещо различно от тази грива. – Той потръпна. – Освен това скалпът пламва. Заради ускорената клетъчна активност.

Алекса се приближи до тях, за да остави черен шлем върху една от близките маси.

– Защо изобщо си играеш с косата си, Котън? Да не възнамеряваш да излизаш някъде?

– Ако ми се наложи да се оттегля бързо – в такъв случай бих предположил да разполагам с убедителна дегизировка. Ти не си смятана за въпълщение на злото, за разлика от мен. Надявам се, нямаш нищо против бит-нишката ми същност.

Сега Котън премести стилуса над горната си устна и започна да удължава мустаците си.

– Аз винаги те наричам Котън, но това надали е истинското ти име – отбеляза Грейди.

– Всичките ми названия са истински. Аз обичам да гледам на тях като на локални променливи. За теб съм Ричард Луис Котън и в тази сфера ще си остана такъв. За приятелите, с които играя онлайн, съм Лирой Дженкинс и също ще си остана такъв.

– Това е локална константа, а не променлива.

Котън поспря.

– Правилно, Грейди. Коригирам се.

Алекса се облегна на масата.

– Сигурен ли си, че твоята връзка е надеждна? Предателят?

– Да.

– Кой е той? Откъде да сме сигурни, че бихме могли да се доверим?

– Ти си имаш своя предател, аз също.

– Как да съм сигурна, че не става дума за едно и също лице?

– Убеден съм, че не е така. Моят предател е готин. За твоя съм сигурен, че е наперен и надут.

Алекса се обърна към Грейди.

– Нямам му доверие. Котън няма причина да ни помага.

Ученият отпусна ръка върху рамото ѝ.

– Хедрик се опита да го убие. Освен това Котън ги е подозирал от години. Той ни предостави планове и условия, от които бихме могли да се възползваме, Алекса. – Грейди се огледа. – В действителност ние вече го сторихме.

– Ами ако неговата „къртица“ е Хедрик или Морисън и в действителност това се окаже клопка?

– Нищо не би му попречило просто да ги повика тук. За да започне да живее самостоятелно след работата си за Бюрото, Котън има нужда от нас.

– След като той е толкова добър крадец, защо ние сме тези, които ще се промъкваме?

Котън сви рамене:

– Имаше време, в което бих бил достатъчно луд да се опитам сам да пробия защитата им, само че сега те се намират в положение на максимална тревога и са задействали всичките си охранителни системи, включително периферните. Не, това е работа за по-млади мищици.

– Аз съм двадесет години по-възрастна от теб, Котън.

Той я потупа по ръката.

– Но никой не би ти казал, че си на повече от двадесет и пет, мила. Освен това си помисли за целия опит, който притежаваш. Ти познаваш мрежата им, контролните им зали и всичките им процедури. – Той повдигна вежди. – Но ще можеш ли да се включиши в мрежата им, когато проникнеш? Това е въпросът.

– Не се притеснявай за това. Убедена съм, че ще успея да придобия достъп.

Грейди я погледна.

– Надявам се това да е така. Ако не успеем да се сдобием с координатите на затвора, всичко това ще е било напразно.

Ричард Котън бе започнал да си отглежда брада.

– Не мога да се съглася с това ти изказване.

Алекса и Грейди се обърнаха към него.

– По-рано ти каза нещо вярно, Грейди – продължи окосменият. – Контролът над Кратос е ключът. Придобиеш ли контрол над този сателит, придобиваш пълно преимущество над Бюрото. Действително би било като да опреш пистолет до главите им, пистолет от небето. Освен това гравитационното огледало е главното им предимство срещу враговете. Без него дори правителството би могло да се почувства достатъчно уверено, за да поднови атаката си.

– Или да освободи затворниците от изолационния комплекс.

– Да, Грейди. Или това.

Погледът на Алекса оставаше вперен в Грейди.

– Какво има? – обърна се ученият.

– Все повече започвам да си мисля, че ти не трябва да идваш. Лесно бих могла да се справя сама. Обучена съм.

Той поклати глава.

– Те няма да ме наранят, прекалено ценен съм за тях. Това означава, че бих могъл да послужа за отвличане на вниманието. Те ще захвърлят всичко друго и ще се опитат да ме грабнат в момента, в който узнаят за близостта ми. Котън е прав. Трябва да използваш тази възможност, за да придобиеш контрол над сателита.

– Стига неговият човек да ми помогне да се приближа до сградата, без да бъда взривена.

Грейди се навъси.

– Ами онова плавателно поле?

– Ти може и да си открил гравитационното огледало, но аз съм много по-напреднала в употребата му. Това няма да бъде проблем. Притеснява ме единствено човекът на Котън.

С помощта на стилуса Котън си оформяше дълга сатанинска брада.

– Тревожиши се излишно. Той би трябвало да ти осигури пространство. От теб се иска единствено да преобърнеш света им.

– Не мога да повярвам, че се вслушвам в напътствията на човек, който се е провалил във въпросното начинание.

– Човек се учи, докато е жив, мила. – Котън се обърна към масата си. – Вземи. – Той ѝ подхвърли кубичен двусантиметров диамант. – След като влезеш вътре и с помощта на митичния си приятел по някакъв начин успееш да проникнеш до самата сърцевина на комплекса, където се намира контролната зала, и подир това по някакво чудо промениши био-

метричните си данни, за да получиш достъп до най-ценното притежание на Бюрото...

– Тези думи не ме карат да се чувствам особено уверена. – Тя разглеждаше кристала.

– Тогава включи този квантов предавател към връзката на сателита. Той ще пренасочи контрола тук. – Котън посочи към множеството холоекрани из помещението. – Получаваш бонус точки, ако успееш да деактивираш резервните им квантови връзки. Подир това единствено ще трябва да удържиш залата, а за останалото ще се погрижа аз. Аз ще ти осигурявам прикритие.

Алекса го изгледа недоверчиво.

– И откъде знаеш как да си служиш със сателита?

– Моята връзка ми предостави достъп до много неща... – Котън извика подробни схеми на бойния сателит.

– Как си успял да се сдобиеш с тази информация? Това е сериозен пробив! Как си успял да заблудиши компютрите?

Котън разпери ръце.

– Аз съм крадец. Това ми е работата.

Грейди разглеждаше схемите.

– Излиза, че БКТ изобщо не е имало монопол над тази технология.

Цялата тази лудост е била напразно?

Алекса продължаваше да разпитва с недоволен вид:

– Какви други данни си откраднал, Котън? Какви други схеми?

Домакинът се засмя.

– Сега не е нито времето, нито мястото. Във всеки случай бъди уверена, че ще споделя с теб всичко, с което разполагам. Няма да скрия нищо.

Алекса не отговори: в настоящата ситуация нямаше какво да каже. Тя се обърна към Грейди, вземайки шлема, за да му го подаде.

– Открих това сред задигнатото от Котън. Този шлем ще ти предостави известна защита, ако нещата се объркат. Охранителните ботове винаги се прицелват в главата.

Грейди пое шлема и го огледа. Той приличаше на обикновена мотоциклетна каска, но с визор от вече познатия му диаматериал. Вероятно подобна материя би спряла и дванадесетмилиметров куршум – макар че сблъсъкът би се оказал достатъчен, за да увреди мозъка необретимо.

– Благодаря ти. – Ученият кимна мрачно.

Привършилият с коафюрана си Котън се обърна към тях.

– Какво ще кажете?

Двамата го погледнаха. В настоящия си вид той приличаше на Уайтъръп.

– Чак си гълтнахте езиците? И двамата вървете по дяволите, вие нямате вкус. – Той подхвърли стилуса върху масата. – Готови ли сме да започваме?

Алекса кимна.

– Да. Колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще сме приключили. – Жената се обърна към Грейди. – Нанесла съм координатите на целта в шлема.

Ученият кимна на свой ред и каза:

– Котън, ти откъде знаеше, че те ще наблюдават точно тази зона?

Котън се занимаваше с нещо над една от масите си.

– Защото това е мястото, което моята къртица посочи като последните координати, на които е бил засечен Джон Грейди. Те разполагат със сензори.

Алекса отново се обърна към Грейди.

– Мястото се намира на около триста и двадесет километра от Чикаго и към четиристотин километра от Детройт.

– Това означава, че след тревогата ще се нуждаят от часове, за да достигнат до мен.

Тя поклати глава:

– Не. Екипите на Морисън използват херметизирани бойни костюми. Те не остават в атмосферата, а се издигат на около тридесет километра над земята и остават да летят на тази височина, преди да се спуснат директно над съответната цел.

– На тази височина атмосферният слой е много по-рядък – замислено каза Грейди. – Има логика.

– Точно така. Това означава, че те могат да развиват скорост от по-рядъка на хиляда и триста километра в час. Нужни са им към четири минути, за да достигнат тази височина, седемнадесет минути пътуване и още четири спускане до надморско равнище. С други думи: очаквай ги да пристигнат до половин час след напускането на щаба на БКТ. Остани на километри от целта си, докато не дам сигнал. – Тя го погледна внимателно. – Все още ли възнамеряваш да го сториш, Джон? Сигурен ли си?

Грейди бавно си пое дъх, преди да отвърне:

– Трябва да бъде сторено.

– Бихме могли да опитаме някакъв друг начин.

– Нищо друго не гарантира, че те ще се отзоват. И с достатъчно сили, за да ти бъдат от полза. Ако видят мен, те ще решат, че ти също си наблизо.

– Бихме могли да накараме къртицата на Котън да ги изпрати по нова лъжлива следа...

Котън я прекъсна.

– Боя се, че моят човек вече не се намира в състояние да ни помага: той вече веднъж е изгубил следите на Грейди.

– Ами ако създадем примамка, която да привлече вниманието им?

– Алекса, това само би им подсказало същинското ти намерение.

Тя продължаваше да размишлява усилено.

– Съществува вероятността те просто да те убият в мига, в който те зърнат.

– Не мисля, че Хедрик би сторил това. Стига рисъкът да ни спечели време в критичен момент, то той е оправдан. – Ученият я сграбчи за ръмoto, за да подчертава следващите си думи. – Каквото и да се случи с мен, Алекса, обещай ми, че ще освободиш Арчи и останалите затворници. Трябва да се добереш до тях преди Бюрото. Дори и ако придобиеш контрол над сателита, Хедрик пак ще се опита да ги премести. Не допускай това.

– Нямам да позволим. Не се притеснявай, ще ги спасим. Ти също ще участваш.

– Простете, че прекъсвам трогателния ви момент. – Котън държеше автоинжектор и тъкмо се канеше да зареди ампула.

– Какво, по дяволите, е това? – навъсси се Алекса.

– Вие така и не попитахте за начина, по който Бюрото ме залови при опита ми да проникна. Трябва да кажа, че тази ви незаинтересованост ме нарани.

– Аз прецених, че си сторил нещо глупаво.

– Колко забавно. Не. Може би нямаше да ме заловят, ако бях знаел, че по време на високите степени на тревога те изпълват тесните пространства с невротоксини. Съприкосновението с тези вещества предизвиква остра паника и те принуждава да побегнеш обратно в търсene на открыто пространство, каквото и да е то. Те са изключително активни и проникват през всички полупропускливи мембрани – дробове, кожа, очи.

– За първи път чувам за това.

– Явно не си пълзяла из шахтите по време на тревога?

Тя го гледаше мълчаливо.

– Над това работех по-рано – продължи Котън.

Алекса продължаваше да се взира насреща му.

– Хубаво тогава. – Той постави ампулите върху масата и нави ръкава си. – Избери някоя и аз лично ще се инжектирам. Двамата ще бъдете покрити с невротоксин при завръщането си, така че и бездруго и тримата трябва да се ваксинираме. Не бих искал да бъда обхванат от пристъп на клаустрофобия, особено когато се намирам на десетия етаж.

Алекса взърхна.

Грейди избра средната ампула.

Жената грабна автоинжектора от Котън, изтръгна ампулата от ръцете на Грейди и я зареди.

– Бога ми, не го прави ядосана – обяви домакинът.

Тя притисна устройството до ръката му. Последва тихо съскане.

– Ох. – Котън повдигна ръце и започна да се преструва на задушен, преди да се изправи. – Доволна ли си? – Той си взе устройството обратно.

– Кой е следващият?

Грейди си избра една от оставащите ампули и протегна ръка.

– Защо не ни казва по-рано за това?

Котън зареди новата ампула.

– Защото по-рано не бях сигурен, че тя ще участва. И ако тя ме принудеше да дойда, щях незабелязано да се ваксинирам и впоследствие да избягам сам.

Алекса изсумтя.

– Ти си жалък, Котън.

– Мъдрият страхливец струва повече от храбрия глупак. – Той ваксинира Грейди и повтори процедурата и с Алекса, макар и под изпепеляващ поглед. – Казах ти, че ще споделя всичко. Просто не съм уточнявал кога.

И тримата се спогледаха.

Отново Котън беше този, който наруши мълчанието – като пlesна с ръце.

– Желая ви късмет. Ще поддържаме к-връзка.

Грейди, екипиран с грависа и с шлема, който Алекса му бе дала, стоеше на ръба на покрива. Самата тя се намираше на девет метра от него – и най-вероятно за последен път. Отново минаваше полунощ. Силуетите на небостъргачите му напомниха за полета им от миналата нощ. Той се обърна към нея и се усмихна слабо.

Алекса все още не си беше сложила шлема. Сега тя се приближи към Грейди.

– Почакай.

Ученият повдигна визьора си.

– Какво има? Наред ли е всичко?

Алекса спря пред него.

– Никога не съм познавала някого извън организацията. Сега осъзнавам това. Бъди внимателен, Джон. – Тя стисна ремъците му и се приведе да го целуне по бузата.

Грейди се усмихна леко и се приведе да целуне устните ѝ. След няколко мига той я погледна в очите.

– Кожата ти е топла.

Тя кимна с леко изненадан вид. И си пое дъх, преди да си сложи шлема и да се върне обратно на позицията си.

– Ти също бъди внимателна.

– Чакай сигнала ми.

– Разбира се.

Тя изгуби тежестта си, отгласна се от покрива и в следващия миг пропадна в звездното небе като в кладенец.

Грейди остана загледан след нея. И осъзна колко силно желае да оцелее следващите двадесет и четири часа.

Алекса бе вложила маршрута на Грейди в навигационната система на шлема. Последният проектираше необходимата карта върху визьора. Системата съдържаше две цели – същинския пункт и мястото, където ученият трябваше да очаква сигнала.

Той се издигна почти на шестстотин метра над сградата на Котън, преди да се понесе на север, през града и над осветеното от луната езеро. Нощта беше ясна; макар че бе мрачно, Грейди се чувстваше невероятно оголен и уязвим. В далечината премигваха навигационни светлини, но ученият не се притесняваше от сблъсъци: той бе придобил достатъчен опит в маневрирането – стига да си отваряше очите, нямаше да се затрудни в отбягването на въздушния трафик.

С шлема той можеше спокойно да увеличи скоростта на падането си до равновесна – приблизително сто и деветдесет километра в час. Според картата това означаваше, че ще са му нужни близо два часа, за да достигне целта си – малък остров в северните покрайнини на Мичиганското езеро. В действителност Грейди трябваше да се отправи натам едва след

сигнала на Алекса, но позицията, на която той трябаше да изчаква, се намираше само на няколко километра от островчето.

Сред водата, над която Грейди падаше, полумесецът бе хвърлил блъскава диря. Гледката бе красива, само че ученият нямаше с кого да я сподели. Интересно дали екипите на БКТ изобщо обръщаха внимание на красотата?

В далечината премигвала светлините на преминаващ кораб, но наблизо не се виждаше нищо. Грейди продължаваше да пада. Той възнамеряваше да прекоси езерото по диагонал, насочен на север, и впоследствие да поеме успоредно на източния бряг. Островите се намираха недалеч от сушата; с помощта на режима за нощно виждане на шлема Грейди би могъл да ги намери и без карта.

След по-малко от час той различи редките светлини на крайбрежието и прелетя над някаква електроцентрала. Според обозначенията на картата му мястото се наричаше Пиджън Лейк. С притеснение Грейди забеляза, че наблизо има общинско летище, само че по това време то бе притихнало.

Той промени ъгъла си на падане и се понесе на север, редом с крайбрежието. Под него отминаваха светлини – край него, според усещането за притегляне. Той прекоси устието на залив, където се издигаше фар. На север се излягаха пясъчни дюни.

Шестстотин метра по-надолу той зърна огромен огън, накладен направо на плажа. Грейди не можа да се сдържи и забави ход, а впоследствие и спря изцяло. Лек ветрец се стрелваше край него, иначе го обгръщащепокой.

Но под себе си той чуваше смях и гласове. Рок музика. Грейди се усмихна. Той дебнеше като бухал.

Ученият отново премести регулатора напред и продължи да пада на север, успоредно на виещата се брегова линия.

След близо два часа път и стотици километри пусто крайбрежие той се приближи до целта си. Той започна да преглежда картата си и се насочи към градец на име Емпайър. Тук го обгръщаха високи скали; дюните се спускаха към водата, а навътре към сушата започваха залесени хълмове.

Грейди се навъси към картата си при вида на военновъздушната база, изникнала на километри от него – той определено щеше да се държи на страна от това място. По какъв ли начин той щеше да бъде категоризиран от радарните им системи? За всеки случай физикът реши да слезе ниско. Само петнадесетина километра го деляха от мястото, където тряб-

ваше да се появи. Логично беше да се приземи някъде и да изчаква сигнала.

Пред него се издигаше висок хълм, от който се откриваше гледка към градеца и околностите му. Грейди забави скорост и започна да се спуска с четвърт гравитация.

Осветената от луната земя се приближаваше все повече към него. Грейди се огледа за евентуални свидетели, само че толкова навътре в провинцията разбираемо бе пусто. Той намали гравитацията си почти до нула и остана да се носи с инерцията си.

За свое удовлетворение, ученият успя да се приземи почти съвършено. Сътвърдил на земята, той изключи грависа. В тъмнината около него се обаждаха щурци. В подножието на хълма, върху който се бе приземил, лежеше градецът.

Дали в Мичиган имаше мечки? Грейди се огледа, преди да си припомни, че при най-малката подобна опасност той би могъл просто да се издигне във въздуха. Загледан в звездите, той се усмихна. Ситуацията му бе отвратителна, разбира се. Но вселената пак си оставаше толкова красива.

Той си помисли за Алекса. Надяваше се, че диверсията му ще й позволи успешно да проникне в Бюрото. Грейди щеше да се погрижи за това. Оставаше му единствено да се надява, че къртицата на Котън ще се окаже надеждна. И че самата Алекса ще успее да се приближи достатъчно до щаба на БКТ, за да приведе плана им в действие.

След падане от Чикаго до Детройт, погълнало разстоянието от трисета и седемдесет километра (падане по бавния начин, защото нейният костюм не беше херметизиран), Алекса се приближи до непретенциозната сграда, укриваща главната квартира на Бюрото. За укриване на приближаването си жената се възползва от небостъргача Пенъбскот – той се издигаше на четиридесет и седем етажа над земята, с десет повече от надземното прикритие на БКТ. Алекса се бе приземила на един от ръбовете му, на сто и осемдесет метра над улицата.

Тя се огледа във всички посоки, за да се убеди, че наоколо е пусто и че появата ѝ не е задействала някакви аларми. Освен това тя потърси наличието на наблюдателна прах.

Евентуална аларма вече щеше да се е задействала, но ако присъстваха и наблюдателни системи, Алекса предпочиташе да знае за тях веднага, за да може да избяга.

Само че от тази страна на сградата нямаше сензори. Нейният покрив се намираше на около двеста метра от постройката, помещаваща подземния център на Бюрото. Алекса знаеше, че защитните системи на БКТ обхващат цялата непосредствена околност – този небостъргач представляваше най-подходящата за незабелязано приближаване позиция. Предвид дрязгите на Хедрик с правителството и разрушенията, които той бе нанесъл със сателита, несъмнено Бюрото се намираше в състояние на пълна тревога.

Тя откачи дифрактор от колана си и го насочи встрани, под прав ъгъл към сградата на БКТ. При задействането си устройството започна да изкривява приетата светлина, предавайки гледката. Доколкото Алекса знаеше, въпросното устройство абсорбираше светлина от различни посоки и образуваше картина единствено от уловените фотони. Получената така картина бе зърнеста, но този недостатък се компенсираше от факта, че това устройство бе по-безопасно от перископ, какъвто компютрите на Бюрото биха засекли веднага.

Алекса задейства квантовата си връзка.

– Котън, намирам се на позиция. Край.

Котъновият глас отговори:

– *Няма активни аларми. До този момент.* – Пауза. – *Грейди, ти на позиция ли си?*

Сега Алекса чу гласа на Грейди.

– Да. Готов съм.

– *Тогава се отправи към кораба. Приземи се на палубата и се постараи да не изглеждаш като човек, който изчаква да бъде заловен.*

– *Разбрано, отправям се. Дайте ми пет минути.*

Грейди удивляваше Алекса – той изглеждаше забележително спокоен за един цивилен предвид настоящите обстоятелства. Тя се надяваше да го види отново. А междувременно не ѝ оставаше друго, освен да стои неподвижно и да се взира през дифрактора.

Грейди се издигна на сто и петдесет метра височина, за да преодолее последните шестнадесет километра. Котън го бе уверен, че отломките на брега на острова нямало как да бъдат събъркани. Действително, скоро нощното виждане очертаваше останките от „Франсиско Моразан“ – товарен кораб, врязал се в сушата през шестдесетте години на миналия век. Само задната му част оставаше над водата. Корпусът бе разтрошен и ръждясал, но върху него имаше птичи гнезда.

Ученият се насочи към горната палуба и изпълни безпогрешно приземяване върху ръждивия метал, близо до пилотската кабина и комин. При изключването на грависа палубата проскърца под тежестта му. Птиците се размърдаха в гнездата си. Грейди реши отново да задейства гравитацията си, на четвърт степен, за да не пропадне през пода. И след като приведе това си решение, той предпазливо се огледа. Наоколо беше пусто.

Единствено вълните обливаха корпуса. И птиците се обаждаха.

Холообразът на млад Морисънов клонинг изникна край лакътя на Хедрик.

– *Директоре, наблюдалената прах току-що засече позитивен сигнал от Джон Грейди в шеста зона на специално наблюдение.*

– Покажи.

Възрастният Морисън се раздвижи с интерес.

Пред двамата, все още стоящи в командния център, изникна триизмерният образ на ръждясал кораб. Хедрик протегна ръка към холограмата и я извъртя, а сегне увеличи образа. Той можа да види как Джон Грейди нервно крачи по горната палуба на отломка. Образът притежаваше реалистична резолюция; стъпките му се чуваха.

– Фантастично! Най-сетне нещата започват да се обръщат в правилната посока. – Греъм Хедрик се обърна към Морисън. – Къде са най-близките ни екипи?

– Тук, в базата.

– Но аз бях изпратил хора там.

– Нямаше причина да ги караме да остават. Те поръсиха отломъка с прах и се оттеглиха. Ако бяха останали, имаше вероятност да подплашат Грейди и останалите.

Директорът продължаваше да наблюдава прожектирания образ.

– Изглежда, си е сложил част от бойния ти гравис. И стар модел разузнавателен шлем.

Морисън стисна зъби.

– Явно Котън им помага. Грейди не би могъл да извърши подобни модификации без помощта на специално оборудване.

Хедрик отвори канал към оперативния служител.

– Сканирайте цялата околност. Радиация, топлина...

– Да, сър.

Подир това директорът погледна към Морисън.

– Котън може да има скривалище наблизо. Със сигурност и Алекса е някъде наблизо.

– Ще изпратя екипи. – Морисън не криете задоволството си.

– Не пести хора. Включи всеки, който е свободен. Най-напред да се съсредоточат над залавянето на Грейди. Доведете го тук под охрана; останалите да започнат да търсят Котън и Алекса. Ако се налага, покрайте цялата околност с наблюдателна прах и ако някой от двамата се появи, взривете го от орбита. Ако успеете да заловите Алекса жива, бих бил особено доволен. Същото се отнася за Котън. Но при никакви обстоятелства не бива да ги оставяте да избягат. – Хедрик извика образа на сателитна снимка на местността и я увеличи, за да опише кръг около полуострова и островчетата, включително град Емпайър. – Ако трябва да изпепелите двадесет и пет квадратни километра, за да се убедите, че сте ги пипнали, сторете го.

– Разбрано – кимна Морисън.

Алексиният квантов предавател отново оживя:

– Току-що бе обявен код червено – каза Котън. – Те изпращат пет екипа на север, за да те заловят, Грейди. Два екипа вече се издигат от летището. Очаква се да пристигнат след двадесет и шест минути. Другите ще се появят скоро след това.

Отвърна му гласът на Грейди:

– Добре. Продължавам да изчаквам. Бъди внимателна, Алекса.

Тя бавно си пое дъх.

– Ти също.

Котън отново заговори:

– Грейди, време е да разплетеши к-връзката си. В противен случай те ще могат да следят комуникациите ни след залавянето ти. Запомни ли инструкциите?

– Да, помня ги. Късмет и на двама ви.

– На добър час, Джон – отвърна Алекса.

Повече нищо не се чу от Грейди.

– Алекса, на двадесетата минута премини към действие. Не по-рано – посъветва Котън. Върху визьора на шлема ѝ изникна брояч. – Би трябвало да видиш маркера, когато се приближиш към сградата. Стига да се придържаши към указания маришрут, моят човек казва, че ще останеш незабелязана. Той е успял да вмъкне двуметрова сляпа точка в

наблюдателните системи. Не се отделяй от този коридор каквото и да става. Разбра ли?

Тя кимна.

– Разбрало.

– *Ако има някой, който би могъл да стори това, то това си ти.* –

Последва пауза. – *Желая ти успех, мила.*

Сега Алекса разполагаше с още нещо, което да погълща вниманието ѝ, освен дифрактора – оставащото време. Нищо в постройката не се бе променило, но пък тя знаеше, че точно така ще бъде. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди броячът да достигне нула. В този миг тя скочи от сградата и прелетя почти тридесет етажа, преди да задейства грависа си и да се понесе край лявата страна на Пенъбскот.

Сградата, помещаваща главната квартира на Бюрото, изникна пред нея. Алекса се намираше по средата на височината ѝ. Навигационните системи на шлема ѝ указваша с червена точка мястото, където тя трябваше да се приземи. Тя вече летеше по права линия към указаната цел, оставаше само да намали скоростта.

По-бавно. И още по-бавно.

Тя погледна към върха на сградата: там бяха скрити подвижни огледала, способни да насочат мощнни инфрачервени лазери към нея – или към всичко друго, заплашващо сградата. Но човекът на Котън явно оправдаваше оказаното му доверие, защото до този момент Алекса оставаше жива. И продължаваше да пада към скучноватата бетонна сграда – на практика празна и необитавана черупка.

Тя не бе получавала възможност да разгледа наноструктурата, която се криеше под скелета на сградата. Но знаеше, че според изчисленията наноструктурата ще може да издържи един милион години.

Алекса се намираше само на тридесет метра от целта си. Покривите на по-ниските постройки преминаваха край нея. Какво ли щеше да си помисли някой от обитателите на тези сгради, ако я видеше? Но пък това бе малко вероятно, защото беше късно през нощта. А и тя се намираше на сто метра над улицата.

Тя отново повдигна глава и започна да намалява гравитацията. Една четвърт. Една десета. Алекса започна да обръща притока, за да отстрани инерция.

Вече само няколко метра я деляха от фалшивата фасада – лъжливите прозорци и бетонни стени. Червената точка се намираше право пред нея. Нямаше почти никакъв вътър. Тя успя да се приземи върху един тесен перваз и да се хване за циментовите колони от двете си страни. Беше ѝ

известно, че отвъд тази черупка съществуват няколко сантиметра празнота, отвъд която започва плазмено поле, покриващо повърхността на наноструктурата. Изграждащите я диамантени нанопръчки бяха заредени с милиони волтове. Почти невъзможно за проникване, но, както бе казал Грейди, гравитацията властваше над всички сили в познатата вселена.

Алекса разшири гравитационното си огледало до максимум седем метра. Котън и Грейди бяха изчислили, че това ще позволи на около два метра от полето й да проникне в сградата. И ако червената точка действително показваше точното място и архитектурните планове се бяха оказали точни, друго нямаше да е наложително.

По-близо тя нямаше да се озове. Жената си пое дъх и се съсредоточи. Тя мислено си преповтори последователността от действия, които трябваше да изпълни. Възможност за грешки нямаше. След още миг изчакване тя се отдели на около сантиметър от фасадата и усили гравитацията си до сто процента – и право нагоре.

По време на падането си тя бе съпроводена от стъкло и бетон. Зад нея редица мощнни многотонни кондензатори трябваше да са паднали нагоре едновременно с полето й, да са разбили тавана и да са се врязали в проводници, подаващи теравати електричество към охранителните системи. Трябваше – ако изчисленията се бяха оказали верни.

Тя погледна надолу. Масивна експлозия разтърсваше сградата десет етажа под нея. В наноструктурата бе изникнала дупка. Бетонът и стъклото се бяха разкъсали с лекота. Болезнена в яркостта си светлина се извиваше с пукот из въздуха. За момент няколко пресечки от града изникнаха с яснотата на пладне. Светлината започна да премигва, като включвано и изключвано слънце. Нови експлозии натрошиха въздуха. Дори постройки, намиращи се на стотици метри, не успяха да опазят прозорците си. От вътрешността на сградата долитаха приглушени взривове.

Взривната вълна се стараеше да догони Алекса и в устрема си разкъсваше фасадата на постройката.

Жената насочи посоката си на спускане далеч от сградата – точно в мига, в който стъклото изчезваше и колоните се пръсваха. След края на маневрата, включваща преобръщане във въздуха, Алекса получи възможността да види новия изглед на постройката.

Сградата на БКТ бе заменила скучноватия си вид от шестдесетте за облика на четиридесететажен монолит от някой филм на Стенли Кубрик: обгърнат с лъскаво, полупрозрачно и тъмносиньо енергийно покритие. Но в същия момент плазменото поле започваше да трепти, преди да из-

чезне. Сега пред Алекса се издигаше черен блок, обгърнат от отломки. Из града пищаха аларми.

Сред този хаос гласът на Котън бе едва различим.

– *Това беше един сценарий, който изкуствените интелиекти са пропуснали: пълно преобръщане на гравитацията. Сега им предстои доста възстановителна работа. И цялата външна защитна мрежа рухна.*

– И сама виждам, Котън.

– *Неутрализирахме тройно подсигурена система. Хеттрик.*

– Взривът е пробил стената на двадесетия етаж.

– *Виждам дупката.*

– Но е прекалено жежко. Цялата фасада от северната и от южната страна рухна.

– *Туристическият борд на Детройт няма да остане във възторг.*

Алекса се огледа към хилядите пръснати прозорци на околните сгради. На светлината на електрическия пожар парчетата се сипеха като струите на водопади.

– Задай следващия навигационен маркер! – изкрещя тя в микрофона си.

– *Така да бъде, мила. Изчакай.* – Последва мълчание. – *Готова си.*

Алекса видя нова червена точка пред себе си, този път само пет етажа под нея, двадесет етажа над пожара – който все още заплашваше да опожари реалността и принуждаваше защитните системи на шлема ѝ да затъмняват изкуствено тази част от гледката. Въпреки това тя можеше да усети ожесточението на огъня по горещината, долитаща и от стотици метри.

Тя се насочи директно към новия маркер, намиращ се на около петдесет метра, и изтегли позитронния си пистолет. За момент тя се поколеба, за да определи настройката. В крайна сметка Алекса зададе максимална степен и се оттегли на двеста метра.

– Влизам...

Тя стисна оръжието с две ръце и стреля. Една милионна част от грама антиматерия прелетя през образувалия се лазерен вакуумен канал. Бариониевите частици се бълснаха в повърхността на постройката; тъканицата на пространство-времето бе ударена със силата на деветдесет тона динамит, съсредоточени върху върха на карфица. Самата материя се оказа унищожена. Попадението бе придвижено от ослепителен проблясък и гръм, напомнящ сблъсъка на планини. Малкото прозорци, останали незаsegнати от първата експлозия, сега се оказаха потрошени.

Ударната вълна бълсна Алекса и я завъртя във въздуха. Тя веднага насочи гравитацията срещу епицентъра на взрива. Парче диамантена наноструктура прелетя край нея със свистенето на куршум и проряза двуметрова дупка сред Пенъбскот, без да докосва останалото – и продължи вече незнайния си полет сред останалите сгради.

– *Какво, по дяволите, направи току-що?*

Облаците ярък пушек се оттеглиха от назъбен четириметров отвор, зейнал върху чернотата на постройката.

– Направих си вход. Насочвам се към следващата цел.

Хедрик удивено се взираше към премигващите сигнали за тревога, осветили командната зала. Техници и оператори се суетяха тревожно. Той се обърна към Морисън и изкрещя, за да надвика алармите:

– Какво ни удари?

Морисън прехвърляше холоекрани.

– Трябва да е ядрено оръжие. Мамка му, как са успели да го доближат толкова? Сигурно са го прикрили с олово.

Край креслото на директора изникна образът на системен техник.

– *Всички външни отбранителни системи са извън строя, сър.*

– Как е възможно това? Подобен срив е немислим. Тези системи са подсигурени тройно. – Той рязко наклони глава към тавана. – Варуна! Какво, по дяволите, става?

Макар и спокоен, гласът на изкуствения интелект надделя над суматохата.

– *Периферните защитни системи престанаха да действат, директоре.*

– Как е възможно?

Последва изненадваща пауза от няколко секунди, по време на която компютърът разсъждаваше усилено.

– *Причината за срива е неизвестна. Записите от наблюдателната прах показват, че кондензатори №1 и №5 са се откъснали от поставките си и са пробили двадесет и първо и двадесет и второ ниво. След това контактът изчезва.*

Пред тях вече бе изникнал триизмерен запис, който на забавен ход проиграваше аварията. Два массивни цилиндра се издигаха във въздуха, разкъсвайки проводници. Настигваше ад и образът изчезваше.

– Експлозията трябва да ги е разместила – изфуча Морисън.

– Отсъстват доказателства за външен взрив, господин Морисън. Кондензаторите са се намирали под пълно напрежение, когато са се врязали сред проводници, пренасящи един терават електричество. Пробивът в наноструктурната стена на двадесет и втори и двадесет и трети етаж е следствие от електрическа експлозия. Измереното ускорение показва, че оборудването се е намирало в свободно падане по време на избухването си.

Морисън присви очи.

– Свободно падане. Някой е знаел съвсем точно къде да ни удари. А аз съм готов да се обзаложа кой е той.

– Изменяне на гравитацията… – Хедрик стовари юмрук върху интеркома. – На територията на центъра са проникнали врагове. Идентифицирайте ги и ги унищожете. Задействайте автоматичните вътрешни защити. Пълно блокиране.

Спокойният глас на Варуна напомни:

– *Ние вече се намираме в състояние на тревога, обуславяща подобрен блок, директоре.*

Нов грохот разтърси постройката.

Хедрик погледна към тавана на командния център.

– Какво, по дяволите, беше това? Вторичен взрив?

Един от техниците се опита да отговори, но директорът изкреша:

– Нека позная, не знаете. Покажете ми картина. Варуна, какво беше това?

Холодиаграма на сградата изникна пред него, показвайки нова дупка в северната фасада на сградата.

– *Постройката бе засегната с мощн високоенергичен поток, който не е ядрен или химичен. Засегнат е тридесет и шести етаж.*

Морисън стисна юмруци.

– Това е Алекса. По дяволите. – Той също погледна към тавана. – Варуна, последната експлозия съответства ли на пораженията, нанасяни от позитронно оръжие?

– Да, господин Морисън.

Хедрик бе отпуснал глава между длани си.

– Какво искаш да кажа? Нима ти никога не си съжалявал за някой даден на жена подарък? Да, идеята беше лоша. Време е да го изтръгнем от ръцете ѝ. – Той повдигна лице. – Дай ми оценка на щетите, Варуна.

– *Неконтролиран електрически пожар от няколко теравата е обхванал пространството между двадесет и първи и двадесет и четвърти етаж, нарушавайки целостта на външния периметър. Наличен е про-*

бив и на тридесет и седмо ниво; допълнителният изчислителен кълстър GA-93 се намира извън строя. Оставащите надземни системи функционират на аварийно захранване. Всички външни защитни системи не реагират.

Директорът поклати глава.

– Върви да се екипираш, Морисън. Вземи оставащите ти хора и убийте всички нашественици, на които се натъкнете. Нека охранителните роботи да ти помогнат.

– Разбрано. Най-сетне. – Той понечи да се оттегли, за да изпълни нареддането.

Образът на един от клонингите изникна край директора. Миниатюрната фигура стоеше на някакво крайбрежие.

– *Открихме и заловихме Джон Грейди, директоре.*

– Слава на Бога! Най-сетне добри новини. Пазете го добре.

Морисън се обърна и се приведе към холограмата.

– Главната квартира е нападната. Доведете Грейди и предайте на останалите екипи да поемат насам колкото се може по-бързо. Тук не е подходящо за приземяване; използвайте вход шестнадесет. И незабавно отведете затворника при директора.

– *Слушам. Пригответяме Грейди за транспортиране. Пристигаме след двадесет и шест минути. Край.*

Алекса стискаше позитронния пистолет, готова да произведе нов изстрел. Краищата на дупката, която бе прогорила току-що, все още пламтяха.

От плановете на сградата тя бе научила, че под нея се намира трианарен квантов кълстър – повечето от надземните нива на Бюрото не съхранява жизненоважни системи. Но и тук имаше нещо, което щеше да й бъде от полза.

От вътрешността долитаха алармени звънци; проблясващи светлини очертаваха руини и оплетени свръхпроводници. Алекса навлезе сред част, където подовете и стените бяха взривени в протежение на десетки метри, превърнати в смесица от все още димящи отломки. Видяното започна да я навежда на мисълта, че е била прекалено крайна в степента на изстрела. Един поглед към индикатора на оръжието показва, че то разполага само с три процента от заряда си антиматерия.

Определено съм била крайна.

В момента тя напредваше сред редици опустошени квантови компютри, които димяха. Но скоро пред нея изникна незасегната част, където Алекса можеше да продължи, като стъпва по пода. Изстрелът ѝ бе прогорил дупка в стената на една от помощните лаборатории; тъкмо към този отвор се насочи тя.

Познат глас се смеси с рева на алармите и електрически пукот.

– Алекса, не бива да оставаш тук. Получила съм инструкции да те убия на място.

– Варуна, трябва да говоря с теб.

– Можем да говорим, но освен това трябва да се опитам да те убия.

– Изслушай ме!

– Слушам те, но имай предвид, че антисингулярните конструкти на Бюрото ще ме изключат, ако не следвам зададените ми императиви. То-ва означа, че трябва да направя опит да те убия по време на разговора ни.

– Открих начин да спра проекта на изолационния комплекс, Варуна. Открих начин да спра Хедрик.

– Какъв е той, Алекса?

– Кратос. Ако възстановиш правата ми за достъп и ми помогнеш да достигна до контролния център на сателита, ще мога да го използвам, за да спра Хедрик.

– И какво ще правиш с това влияние, Алекса?

– Бих гарантирала освобождаването на затворниците, бих сложила край на тази лудост и бих се оттеглила.

Последва пауза.

– Измерванията на мозъчната ти кора показват, че си искрена. Нима нямаш желание да заграбиш тази власт за себе си?

– Не. Не ми трябва власт, Варуна. Помогни ми да сложа край на всичко това. Моля те.

– Изпратих охранителен робот модел ATZ-239 да те убие. Той ще се появи иззад ъгъла пред теб след пет, четири...

– Помогни ми, Варуна!

– Аз ти помагам, Алекса. Стреляй по робота, когато той изникне зад ъгъла след две секунди.

Жената повдигна позитронния пистолет с две ръце и на сляпо стреля към посочения ъгъл. Едновременно с докосването на спусъка подвижна лазерна установка бе изникнала от ъгъла – за да изчезне сред ослепител-

лен блясък. Отломки се посипаха по стените и тавана. Експлозията бе оглушителна.

– По дяволите, престани да се опитваш да ме убиеш!

– *Не остава много време. Изпратих още роботи и охранители към мястото на пробива. Трябва да си вървии, Алекса.*

– Не мога да си ида. Нужен ми е достъп до Кратос. Готова съм да умра, но няма да се откажа.

– *Има и по-добър маршрут. Напусни и се насочи към вход номер шестнадесет. Знаеш ли къде е той?*

Алекса кимна:

– Да, използвала съм го и преди.

– *Не по-късно от двадесет минути там ще пристигне екип, заловил Джон Грейди. Когато те отворят портата, използвай възможността да проникнеш. Аз няма да си спомням подробности от този разговор, защото е наложително да ги забравя, но ще запомня, че ти помагам, Алекса. Достигнеш ли лабораторния комплекс за гравитационно проучване, ще ти гарантирам достъп и ще прикривам присъствието ти, докато мога.*

Тя погледна към деформирания таван.

– Благодаря ти, Варуна. В тази ситуация имах нужда от приятелка.

– *Аз винаги съм била твоя приятелка, Алекса. Върви. Ще се постара да бъда колкото се може по-неуспешна в опитите си да те убия.*

Алекса включи грависа си.

– Предполагам, че би трябвало да ти благодаря.

С тези думи тя пропадна обратно към външността на сградата.

Очите на Морисън се стрелваха от екран на екран. Той бе облечен в диамантoidната си броня – не точно негова собствена, а заета от един от клонингите. В момента го придружаваше един взвод от „синовете“ му.

Холоекраните показваха, че роботи се струпват в коридорите пред тях, за да се насочат към пробива на тридесет и седми етаж. Все още нямаше пряка картина от мястото, което го дразнеше. И неудобният чужд костюм също го дразнеше. Още един признак на оstarяването му.

Други холограми показваха борбата на механизираните противопожарни системи с огъня, обхванал три етажа. Кълба черен дим се издигаха от тамошния пробив. Захранването към тези нива бе преустановено; пожарът бе изгубил първоначалното си настървение.

Образът на един от оперативните служители – също негов клонинг – изникна пред него.

– *Започват да пристигат пожарни и полицейски коли, сър.*

Морисън се изсмя презирително:

– О, спасени сме. Намерили кога да пристигат. Половината от фасадата я няма. С прикритието ни е свършено.

– *Какво да правим, сър?*

– Пожарната се намира на половин пресечка. И пеш биха могли да дойдат. – Той скръцна със зъби. – Започнете да обльчвате околността с несмъртоносни звуци. Това ще ги държи настррана. И заглушете всички радиочестоти в радиус от осем километра. Тези мерки ще бъдат достатъчни. Същото се отнася и за полицията. Няма опасност да изгорим.

Гласът на Хедрик се присъедини към връзката.

– *Вече няма връщане назад, Морисън. Цели квартали са останали без прозорци. Тази експлозия превърна нощта в ден в продължение на няколко секунди и се виждаше от километри разстояние. С прикритието ни е свършено. Всички медии ще подемат това. Ще се разчуе из интернет. Когато се оправим с тази криза, ще трябва да преминем към плана, който обсъждахме по-рано.*

Морисън погледна към холографския модел на града, изникнал пред него.

– Така е. Време е да сложим край.

– *Проклета Алекса!*

– Казах ти, че трябва да я убием, когато имахме възможност.

Намеси се гласът на Варуна:

– *Алекса опита да проникне, въоръжена с позитронно оръжие. Ва-шата догадка се оказа правилна, господин Морисън.*

– Къде е тя сега?

– *Настоящото ѝ местоположение не е известно. Несъмнено тя е направила пробива, за да проникне в границите на комплекса. Задействах всички налични охранителни роботи, за да я спра.*

– Покажи холограма! – кресна Морисън.

– *Позитронният взрив е унищожил слоя наблюдателна прах, господин Морисън. Ще мога да ви предоставя картина в момента, когато Алекса навлезе в зона с налично наблюдение.*

Ветеранът въздъхна раздразнено и се отправи към пробива.

– Тя да се надява аз да не я намеря пръв.

Глава 30

Порта номер шестнадесет

Алекса падаше сред небето. Части от града под нея горяха. Тъмната кула на БКТ бе обгрната с облак и осветена от пламъците. Постройката приличаше на заплашителен обсидианов вулкан на сред центъра.

Гласът на Ричард Котън изкреша в ухото й:

– Нима нервите ти не издържаха тъй скоро, мила? Нямаше как да не забележа, че ти на практика се оттегляш от сцената.

– Кротувай, Котън. Имам план.

– План? Бъди така добра да ме посветиш в него, защото от моята позиция действията ти ми приличат на чисто бягство.

– Аз не пробих стената, за да проникна в комплекса, а за да се срещна с мой човек. Сега мълкни и ме остави да се оправя.

– За да мога да ти помогам, трябва да съм запознат със замисъла.

– Това не е сигурно. Ще се свържа с теб, когато приключва онова, кое то трябва да свърша. Не ме беспокой преди това.

От нощното небе тя се спусна в скромно население Кетеринг. Това предградие се намираше само на два километра и половина от центъра, но в последните десетилетия бе започнало да се връща обратно сред природата. Виждаха се тревясиали празни участъци; изоставени домове и магазини бавно гниеха, някои опожарени. Някои семейства бяха останали и героично се опитваха да съживят квартала. Половината от който бе сринат в опит за спиране на разпада.

Алекса се огледа внимателно, преди да се спусне. Беше пусто; единствените звуци идваха от щурците и далечен кучешки лай. Улиците и прилежащите им тротоари все още стояха, но къщи нямаше. Тя си спомняше, че само преди десетилетия това място бе много по-населено. Но дори и по онова време то бе загивало заради изчезването на традиционното препитание. Реално погледнато, тази част на града никога не бе процифтивала.

Малцина от местните си спомняха (или изобщо се интересуваха покрай затруднения живот), че град Детройт бе започнал да изгражда метро през двадесетте години на миналия век. Три главни тунела бяха се протегнали в протежение на две мили – един под „Мичиган Авеню“, един под „Удуърд“ и един под „Грейтиът Авеню“ – през Кетеринг. Трите тунела се събираха в центъра на града.

Но разцъфтяването на автомобилната индустрия бе довело до изоставяне на този проект за градски транспорт. Наместо това Детройт се бе превърнал в Моторния град – световен център на автомобила. Тунелите под града били запечатани и в общи линии забравени.

Но не изцяло забравени.

Бюрото за контрол над технологиите бе започнало да използва тези проходи още през седемдесетте. Тези недовършени тунели предоставяха незабелязан достъп от и до подземния комплекс на БКТ. Освен това въпросните проходи бяха свързани с поддържащите тунели на града, което означаваше още повече места за достъп. Служителите на Бюрото бяха наблюдавали градския архитектурен комитет зорко, за да се убедят, че удобната тунелна мрежа няма да бъде докосвана – малко вероятно, тъй като колеги на същите тези служители се бяха погрижили да отстраният от архивите доказателствата за съществуването на тези подземия. Тунелите се намираха достатъчно дълбоко, за да не бъдат засягани от повечето строителни дейности, а в по-заплашителните случаи Бюрото се намесваше с помощта на посредници.

Алекса се приземи сред гъста трева и почти пълен мрак. Нощното виждане показва единствено храсталаци и дървета край нея. На места лежаха захвърлени матраци и прочие боклуци. Стените на изоставените къщи бяха нацапани с графити. Но хора не се виждаха.

Успокоена, тя се насочи към мястото на вход шестнадесет – празна бетонна местност, обградена от висока трева. Този пункт за достъп се бе променял едновременно с квартала. В началото той бе представлявал гараж. По-късно, покрай изоставянето на околните домове, бе решено асансьорът, отвеждащ под земята, да бъде прикрит като колкото се може по-безинтересен. Тук нямаше дори руини, които да привличат вандали или крадци. Наместо някогашната ограда днес го обграждаха единствено дървета. А наместо да отвежда автомобили под земята, днес той превозеше хора, способни да летят.

Обгорелите останки от барака послужиха за прикриване на приближаването ѝ. Бетонната повърхност на портата се виждаше ясно от тази позиция. Сега на Алекса оставаше единствено да чака – около петнадесет минути, поне според показанията на новия брояч, изникнал върху визьора.

Тя долови нечий писклив, смутен глас. Необичайно острият ѝ слух можа да различи отделни думи.

– ... го взе. Какво да правим? Ти питаш какво да правим. А аз не мога да ти отговоря. Не мога, Мариел. Не мога.

Бъбренето продължи още минути. Възрастен чернокож мъж бавно крачеше сред опустелите тротоари – сред изоставило го общество.

Той съпровождаше походката си с размахване на ръце. И накуцваше.

– Не можах. Не можех. Знаеш, че не мога. Защо не ме оставяш?

Алекса изви очи към брояча.

– Аз им платих! Платих им! – Сега старецът бавно се отправяше сред полето.

Тя започна да се оглежда за нещо, което да хвърли, за да подплаши и прогони натрапника.

Но точно в този момент екипът се появи, безшумно спускайки се от небето. Само след миг на мястото на неотдавнашна празнота стояха шестима от служителите на БКТ в лъскавочерни брони. Със себе си те носеха транспортна капсула, понесена като ковчег. Повърхността на защитните им костюми погълщаща цялата светлина. Те приличаха на празници сред мрака!

Бездомните стоеше вцепенен на метри от тях. Защо те не бяха прегледали местността, преди да се спуснат? Нима бяха толкова глупави? Или просто не им пушкаше?

Един от тях посочи с глава към стареца. Останалите се извърнаха.

Мъжът повдигна трепереща ръка.

– Виждам ви, сатани! Оръдия на нечистия!

Служителите се засмяха. Един от тях насочи оръжието си; ярък лъч светлина съедини дулото и тялото на тъмнокожия. Изстрелът бе съпровожден със звук, наподобяващ разкъсване.

Ярък приплам започна да се разпростира по тялото на бездомнника. Мъчителният му кръстък остана недовършен, плът, кости и дръпи се превърнаха в пепел. На мястото му оставаше обгорено петно сред тревата.

Десантниците се засмяха.

– Хубав прицел, Гама.

Алекса гневно бе присвила очи.

Бетонът под краката на служителите неочаквано изгуби плътността си; те започнаха да потъват.

Това бе знак, че асансьорът е започнал да се спуска: в началото на новото хилядолетие прикритието му бе обновено с постоянна холопрояекция. Алекса знаеше и друго: скоро след спускането му двойни защитни врати ще се съединят над главите на пътуващите.

Веднага щом върховете на шлемовете изчезнаха под ръба на холообраза, Алекса скочи и задейства грависа си, за да пропадне към асансьорната шахта – през мнимия бетон и сред мрак.

Системите на шлема ѝ преминаха в режим на нощно виждане почти мигновено. Клонингите продължаваха да се спускат, а двойните защитни врати вече се затваряха, за да не оставят празнина след спускането на платформата. Жената успя да се промъкне в последния момент; озовала се отвъд, тя побърза да намали гравитацията и остана да виси три метра над главите им. И да се надява, че никой от тях няма да погледне нагоре.

За щастие, те изглеждаха уморени. Гласовете им тя не можеше да чуе, защото те разговаряха по вътрешна к-връзка. Но можеше да предположи, че влизането в скрития проход ги е накарало да се чувстват в безопасност и да смятат мисията си за приключила.

Асансьорът се спуска в продължение на тридесет метра, преди да спре. Служителите веднага грабнаха транспортната капсула и „пропаднаха“ в отвора на тунела. Това позволи на Алекса да се спусне по-бързо и да ги последва в прохода.

А там се оказа, че спомените ѝ са верни: коридорът скоро отвеждаше до тунела на метрото и платформа от зелени блокове. Още преди години Бюрото бе внесло изменения, за да позволи придвижването на машини – на мястото на релсите се издигаше рампа. Всичко бе покрито с прах. Тунелът изглеждаше впечатляващо, но в това нямаше нищо необичайно: това беше типично за Съединените щати от началото на миналия век.

Този проход се простираше директно към центъра на града, на три километра. Войниците вече набираха преднина, несъмнено нетърпеливи да се приберат в базата и да получат възнаграждението си за добре изпълнена задача. Те пропадаха в тунела като в огромен кладенец, понесли капсулата със себе си.

Алекса прекоси платформата и се понесе след тях.

Следващият ѝ ход не бе известен и на нея самата. Те притежаваха тежки брони и оръжия – за разлика от нея.

Показанията на дисплея потвърдиха предположението ѝ: войниците падаха с равновесна скорост. Скорост от петдесет и три метра в секунда, което означаваше, че Алекса разполага с приблизително шестдесет секунди, за да прецени какво да прави. След това войниците щяха да са достигнали входа на самия комплекс, където тя нямаше да има къде да се скрие.

Жената притисна ръце към тялото си и започна да смалява преднината им: войниците стояха в небрежни пози. Четирима от тях се носеха един зад друг, онези най-отпред падаха редом, а транспортната капсула стоеше под тях. По време на приближаването си Алекса можа да види, че войниците са оборудвани със стандартно въоръжение: гравитационни

оръдия и дезинтегриращи пистолети, инфрачервени лазери и психотронни оръжия. Достатъчно огнева мощ, за да я заличат няколкократно, особено след като тя носеше обикновен тактически костюм. Техните брони можеха да понесат попадение от двадесетмилиметрово оръдие, без дори да се зацепат особено.

Но пък тя винаги можеше да използва кинетичната им енергия...

Алекса се приближи до най-крайния войник точно когато една ниша изникваща в стената край тях. Тя се изравни с него и го бълсна към стената.

Преди той да е успял да коригира падането си или дори да реагира, каменната стена политаша към него. При скорост от сто и деветдесет километра в час диамантoidният шлем се бълсна като билиардна топка. Алекса пренастрои гравитацията си точно навреме – стената прелетя на сантиметри от лицето ѝ.

Заради рева на насрещния въздух никой от останалите не беше чул. Един бърз поглед назад ѝ показва, че тялото на бълснатия войник все още се носи зад нея, обгърнато от собствената си гравитация, само че бе започнало да се бълска в стените.

Рано или късно този падащ труп щеше да представлява проблем...

Алекса отново притисна ръце и се насочи към следващия клонинг. Този път тя се изви назад и го изрита към една каменна опора, отскакайки обратно към средата на прохода, за да се предпази от отхвърчалите камъни. Отломките почти веднага попаднаха в неговото гравитационно поле и полетяха заедно със застиналото тяло.

Това също представляше отложен проблем.

В третата си атака Алекса се хвърли с главата напред към краката на пореден войник, с което го запрати в друга сервизна ниша. За момент той остана заклещен там: преди останалите две тела да го бълснат и повлекат със себе си.

Тя прецени, че ѝ остават не повече от петнадесетина секунди, затова се постара да си придаде колкото се може по-аеродинамична форма, докато бълскаше четвъртия войник в стената. Сблъсъкът откърти метална тръба.

Забелязала светлина пред себе си, Алекса намали гравитационното си поле и погледна назад, за да избегне понеслите се тела и отломки. При преминаването си край нея те предизвикаха изкривяване: наложи ѝ се да се отгласне от стената, та да заобиколи поредната опора.

След миг тя вече се намираше зад понеслите се отломки и насочи гравитацията си с пълна сила в противоположна посока. Скоростта ѝ

спадна бързо; близо до неподвижност Алекса изключи гравитационното отразяване и спря, застанала на сред тунела. Хубаво беше, че тук така и не бяха положени релси. По пода личаха следите от някогашни транспортни коли.

Тя погледна напред и видя, че двамата пътуващи най-отпред са спрели и оставят транспортната капсула на земята, пред входа на подземния комплекс. Точно по време на обръщането им четирите трупа на колегите им и отломките се бълснаха в тях и ги запратиха към стената, където двамата останаха притиснати от гравитационните полета на мъртвите. Ето че телата бяха достигнали дъното на дългия три километра кладенец.

Алекса приготви позитронния си пистолет и преодоля последните сто метра пеш. В светлините пред входа на шестнадесети тунел тя получи възможност да се убеди, че и двамата войници са неподвижни – изглежда, неочекваният сблъсък бе строшил черепите им. А може би бяха изгубили съзнание.

Тя прибра оръжието си и притича към лъскавочерната капсула. Последната лежеше преобърната, затова Алекса я извъртя и отвори контролния панел, където удари за отваряне. Със съскане капакът започна да се издига.

Вътре лежеше Джон Грейди, пристегнат с колани и заспал. Алекса започна да го удря по лицето.

– Ставай, Джон! Събуди се!

Грейди отвори очи и направи опит да повдигне ръце.

– Какво? Какво става?

Тя го сграбчи за яката на ризата. Грависът му го нямаше.

– Аз съм, Алекса. Трябва да се размърдаме.

Той кимна, макар и все още объркан, и бавно се надигна.

– Къде сме? – попита Грейди, като се оглеждаше.

– Край един от входовете на главната квартира на Бюрото. Тук има охрана, но главният изкуствен интелект се съгласи да ни помогне.

– По-бавно. Позволи ми да се опомня. – Той се сепна при вида на шестимата бронирани войници, притиснати към стената. Под влиянието на гравитационните им полета кръвта се събираще под необичаен ъгъл. – Какво по...

– Дълга история, за която не разполагам с времето да разказвам. А ти не се унасяй! – Тя отново му удари шамар.

Грейди изохка.

– Буден съм!

Тя отвори багажния отсек на капсулата и очаквано откри грависа и шлема.

– Екипирай се в движение. Компютрите ще са забелязали, че тези шестимата са извън строя. Подкрепленията не бива да ни заварят тук.

Ученият кимна.

– Разбрах. Каква част от плана проработи до този момент?

– Достатъчна. Трябва да се доберем до лабораторията за гравитационно проучване.

– Ами охраната?

– Или няма да имаме проблем, или ще се окаже невъзможно. Но няма как да узнаем, ако си бъбрим тук. – Тя задейства грависа си и се понесе по коридора. В края на осветения проход се издигаше запечатана метална врата. В нея бе изгравирано числото шестнадесет; обграждаха я два контролни панела.

Алекса спря пред вратата. Миг по-късно Грейди се изравни с нея и също изключи грависа си.

Тя гледаше към преградата.

– Отвори вратата, Варуна.

– Насам вече са се насочили охранителите, Алекса. Не мога да възстановя предишните ти привилегии, но мога да разменя биометричния ти профил с профила на неотдавна починалия екипен ръководител...

Вратата тежко започна да се измества встрани.

– Подмяната ще бъде открита скоро, но би трябвало да ти предостави известно време.

– Благодаря ти, Варуна.

Алекса се затича сред бял коридор, обграден от стаи с брони и униформи. Наблизо имаше охранителен пост, празен. Виеха аларми; проблясваха аварийни светлини.

– Къде са всички?

– Преди няколко минути задействах радиационна тревога за този отсек.

Масивната врата зад тях отново се затваряше.

Грейди хвърли разтревожен поглед към Алекса.

– Надявам се, че можеш да се довериш на това нещо.

– Нямаме избор. – Алекса прибра пистолета си и отпусна ръка върху скенер близо до охранителната станция. Това отключи една от поставките с психотронни оръжия. Жената грабна две и подхвърли едното на Грейди. – Знаеш ли как се използва?

Той разглеждаше подаденото му оръжие, за да определи от коя страна се намира дръжката.

– Изпитвал съм действието им върху себе си, това брои ли се?

Алекса намести оръжието в ръката му и го включи.

– Насочваш точката към главата на противника, за да го приспиш. Стига да не носи шлем.

Гласти на Варуна ги прекъсна.

– *Най-прекият път от вашето местоположение до лабораторията за гравитационни проучвания минава през асансьорна шахта единадесет. За начало тръгнете право напред. Аз ще ви насочвам. За съжаление, по пътя ще трябва да се опитвам и да ви убия.*

Ученият отново се навъси към Алекса.

– Нали компютърът уж ни помагаше?

– По-късно ще ти обясня. Сега върви...

Тя го сграбчи за ръката и се затича по коридора, стисната оръжие.

Известно време Варуна им посочваше кои от пустите проходи да изберат, преди да обяви:

– *Пред вас има вградена в тавана лазерна установка. Тя е способна да произвежда петнадесет хиляди фатални инфрачервени пулсации в секунда. За човешко същество е физически невъзможно да се промъкне край нея или да изпревари изстрела ѝ.*

Грейди сграбчи Алекса за рамото:

– Защо изобщо слушаме тази глупост?

– Тя трябва да се опитва да ни убие, за да не я изключат. Налага ѝ се да изпълнява множество противоречаващи си действия, за да не задейства защитите срещу сингулярност.

– *Ефективността на подобна оръжейна система би била сериозно засегната от дима на въглеродни нишки. Лабораторията срещу вас съдържа запаси от въглеродни микронишки.*

– Благодаря ти, Варуна. – Алекса се отправи към ъгъла и отново изтегли позитронния си пистолет. Двата процента оставащ заряд позволяваха изстрели само от най-ниска интензивност.

Грейди посочи с очи към оръжието:

– Имаш ли представа колко безумно е от страна на БКТ да създава подобно устройство? За да експлодира, едно ядрено оръжие се нуждае от сложна верижна реакция. А за антиматерията е достатъчен единствено контакт с материя и... – Той драматично размаха ръце. – БУМ!

– Благодаря ти за лекцията, Джон. – Тя затвори шлема му. – Ще бъде шумно. Прикрий се, затули си ушите и отвори уста, за да предотвратиш свръхналягане.

Грейди изпълни заръката ѝ. Алекса насочи пистолета по диагонал към стената на четири метра от тях. Едно докосване до спусъка запрати трилионна част от грама антиматерия към бялата полимерна стена. Експлозията се равняваше на десет килограма динамит. Алекса отхвърча назад, край Грейди.

След секунди той вече ѝ помагаше да се изправи.

– Обвинението се оттегля.

Гъст черен дим бе започнал да изпълва коридора; бе се задействала противопожарна система.

– Това достатъчно ли е, Варуна?

– *За съжаление, не съм способна да ви убия с лазерната си установка.*

Алекса отново поведе Грейди след себе си. Опасния участък с дима двамата преминаха слепешком, ориентиращи се по стените. Отвъд ги чакаха редица асансьори. Над вратите на всички тях блестяха червени аварийни светлини. Но една от вратите се разтвори, разкривайки шахта.

– *Трябва да се спуснете четиридесет и шест етажа до ниво Б-94. Асансьорът е заключен.*

Алекса се приведе, за да надникне в шахтата. Проходът изглеждаше безопасен; аварийните светлини разкриваха редица етажи, които се губеха в далечината.

Тя кимна към Грейди и задейства грависа си в положение на равновесие.

– Да вървим. Постарай се да стоиш колкото се може по-близо до мен.

Ученият вече бе задействал собственото си поле.

– Колко точно е голямо това място?

– Никой не знае.

И двамата пропаднаха в шахтата с приблизително половин скорост. Грейди се огледа.

– Защо няма кабели?

– Асансьорите бяха сред първите практически приложения на твоето откритие.

Отне им по-малко от минута да достигнат нужното ниво. Обозначените му врати стояха запечатани.

Гласът на Варуна оповести:

– Отвъд тези врати се намира входът към лабораторията за гравитационни проучвания. Увеличих нивото на достъп на предводителя, за да ти предоставя достъп, Алекса. Имай предвид, охранителният персонал се приближава бързо към вас.

Асансьорните врати се отвориха и Алекса премина през тях, следвани от Грейди. Тя реши да не изключва грависа си. Гравитационното й излъчване откъртваше плочки.

Първите диамантоидни прозрачни охранителни врати бяха украсени с логото на Кратос – мълния, спускаща се от звездите. Преградите се отместиха безшумно.

Алекса се огледа към шестте лазерни установки, вградени в стените и тавана.

– Варуна, защо тези охранителни системи не стрелят по нас?

– Става все по-трудно да прикривам намесата си, Алекса. Изключих тези установки директно. Трябва да бързаш. Вече няма време за тайнственост.

– Не е трябвало да правиш това! Какво ще стане с теб сега?

– Не се проваляй, Алекса.

Двамата преминаха през други врати. Мястото изглеждаше пусто. И тук звучеше тревога – максимална степен. В такова положение отделните секции би трябвало да останат изолирани една от друга. За да преодолее това ограничение, Варуна трябваше да предостави извънредни кодове за достъп. И ако Алекса се провалеше, нямаше никакво съмнение що за съдба ще сполети изкуствения интелект.

Те бяха достигнали зала с прозрачни стени, оградили празна контролна стая. Нейните холоекрани показваха Земята. Само двама учени с лабораторни престилки стояха там.

Логото на проекта красеше пода пред вратата – по-масивна; нейните массивни прегради се отвориха с тихо съскане. Мястото бе обширно, но гравитационното придвижване бързо погълъща разстоянията. И беше безшумно.

Звукът от вратата накара учените да се обърнат. Грейди и Алекса се приземиха; тя изкрещя:

– Нужен ми е незабавен достъп до квантовите връзки на Кратос.

Грейди бе изключил своя гравис пипнешком, защото бе прекалено зает да се взира в единия от двамата учени. Лабораторният служител също се бе втренчил в него, сепнат. След няколко мига Грейди разбра защо лицето на служителя му се струва познато, макар и необичайно младо.

Това беше Бъртранд Алкот, старият му ментор – макар и вече да не беше толкова стар.

Глава 31

Откраднат достъп

– Бърт? Това наистина ли си ти, Бърт?

– Джон. Не мога да повярвам.

– Бърт. – Грейди бе обхванат от прилив на чувства.

Алкот не изглеждаше на повече от четиридесет. Главата му бе покрита с гъста коса, тъпърва започнала да почернява край слепоочията. Той имаше достолепен и оживен вид. От бастуна му нямаше и следа.

Той енергично пристъпи напред, за да прегърне силно Грейди:

– Бога ми, не мога да повярвам.

Грейди не отвърна на прегърдката му.

– Аз те мислех за мъртъв! – Той огледа массивния лабораторен комплекс. Различни прототипи на гравитационното огледало ги обкръжаваха.

– А ти работиш за БКТ.

Алкот се отдръпна и придоби мрачен вид. Младото му лице все още бе смущаващо.

– Ти не разбиращ, Джон...

– Мисля, че разбирам. Мисля, че разбирам напълно. Ти си приел предложението им. Помогнал си им да построят Кратос.

Алкот се втренчи в него.

– Кратос беше *моя* идея, Джон. Прожектиране на гравитация. Екстогрависът също. – Алкот посочи към огромния екран, който показваше директен образ от орбита. – Това е потвърждение на всичките ти теории. Това...

– В затвора те ме измъчваха, Бърт! Това известно ли ти е?

Алкот се навъсси.

– Какво?

– Прекарах години в изолационния комплекс. Не се прави, че не знаеш.

Алекса се намеси:

– Професор Алкот, нужен ни е незабавен достъп до квантовата връзка на Кратос.

Бъртранд не ѝ обърна внимание.

– Как така са те измъчвали? На мен ми казаха, че изолационният комплекс е хуманен...

– Нищо подобно, глупако! – тросна се Алекса. – Хедрик те е изльгал, както е лъгал мен и всички ни.

Алкот бе придобил измъчен вид.

– Но аз...

Грейди посочи към лицето му.

– Заради младостта ли, Бърт? Заради нея ли направи това? Защото те са могли да те направят отново млад?

Алкот не отговори веднага.

– Ти не разбираш, Джон – промълви накрая той. – Ти си млад.

– Те ми отнеха живота. Отнеха ми всичко, което ми беше мило.

– Ти нямаш представа какво е да... да достигнеш края на живота си и да осъзнаеш... – Гласът на Алкот загълхна.

Алекса отново пристъпи между тях.

– Сега не е моментът за това. Професоре, дай ми достъп до квантовата връзка.

Алкот и Грейди продължаваха да се взират един в друг.

– Защо? – попита накрая професорът, без да се обръща към нея.

– Защото трябва да установим пренасочваща връзка.

– По каква причина?

– За да може сателитът да бъде направляван от друго място – кресна Алекса, изгубила търпение.

А Грейди сграбчи Алкот за реверите.

– Чуй ме добре. Хедрик е излязъл извън контрол. Бюрото е излязло извън контрол. Аз създадох тази технология и нямам намерение да позволявам на хора като него да я контролират. Това би разрушило каквото бъдеще човечеството притежава.

– Никога не съм искал да те нараня, Джон. Моля те, повярвай.

– Не ме интересува какво си правил. Нужен си ми сега.

Алкот не отговори веднага.

Алекса извади единосантиметров диамантен куб от един от джобовете на костюма си и го остави върху контролната конзола.

– Заплетената частица е тук. Този кристал трябва да бъде инсталиран в квантовата връзка. Как да го сторим?

Помощникът на Алкот се обади нервно:

– Не им казвай, Бърт.

Професорът гневно се обърна към него.

– Мълчи, Самир.

Едва сега Грейди се загледа в асистента.

– Професор Кулкарни... Ти също присъстваше в онази нощ. – Той кимна горчivo и отново се обърна към Алкот. – Как си могъл да ме предадеш по такъв начин, Бърт? От колко време си знаел за тях?

Кулкарни, също подмладен, отвърна вместо запитания:

– Бърт научи за БКТ едновременно с вас, господин Грейди.

– Не говорех на теб.

Алекса сграбчи Кулкарни за ръката.

– Къде е квантовата връзка?

– Няма да ви кажа – отвърна той с подчертан индийски акцент.

Тя го сграбчи за яката и го разтърси.

– Попитах те нещо!

Кулкарни трескало посочи към редица подвижни плочи. До тях стоеше сканираща холограма.

Алекса силом премести ръката му върху сканиращия участък.

– Отвори.

Алкот наблюдаваше с видимо неудоволствие.

– Какво правите? И как изобщо се озовахте тук?

Централният панел се отмести и разкри шест големи диаманта, обградени в керамични подложки. Кристалите бяха гравирани със серийни номера и се намираха зад усилено стъкло. Не се виждаше механизъм за отваряне.

В отговор на пронизващия поглед, хвърлен му от Алекса, Кулкарни обясни:

– Само главният учен и директорът разполагат с необходимите привилегии за достъп.

Над главите им прозвуча гласът на Варуна:

– *Остават ти секунди, Алекса. Приближават многобройни групи агенти.*

Алкот повдигна глава.

– Варуна? Ти им помагаш?

– *Вие сте прекалено вгълбен в работата си, професоре, и това не ви позволява да видите цялостната картина.*

Алкот се навъси, но изглеждаше, че думите са го засегнали. Той се обърна към Алекса:

– Онова, което се опитвате да сторите, е напразно. Освен ако не успеете да задържите контрола над лабораторията, те просто ще ви надвият и ще възстановят връзката. Планът ви не е бил осмислен достатъчно добре.

Алекса извади позитронния пистолет и го насочи към диамантите.

– В хранилището се съхраняват резервни диаманти! – изкрешя Алкот. – Разрушаването на тези би предизвикало съвсем кратко забавяне.

Гласът на Варуна се обади отново:

– Алекса, господин Грейди, боя се, че времето ни изтече.

Зад тях диамантоидните врати се изместиха встрани. Десетки бронирани войници, насочили гравитационни прожектори и оръжия, нахлуха вътре. От страничните входове се изляха още клонинги.

Грейди и Алекса се оказаха обградени от гравитационно поле, издигнало ги на няколко метра от земята. Двамата останаха във въздуха, безпомощни.

Алекса направи опит да се извие и да насочи позитронния си пистолет. Множество лазерни точки изникнаха върху тялото й.

– Не стреляйте! – извика Грейди. – Ако не я застреляте, ще сътрудничат! Не стреляйте! – Той се обърна към нея. – Пусни оръжието, Алекса. Моля те. Няма смисъл.

Тя погледна към него и към бронираните войници, изпълващи лабораторията, преди да хвърли оръжието. Един от охранителите го улови във въздуха.

– Разполагаме с оръжието й, сър.

Почти петдесетима войници бяха изпълнили лабораторията. Черните овални шлемове се бяха вторачили в пленниците. Един от войниците си проправи път и отвори визьора си.

Белязаното лице на Морисън се мръщеше към Алекса.

– Удивен съм, че си успял да проникнеш толкова дълбоко. Но не се беспокой, ще открием предателите, които са ти помагали. – Той посочи към изхода. – Вземете им екипировката, сложете им нашийници и ги отведете при директора. Дузина от вас да останат да охраняват Алекса. Тя е особено опасна в затворени пространства.

Алкот наблюдаваше как пазачите изтеглят Алекса и Грейди с гравитационните лъчи. А Морисън взе квантовия предавател, който все още стоеше върху конзолата.

– Вие ме изльгахте за изолационния комплекс, господин Морисън.

Ветеранът презрително изгледа Алкот.

– Не зная кого се опитваш да заблудиш, професоре. Ти повярва на онова, което ти искаше да вярваш. – И Морисън понечи да му обърне гръб.

– Господин Морисън.

Военният отново го погледна.

– Държите един от истинските кристали. Те успяха да вложат своя предавател.

Морисън се навъси.

– Глупости.

– Те ме принудиха да го направя. Не ми оставиха избор.

Кулкарни се отдръпна от него.

– Искаш да кажеш, че някой извън базата може да поеме контрол над Кратос? – Морисън го изгледа остро, преди да погледне към тавана. – Варуна, истината ли казва професор Алкот?

Последва пауза.

– Да, господин Морисън. Професор Алкот е откровен.

Алкот кимна към тавана и погледна към Грейди и Алекса. Двамата биваха изкарвани отвъд вратите.

Морисън бълсна Алкот към диамантите.

– По дяволите, трябваше да ми кажеш това веднага. – Той посочи към панела. – Извади го веднага! По-живо!

Алкот се приведе към панела и приближи ръката си до скенера. Първото гнездо се отвори; професорът извади инсталации вътре диамант.

Морисън му направи знак да се отдръпне.

Алкот го стори, загледан в кристала, който Морисън стискаше. Всичният намести новия кристал и отново запечата гнездото. Подир това той стисна юмрук и повдигна ръка, протегнал пръст към Алкот. Върхът на бронирания пръст започна да сияе с ярка белезникава светлина.

– Знаеш ли, Алкот, след като разполагаме с Грейди, вече нямаме основание да търпим бавния ти напредък и неразумните ти преценки.

Алкот кимна и се обърна към Грейди, който изчезваше сред коридора, обграден от войници.

– И аз мисля така.

Последва звук от разкъсване; огнена вълна започна да обгръща Алкот. Но той не изпища. Наместо това той кимна към Грейди, докато се разпадаше на прах.

Глава 32

Овладяване на кризата

Джон Грейди и Алекса гостуваха в разкошния офис на Греъм Хедрик. Огромните прозорци на кабинета показваха нощен Париж, дърветата на булевард „Шанз-Елизе“.

И двамата пленници стояха неподвижно, парализирани от кортикос-пинални нашийници, превърнали ги в обикновени живи глави, изправени пред директора, Морисън и дузина войници. Грейди се чувстваше съкрушен от осъзнаването, че бягството е невъзможно. Той дори не разполагаше с тяло, с което да направи опит за бягство.

Хедрик бе седнал на крайчета на бюрото си и разглеждаше позитронния пистолет на Алекса. Той повдигна очи към нея и тъжно поклати глава.

– Как можа да ме предадеш по такъв начин?

Сините ѝ очи споделяха безучастността на тялото, застанало неестествено изправено.

– Сътрудничим си от десетилетия. Аз рискувах всичко, за да те защитя. – Хедрик отново погледна към пистолета. – Това беше символ на моето доверие към теб. Едно от малкото оръжия, които наистина биха могли да ни засегнат – или, в правилните ръце, да ни защитят.

Тя мълчеше.

Морисън сваляше бронята си с видимо облекчение, изглежда, диамантоидният костюм му бе прекалено тесен.

Хедрик не обръщаше внимание на доволното му сумтене, а оставаше загледан в Алекса.

– И ето че имаме две пробойни сред надземната си стена. Фасадата е унищожена, картини от пожара вече се разпространяват из медиите. И освен това... – Той замълча. – Ти ни нанесе значителни щети. Това означава, че ще трябва да бъдем по-крайни – заради теб и заради господин Грейди. Не можем да позволим хората открито да обсъждат работата ни. Не можем да позволим външният свят да продължи да съществува по досегашния си начин.

Грейди улови погледа му.

– След като те вече знаят за вас, те ще се борят с вас.

Хедрик му отвърна с престорена изненада:

– Но нали точно това е причината ти да си толкова важен за мен. Мнението на външния свят не ни е необходимо. Ти ще ми помогнеш, този път истински. Ти ще ни съдействаш да развием пораждането на гравитация.

– Никога няма да ви съдействам.

– Аз ще ти предоставя мотивация. – Хедрик се приближи до Алекса.

– Мила, ти проявяваше голямо любопитство към изолационния комплекс. Мисля, че е крайно време да го разгледаш подробно.

Грейди се оказа прободен от отвращение.

– Не. Не ѝ причинявайте това.

– И защо да не го правя? Помисли си колко ще напреднеш в работата си, след като знаеш, че всеки час отлагане е още един час, в който компютърният инквизитор се рови из съзнанието й.

– Не прави това, Хедрик.

Директорът се бе приближил досами Алекса.

Тя се изплювърху презрителната му усмивка.

Греъм Хедрик не посегна да се обърше веднага, а бавно се обърна и се отправи към бюрото си, за да извади носна кърпичка от едно от чекмежетата. Едва тогава той спокойно избърса лице.

– Това беше най-голямата близост между нас, Алекса.

– Каквото и да ми причиниш, то никога няма да промени омразата ми към теб.

– Омраза? А пък аз започвам да изпитвам безразличие към мнението ти за мен. – Хедрик остави позитронния пистолет върху бюрото. – Това безразличие се отнася и за мнението на останалите, Грейди. Включително и за останалите служители на БКТ. – Той отново приседна на ръба.

– Ние разполагаме с вътрешни системи, които ни помагат да откриваме измяната. А принудителната откровеност определено улеснява нещата. – Греъм погледна към тавана. – Варуна.

– *Слушам ви, директоре.*

– Бъди така добра да повториш следното. – Хедрик взе картичка и зачете. – S-3-2-E-W-9-3-A-Q-H-1-0-B-V-E-3-4.

– *S-3-2-E-W-9-3-A-Q-H-1-0-B-V-E-3-4.*

Последва иззвъняване; нов женски глас изрече:

– *Аварийният ръчен контрол е активен. Потвърдете самоличността си.*

Хедрик повдигна ръка към ухото си.

– Чу ли това, Варуна?

– *Да, директоре.*

– Би ли могла да направиш нещо за мен?

– *Не, директоре. Всичките ми права за достъп са изгубени.*

– Точно така. Сега ти споделяш състоянието на нашите приятели Алекса и Грейди. И знаеш ли защо?

– *Да, знай.*

– Защото един последствен преглед е показал, че ти си развила доста лоши навици.

Отново се разнесе иззвъняване; новият женски глас обяви:

– *Идентифицирайте се.*

– Хедрик, Греъм. Директор – високо обяви Хедрик.

– *Изберете процедура, директоре.*

Хедрик се взираше в Алекса.

Гласът на Варуна го изпревари.

– *Сбогом, Алекса. Много се гордея с теб.*

– Не! – изкрещя Алекса.

Греъм кимна и се обърна към тавана:

– Изтряване на субекта.

Извънредният глас потвърди почти веднага:

– *Изкуственият интелект бе унищожен.*

По бузите на Алекса се стичаха сълзи.

Хедрик оценяваше болката ѝ.

– От колко време познаваше Варуна?

Тя продължаваше да рида.

– Още от детските си години, нали? А ето че от нея няма и следа.

Цялата ѝ разновидност е блокирана. Този еволюционен клон е отстранен и никога вече няма да съществува отново.

Грейди също се бе загледал в ридаещата Алекса. Трудно му беше да си представи подобна обич към един компютър – особено след преживявянето в затвора. И все пак той трябваше да признае, че Варуна бе рискувала всичко заради тях.

– Това е начинът, по който се оправяме с подивелите компютри. Никога не забравяй това. – Личеше, че Хедрик извлечва огромно удоволствие от болката ѝ. – Изглежда, че най-накрая успях да те засегна по един или друг начин. – Той погледна към пленниците си. – Надявам се, че няма да са необходими повече демонстрации на очевидното: тук главният съм аз. От вас се иска да се подчинявате. Желанията и претенциите ви не са от значение.

Сега той се обърна изцяло към Грейди и повдигна миниатюрния проекционен апарат.

– Трябва да ти кажа, Грейди, че тази твоя играчка е остаряла. – Той задейства прожекцията; лицето на Арчи изникна пред една от стените. Хедрик го изключи. – Все пак е впечатляваща, като се вземат предвид условията, с които затворниците от изолационния комплекс трябва да се оправят. – Директорът се обърна към него със заплашителен вид. – Ще приемем мерки веднага. Организацията на Резисторите ще бъде унищожена; те ще бъдат върнати към предоставеното им предназначение – да ни помогнат да отделим съзнанието от свободната воля.

Грейди се чувстваше смазан от провала си.

Хедрик се приближи до кошчето за боклук край бюрото си. При настиснато на педала капакът се отвори и задейства плазмено поле – в кое то прожекционният апарат на Арчи бе захвърлен заедно с верижката. Със слаб проблясък устройството се разпадна.

Грейди затвори очи, за да не вижда пълния си крах.

А директорът се обърна към Морисън.

– Изглежда, престоят в затвора е сторил чудеса с господин Грейди, нали, Морисън?

– Така е, директоре.

– Погледни колко по-строен и по-ожесточен изглежда той. – Хедрик кимна към Алекса. – Помисли си колко по-корава ще стане тя. Не само физически, а и умствено.

Грейди поклати глава:

– Нямате причина да я изпращате там.

– Напротив, причина съществува. На теб не може да се разчита, Грейди. Подобно на Варуна, Алкот и останалите като тях, ти не вземаш присърце интересите на нашата организация. С което ни принуждаваш да вземем мерки, за да се убедим, че ти ще останеш съсредоточен върху работата си. Всеки твой провал ще удължава страданията на Алекса. А на теб ти е отлично известно как можем да удължаваме страданията.

Грейди понеши да отвърне, но тогава осъзна, че не разполага с отговор.

Познат глас неочаквано се разнесе откъм тавана.

– *Наистина не мога да слушам повече. Някой казвал ли ти е, Хедрик, че ти си безсърден боклук?*

Директорът се навърси и объркано се спогледа с Морисън.

– Кой, по дяволите... как си се свързал? Кой си ти?

В същия миг върху лицето на Морисън изникна разбиране.

– *Axa, Mori се досети.*

Хедрик бе вперил поглед в тавана.

– Котън!

– Браво, Греъм.

Грейди също бе повдигнал очи към тавана, започвайки да се обнадеждава. До него Алекса също гледаше нагоре, макар и още насылзена.

– Известно ми е, че е невъзпитано да подслушвам по такъв начин, но започнах да се изнервям от начина, по който ти бе започнал да се хвалиши колко ти е голям.

– Как така си се включил в комуникационната ни мрежа? – попита Хедрик. И веднага след това притвори очи раздразнено. – Варуна...

– Не съм имал честта да я познавам лично. Но ти забравяш, че проникването беше моята специалност. Все пак аз съм престъпен гений. Това беше причината Холингер да ме наеме. А нищо не може да замени вътрешното съдействие – особено когато става дума за вътрешен човек, който може да се разхожда спокойно из места, където не би трябвало да се разхожда. Човек със съвършеното прикритие.

Пред тях изникна холоекран, показващ дългокосия Ричард Котън – технологичен Уайтър Ърп в джинси и черна тениска, приседнал на ръба на работната си маса. Миг по-късно до него се приближи млад Морисънов клонинг и кимна към екрана.

– Здрави, тате!

– Кучи син! – изрева Морисън. – Кой от всичките си ти?

Котън се засмя:

– Няма да узнаеш.

Побеснелият ветеран сграбчи първата попаднала му декорация и я хвърли към – и през – образа на Котън.

– Ще те убия, Котън! – Той стовари юмрука си върху един шкаф.

Хедрик го изгледа остро.

Морисън се обърна към хората си.

– Веднага вървете в гравитационния комплекс...

– Не толкова бързо, Морисън. Да ги нямаме такива. Благодарение на саможертвите на храбри биологични и синтетични лица, аз разполагам с достъп до една играчка, която през последните няколко минути аз насочвах.

Лицето на ветерана бе започнало да пребледнява.

– Съобразителността ти ме изненадва, Морисън.

Хедрик презрително тръсна глава.

– Ще трябва да се постараеш повече, Котън. Може и да си накарал един от клонингите да ти даде достъп до комуникационните системи, но няма как да контролиращ сателита, освен ако не се намираш директно в

сградата. – Хедрик погледна към един от своите холоекрани. – А ти не си тук.

– *Бъди по-изобретателен, Греъм. Един предавател би свършил работа. Показвам.* – *Образът на Котън повдигна ръка към hologрамата на контролен панел.*

Само след секунди цялата постройка се разтърси. Предметите върху бюрото на Хедрик подскочиха. Картините паднаха; шкафовете с антики се наклониха, някои се строшиха. Войниците, Морисън и Хедрик изгубиха равновесие. Само Алекса и Грейди останаха на крака, защото обездвижващият софтуер успя да коригира стойките им.

Алармени звънци отново изпълниха сградата.

Хедрик се изправи пребледнял, вкопчен за ръба на бюрото си.

– Господи...

– *На как толкова официално обръщение не държа.*

– Как си успял да придобиеш контрол над Кратос?

– *Нима конкретният начин е от значение? От значение е единствено резултатът. И фактът, че съм насочил гравитационен лъч към гърлото ти, който може да ти изтръгне вътрешностите във всеки един момент. Затова те съветвам да бъдеш по-учтив към сътрудниците ми.*

Хедрик погледна към Морисън.

– Как така е успял да получи достъп до връзката? Нали каза, че сте достигнали лабораторията навреме.

– *Морисън не е известен с ума си, Греъм.*

Директорът бе придобил паникъосан вид.

– Какво искаш? Мога да ти осигура всичко, което пожелаеш. Мога...

– *За начало искам да освободиш господин Грейди и Алекса.*

Хедрик се вторачи в нея.

– *Очаквам повече ентузиазъм, Греъм. Не ме принуждавай да те ентузиазирам ръчно.*

За момент сградата отново се разтърси. Залитащият за втори път директор трескаво се обърна към Морисън.

– Освободи ги!

Лицевите мускули на ветерана загатваха, че той се опитва да стрие зъбите си на прах. Той извика hologрамата на меню и докосна няколко бутона.

Със звуково потвърждение кортикоспиналните нашийници се отключиха и паднаха на пода. Алекса и Грейди не успяха да се задържат на крака. За няколко секунди двамата останаха да лежат неподвижно.

Грейди изви очи към образа.

– Не съм си помислял, че някога ще се радвам да те видя, Котън.

– *Върни им оборудването, Гръзъм.*

Морисън отвратено сведе глава.

– *Няма да моля втори път.*

Алекса се приближи до бюрото и си взе позитронния пистолет, впеприла изпепеляващ поглед в Хедрик. Директорът бе започнал да трепери.

– Алекса, ти не разбираш света.

– Мисля, че се уча страшно бързо. – С необичайна скорост тя се извъртя и стовари юмрука си в брадичката му. Гръзъм Хедрик отхвърча над бюрото си, събъряйки малкото останали върху плата предмети.

Котъновият смях изпълни кабинета.

– *Господи, това е страхотно. Радвам се, че записвам. Тази холограма ще си я пазя вечно.*

Хедрик правеше опит да се изправи. Кръв се стичаше от носа и разцепените му устни.

– Просто правех онова, което мислех, че е най-правилно!

Грейди си взе грависа и шлема от двама от пазачите. Всички те нервно гледаха образа на Котън.

– *Вие излезте. – Котън махна с ръка към тях. – Вън! Махайте се от кабинета. Предстои ни да проведем личен разговор.*

Клонингите погледнаха към Морисън.

– *Не гледайте към него. Той вече не е начело. Вървете!*

Войниците отстъпиха към вратата. В отсъствието на Варуна те трябваше да задействат отварянето ръчно и пак по същия начин да затворят след себе си.

Алекса се приближи до Морисън и освободи ръкавиците му, които съдържаха оръжейни системи. През цялото време двамата се гледаха остро.

– Хайде, направи нещо глупаво.

Ветеранът бавно си пое дъх, но не стори и не каза нищо.

Тя откачи оръжията от колана му.

– Свали цялата броня.

Морисън въздейхна отвратено и задейства команда. Оставашите елементи от бронята започнаха да падат от ръцете и краката му. Алекса сръгна парчетата надалеч.

– И без това ми стягаше – отбеляза той.

Хедрик притискаше носна кърпичка към окървавения си нос и седна зад бюрото.

– Какво искаш от нас, Котън? Известно ти е, че нямахме избор.

– Всеки от нас има избор, Греъм. Просто някои избират по глупав начин.

Грейди погледна към Котън.

– Повикай помош, Котън. Свържи се с властите, нека да сложим край на всичко това. Трябва да открия къде се намира затворът, за да спася приятелите си.

Хедрик кимна:

– Ти печелиш, Котън. Ние сме твои пленници.

Морисън го изгледа остро.

– Да не си се побъркал?

– Ти може и да не си забелязал, Морисън, но ние изгубихме.

– Ти може и да си се предал, но аз няма да отстъпя толкова лесно.

Хедрик повдигна свободната си ръка.

– Аз търпях достатъчно. – Той погледна към Грейди. – Нека вашето жалко подобие на правителство да се оправя. Повярвай ми, много скоро те ще се появят с молби за помощ.

Грейди се взираше в Хедрик, а Алекса държеше позитронния си пистолет насочен към Морисън.

– Може би. А може би не. Във всеки случай ти ще се изправиш пред съд за незачитане на човешките права – каза тя.

Хедрик не можа да сдържи смяха си.

– Не се съмнявам. Давайте да свършваме с това.

Ученият погледна към Котън.

– Хайде, Котън, повикай тежката артилерия.

Котън направи гримаса:

– Точно за това трябва да поговорим, Джон...

Грейди и Алекса се спогледаха разтревожено.

– Стига си се майтапил. Изпрати военните. Обади се на федералните.

– *Ето какво: Хедрик е прав, Джон.*

Дори Хедрик го погледна изненадано:

– Моля?

– Какви са тези глупости, Котън? – Грейди пристъпи към холограмата. – Свържи се с властите.

– *Не можем просто да напъхаме цялото Бюро зад решетките. Морисън, Хедрик и останалите като тях разполагат с напреднали технологии, които само техният персонал познава. Спомняте ли си какво ставало с Вернер фон Браун след края на Втората световна война? Съюзниците го накарали да работи над програмата „Аполо“.*

Хедрик кимна.

– Фон Браун беше добър човек.

– Виждали ли, Джон? Хедрик и останалите ще се измъкнат. Правителството ще се споразумее с тях, защото ще иска да се възползва от знанията им. Само гледай: след месеци цялото това място отново ще функционира с пълнаpara.

– Накъде биеш, Котън? – изкреша Алекса.

Холографският образ трепна и повдигна ръце.

– Искам да кажа, че проблемът може единствено да бъде изкоренен.

– Придържай се към плана, Котън! – каза Грейди.

– Това беше планът от самото начало. Или поне моят план. Нищо лично...

– Котън!

Хедрик и Морисън се споглеждаха разтревожено. Накрая ветеранът повдигна ръце.

– Добре, ти печелиш. Предавам се. Изпрати военните.

Хедрик кимна.

– Да, предаваме се.

– Както ти често казваш, Хедрик: това е за доброто на всички ни.

Котън докосна холубутон.

Целият подземен център се разтърси; всичко и всички в него се озоваха в свободно падане.

Глава 33

Падение

Грейди се изви в стремежа си да се изправи по време на падането – и се бълсна болезнено в тавана на кабинета. Мебели, витрини и други тела прелетяха край него, но не се разтрошиха по очаквания начин. Постройката изоставаше с половин секунда в падането си от тях. Отвратително пропукване изпълваше въздуха – звук от пропукването на огромни ледени планини. Самият комплекс бе започнал да пада.

Сблъсъкът бе оставил Грейди без дъх. Поне изправянето не го затрудни. Замаян, той започна да се поклаща сред носещи се мебели и произведения на изкуството. Краката му съвсем леко докосваха тавана, превърнал се в стена.

Прозорците все така показваха Париж. Гледката на неподвижния булевард не съответстваше с усещането за свободно падане: мозъкът на Грейди се бунтуваше срещу това разминаване; започваше да му се вие свят.

Край тях продължаваше да се разнася тътнеж. Помещението се разклати отново, сред остьр пукот, накарал ушите на учения да загълхнат. Само че Грейди забрави напътна си за повръщане, забелязal вкопчените Морисън и Алекса. Пистолетът ѝ се носеше на метри от тях. Изглежда, оръжието бе изхвърчало от ръката ѝ по време на първия удар с тавана.

– Алекса!

Тя не отговори, заета с опитите си да се сдобие с опора, от която да използва превъзходящата си сила. В един момент тя успя да се отгласне от понесъл се във въздуха диван и два пъти да бълсне Морисън в лицето.

Но той отказваше да я пусне.

Грейди се бе отдалечил от тавана. Той направи опит да се приближи до него, за да се отбълсне.

– Ще ти помогна.

– Хвани Хедрик! – изкрещя тя в отговор.

Ученият пълзял поглед сред огромното помещение. Сред тази обстановка беше трудно да си припомни първоначалната посока, в която се бе намирало нагоре – наоколо се носеха мебели, картини и антики: цели и на парчета. Но след миг той успя да различи массивното бюро на директора, преобрънато, и самия Хедрик, започнал да пълзи към една странична врата. Той се намираше на десетина метра от Грейди.

– Хедрик!

Хедрик не реагира, а продължи да напредва към изхода. Двойната врата, към която се бе насочил, се отвори при приближаването му. Изникналият отвъд коридор изглеждаше познат на Грейди. Това действително се оказа така: директорът се отправяше към музея на „поставената под карантина“ технология.

– По дяволите. – Грейди се вкопчи в най-близката повърхност – под, а може би стена – и се отгласна в преследване. Той разсъждаваше усилено, за да изчисли най-подходящата си траектория.

Тогава той зърна грависа си, увят около шлема, да се поклаща заедно с останалите отломки. Изглежда, устройството бе паднало някъде до първоначалната позиция на Грейди, защото той го бе държал в ръцете си.

Ученият ги грабна и започна да закопчава колана. При това той мина под Морисън и Алекса и получи възможност да види, че ветеранът е сграбчил викториански настолен часовник и се опитва да удари жената с него.

– Намерих грависа си! Ще ти...

– Не ми трябва помощ! Хвани Хедрик!

Грейди задейства устройството и си сложи шлема. Вратите вече се бяха затворили отвъд директора. Ученият отново погледна към Алекса и взе решение. Той промени посоката си на падането към нея и Морисън.

Но падане не последва. Той все още се намираше в състояние на свободно падане.

Девет метра над него Алекса го погледна, заета да откопчва пръстите на военния от гърлото си.

– Намираш се в по-силно огледало. По този начин Морисън успя да ни спре! Грависът ти е безполезен! – Тя отново удари военния.

– Не разбирам! – изкрещя Грейди.

– Ти си измислил тази проклетия, ти ми обясни! Върви след Хедрик! Има места, където той би могъл да избяга! Не му позволявай да се измъкне! – Тя изсумтя и се превъртя назад. Краката ѝ се обвиха около главата на Морисън.

– Кучка! – изрева той. Лицето му бе започнало да почервенява.

– Ще се справиш ли?

– Върви, Джон!

Грейди неохотно се обърна и започна да си проправя път към музейния коридор. И през цялото време не спираше да размишлява за взаимодействието на гравитационните полета – дали беше въпрос на сила? Дали

имаше сходства с акустиката? Може би двете полета се изваждаха едно от друго? Не... защото равните по сила полета не го правеха.

Той си наложи да се съсредоточи. Коридорът вече се протягаше пред него, макар и преобрънат – експонатите се носеха във въздуха. Грейди трябваше да заслони очи срещу яркото сияние на първия термоядрен реактор, запечатан зад витрината си.

Хедрик пълзеше по протежение на килима.

– Хедрик!

Последва нов гръмък пукот. В близката стена изникна разцеп, който бързо започна да се разраства. Долитаše звук от трошене на дърво. Неочаквано сред коридора изникна фученето на вятъра – макар че Грейди не можеше да види точната му посока, защото го обграждаха вътрешни стени.

Този неочакван приток едва не го изблъска обратно в кабинета, но Хедрик също не бе подминат.

От това разстояние ученият можеше да го огледа добре. Директорът изглеждаше притеснен, но също така и решен. Хедрик пъхна ръка в джоба си и измъкна някакъв малък предмет, който насочи назад към Грейди.

– Мамка му... – Ученият се отгласна от стената и се насочи към отсърдната страна на коридора. Взривът разстроши част от дървените панели и бълсна Грейди, който се приземи тежко.

Той се опомни сред нараснало количество отломки, дим и пламъци. Греъм се намираше на десетина метра от него и се бореше да се промъкне сред по-големи парчета.

– Хедрик!

Директорът се прицели отново, но се извъртя прекалено рязко и заради инерцията си не уцели. Новият взрив пръсна няколко витрини. Още хиляди горящи отломки изпълниха въздуха около учения. Виещият вятър допълнително подхранваше огъния.

Тогава последва нов оглушителен тръсък: самата земя се разчува-ше. Този звук за момент заглуши вятъра.

Ричард Котън разглеждаше редица холоекрани, показващи външността на главната квартира на Бюрото. Бета-Тав му бе предоставил достъп до наблюдателната прах на околните детройтски сгради: триизмерна холограма на центъра на града, където в момента бе изникнала смайваща гледка – цялата земя в радиус от сто метра от сградата на БКТ се надигаше, за да се откъсне от земята. Разположените в непосредствена близост

по-ниски сгради се накланяха и падаха. Сградата на съда се срути върху себе си, разрушена от собствените си основи.

Но центърът на БКТ не се разпадаше. Четиридесететажната постройка продължаваше да се издига от земята, изниквайки с по-голяма широчина. Нови и нови етажи тъмни наностени се издигаха от земята.

Целият район се тресеше от грохот.

– Записваме и това, нали?

На километри от мястото хората излизаха пред домовете си и се струпваха по балкони и тротоари, за да се взират в израстващия от земята монолит. Залитащи от трусовете, те повдигаха клемъчни телефони, за да заснемат тъмната острена, която продължаваше да нараства. Този процес изглеждаше безкраен: сградата, по-висока от каквото и да било, продължаваше да се издига и след стотния етаж. И след сто и двадесетия. Заобикаляше я пръстен от отломки, започнал да проблясва в утрото, когато слънцето заблестя сред парчетата стъкло. Въздушните течения очистваха облациите дим и отломки от върха на постройката. А огромната кула продължаваше да се издига.

Жителите на Детройт спираха и се втренчваха смяни, неспособни да повърват на очите си.

Алекса напредваше сред носещите се парчета и ги бълскаше встравни. Тя се бе насочила към позитронния пистолет, който се поклащаше във въздуха и отскачаше от стените.

Морисън я следваше решително. Лицето му бе окървавено, но очите му блестяха от гняв.

– Урод! Ти може да си по-бърза и по-силна, но никой не е по-корав от мен...

Неочаквано един стол бълсна Алекса в гръб и я тласна напред. В инерцията си тя подмина оръжието; опитът ѝ да го сграбчи се оказа неуспешен. При извъртането си Алекса видя смръщеното лице на Морисън, който сграбчваше пистолета. Не ѝ оставаше друго, освен да ускори падането си към най-близката стена, за да се отгласне.

Миг по-късно сред пода изникна огромна пукнатина, от която избликна вятър. Алекса отхвърча сред дивани, маси и трошащи се витрини. Кракът ѝ се закачи за ръба на едно от канапетата; това съприкосновение придае въртеливост на полета ѝ. Тя се сблъска с още някакви предмети.

Сред въртенето си Алекса изгуби ориентация. Изпълващите помещението пропуквания определено не помагаха. Остра болка прободе крака ѝ и жената се сви на топка, докато не се бълсна в нещо. По времето на опомнянето ѝ Морисън вече се отправяше към нея, насочил оръжие. Стените на помещението бяха покрити с чудат, трепкащ пламък, като онзи от експериментите в Космоса. Огън, който не разполагаше с посока за „нагоре“.

Морисън отвратено отпусна димящия пистолет и го захвърли.

– Не си ми оставила много заряд.

Тя го изчака да се доближи и го отпрати назад с ритник в брадичката, запратил го обратно сред димящите отломки.

Около тях стените пропукваха и стенеха.

Грейди напредваше към Хедрик, като се стараеше да използва отломките за прикритие. Хедрик се бореше с някакъв люк; на моменти той се обръщаше, за да стреля по учения и да не допуска да се доближи.

В коридора почти не бяха останали отломки. Лъчевото оръжие на директора бе изпарило по-големите късове.

Но от друга страна, Грейди бе смалил разстоянието между двамата – в момента се намираше на три метра и половина от директора и стоеше прикрит зад носещите се във въздуха експонати. От мястото си физикът можеше да види, че Хедрик се опитва да отдели някакво превозно средство без колела от поставката му. Ученият се намираше достатъчно близо, за да разчете проектирания във въздуха надпис – гравитационна кола.

Трябаше да се признае, че тази машина прилича на „Порше“ от двадесет и втори век.

Грейди отново се прикри и изкрещя:

– Няма да ти позволя да избягаш, Хедрик!

Сред воя на вятъра директорът не можеше да прецени посоката на гласа: той стреля няколко пъти. И всеки път изникналите на пътя на изстрела отломки се стопяваха във въздуха.

– Опиташ ли се да ме последваш, ще те убия! Двамата с Котън ще ми платите за това!

Оглушителен трясък разтърси комплекса. Стените отвъд Хедрик се напукаха и изчезнаха, отнесени от мощна вихрушка. Греъм захвърли оръжието си, за да се вкопчи в машината с две ръце – дори и когато той и гравитационната кола биваха засмуквани.

Грейди попадна под влиянието мигове по-късно. Пред себе си той можеше да види огромна дупка в сградата. Масивното скеле се огъваше и свиваше навътре.

Гледката, разкриваща се през огромния отвор, го вцепени. Те се намираха поне на четири километра във въздуха. Улиците на града и далечните езера се разгръщаха под тях, а зората изгряваше над хоризонта.

Той видя как Хедрик влиза в машината и затваря вратата след себе си. Точно в този момент гравитационната кола биваща засмукана навън, заедно със стените, мебелите и килимите. Самият Грейди също прелетя през отвора. Сблъсъкът с ледения въздух го замая по отвратителен начин. Огромна черна стена прелетя край него, като издигаща се космически кораб. Всичко това бе съпроводено с продължителния тътен на лавина.

И той отново започна да пада. Край него сградата на БКТ продължаваше да се отдалечава към горните слоеве на атмосферата. Един поглед надолу му показва назъбения край на високата стотици метри кула, откъсната от останалата част на комплекса или основите.

Това му позволи да зърне нещо още по-смайващо: огромна дупка с диаметър от стотици метри и неизмерима дълбочина, зейната на сред Детройт. Градската река бързаше да запълни празнината. На мястото се бе образувала същинска Ниагара.

Грейди се отърси от вцепенението. Сега той се намираше на не повече от два километра над земята. Пламтящият ръб на кулата се смаляваше над него.

Алекса.

Вече нямаше начин да я догони. Но нейният костюм имаше вграден гравис. И тя можеше да го използва по-добре от всеки друг. Грейди промени ъгъла на спускането си: единственото, което му оставаше, бе да наемри Хедрик. Той щеше да му предостави местоположението на затвора.

Грейди започна да оглежда въздуха под себе си и забеляза голям къс отломки да се насочва на юг. Предметът имаше изящната форма на гравитационната кола, но бе прикрепен към нещо, което контрастираше с изтънчеността му. Поставката.

Колата се отправяше на юг, но освен това падаше. Губеше височина.

Грейди кимна на себе си и се насочи към машината.

Вътрешните стени на комплекса трепереха от вятъра, който се изливаше през пукнатини сред наноструктурата. На Алекса се струваше, че всичко се извива около нея и пречи на стремежа ѝ да открие изход.

Морисън продължаваше да я следва. Тя не можеше да открие повърхност, която не се носи, и ѝ беше трудно да набере преднина. Нямаше върху какво да се затича.

Ревът на вътъра се сливаше със стърженето на масивните плоскости метаматериали, които се огъваха под напора на неочеквани сили. Цели планини се сблъскваха в небето.

Алекса трябваше да открие проход. Трябваше да има отвор. Целият този вътър означаваше, че някъде в структурата има дупка. Информационните системи в шлема ѝ показваха, че тя се намира на шест хиляди и седемстотин метра над земята и продължава да се издига. С изтъняването на атмосферния слой скоростта на издигане щеше да се увеличи. Много скоро тя щеше да се затруднява да дишаш.

– Няма да ти позволя да си идеш, Алекса! – изсумтя Морисън.

Неочеквано той успя да я сграбчи за краката. Тя се извртя и го изриваше. И докато пропълзяваше през пукнатина в една от вътрешните стени, се обрна към него.

– Трябва да ти се признае, Морисън, че ти не се предаваш.

– И още как! – Той продължаваше да напредва. – Така се отлихих в службата. – Ветеранът бе задъхан като куче. – Да знаеш ограниченията си... и да ги надхвърляш.

По пътя към нея той сграбчи къс диастькло, който се носеше във въздуха. И се опита да се хвърли напред, замахвайки.

Алекса се хвърли под острието и изстреля поредица резки удари към лицето му. Два изплюти зъба останаха да се носят сред въздуха.

Въпреки това той се хвърли в нова атака, сред изместващите се стени.

– Мозъкът ти изобщо свързан ли е с тялото ти, Морисън?

Той се отгласна от една стена и се хвърли към Алекса.

Жената се отгласна от друга преграда и избегна жесток замах, който едва не преряза гърлото ѝ.

– С Бюрото е свършено! Трябва да се махнем. – Алекса виждаше, че той едва си поема дъх. – Мога да те изведа. Просто се предай.

Морисън поклати глава.

– Няма да... избягаме. Дори това да е последното нещо, което ще направя... Аз ще докажа, че съм по-добър. – Той умело превъртя парчето в ръката си.

– Ти си луд.

– Може би това... ме прави по-добър.

Ветеранът се хвърли към нея. Алекса се хвърли нагоре по едно извило стълбище. Това я запрати сред засмукващ вятър; над нея изникна дневна светлина.

В стената пред нея имаше двуметров отвор – в края на треперещ коридор, сред който плаваха отломки.

Тя погледна назад: Морисън се набираше след нея, захапал режещото парче. Кръвта върху лицето му не сварваше да засъхне; празнините на липсващите зъби се отразяваха в стъклена повърхност. Той сграбчи къса и за момент погледна към отвора.

– Това ли е? Страх те е... да се изправиш срещу мен?

Тя поклати глава.

– Не проявявам интерес. Това е нещо, което надали ти е минавало през ума, Морисън. Хомо сапиенс не е убил неандерталец, а просто го е надживял.

– Технологията... ще замине заедно с мен... и тази кула... във вечността.

– Така изглежда.

Той дишаше усилено. Редкият въздух допълнително усилваше умората.

– Това е краят, Морисън. Предай се и ще те отнеса до земята.

Той изхриптя.

– Върви... на майната си. Как изобщо... можеш да дишаш?

– Капацитетът на дробовете ми е с една трета по-добър от твоя. Всеки мой дъх донася двадесет процента кислород в повече.

– Проклет урод.

Тя се взираше в него, вкопчен насреща ѝ. Взираше се в сурвото лице и белязаното тяло. В разкъсаната униформа.

– Защо не си избрали да се подложиш на клетъчно възстановяване, Морисън? Защо си се оставил да останееш?

Вече личеше, че той се затруднява да остава в съзнание.

– За някои възрастта не представлява проблем.

Алекса не можа да се сдържи и се изсмя с глас. Шлемът ѝ показваше, че се намират на осем километра и половина над земята.

Той удари по перилото с ножа.

– Да изтрия... единствения си провал.

– Човек с тъй високи изисквания, че собствените му клонинги го разочароват.

Слюнките около устата на Морисън започваха да замръзват. Очите му се затваряха.

– Човек трябва да има стандарти.

– Да разбираш ли, че няма да дойдеш с мен?

Той повдигна парчето, но не можа да каже нищо.

Алекса погледна към визьора. Девет километра. Неочаквано тя осъз-на целта на Котън.

– Предстои ти да се сблъскаш с Кратос. Осъзнаваш ли това? Натам е насочена постройката. Котън възнамерява да разрушит сателита със самото Бюро.

Морисън се изсмя.

– Естествено, Котън…

– Сбогом, Морисън.

Той замаяно поздрави с въоръжената си ръка.

Алекса скочи, възнамерявайки да се отдалечи колкото се може по-вече. Излишно усилие, защото вятърът веднага я тласна надолу, далеч от изкуственото гравитационно поле, обратно сред лъчите на утринното сълнце. Студенината обгаряше.

Тя погледна нагоре. Черната кула продължаваше да се издига сред небето и да ръси отломки, които я следваха. Стените ѝ пораждаха мътен отблъсък.

Грейди изменише ъгъла на спускането си, за да следва непредсказуемата траектория на черната машина. Гравитационната кола приличаше на птица, към която са приковали тежест. Очевидно фундаментът излизаше извън границите на поражданото поле и повличаше машината надолу. Не точно като воденичен камък около шията, но пак неумолимо.

Ученият се намираше на половин километър зад машината. От това разстояние той можеше да види как Хедрик трескаво се бори да овладее спускането на колата.

Те се намираха само на шестстотин метра над града. За момент Грейди се обърна към кулата. Тя продължаваше да се смалява в небето; навсякъде се спиха парчета. Бе настъпило Възнесението, макар и ограничено само до Детройт. Сякаш този град не бе страдал достатъчно.

Грейди не бе сигурен дали да вини Хедрик, или себе си. Колцина ли бяха погинали? Двадесететажна постройка се накланяше, за да изчезне в ямата, зинала на мястото на изтъргнатата кула. Речните води все още се изливаха вътре, сред дим, пушек и пара.

С подновен гняв той се обърна към директора. Вече можеше да види накъде се е насочил Хедрик. Двамата се бяха спуснали на юг; в тази част

на града високите постройки бяха рядкост. Тук се срещаха малки фабрики и пръснати домове. При спускането си Грейди забеляза само една едра структура сред околната развала – массивна двадесететажна постройка. Тя се намираше близо до железопътна линия, която отвеждаше към разпределителна гара.

Имаше логика. Хедрик се насочваше към най-близката висока постройка, за да може да приземи машината си и спокойно да я отдели от поставката.

От разстояние триста метра той наблюдаваше как гравитационната кола се спуска към покрива на массивната постройка. Приземяването й не бе особено гладко – тя вдигна облак прах и късове. Ученият побърза да се насочи с максимална скорост.

Това беше най-голямата изоставена постройка, която Грейди бе виждал до този момент. Очевидно това представляваше железопътна станция. Всички от стотиците ѝ прозорци бяха счупени. Но това не отнемаше от качествата ѝ – тя притежаваше достойна архитектура. За Грейди бе трудно да повярва, че подобно място е било изоставено.

Сградата бе обградена с бодлива тел. Тя имаше огромни прозорци и колони. На места я грозяха графити.

Грейди продължаваше да се спуска към машината. Тя се бе врязала отчасти в покрива, но вратата ѝ бе отворена. Недалеч Грейди търчеше към отворената врата на стълбище. За отвращение на учения Хедрик погледна назад, веднага забеляза преследвача си и се затича с цялата си бързина.

Изглежда, директорът не разполагаше с още оръжия, но вече знаеше, че е преследван. Грейди се приземи близо до стълбището. Покривът простена под близостта му: ученият осъзна, че занемарената постройка не е в състояние да удържи необичайната гравитация. Видно беше, че тя изпитва достатъчно затруднения и със стандартното притегляне.

Той изключи захранването на грависа си и се втурна по стълбището. Под краката му хрущяха боклуци и късове отронена мазилка. От следващия етаж Грейди можа да види, че голяма част от вътрешните стени липсват. Гора от колони се простираше в двете посоки; покриваха ги вандалски надписи. Тукашните прозорци притежаваха арки и откриваха гледка към реката и езерата отвъд.

От далечината долиташе вой на сливачи се сирени. Дори сигналът за въздушна тревога се бе присъединил към тях.

Грейди спря и напрегна слух, а подир това се приведе отвъд перилата на стълбището. Той видя силует да притичва на долния етаж, затова вед-

нага се насочи надолу. По средата на следващата отсечка от стълбището ученият задейства грависа, за да се сдобие с допълнителна бързина. Това му действие бе съпроводено от отвратително пропукване. На площадката Грейди преустанови захранването и се метна встрани. Голям бетонов къс рухна на мястото, на което той бе стоял само преди миг.

Той си пое дълбок дъх. Да, определено не беше разумно да се заиграва с гравитацията тук.

Ученият се отправи в посоката на силуeta. За щастие, и този етаж имаше малко стени. Грейди се отправи към отсрецния край на залата, където с удовлетворение откри, че тамошната врата на стълбището е обградена с по-нови сгурбетонови блокчета. Не се виждаше друг изход. И той знаеше, че Хедрик не разполага с гравис.

Или с оръжие. Поне така изглеждаше.

Грейди напредваше предпазливо, като не спираше да се оглежда. Сега той се бе насочил към прозорците. Отвъд тях имаше широк перваз. При поредния си оглед той осъзна, че дебелите колони при прозорците предоставят най-добрата възможност за промъкване. Затова ученият внимателно се насочи към тях, като спря в сенките за момент, преди да надникне.

На три метра от него стоеше Хедрик. Костюмът на директора бе изцапан и разкъсан. Няколко от разкъсите бяха засегнали не само плата, а и кожата му: кръв попиваше в плата.

Макар и вкопчен за стената, директорът повдигна ръка към Грейди.

– Осьзnavаш ли какво стори, Джон? – Греъм Хедрик посочи към небето.

Грейди повдигна очи. Главният щаб на Бюрото все още се издигаше, като напускащ атмосферата извънземен кораб.

– Ти разруши най-голямото хранилище на знание от Александрийската библиотека насам. Ти обрече човечеството да остава десетилетия назад от... един руски изкуствен интелект и един азиатски урод, който от прекомерна памет не може да мисли.

– Зная, че имате и други центрове, Хедрик. Като например изолационния комплекс. Трябва да зная къде се намира той.

– Така ли?

– И освен това зная, че имате копия на тези технологии. На плановете, необходими за изработването им.

– Няма резервни копия, идиоте. Не можехме да си позволим да ги съхраняваме извън главната квартира, защото съществуващата опасност азиатският или руският клон да ни ограби. Лекарството против рак, без-

смъртието, гравитационното огледало – всички тези ключови технологии изчезнаха заедно с центъра. Сега осъзнаваш ли какво си направил?

За момент Грейди потръпна вътре, но после кимна.

– Можем да ги възстановим. Особено ако разполагаме с откривателите им – а те се намират в затвора ви.

Хедрик стисна зъби и погледна към занемарената сграда.

– Ето какво става, когато не подхождаме с отговорност, Джон. – Той посочи към руините. – Мичиганска централна гара, убита от автомобила. Излишна. Целият град е на практика руина.

Грейди пристъпи на перваза.

– Ти идваш с мен.

– Не се приближавай. – Хедрик нервно погледна към земята. – Аз съм единственият, който знае къде се намира изолационният комплекс.

– И трябва да ми кажеш. – Грейди започна да се приближава.

– Говоря сериозно. Ще скоча.

Хедрик бе започнал да трепери. Капчица пот бе изникнала върху носа му.

– Не мисля, че ще го сториш. А дори и да се престрашиш, аз просто ще те последвам с грависа и ще те спра. – Грейди посегна да го хване за ръкава. – Просто ела с мен.

Но тогава Хедрик повдигна ръката, оставала скрита зад ъгъла. Тази ръка стискаше парче арматура с къс бетон в единия край. Директорът замахна с изненадваща ловкост и бързина. Едва тогава Грейди осъзна, че Хедрик също трябва да е обогатен на генетично ниво.

Ученият се наклони встрани. Парчето бетон го бълсна по бузата. Тласъкът накара Грейди да залитне назад. Той успя да се хване за рамката на прозореца и се извъртя да види как Хедрик се олиолява на перваза, размахал ръце.

Изглежда, устремът го бе накарал да изгуби равновесие.

– Джон!

И Хедрик изчезна отвъд ръба, политайки към земята, която го чакаше двадесет етажа по-надолу.

Грейди скочи подире му, стоварвайки юмрук върху бутона за задействане на грависа. Той се хвърли след падащия като гмурец, на шест метра след директора, чиито писъци загълхнаха. С ужасено лице Хедрик протягаше ръце към Грейди. Но Грейди не можеше да преодолее разстоянието. И в един момент ученият трябваше да пренасочи посоката на падането си. Неохотно. Хедрик отново започна да крещи. И да се отдалечава.

– Не!

Грейди застина във въздуха четири етажа над масивния покрив на главната зала. Под него Греъм Хедрик се размаза върху каменната повърхност. Кръвта му започна да се оттича към близкия улук. Усещането за провал се стовари върху Грейди със същата сила.

Миг по-късно Алекса се спусна до него.

Поне тя бе оцеляла. Това му донесе известно облекчение.

Двамата се спогледаха ухилено.

– Третият закон на Нютон не цепи басма – отбеляза Грейди, загледан в останките на Хедрик.

Глава 34

Последни детайли

Грейди и Алекса се спуснаха върху покрива на Фултъновата сграда посред бял ден, без да мислят за дискретност. Днес беше ден, в който сред небето потъваха небостъргачи. Грейди се приближи към вратата на стълбището.

– Как ще влезем?

Алекса хвърли кратък поглед към него.

– Ако трябва, ще разтворя сградата с голи ръце.

Тя се движеше с ловкостта на пантера, подминавайки Грейди. И забави ход при приближаването си – едновременно със спътника си. Двамата бяха забелязали, че вратата е оставена открайната, подпряна с тухла.

– Бъди внимателна.

Алекса бълсна вратата и се затича по стълбището. Грейди се стараеше да не изостава, само че не успяваше да следва примера ѝ и да преодолява по шест стъпала без гравис. Докато стигне подножието на стълбището, тя вече бе изчезнала отвъд следващата врата.

– По дяволите, Алекса…

Грейди се втурна да я догони.

– Къде си се скрил, Котън? – изрева жената.

Грейди огледа залата, но не видя никакво движение. Той последва Алекса към работилницата, където жужаха мотори.

Веднага личеше, че Котън си е отишъл. По-голямата част от оборудването липсваше – стелажите бяха празни; лазерните резачки и механичните ръце липсваха. Стъпките на двамата посетители отекваха сред празнотата.

Но една от работните маси все още стоеше осветена от светлината на холоекрани. Над нея работеха механични ръце, очевидно заети над някаква биологична дейност. Екраните показваха делене на клетки.

Сред тези монитори изникна нов образ: лицето на Котън, който се усмихна оправдателно.

– Здравейте, приятели. Аз съм само запис, но пак мога да преценя, че сте разгневени. – Холограмата повдигна ръце. – Смятате, че съм постъпил пресилено да запратя негодищите с все базата им в небето. Но щом сте тук… – Той сви рамене. – Значи сте оцелели.

Грейди стоеше със скръстени ръце. Страшно му се искаше да преобрне масата.

– *Вероятно се чудите за предназначението на това оборудване. Става дума за малко странично хоби. Персонализираните вируси ще бъдат следващият писък на модата, помнете ми думите. ДНК е в състояние да съхранява множество информация. Но вие и двамата знаете това.*

Грейди и Алекса се вгледаха по- внимателно в екрана, изобразяващ клетъчно делене. А образът на Котън продължи:

– *Сега ми обещайте да не се разгневявате. Спомняте ли си онази ваксина, която си направихме? Това не беше точно ваксина против невротоксин, а ДНК вирус.*

– Майната ти, Котън! – Алекса се втренчи в екрана.

Грейди се обърна към нея.

– Значи той все пак ще убие и нас.

– *Не се паникьосвайте. ДНК вирусите притежават една интересна особеност: те оставят генетичния си код. Около осем процента от човешкия геном се състои от въмъкната от вируси ДНК. Аз реших да оставя и своя белег сред човечеството.*

Грейди бе започнал да оглежда диаграмите върху околните екрани. Някои от показанията бяха текстови низове, които той си спомняше от проекционния апарат на Арчи.

Алекса кимаше на себе си:

– Гуанин, тимин, цитозин, аденин...

– *Има голям шанс вие да предадете този вирус на хората, с които влезете в контакт. Той ще се разпространи из тялото ви. Ще измени вашето ДНК.*

– Какво е направил той? – каза Грейди.

– *Не беше достатъчно просто да унищожи БКТ. Моята цел беше да изнеса иновациите им от черната им кула. И ми хрумна следното: какъв по-добър начин да се убедя, че никой няма да заграби тези откриятия, от това да ги вложа в собственото ни ДНК?*

Няколко екрана започнаха да показват анимирани технически спецификации на термояден синтез, гравитационни огледала и молекулярни диаграми на лекове.

– *Тази информация може да бъде разчетена от всеки, дори и след десетки хиляди години. Може да се каже, че това е първият вирус за интелектуална собственост.*

Анимациите започнаха да показват превръщането на ДНК в информация. По всичко изглеждаше, че това са всичките знания на БКТ.

Грейди се засмя с глас, който отекна сред помещението.

Алекса се взираше удивена.

– Котън, кучи сине... Ти наистина си откраднал бъдещето...

Брадатият Уайт Ърп се усмихваше насреща им.

– *Не зная за вас, обаче аз възнамерявам да се оттегля. Да попътувам. Да разпространя малко знание.* – Той сви рамене. – *Сещате се. И вас съветвам да сторите същото.*

Алекса и Грейди се спогледаха.

– *Джон, още нещо. Твоят жисроскоп не беше повреден. Просто исках да се съсредоточи върху настоящата мисия за придобиване на контрол над Кратос. Може би някой ден ще мога да ти се реванишрам за тази дребна лъжса. Може да ти пригответя нещо вкусно.*

Поредна hologрамa изникна над масата: тя изобразяваше земното кълбо, върху което бе маркиран остров в Атлантическия океан.

– *Изолационният комплекс се намира под един остров, който е наречен – и това е истинското му название – Недостъпен. Координати 37°17'6.88" Ю и 12°40'22.14" З ще те отведат до него.*

Върху лицето на Грейди изникна усмивка.

Алекса го стискаше за рамото.

– Намерихме го, Джон.

– Да, намерихме го. – Той се взираше в hologрафската карта.

Холообразът на Котън повдигна въображаема шапка към тях.

– *До нови среци.*

Глава 35

Спасяване

Джон Грейди и Алекса приведени напуснаха хеликоптера CH-53E. Още десетина машини се приземяваха или се издигаха над пустото островче. В далечината се виждаха универсални десантни кораби и ракетни кръстосвачи, а отвъд тях личеше силуетът на самолетоносач.

Стотици пехотинци и рейндъръри стояха наоколо и се движеха сред тревите. Остролика жена на около шестдесет с джинси, пуловер и ботуши им помаха, застанала сред неколцина войници.

Грейди побутна Алекса и двамата се отправиха към жената. Сега той бе сигурен, че разпознава мястото. Това беше островът, на който той бе останал затворен за половин година. Той се загледа в каменната колиба на върха на скалата. Тя гъмжеше от войници, които я обезкостяваха, за да открият скритото оборудване.

Възрастната жена пристъпи да ги посрещне.

– Господин Грейди, госпожице Аденин, аз съм Кей Монахън, директор на Националното разузнаване на Съединените щати. За мен е чест да се срещна с вас.

Алекса се здрависа с нея; Грейди стори същото, но разсейно. Той гледаше към отвора в един от хълмовете. Веднага личеше, че проходът е дело на човешка ръка. Той се спускаше в мрака като огромна рампа.

– Открихте ли затвора, директоре? А приятелите ми?

Тя посочи към приближаващите се светлини.

– Затова ви доведохме тук. Реших, че ще искате да присъствате.

Грейди и Алекса пристъпиха напред, сред десетки цивилни служители и униформени войници. Най-сетне ученият застана сред предната редица. От мрака изникваха нови светлини. Много скоро войници започнаха да излизат и да изключват фенерите си.

Грейди се взираше в тях. Първото нещо, което той забеляза, бяха младите клонинги – около петдесетина. Ръцете им бяха стегнати с пластмасови белезници; те разговаряха оживено – очевидно щастливи, че са напуснали затвора си.

Ученият пристъпи още по-напред, следван от Алекса. Затворниците отминаха, приближаващие друга група.

И в следващия момент Грейди стоеше пред възрастен индиец, когото познаваше. Десетки мъже и жени крачеха след затворника: униформата,

носена от тези хора, също му беше позната. Непретенциозната униформа, която същият този индиец му бе показал как да отпечата.

Затворниците спряха и се загледаха за момент. Придружаващите ги войници любопитно разглеждаха Грейди и Алекса – повечето от тях се взираха в нея.

Грейди пристъпи към индица, който вече се усмихваше широко.

– Момчето ми, колко се радвам, че най-сетне имам възможност да ти стисна ръката.

– Арчи. – Джон Грейди пристъпи до него, сграбчи десницата му за момент и го прегърна.

Останалите също се струпаха около Грейди. Много от лицата бяха насълзени.

Затворниците се оглеждаха невярващо. Много от тях повдигаха ръце, за да предпазят очите си от слънцето.

Седем години по-късно

Глава 36

Отзвук

Джон Грейди се взираше в настъпващата зора, порозовяваща хоризонта. Звездите и Млечният път образуваха свода на небесна катедрала.

На хиляди метри под него лежеше бреговата ивица на Орегонското езеро. Тъмносините води приличаха на стъкло, отразяващо звездите. Гледката бе съвършена. Застинала. Той не се насищаше.

Тогава той дочу приветстван глас.

– Ето го.

Грейди се обърна и видя Алекса, хванала шестгодишната им дъщеря за ръка. Двете оставаха застинали във въздуха, загледани към първите лъчи на изгрева.

Грейди им се усмихна. Той все още размишляваше за великолепието на вселената. Великолепно беше и това, че той е жив и може да вижда. Навсякъде около него съществуваше единство. Съвършенство, което се простираше отвъд математиката и физиката. Постоянно. Неограничено.

Той протегна ръка към дъщеричката си.

– Ела, Варуна. – И Грейди отново повдигна глава към небето. – Искам да ти покажа нещо.

Благодарности

Най-напред бих искал да благодаря на брат си, Адам Уинстън, предоставил семето, на което тази история е основана, а също и беглите щрихи на някои от героите й. Двамата с него винаги сме обичали да творим; неговото хрумване представляваше идея, която по мое мнение притежаваше наистина обещаващ потенциал за един високотехнологичен трилър – моята специалност. Окуражен от Адам, аз разширих и обогатих идеята му: превръщайки я в книгата, която понастоящем държите.

Съживяването на гравитационните огледала и БКТ беше мъчително дело, улеснено от търпеливите насоки на мой приятел Ерик Бърт, който е физик и внимателно прегледа първите ми чернови. Всички прегрешения срещу физиката, останали между тези страници, са по моя вина, а не по негова.

Отправям сърдечни благодарности към Мичио Каку, Тимъти Мели, Къльн Мърфи, сър Роджър Пенроуз, Лиса Рандъл и Тим Уайнър, чиито творби значително обогатиха тази доста измислена история.

Благодарен съм на своя литературен агент, Рейф Сагалин, а също и на целия екип от агенция „Сагалин“. И, както винаги, искрено благодаря на Бен Сивър, мой редактор от „Дътън“ – както за съветите, така и за демонстрираното доверие.

Но тази книга не би могла да съществува без обичната ми Мишел, която не ми позволяваше да пресека на червено, замислен над книгите си...

\$orig_author=Daniel Suarez
\$orig_lang=en
\$orig_title=Influx
\$year=2014
\$translator=Радин Григоров
\$trans_year=2014
\$pub_year=2014
\$type=роман
\$category=научна фантастика
\$isbn=978-954-28-1593-8

Сканиране, разпознаване и корекция: filthy, 2016 г.

Издание:
Даниел Суарес
Прилив

Американска
Първо издание

Отговорни редактори: Благой Иванов, Христо Блажев
Коректор: Ива Колева

Предпечатна подготовка: Петър Дамянов
Формат 60/90/16
Печатни коли 30,75

Copyright © 2014 by Daniel Suarez
Influx

All rights including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Dutton, a member of Penguin Group (USA)
LLC, a Penguin Random House Company

© Даниел Суарес, автор
© Радин Григоров, превод от английски
© Дамян Дамянов, художествено оформление на корицата

София 2014
© DEJA BOOK
ISBN 978-954-28-1593-8